

Long Thái Tử Báo Ân

Contents

Long Thái Tử Báo Ân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	62
22. Chương 22	65
23. Chương 23	68
24. Chương 24	70
25. Chương 25	73
26. Chương 26	76
27. Chương 27	79
28. Chương 28	82
29. Chương 29	85
30. Chương 30	87
31. Chương 31	90
32. Chương 32	93
33. Chương 33	95
34. Chương 34	98
35. Chương 35	100
36. Chương 36	103
37. Chương 37	106
38. Chương 38	109
39. Chương 39	112
40. Chương 40	115
41. Chương 41	117

42. Chương 42	119
43. Chương 43	122
44. Chương 44	125
45. Chương 45	127
46. Chương 46	130
47. Chương 47	134
48. Chương 48	137
49. Chương 49	139
50. Chương 50	142
51. Chương 51	148
52. Chương 52	151
53. Chương 53	154
54. Chương 54	156
55. Chương 55	159
56. Chương 56	162
57. Chương 57	165
58. Chương 58	168
59. Chương 59	172
60. Chương 60	175
61. Chương 61	178
62. Chương 62: Phiên Ngoại Về Ngao Du	183
63. Chương 63: Phiên Ngoại Về Tử Vân	186

Long Thái Tử Báo Ân

Giới thiệu

Khi Ngao Du hạ phàm, Long vương nắm tay anh dặn dò lần nữa: “Con chịu ơn sâu nặng của người n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-thai-tu-bao-an>

1. Chương 1

Lúc thức dậy Vương Bồi bỗng phát hiện thấy có chuyện không đúng.

Dưới lầu đang cãi nhau ầm ĩ, có rất nhiều người đang nói chuyện ồn ào.

Thậm chí cô còn nghe thấy bên tường bên kia có tiếng Lưu thẩm đánh mặt chược nữa.

Kỳ lạ hơn là phía sau cô không phải là sông bài hay sao? Chẳng lẽ cô đến muộn quá nên không chiếm được chỗ nào rồi?

Mở to mắt nhìn thấy đồng hồ báo thức đầu giường vừa mới chỉ 8 giờ. Vương Bồi tuyệt vọng kêu lên một tiếng, tối hôm qua lúc cô đến về ở hầm Lăng Thần khoảng 2 giờ, hai mắt vẫn còn buồn ngủ díp lại.

Ôm chăn lăn qua lăn lại trên giường, bên tai vẫn vang lên những âm thanh ầm ĩ làm cho cô khó chịu vô cùng.

Vội vàng rời giường, chải đầu, đi dép vào, vừa ngáp vừa ra khỏi phòng. Còn chưa đến cửa thì đã nhìn thấy Thái Hậu đứng ở cửa: “Trong bộ dạng con nhìn giống quỷ chưa kìa, tóc thì rối bù, trông lờn tha lờn thôi, có nhanh lên đi rửa mặt chải đầu ngay không, có khách đến chơi nhà nếu mà chẳng may bị nhìn thấy có phải mất mặt không cơ chứ...”

Sao cả Thái Hậu cũng kỳ quái vậy không biết? Vương Bồi vừa ngáp vừa vô cùng khó hiểu. Bình thường thì Thái Hậu chẳng bao giờ để ý đến cô, kệ cho cô ngủ đến hai giờ chiều rời giường cũng không sao. Hơn nữa dì Lưu đều là hàng xóm láng giềng, chẳng lẽ lại coi là khách hay sao?

Lúc Vương Bồi vào Toalet đánh răng, con gái thứ của dì Lưu liền bước vào. Vương Bồi đang nghĩ là cô ta đi toalet thì lại thấy cô ta đứng im trước gương. Lấy chiếc lược cào cào vài nhát lên đầu, soi soi xem xem một lúc rồi hỏi một câu: “Cậu có son môi không?”

Vương Bồi xúc miệng ồng ọc nhỏ đi rồi đáp: “Không có” Loại đồ trang điểm gì đó giống như đàn ông không thể tùy tiện mượn được. Nhưng em gái Lưu nhị này lại không hiểu gì cả.

Cô ta còn nói tiếp: “Son môi kia mà còn không có “

Không đợi Vương Bồi trả lời cô ta tự tay kéo ngăn kéo dưới bồn rửa tìm kiếm son môi chẳng thèm để ý đến sắc mặt của Vương Bồi đã khó chịu đến cực điểm, cứ lau chiếc gương nhiều lần, lại nhìn gương khác soi xét, một lúc thì nhếch miệng lên, một lát thì lại vuốt vuốt tóc, có vẻ hài lòng đôi chút rồi không quay đầu tiến thẳng ra cửa. Vương Bồi đen sì nhìn theo bóng cô ta rời đi, chờ đến lúc cô ta đã đi ra hẳn bên ngoài phòng khách mới nhớ đến một chuyện lớn tiếng nói với cô ta: “Lưu nhị muội, ngày hôm qua không phải mày giúp chị tìm thuốc chữa chứng táo bón hay sao? Tối lên mạng chị tìm không được”

“Chị nói bây bạ gì thế? Ai táo bón, có chị táo bón thì có! Cả nhà chị đều táo bón hết!” Lưu nhị muội thở hỏn hển trừng mắt nhìn cô một cái, dậm chân bình bịch, thờ phì phì ra cửa.

Vậy là kỳ quái rồi nha, tối qua cô còn cố ý gọi điện thoại nói chuyện này rồi mà, làm sao mà sáng nay lại thay đổi rồi. Nói đến táo bón cũng không phải chuyện nhỏ, muốn thông mà không thông được, mọi vấn đề đều ở chỗ này cả...

Vương Bồi còn cố nói vài câu với Lưu nhị muội nhưng cô ta lại giống như muốn chạy trốn ôn thần vậy chạy vội xuống lầu, chỉ còn lại một chuỗi tiếng chân vang vọng.

Sao hôm nay ai cũng kỳ quái vậy ta?

Chờ đến lúc Vương Bồi làm xong mọi chuyện, rửa mặt, sửa sang tóc tai, như mộng du đi xuống tầng, tiến vào sân thì mới hiểu rõ nguyên nhân.

Dưới tàng cây hương phỉ có một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi, mặc áo sơ mi lụa màu đen, cúc ngực mở lộ ra bộ ngực, xương quai xanh trắng nõn hơn cả nữ nhân nữa ấy chứ.

Da dẻ của anh ta rất trắng, mờ mờ ảo ảo như sương, trông lung linh như dưới ánh đèn, bộ dáng thì...vô cùng đẹp mắt, theo kinh nghiệm của Vương Bồi thì cô chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào đẹp hơn so với hắn. Không thể lấy ngôn ngữ tầm thường để miêu tả cái xinh đẹp đó được, cái gọi là hồn xiêu phách lạc, nghiêng nước, nghiêng thành đều có vẻ như rất mờ nhạt, so sánh với anh ta thì chỉ có hơn mà thôi, Vương Bồi cảm thấy tối qua nhìn bức vẽ mỹ nữ cung đồ thì xấu vô cùng không để vào mắt được. Nhưng diện mạo xinh đẹp thế này thoát nhìn cũng không có nữ tính.

Có thể là ánh mắt quá sắc bén, hoặc là lông mày quá rậm rạp hay là cả người toát ra một vẻ quý khí làm cho người ta không dám tiến đến gần.

Khó trách đến cả Thái Hậu cũng không chịu nổi. Tuy nói rằng ông Vương lúc trẻ cũng răng trắng, môi hồng, thanh niên anh tuấn thanh tú, nhưng nếu so với người đàn ông này thì quả là một trời một vực.

“Ở đâu đến vậy?” Vương Bồi thấy chính mình cũng chịu không nổi nữa chạy vội vào bếp mở cửa sổ ra nhìn rồi hỏi Thái Hậu. “Mẹ để ột tiểu mỹ nhân tuyệt sắc vào nhà không sợ giáo sư Vương sao?”

Thái Hậu tức quá liếc cô một cái mắg: “Nói lung tung gì thế?” Còn chưa nói xong thì trên mặt đã không nhịn nổi phì cười, khoe miệng nhếch lên thần bí nói: “Ba con thì phải mất nửa tháng cũng chưa chắc đã về ngay. Ông dẫn theo một đám mỹ nữ đi du ngoạn rất vui ha. Mẹ chẳng qua là nhìn quen lắm rồi. Hơn nữa chẳng phải còn con ở trong nhà này hay sao?”

Nghĩ hè giáo sư Vương dẫn theo một đoàn học sinh đi Tây Tạng có thể đến tận tháng 9 mới trở về, trước khi đi cũng muốn kéo theo Thái Hậu nhưng bà lại không thích. Tây Tạng là Thái Hậu và Vương giáo sư nhất kiến chung tình, là nơi tự định đoạt chung thân đại sự, bản thân mẹ Vương Bồi vốn rất thích đã thu xếp hành lý cùng với giáo sư Vương trải qua năm tháng thanh xuân.

“Địa phương quỷ quái kia, lần trước mẹ mất nửa cái mạng rồi, không bao giờ đi nữa” Thái Hậu nhắc tới Tây Tạng thì vẻ mặt lại khiếp sợ một lúc lâu, sau đó nhìn phía Vương Bồi oán giận thời tiết nơi đó, mắt híp nói với Vương ba ba: “Hơn nữa, một đám tiểu quỷ kia, chẳng lẽ lại ẹ làm bảo mẫu hay sao?”

Đây mới là trọng điểm cuối cùng – Giáo sư Vương hiểu rất rõ vấn đề này thế nên mới ủ rũ thu xếp hành lý cô độc ra đi, trước khi đi lại cam đoan lần nữa: “Lần sau chúng ta cùng đi, chỉ có hai chúng ta mà thôi”

Giáo sư vừa đi, hai phụ nữ trong nhà bắt đầu muốn làm gì thì làm, chơi mạt chược thâu đêm, ngủ lười thấy rõ, giờ lại bỗng có một tiểu mỹ nhân tiến đến. Vương Bồi cảm thấy nàng phải gọi điện thoại cho lão cha để tỏ thành ý của mình mới được.

“Đúng rồi” Vương Bồi bỗng có chút không hiểu, nghi hoặc hỏi: “Tiểu mỹ nhân từ đâu đến vậy, mẹ làm thế nào mà đưa người ta đến đây thế?”

Mặt mày Thái Hậu lập tức hớn hở đắc ý nói: “Con xem mẹ đã hơn 10 ngày nay chưa ra ngoài rồi, sáng nay tự dưng lại nổi lên ý tưởng muốn đi mua mấy con cá sông, vừa mới đến gần chợ thì thấy hần. Cậu bé rất chỉ là lễ phép, hỏi mẹ là trong nhà có phòng cho thuê không, muốn ở tạm đây một thời gian. Mẹ liền đưa cậu ta về đây. Con xem có phải có duyên phận gì không?”

Từ khi thị trấn nhỏ trở thành điểm du lịch thì khách du lịch tăng lên rất nhiều. Lúc mới bắt đầu còn náo nhiệt nhưng đến hiện giờ thì khắp nơi nơi đều nhìn thấy du khách đến nghỉ hoặc ngắm cảnh. Như tiểu mỹ nhân này muốn tìm một căn phòng nghỉ trong vòng 10 ngày cũng không có đâu.

Nhưng Vương Bồi vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, chịu không nổi nhú mày, chả nhẽ soái ca này tự động tìm đến đây sao? Tự dưng lại sinh ra hoài nghi, khó tin nên chịu không nổi tò mò hỏi: “Mẹ có nghĩ đến hần là trộm không?” Kho hàng nhà cô có chứa rất nhiều tác phẩm của ông nội và Vương giáo sư, nếu có trộm tới cũng không phải là chuyện khó hiểu.

“Ày da, con cũng thật là” Thái Hậu lập tức bực mình, “Tuổi còn nhỏ vậy mà sao đa nghi nặng thế không biết. Người ta là tiểu du khách làm sao lại giống trộm được? Con nhìn bộ dạng của cậu ta xem, này quần áo, giày dép, trên tay có có nhẫn nữa, kim cương thuộc loại màu sắc để vương, cái mặt tỏ ra là người giàu có. Có người nhìn trúng nhà ta này nọ cái gì. Đúng là con mắt quá kém!”

Wương Bồi mở to mắt, chắc cô hoa mắt thôi cho nên vừa rồi lấy tay dụi dụi mắt nhưng vẫn liếc thấy chiếc nhẫn trên tay người đàn ông kia, tự dưng cảm thấy màu sắc thật đẹp, màu xanh lục, lại thấy đúng là vô cùng giá trị, nhưng đâu thấy có giàu có gì đâu?

Thoải quên đi, nếu Thái Hậu đã nói vậy chắc là đúng rồi. Kiến thức lão mẹ của cô cực rộng, ánh mắt cực sắc bén, quan trọng hơn là, nếu Vương Bồi nói thêm câu nữa, vợ vẫn Thái Hậu sẽ nổi bão lên ấy chứ.

“Sau đó, mẹ liền đưa anh ta tới đây sao?” Vương Bồi vẫn cảm thấy có chút không tưởng tượng nổi hỏi: “Vậy anh ta sẽ nghỉ phòng nào đây?”

Tầng hai là khuê phòng và phòng vẽ tranh của cô, tầng một thì đã bị giáo sư Vương chiếm hết rồi, chắc không thể bố trí cho anh ta nghỉ ở phòng ông nội sau nhà đây chứ?

Trên mặt Thái Hậu hiện ra nét lo âu, một lát nhìn Vương Bồi bảo: “Cho nghỉ bên cạnh phòng con không phải là được hay sao?”

Bên cạnhcạnh phòng cô. Nhưng mà lại dùng chung ban công nha, mùa hè này cô còn không đóng cửa cả ngày, lão mẹ chả nhẽ không lo lắng đến sự an toàn của cô hay sao?

Vương Bồi nhìn sắc mặt nhăn nhó của Thái Hậu thì thở dài: “Giáo sư Bành, rốt cục mẹ đã nhận của người ta bao nhiêu tiền thuê nhà rồi vậy?”

“Hãy da con ném thử canh bí đao xem thế nào?” Thái Hậu lập tức lảng tránh. Vương Bồi muốn khóc không ra nước mắt.

Mọi người xem đi, bộ dạng xinh đẹp thế đúng là chiếm ưu thế nha, đến cả bà già còn thích nữa là. Nhưng Thái Hậu nói đúng, người kia cái gì Du cũng đã trưởng thành rồi, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay thì có thể hô to gọi nhỏ ỉnh một đồng mỹ nhân, sao gọi anh ta là trộm được.

“Vậy tên anh ta là gì gì bơi vậy?”

“Ngao Du”

“Phụt” Vương Bồi trong mồm phun luôn cả ngụm canh vào trên tạp dề của Thái Hậu, cổ lăm mới không cười, xoa xoa miệng, mặt nghiêm trang nhìn mặt mẹ nói: “Xin chào, tên tôi là Hoả Hồ”

Nhà họ Vương vốn đã quen ăn điểm tâm dưới tầng cây hương phỉ, vì vậy Thái Hậu cùng Vương Bồi bưng khay nhỏ ra. Trong sân vẫn vô cùng náo nhiệt, trừ Lưu nhị muội của dì Lưu còn có một vài vị nữa một đám vây quanh Ngao Du, cười tùm tùm nhìn có vẻ thân thiết.

Nhưng trông Ngao đại gia có vẻ mất hứng rồi.

Nói anh ta là Ngao đại gia cũng không ngoa, nhìn vị này trông xinh đẹp thế nhưng tính tình thì không được chút nào, bị mọi người vây quanh nhìn chăm chăm, trên mặt thì đen sì, im lặng đến phát chán. Thái độ thì cao ngạo, nhìn người trong mắt đều nheo nheo lại, lộ ra một vẻ khinh người quá đáng. Thật giống kiểu, giống kiểu tất cả mọi người đều phải quỳ gối xuống trước mặt anh ta vậy.

Đại gia phát hoả xem cũng không hiểu được là hấn đang tức giận bởi vì nhìn sắc mặt tiểu mỹ nhân tức giận trông vẫn vô cùng quyến rũ, dù sao thì cũng coi như không có gì cả. Sắc mặt Ngao đại gia càng ngày càng đen, thế nhưng hấn vẫn cố làm ra vẻ không có gì, đặc biệt là thái độ đối với dì Lưu và các vị lớn tuổi khác, nhìn hấn trông còn có vẻ rất khách khí nữa là.

“Cậu bé này tuy tính tính không hay mấy nhưng nhìn qua thì có chút được giáo dục.” Thái Hậu ghé bên tai Vương Bồi thì thầm, lúc nói còn cố cười cười, nhìn trông rất đắc ý, làm như Ngao đại gia chính là con mình vậy.

“Ô..” Ngao Du tò mò nhìn Vương Bồi chăm chăm, ánh mắt xinh đẹp phát ra ánh hào quang làm tất cả mọi người đều nín thở.

Lòng Vương Bồi cũng kinh hoàng đứng phắt dậy, đứng gần bọn họ, nhìn từ góc của cô thì thấy rõ khuôn mặt của anh ta, đường cong xinh đẹp, ánh mắt hờn xiêu phách lạc, còn có...có quần áo màu đen bó sát trong suốt như ẩn hiện làn da trắng như tuyết của anh ta...Thật đáng chết mà, cô thấy máu mũi mình sắp trào ra rồi.

“Đúng là cô rồi” Ngao Du tự dưng cười to, ánh mắt lấp lánh, lông mi dài cong cong lên, đen dày giống như lông bàn chải vậy. Trong chớp mắt, đang vừa rồi cao ngạo bỗng chốc biến mất, nhìn anh ta bây giờ vừa thân thiết lại vừa thật là đáng yêu, tựa như một hàng xóm láng giềng xinh đẹp kỳ cục vậy.....Ồ ô, là đệ đệ.

“Xin chào, tôi là Vương Bồi” Vương Bồi lau mặt, trên tay nóng lên, bỗng kêu to” Oa..” máu mũi rơi đầy trên tay.

2. Chương 2

Vương Bồi nhanh chóng gọi điện thoại ngay cho Chu Bách Đình, đem toàn bộ chuyện xấu hổ vừa rồi nói hết cho cô nghe, kết quả là Chu Bách Đình vừa nghe nói đến nhà cô có soái ca thì lập tức kích động đứng phắt dậy, quyết định rất nhanh ra lệnh: “Ăn sạch hấn!”

Vương Bồi lấy tay lau máu mũi đầy mặt, vẻ mặt khổ sở bảo: ‘Mày cho anh ta là dạng mì ăn liền hay sao, tưởng ăn sạch là được à. Mới lại, hắn là đại nam nhân, bộ dạng trông còn xinh đẹp hơn tao nữa, mày còn làm tao sống không sống được nữa rồi. Đàn ông như thế, loại cô nương bình thường giống chúng ta đây thì làm sao mà bắt được cơ chứ’

Chỉ cần xem trận hôm nay thôi là đã biết anh ta là loại người được hâm mộ như thế nào rồi, vừa đẹp trai lại nhiều tiền, chỉ có công chúa, cô bé lọ lem trong tiểu thuyết mới có chuyện phối nhân duyên thôi, không thể so với các nàng ấy được.

Chu Bách Đình ở đầu dây bên kia gấp gáp thở hổn hển mắng: “Vương Bồi Bồi, sao mày cố chấp đến vậy cơ chứ. Cái gì đến trước mặt mình không ăn được thịt, nhai được xương thì cũng cố mà húp canh chứ. Đầu năm nay gặp được người đẹp trai anh tuấn kiểu đó không dễ đâu, vậy mày nói xem tao đã bao lâu rồi còn không nhìn thấy một nam nhân đầu tóc húi cua chỉnh tề chưa? Mày bắt không được thì cũng cố mà bắt, cứ ăn trước nói sau đi”

“Nè nè.....như vậy không được đâu” Vương Bồi trong điện thoại do dự.

“Người không phong lưu thì không phải thanh niên” Giọng Chu Bách Đình đặc ý, mang theo một hương vị say mê.

Vương Bồi “ba” một cái trên điện thoại rồi treo máy.

Được vài giây sau, Chu Bách Đình lại gọi điện thoại tới, giọng hét toáng lên: “Ày da mày không nghe tao nói hết đã. Đáng ra tay thì ra tay đi, dù sao tỷ cũng là người từng trải mà....”

Chồng Chu Bách Đình chính là do cô nàng truy đuổi mới tóm được, lúc đó cô nàng mới vừa học xong trung học vừa vào trường Đại học kinh tế thì gặp thầy giáo Trần Quý, chỉ chưa đầy hai tháng đã bắt gọn thầy giáo vào lưới, tốt nghiệp xong thì kết hôn, chuyện này đánh cực chuẩn lại nhanh gọn làm cho ai cũng sợ khiếp vía. Nhưng mà, trên thế giới này cũng chỉ có một Chu Bách Đình mà thôi, Vương Bồi tuy là phục cô nàng sát đất nhưng cũng không học được mảnh khỏe chủ động và mặt dày như thế.

Lúc Vương Bồi lên 6 tuổi, Vương giáo sư và Bành giáo sư còn rất trẻ, cả người đều trào dâng sức lực tràn trề, suốt ngày vui đùa vào công việc cả ăn cơm cũng không có thời gian nữa nên làm sao còn đủ sức mà đi quản con gái mình được. Vương Bồi lúc nhỏ thường theo tiểu thúc thúc Điền Tri Vinh sống lớn lên.

Trong miệng Vương Bồi tiểu thúc thúc lúc nào cũng là đệ tử phía sau của gia gia Vương Tắc An, hắn là con mồ côi, lúc lên mười tuổi đã đi theo bảo vệ Vương Tắc An rồi. Lúc tiểu thúc thúc kia trở thành một thiếu niên nhả nhặn, tính tình chu đáo, ôn nhu, biết nấu ăn, lại thường xuyên đưa cô đi học, lại dạy cho cô biết vẽ, non xanh nước biếc, trời xanh mây trắng, chim bay vút qua bầu trời...

Trừ lúc phải họp phụ huynh thì rất xấu hổ, thời thơ ấu của Vương Bồi đã trôi qua không chút ưu phiền.

Mãi cho đến khi Vương Bồi tròn mười sáu tuổi, hai vị giáo sư mới nhớ tới con gái rượu của mình ở quê.

Đó là lần đầu tiên Vương Bồi và tiểu thúc thúc của mình tách ra, cô khóc suốt ba ngày, có chết cũng không chịu đi học, Vương giáo sư lần đầu tiên phát hỏa, tý nữa thì đánh người. Về sau tiểu thúc thúc từ xa chạy đến dỗ dành cô, dỗ mất mấy ngày, rồi lại đồng ý nhiều yêu cầu bất hợp lý nữa thì cô mới ngừng khóc thút tha thút thút ghen ngào đi học.

Về sau tiểu thúc thúc đi rồi. Một tác phẩm của hắn ở Bắc Kinh được giải thưởng, sau này hắn dần dần có chỗ đứng vững vàng. Vương lão khuyên hắn đi Bắc Kinh lập nghiệp, vì vậy hắn liền đi không bao giờ quay lại nữa.

Sau này Vương Bồi ra sức học tập, đêm ngày luyện vẽ, thi đậu vào trường mỹ thuật chỉ vì muốn gặp mặt hắn một lần. Chờ đến lúc cô vất vả đến được Bắc Kinh thì hắn lại đi mất rồi, tới tận nước Pháp xa xôi theo đuổi con đường nghệ thuật. Trong tâm trí mơ hồ của mình cô cảm giác là đã trải qua không biết bao năm rồi? Bản thân Vương Bồi cũng không rõ nữa. Nếu là vài năm trước thì cô đã sớm thổ lộ cùng hắn rồi, còn bây giờ thì lại khác đúng không?

Vương Bồi từ trong phòng tắm đi ra, Thái Hậu nhanh tay đón cô, “Con đưa tiểu Du lên lầu đi”

Ngao Du nghe thế lập tức đứng dậy, Vương Bồi lúc này mới phát hiện vóc dáng của anh ta thật to cao, dong dỏng, chân dài, thắt lưng gầy, bả vai rắn chắc, cô rất ít khi nhìn thấy đàn ông Đông Phương lại mặc quần áo đẹp đến vậy.

Hành lý của Ngao Du không nhiều, chỉ có một va ly kéo tay, Vương Bồi liếc mắt nhìn một cái thì lập tức tin lời Thái Hậu nói lúc nãy hẳn là triệu phú. Kiểu dáng va ly này cô sớm đã nhìn thấy trên tạp chí thời trang quốc tế, là loại át chủ bài, phải mất mấy tháng tiền lương của cô mới mua được.

Ra dáng chủ nhà, Vương Bồi khách khí tiến đến nói một tràng. Nhưng vì quá mức khẩn trương nên cô không để ý tý ngã chống vó. Mắt thấy mình sắp đụng phải sàn nhà thì bỗng trên lưng có tay giữ cô, cô mới đứng vững không ngã. Lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy Ngao Du cười cười nhìn lại cô, nét hài hước đặc ý lộ ra trong mắt xinh đẹp.

Chả lẽ đang nghĩ tới cô đã thầm yêu thương nhưng nhớ hay sao?

Vương Bồi vừa tự giác tránh sang một bên, đi lên trước vừa nói: “Anh đi theo tôi lên đây” Vừa quay nhìn anh ta. Ngao Du xách nhẹ nhàng chiếc va ly đi theo phía sau, trông nổi bật trên bậc thanh tầng lầu, khoác trên vai chiếc va ly. Vương Bồi cảm giác người đàn ông này có vẻ thâm tàng bất lộ.

Trên lầu nguyên bản là phòng khách, chẳng qua do trong nhà thiếu người mà Vương Bồi lại có nhiều đồ lặt vặt vì vậy dần dần cô đã chiếm hết cả phòng. Trên ban công có hơn mười bồn hoa nhài nở hoa thơm ngát, phòng tràn ngập mùi hoa. Ngao Du có vẻ rất thích nơi này, buông hành lý xuống rồi bước ra ban công nhìn ra xa xa khắp phía, có nơi chim chóc hót líu lo, có chỗ mây bay bồng bềnh, còn có chỗ tiếng nước chảy róc rách.

Ngao Du quay sang Vương Bồi bảo: “Cũng tạm được”

Cũng tạm được là thế nào!

Vương Bồi hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, không biết nói gì cho đúng nữa.

Nhà của gia đình cô vẫn là của ông nội Vương Bồi, ngôi nhà có địa điểm ngắm cảnh đẹp nhất, kiến trúc trong phòng cùng trần nhà mặc dù đã trải qua nhiều năm tháng như thế nhưng vẫn rất đẹp, trên tường vẽ một chiếc bình hoa cổ, thậm chí ở mỗi góc nhỏ còn trang trí mỗi một tác phẩm nổi tiếng. Nếu địa điểm như thế còn không làm cho anh ta hài lòng nữa thì trong toàn bộ trần nhà này anh ta cũng không tìm được ngôi nhà nào tốt hơn thế đâu.

Vào những năm tám, chín mươi, toàn bộ đàn ông trần nhà này đều đi làm thuê cả, chỉ còn lại trong trần người già và trẻ nhỏ. Nếu kiếm được chút tiền thì về, còn nếu ghét bỏ nơi này giao thông không thuận tiện thì bỏ đi, chỉ còn lại toàn phòng cũ nát mà thôi. Lúc đó ông nội của Vương Bồi, lão họa sỹ Vương Tác An đến nơi này vẽ phong cảnh, yêu thích nơi đây sơn thủy hữu tình, mua liền một lúc một loạt nhà cửa, sửa chữa nhiều lần mới hình thành biệt thự nho nhỏ này chính là biệt thự của nhà họ Vương.

Nhưng Vương Bồi cũng không muốn nói gì thêm đối với tên không lễ phép này làm gì, tuy hẳn bộ dạng trông thì được đấy nhưng cũng không phải là ai cũng thích anh ta hết đâu. Hơn nữa anh ta lại còn ra vẻ sỹ diện nữa chứ.

“À đúng rồi...” Vương Bồi bỗng nghĩ đến một chuyện quan trọng “Anh đã có chỗ nào ăn cơm chưa?”

Ngao Du hơi nheo nheo mắt nhìn cô, ánh mắt lấp lánh, Vương Bồi vội vàng nhìn sang chỗ khác – lực sát thương này quá chói mắt đi.

“Di à, trưa nay ăn gì vậy?” Ngao Du ngoác miệng cười từ từ xoay người xuống dưới lầu hỏi to.

Thái Hậu sung sướng đáp: “Thịt nướng, canh bí đao, tiểu Du cháu muốn ăn gì thì nhớ bảo dì nhé”

Ngao Du quay lại nhìn Vương Bồi nhún nhún vai, Vương Bồi cũng im tịt không biết nói gì.

Lúc xuống tầng dưới, hàng xóm láng giềng đã đi vắng, chỉ còn lại có Lưu nhị muội và một vài thiếu nữ thì còn tiếp tục nói chuyện vui vẻ, một vài ánh mắt cứ nhìn chằm chằm lên thang lầu, khi nhìn thấy là Vương Bồi thì đều cùng đồng loạt tỏ vẻ thất vọng, thờ dài.

Do Vương giáo sư là người ít nói, ít cười nên có rất nhiều thanh niên đều e ngại ông, kể cả đang ngồi dưới lầu góp chuyện nhưng tự nhiên giống Lưu nhị muội có can đảm tiến vào khuê phòng của Vương Bồi rất hiếm. Các thiếu nữ mặc dù nhìn Ngao Du thèm rở rãi nhưng cũng không dám đuổi theo lên lầu, cũng không biết là e ngại Vương giáo sư đến mức nào vẫn cảm thấy Ngao Du vô cùng cao quý hoàn mỹ, chỉ biết đứng xa xa nhìn mà thôi.

Nhóm thiếu nữ tiếp tục nói chuyện tào lao trong sân một lát nữa cuối cùng đợi không được Ngao Du xuống lầu mới tự giác lần lượt rời đi. Vương Bồi cũng sợ định lực mình không vững, cũng không dám một mình đối mặt với vưu vật kia, vì thế kiên quyết ở dưới lầu một nói chuyện với Thái Hậu. Thậm chí cô còn tỏ thái độ rất khác thường là giúp mẹ nấu cơm trưa nữa.

Vừa mới cảm cơm xong, thì nghe thấy tiếng còi xe máy bên ngoài. Còn chưa nhìn thấy người, tiếng Chu Bách Đình đã gào to truyền vào sân, “Bồi Bồi, soái ca kia đâu rồi?”

Đáng chết, cô sợ là Ngao Du cũng nghe thấy nữa đi.

Tên kia vốn đã sững sờ rồi, giờ lại nghe thấy tiếng Chu Bách Đình hét toáng lên như vậy chắc chẳng cần ai mật báo anh ta cũng vô cùng đặc ý đến chết rồi.

Vương Bồi vội vàng lau tay, lao nhanh ra sân túm chặt lấy áo Chu Bách Đình lôi vào nhà. Lúc vào đến trong nhà, chịu không nổi hé mắt nhìn lên thang lầu, cửa sổ phòng khách hình như thấp thoáng có bóng người, cô bỗng cảm thấy ảo não hết cả người.

Chu Bách Đình thì dường như không nhìn thấy sắc mặt nấu ruột của cô, cứ cười ha ha nhìn mẹ Vương chào hỏi, “Dì Bành à, sao dì nhìn càng ngày càng trẻ đến vậy, dì có bí quyết gì cho cháu biết với?”

Thái Hậu bị những lời ngọt ngào của cô mặt mũi trở nên hơn hớn, cao hứng nói: “Miệng Bách Đình càng ngày càng ngọt, cháu muốn ăn gì, dì làm cho cháu ha?”

Vương Bồi đứng bên cạnh nghe vậy miệng tròn vo, nhỏ giọng oán hận bảo: “Mẹ chưa bao giờ đối xử với con như thế nha?”

Thái Hậu trừng mắt liếc cô một cái, lại vô cùng cao hứng đi vào bếp tiếp tục nấu cơm. Chu Bách Đình cũng mặc kệ sắc mặt u ám của Vương Bồi nhìn lên lầu hỏi to: “Soái ca đâu rồi, ở trên lầu sao?”

Vừa bước hai bước bỗng cả người đứng im bất động.

Vương Bồi ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Ngao Du mặc toàn thân một màu đen đang đứng trên thang lầu từ trên cao nhìn xuống hai cô. Do từ dưới nhìn lên nên trông anh ta càng thon gầy, màu áo đen lại càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của anh ta. Nhất là đôi mắt hờn xiêu phách lạc kia, sâu thẳm thẳm như đại dương, đẹp tuyệt vời không tả được.

Cả người Chu Bách Đình kích động đến run rẩy, túm vội vào Vương Bồi, nghiêng rặng nghiêng lợi ghé vào tai Vương Bồi nói: “Mày muốn buông tha cho hắn thật sao, ông trời già quả là bất công quá đáng mà. Chuyện này được gọi là vô cùng gian dữ?”

Một lát lại dậm chân bành bịch hỏi hận: “Mình bây giờ lại đang có một lão quá béo mập đến phát chán đây này?”

3. Chương 3

Theo lời Chu Bách Đình thì lão béo mập đó chính là ông chồng Trần Quỷ của cô nàng. Năm tháng quả là tàn nhẫn, trước đây bốn năm thanh tú anh tuấn giờ đã phát phì, danh hiệu mập từ đó gắn với hắn là “A Quỷ”. Nói nhiều thành quen liền gọi luôn là “Mập mập”. Vương Bồi bỗng liên tưởng đến tiểu thúc thúc của cô đã xa cách 10 năm, có phải chẳng chú cũng từ một nam tử tuấn nhã, phiêu dật giờ biến thành một bác trung niên béo mập hay không?

Nhưng mặc kệ chú có biến thành dạng gì thì Vương Bồi vẫn cảm thấy không lúc nào là cô không thích chú cả. Cảm tình này đã ăn sâu vào xương tuỷ rồi giống như cơm ăn, giấc ngủ đã khắc sâu vào lòng cô không bao giờ mờ phai, giống như thuốc độc ngấm cả vào da thịt không có thuốc nào giải được vậy.

Giữa trưa Vương Bồi thành thật ở trong bếp giúp Thái Hậu nấu cơm, tay nghề của cô cũng được lắm, đặc biệt là món thịt kho tàu cô làm rất ngon, màu sắc, hương thơm tuyệt vời, vị ngon ngấm vào tận xương tủy, cả Thái Hậu cũng phải khen không ngớt. Chu Bách Đình thì rất hứng chí cứ nói thao thao bất tuyệt chuyện trên trời dưới biển với Ngao Du không dứt.

Vương Bồi có đôi lúc định chuồn thì lại phát hiện Ngao Du mặc dù trông có vẻ ra dáng đại gia, đối với Lưu nhị muội và các thiếu nữ trông rất kiêu ngạo, thỉnh thoảng lắm mới nặn ra được một nụ cười. Phía sau Chu Bách Đình sẽ ngậy ngốc một lát, sau đó nhắc chén trà lạnh uống một ngụm bị sặc. Rồi sau đó cả Chu Bách Đình cũng lúng túng như gà mắc tóc không thoát ra được thì mới thấy Ngao Du có ảnh hưởng mạnh đến mức nào.

Vương Bồi nghĩ ngợi một lát thì hiểu được, Chu Bách Đình là một mỹ nữ (tức người đẹp), chân thon dài trắng nõn, mắt to mũi cao, mặc dù đã kết hôn rồi nhưng vẫn còn làm cho rất nhiều nam sinh cùng các đệ tử mê mẩn tâm thần. Lại nghĩ đến Ngao Du đã trưởng thành rồi, dù sao so với người khác thì anh ta là đẹp trai không ai bằng, chắc sẽ không quá để ý đến diện mạo của một cô gái đâu, bây giờ thoát nhìn mới thấy đàn ông trong thiên hạ ai cũng giống nhau hết cả!

Bữa cơm trưa Ngao Du rất vừa lòng, anh ta rõ ràng là chỉ thích ăn thịt động vật, đối với canh bí đao thì anh ta không có hứng lắm, chỉ cầm cúi ăn từ đầu đến cuối món thịt kho tàu. Lúc ăn xong dọn dẹp bát đĩa anh ta bỗng xoay người nhìn về phía Vương Bồi hỏi: “Là cô làm à?”

Vương Bồi im lặng quay đầu sang chỗ khác đáp một tiếng: “Vâng”

Sau đó Ngao Du còn làm ọi người chấn động hơn bằng hành động tháo chiếc nhẫn phỉ thúy trên tay xuống kéo lấy tay Vương Bồi thả chiếc nhẫn vào lòng bàn tay cô....

Không nói đến Vương Bồi mà kể cả Thái Hậu cũng ngây ngẩn cả người, còn Chu Bách Đình thì ngồi ngây ngốc một lát nhìn Ngao Du, một lát lại nhìn Vương Bồi, đến cả thờ cũng không dám.

“Cho cô này” Ngao Du nói, thái độ tỉnh bơ, giống kiểu bình thường boa 10 đồng tiền cho nhân viên trong khách sạn vậy.

Vương Bồi trừng mắt nhìn chiếc nhẫn trong tay mình nghĩ ngợi, lúc này Thái Hậu có lẽ cũng xem thoả mãn, có lẽ nó cũng chỉ đáng giá 20 đồng tiền boa mà thôi. Kể cả Bill Gate nữa, người ta chắc cũng chẳng đến nỗi vung tay quá như thế. Huống chi anh ta chỉ mới vừa ăn một ít cơm, mà còn phải ở đây những mười ngày nữa....

“Tiểu Du, cháu đang làm gì thế?” Vương Bồi còn chưa kịp nói gì thì Thái Hậu đã cướp luôn chiếc nhẫn bỏ lại vào tay Ngao Du, “Cháu bé này thật là, nói gì thì nói cũng quá tốt bụng đi! Vật quý như thế không thể tùy tiện tặng người khác, nếu đại nhân trong nhà cháu biết, không chửi mắng mới là lạ...”

Ngao Du lúc này lại có phản ứng khác, cứ nhìn chiếc nhẫn trong tay, lại ngẩng đầu nhìn Thái Hậu, mày hơi nhíu lại, ánh mắt có vẻ khó hiểu. Mãi một lúc sau, anh ta mới hỏi nhỏ: “Sao lại không cần vậy? Chẳng lẽ càng quý trọng càng không tốt hay sao?”

Cả ba người trong phòng đều im lặng không nói gì. Vương Bồi bỗng cảm thấy giống như anh ta cùng các cô sinh hoạt trong một thế giới có đầu óc kiểu vậy là vô cùng khác thường. Đến ngay cả Thái Hậu cũng thờ không ra hơi, cảm thấy có nói chuyện này trong 2, 3 phút cũng không thể nói rõ được, vì vậy mà nhẹ nhàng thở dài, về mặt đồng tình nhìn Ngao Du bảo: “Sau này dì sẽ dạy cho cháu”

Cơm nước xong về mặt Chu Bách Đình rất thông cảm tiếp tục lại nói chuyện cùng Ngao Du, một lúc sau lại còn quay đầu thì thầm vào tai Vương Bồi than thở: “Tao cảm thấy anh ta thật đáng thương, thực sự đáng thương” Chu Bách Đình trông vậy nhưng luôn đa sầu đa cảm, lúc nào cũng muốn bênh vực kẻ yếu.

Nhưng Vương Bồi thì lại khác không thể giải thích nỗi anh ta đáng thương ở chỗ nào? Bộ dạng anh ta rất đẹp trai, xung quanh lúc nào cũng có hàng đồng gái vây quanh, tiền nhiều ném một nắm có thể thuê được hàng đồng phòng ở ấy chứ. Nếu bảo anh ta đáng thương thì các cô là dân thường sẽ thế nào.

“Thế nhưng lại không có ai thực thương anh ta ha” Ánh mắt Chu Bách Đình mở mịt mênh mông, lông mi chớp chớp nhìn lại càng xinh đẹp.

Cũng chỉ có duy nhất cô nàng có được hạnh phúc mỹ mãn mới nghĩ như thế. Các cô lúc nào cũng dễ dàng thương cảm, uỷ mị rất dễ bị tiểu thuyết hoặc trong ti vi làm cho cảm động, thậm chí còn ảo tưởng đến chuyện tình cảm còn có chút tình tiết ngược ngược, rồi rất nhanh làm nước mắt rớt xuống, rất có ích cho thể xác và tinh thần.

Chân chính khổ sở muốn cầu mà không được, thậm chí như Vương Bồi người bình thường thế này lại càng không có tư tưởng kiểu đó. Cô chỉ có nghĩ nhiều nhất là trẻ con thì phải đi học như thế nào, cũng cãi lộn với vợ, ông chồng bỏ đi mấy ngày không về, nghĩ nhiều nhất giống Vương Bồi lúc này là tiểu thúc thúc của cô đến bao giờ mới trở về....

Chu Bách Đình đang cùng Ngao Du nói chuyện tự dưng không biết sao lại nói đến Vương Bồi. Vương Bồi nghe thấy cô nàng hỏi: “Anh vì sao muốn tặng nhẫn cho Vương Bồi vậy? Anh có phải là thích cô ấy rồi không?”

Đầu óc Vương Bồi quay cuồng tức giận, cô nàng Chu Bách Đình này cái gì cũng tốt chỉ mỗi tội là lúc nói chuyện thì cũng hơi quá chút, có gì cũng nói thẳng tuột ra. Ngao Du đại gia vừa nãy xử sự với cô như nhân viên trong khách sạn, bây giờ tự dưng lại nâng vấn đề này lên cao rồi ta?

Ngao Du bỗng liếc Vương Bồi một cái, có vẻ vui thích, lại có vẻ đắc ý, ánh mắt kia giống như muốn nói, xem đi đúng như ta đoán nhé. Anh ta đắc ý đến nỗi hé miệng, chau mày, rồi lại bày bộ mặt lạnh nhạt, tỉnh bơ bảo: “Đúng vậy, đúng là tôi rất thích cô ấy”

Vương Bồi choáng váng, Chu Bách Đình thì sửng sốt, bỗng bị kích động đứng phắt dậy, toàn thân tràn ngập hưng phấn túm nhanh tay Vương Bồi hét to: “Tôi biết rồi, nếu không anh là người hào phóng quá đi, mới gặp nhau lần đầu mà đã thể hiện như thế. Nhưng tôi nói cho anh biết nhé, Bồi Bồi không phải là cô gái hời hợt đâu, anh....” “Tư thế kia của cô nàng giống như muốn đập vỡ mặt anh ta ra vậy.

Nhưng Vương Bồi cũng hiểu rất rõ nỗi lòng của Chu Bách Đình, mắt nhìn thấy cô bạn cùng rất nhiều cô gái khác đã lần lượt kết hôn rồi sinh con, hiện giờ chỉ còn lại mỗi mình cô, vì vậy chắc chắn là muốn đẩy nhanh Vương Bồi đi bán cho xong. Nhưng tư thế bây giờ lại quay ngoắt 180 độ nhanh đến nỗi làm cho cả Thái Hậu cũng theo không kịp nha.

Dĩ nhiên càng làm cho Vương Bồi không thể giải thích nỗi Ngao Du kia. Anh ta thích cô sao? Lấy gót chân ra thử cũng không có khả năng đi!

Anh ta là đàn ông như thế, chỉ cần ngồi một chỗ thì đã có khối con gái lao vào (người trước ngã thì người sau lại lên), muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Còn Vương Bồi – cô biết rất rõ mình bộ dạng thế nào, gia thế cũng được, điều kiện thì nếu nói trong trấn nhỏ này cũng tạm, chỉ cần cô nguyện ý thì sẽ không biết có bao người xếp hàng đến cầu hôn cô ấy chứ. Nhưng trong đám này thì tuyệt không có Ngao Du!

Cô cũng không tin trên thế giới này lại có chuyện vô duyên vô cớ nhất kiến chung tình. Vì thế, Vương Bồi nghĩ ngợi chút rồi hỏi lại Ngao Du, “Vậy anh có thích Chu Bách Đình không? Có thích Thái Hậu nhà chúng tôi không?”

Ánh mắt Ngao Du bỗng trở nên nghi hoặc đứng dậy, người đẹp chính là người đẹp, nhìn bộ dạng phát ngốc kia lại toát ra một kiểu phong tình. Mất vài giây sau, anh ta cuối cùng cũng trịnh trọng gật đầu: “Thích”

Chu Bách Đình ngừng nói.

Vương Bồi thì cười, “Bách Đình à, cẩn thận cái lão Trần Phi nhà mày lái xe tới đây bắt nhé”

Thực ra thì Vương Bồi cũng đã sớm nhận ra và hiểu được, Ngao Đại gia tám chín mười phần là đại thiếu gia của nhà giàu nào đó chuyên được bảo hộ rồi, chắc là chán trong nhà nên chạy đến đây để giải sầu thôi. Nói vậy thái độ ngạo mạn của anh ta, sự giàu có của anh ta, cùng với thiếu chút tình thương có thể giải thích được – không có tộc trưởng nào lại để yên ột cái bảo bối xinh đẹp chạy chơi bên ngoài như vậy. Có được ý tưởng này vì vậy cảm tình của Vương Bồi đối với Ngao Du cũng tốt hơn nhiều. Nhưng Chu Bách Đình vẫn không chịu buông tha cho, một lát sau lại túm lấy Ngao Du nói chuyện. Vương Bồi chán không muốn nghe bọn họ nói chuyện tào lao nữa nên đơn giản đứng dậy xuống bếp giúp Thái Hậu rửa bát. Kết quả là lúc bước vào bếp thấy vẻ mặt Thái Hậu rất ôn nhu đang nói chuyện điện thoại với người nào đó.

Vương giáo sư không thể nào mỗi ngày nói chuyện nhiều đến thế đâu? Hai người bọn họ đã kết hôn nhiều năm rồi mà? Lúc tuổi trẻ cũng không thấy tình cảm đến vậy, sao bây giờ đã một bó tuổi rồi lại anh anh em em ngọt ngào thế không biết.

Lúc này trong đầu Thái Hậu quả thực chỉ có Vương giáo sư nên không thêm để ý tới cô. Vương Bồi buồn bực quá lại quay lại phòng khách bỗng nghe thấy tiếng Chu Bách Đình đang hướng dẫn Ngao Du đi từng bước. “.....Anh không cho dì Bành, cũng không cho tôi, sao lại đơn phương đưa cho Bồi Bồi vậy hả?”

“Cô ấy thích”, Ngao Du còn nói thêm, “Lúc cô ấy đưa tôi lên lầu cứ nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn không chớp mắt”

Anh ta....sức quan sát của anh ta cao siêu vậy sao? Trong lòng Vương Bồi có chút khiếp sợ. Nghe Thái Hậu nói chiếc nhẫn kia có thể mua được hàng đồng phòng ở nên nhất thời không kiềm chế được mới liếc nhìn có hai lần, đã nghĩ là mình rất cẩn thận rồi, ai dè vẫn không thoát khỏi con mắt quan sát của anh ta.

“Cô ấy thích thì anh cứ đưa cho cô ấy sao?” Giọng Chu Bách Đình giống như hoàng hậu độc ác dụ dỗ nàng Bạch Tuyết vậy, ôn nhu, mềm mại, lại mang chút mê hoặc có nhiều ý tứ hàm súc, “Cô ấy thích cái gì, anh cũng đều cho cả sao?”

Ngao Du miễn cưỡng nhìn cô nàng, ánh mắt có vẻ cảnh giác. Đúng là sức quan sát của anh ta cực mạnh, có thể sâu sắc phát hiện ra trong giọng nói của Chu Bách Đình có ẩn chứa gì đó, vì vậy mắt đến vài giây anh ta cũng chưa trả lời mà tỏ vẻ xem xét nhìn nhìn như đang suy nghĩ cái gì sâu xa.

Một lúc sau anh ta cũng đã nghĩ xong mới chân thành đáp, “Đúng vậy”

Ánh mắt Chu Bách Đình sáng lên, có vẻ đặc ý lại có vẻ rất chi là hưng phấn, cúi đầu giọng run run làm cho tim Vương Bồi cũng nhảy lên theo, “Nếu...nếu cô ấy thích anh, anh...anh cũng cho cô ấy sao?”

“...”

Sau khi ăn cơm trưa không lâu, Chu Bách Đình đi rồi, trước khi đi ý tứ nhìn Vương Bồi nói, “Bồi Bồi à, mày đừng giả bộ ngớ ngẩn nữa đi. Nhớ kỹ, người không phong lưu không phải thanh niên, qua đoạn thôn này sẽ không phải qua cửa khác nữa. Bây giờ không nắm chặt cơ hội thì sau này có hối hận cũng không kịp”

Vương Bồi chạy vội đến đuổi cô nàng như đuổi tà – đúng là tiểu bà mối.

Buổi chiều Vương Bồi ngồi trong phòng xem sách, lại vừa thấy một mối mới tiếp đi, lúc tỉnh lại thì đã thấy mặt trời đang dần lặn khuất sau núi. Cô ngáp vặt đi ra khỏi phòng, vừa mới mở cửa thì ngáy ra.

Trên sofa trong phòng khách có một người đàn ông cởi trần trông rất hấp dẫn đang ngồi, làn da trắng nõn, cơ bắp nổi rõ, thắt lưng thon, bộ ngực rắn chắc....

“Muốn đi bơi không?” người đàn ông trần truồng nhìn phía cô hỏi đón, từ từ đứng lên, cơ bụng nhiều múi gò lên lộ ra chiếc quần bơi nhỏ xíu, xuống thấp chút nữa, thấp chút nữa thì...

Vương Bồi lập tức quay phắt người vào phòng, muốn mạng người sao, thời tiết nóng như thế, còn có đàn ông bốc hỏa nữa, làm máu mũi cô nàng đây lại trào ra nữa rồi...

4. Chương 4

Buổi tối Vương Bồi ngồi ở phòng vẽ tranh tiếp tục vẽ bức cung nữ đồ, vẽ vẽ, trong đầu lại chiếm toàn bộ hình ảnh của Ngao Du. Mặt mày xinh đẹp như vậy, nét cười bộ dáng có thể làm điên đảo bao nhiêu con gái.

Lúc chiều cô vất vả lắm mới cố nhịn không ầu ầu chảy xuống, cố gắng điều chỉnh hô hấp cho đến khi bình thường trở lại rồi mới quay ra, cố làm ra vẻ như không có chuyện gì hỏi anh ta: “Anh định đi bơi ở chỗ nào?”

Ngao Du xoa xoa cằm bảo, “Phía dưới kia không phải có con sông đúng không?”

Ôi mẹ ơi, con sông kia anh ta cũng muốn đi bơi sao?

Muốn nói trước hết thì con sông kia nước không sâu, dọc theo bờ sông khoảng hai mươi thước chính là trần nhỏ, còn có chiếc cầu gỗ bắc qua sông, trên cầu mỗi ngày không biết có bao nhiêu du khách đi lại. Nếu một lát nữa Ngao Du xuống nước không chừng ngày hôm sau trong trần sẽ truyền một đồn mười, mười đồn trăm, cái gì nhỉ, “thôn nhỏ yên tĩnh có một tuyệt mỹ yên tĩnh” “Thần tiên? Yêu tinh?...Hay là đại loại gì đó.

Vì sự yên tĩnh của trần nhỏ, Vương Bồi cảm thấy mình phải có trách nhiệm ngăn cản chuyện phát sinh một chút. Nhưng từ cửa vòng ra sau một đoạn hình như là có một cái hồ, nước trong suốt, yên tĩnh, không nói tới du khách mà rất ít người trong trần cũng không biết có cái hồ kia. Còn muốn dẫn anh ta đi đâu nữa đây?

Vương Bồi dẫn Ngao Du đi vòng qua biệt thự ra cửa sau. Hậu viện là nơi ở ông nội Vương Tắc An của cô, lúc này ông lão đang đi nghỉ hè ở Vân Nam, cho nên trong nhà không có ai, sân nhỏ rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng chim hót.

Sau cánh cửa à một con đường nhỏ xây bằng đá, hai bên đường có rất nhiều cây cổ thụ, có cây hương phi với cây lá đỏ, trong rừng rất mát mẻ, yên tĩnh, thỉnh thoảng có gió lạnh thổi lướt qua, lại còn có tiếng chim kêu chiêm chiếp làm cho con người ta như lạc vào đâu đó không biết rõ là nơi nào.

Đi dọc theo đường nhỏ khoảng 10 phút thì đi tới hồ Ngoạ Long. Nơi đây nước rất trong, sạch sẽ róc rách chảy từ trên núi xuống. Bây giờ đang là mùa khô nước cạn, có thể nhìn thấy đá sỏi tận đáy, còn có mấy con cá suối nhóm năm, nhóm ba bơi lội tung tăng, thấy người đến gần cũng không sợ.

Nhưng ở giữa hồ thấy rất sâu, không nhìn thấy nước lay động, im lặng, cũng lại làm cho người ta không dám đến gần.

“Nơi này gọi là hồ Ngoạ Long” Vương Bồi cởi giày, ngồi xuống bên bờ, khoát khoát đôi chân trần xuống nước, giọng nhẹ nhàng, “Nghe nói trước kia ở đây có rồng, tôi gần đây cũng có nhìn thấy” Cô thần thần bí bí nhìn Ngao Du bảo. “Thực đó, nhưng mọi người ai cũng không tin”

Ngao Du đang định xuống nước bơi ra xa bỗng nghe được lời của cô ngẩng đầu nhìn cô cười cười bảo: “Ta tin”

Anh ta nói anh ta tin!

Vương Bồi bỗng cảm thấy có chút cảm động, vì thế nhịn không được đứng dậy, “Là thật đó, lúc ấy tôi còn nhỏ. Có một lần trời chạng vạng tối mưa to, tôi đi tắt qua nơi đây thì nhìn thấy một con rồng rất là to. Đúng rồi, trên người nó còn có vảy màu trắng nữa nhìn đẹp lắm, từ từ trôi lên từ trong hồ nhìn tôi”

Con rồng kia hình như còn chưa tỉnh ngủ, động tác rất chậm, lúc nhìn vào cô ánh mắt mê muội, nhưng cũng rất ôn nhu, vì vậy Vương Bồi lúc đó cũng không chút sợ hãi. Hai bên nhìn nhau thật lâu, Vương Bồi không nói tiếng nào, mà Tiểu Bạch Long cũng không động đậy, cứ ngầy ngốc nhìn cô, nhìn mãi cho đến lúc cô chỉ vào nó hỏi khẽ: “Tiểu Bạch Long?”

Đột nhiên trên bầu bầu ra hàng vạn ánh sáng chói mắt chiếu xuống, Tiểu Bạch Long giống như chiếm được gì đó, thân dài vung lên, bắn tung toé nước vào người Vương Bồi. Chờ lúc cô lau hết nước trên mặt đi nhìn lại thì thấy Tiểu Bạch Long đã bay vọt lên giữa tầng trời cao rồi.

“Là thật đó!” Vương Bồi còn thực tăng thêm ngữ điệu. Từ nhỏ đến giờ cô rất muốn nói từ cõi lòng ra ọi người biết chuyện này nhưng cho đến tận bây giờ đều không có ai tin tưởng cô cả.

“Ừ” Ngao Du bơi một phát ra đến giữa đầm nước trong xanh kia, trên mặt nước chỉ còn hé ra khuôn mặt xinh đẹp, thái độ thì rất bình tĩnh, “Hắn tu luyện đã đến thời điểm, chỉ vừa vận độn cô thôi”

“Gì cơ?” Vương Bồi vẫn không hiểu lắm.

“Cô gọi nó một tiếng long” Cánh tay dài Ngao Du nhẹ nhàng khoả nước, thân thể giống như con cá lớn nhanh chóng bơi từ từ giữa đầm đi đến, “Hắn lúc đó đến thời điểm phải bay lên trời” Cả người tuyết trắng của anh ta hơi hơi bốc lên, cả đầm nước bắt đầu xao động, mãi sau không nhìn thấy người đâu nữa.

Nói như vậy là cô đã làm một chuyện tốt rồi! Tâm tình Vương Bồi dạt dào. Lại nói đến Ngao Du mặc dù không hiểu rõ chuyện lắm nhưng tính có chút cũng không phải xấu lắm. Kỳ thực thì anh ta là một đứa nhỏ rất ngây thơ, Vương Bồi cảm thấy anh ta thực sự nghe cô kể chuyện cổ quái như thế mà không ngạc nhiên lại còn phụ họa thêm nữa chứ, thật không dễ mà.

Ngao Du lặn xuống sâu dưới đáy được nửa chừng thì bỗng bơi tới gần Vương Bồi, từ trong nước chui ra làm Vương Bồi sợ tới mức suýt nữa rút xuống nước. Anh ta với trẻ con thật là giống nhau quá đi – rất ngây thơ, Vương Bồi thầm nghĩ vậy.

“Cô có nguyện vọng gì không, Vương Bồi?” Ngao Du đưa cánh tay ra đỡ người Vương Bồi, yên ổn đứng bên cạnh cô. Từng giọt nước trong suốt chảy từ trên người của anh ta xuống sáng lấp lánh rơi trên mặt nước.

Da thịt anh ta hiện trong nền trời chiều tà lại càng trong suốt, nhìn có một kiểu trơn bóng, sáng lóng lánh làm cho người ta nhìn nhìn không nổi muốn cắn một miếng. Gương mặt thật xinh đẹp tiến đến gần, hơi thở nóng hổi gần như phun vào cổ Vương Bồi, cái mũi cao ngất, ánh mắt trong suốt sáng ngời, bất kỳ ai cũng phải thừa nhận anh ta thực đẹp trai.

Mà đúng là tai hoạ thật, nếu định lực của cô kém một chút, nếu trong lòng cô không phải vẫn tồn tại một người thì trước mặt anh ta, thân thể anh ta, chỉ sợ cô đã xiêu lòng, chìm sâu vào đó mất rồi.

Nguyện vọng sao?

Vương Bồi xoay người sang chỗ khác hít một hơi thật sâu, chỉ cần không nhìn anh ta, Vương Bồi mới có thể bình tĩnh lại một chút, mới có thể tự hỏi mình như thường ngày được.

Nhưng là hình như cô cũng không có nguyện vọng gì đặc biệt cả.

Cuộc sống của cô cũng bình thường, gia thế tương đối, công việc thoải mái, không có trách nhiệm gì lớn nặng nề phải gánh vác, cũng không có lý tưởng lớn nào cả. Nếu không nói tới nguyện vọng thì như thế này cô chỉ hy vọng tiểu thúc thúc của cô sớm có thể trở về. Cô hy vọng chú có thể yêu cô thật nhiều.

“Không có sao?” Ngao Du nghiêng mặt nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, giống như có mang theo chút ma lực vậy.

“Tôi...” Vương Bồi hơi đỏ mặt, cười ngượng ngùng.

“Tôi biết rồi...” Ngao Du bỗng xen vào, vẻ mặt chắc chắn nói: “Cô thích tôi đúng không?” Giọng của anh ta còn giống như là khẳng định vậy.

Mà đúng là anh ta khẳng định thật, vì thế làm cho Vương Bồi chịu không nổi tự kiểm điểm lại mình xem có phải hôm nay bị kích động chút không, đã làm ra chuyện gì, nói cái gì khiến người ta hiểu lầm rồi. Nhưng mà câu tiếp theo của Ngao Du đã đem toàn bộ ý nghĩ của Vương Bồi đập nát.

Anh ta ngẩng đầu đắc ý vô cùng, làm ra vẻ ta đây đã sớm biết, ngốc ngốc hét lớn: “Tôi biết rồi, chưa từng có con gái nào thích tôi. Trước đây tôi cùng bên Trọng Hằng, một nửa con gái đều thích hẳn, một nửa còn lại thì thích tôi, bây giờ hẳn mất rồi, các cô chắc chắn là đều thích tôi hết”

Đúng là giống quả thiên lôi đánh xuống!

Có như thế sao!

Nếu không phải bộ dạng hấn đẹp trai như thế, Vương Bồi chắc chắn nghĩ đầu óc anh ta có vấn đề. Nhưng suy nghĩ kỹ thì thấy anh ta vẫn có chút tư cách để nói như vậy. Người thanh niên này bình thường chắc chắn là quá kiêu ngạo đi, cho nên mới bồi dưỡng được tật xấu tự cao tự đại như vậy.

Vương Bồi trợn mắt há mồm nhìn Ngao Du xem chừng là cam chịu và chột dạ, cho nên vẫn để anh ta nói tiếp: “Tuy rằng cô bộ dạng cũng không phải quá xinh đẹp, nhưng vẫn còn nhìn thuận mắt, lại biết cách nấu ăn nữa. Tôi liền cố nhận cô làm bạn gái vậy, dù sao thời gian cũng không còn dài...”

Anh ta còn chưa kịp nói hết, Vương Bồi đã nhanh chân đá một nhát cho anh ta rơi bùm xuống nước. “Cô làm sao thế?” Ngao Du từ trong nước trôi lên, cổ đứng vững rồi tức giận trừng mắt nhìn cô. Mặt của anh ta đỏ bừng, vài sợi tóc đen dán chặt vào trán, tương phản với màu da trắng của anh ta. Ánh mắt trong suốt, bên trong là toàn bộ sự tức giận, răng cắn chặt nữa chứ!

Anh ta còn dám tức giận! Anh ta còn mặt mũi tức giận nữa cơ chứ!

Hai tay Vương Bồi thò ra sờ soạng bốn phía tìm không được hòn đá nào, nên thuận tay rút được một cành cây chỉ vào phía Ngao Du thở phì phò mắng: “Tên kia, anh đừng có mà đắc ý, cứ tưởng bộ dạng xinh đẹp lắm hay sao. Tôi mới không thích anh tự cao tự đại lại ngây ngô như anh đâu! Không phải là mới chỉ nhìn anh có vài lần sao, sau này không xem là được chứ gì. Đúng là đồ tự cao tự đại!

Ngao Du trông như tên ngốc nhìn cô, một lát sau thì gãi gãi đầu, một lát thì lại gõ gõ trán, nhỏ giọng hỏi: “Không phải là cô cao hứng quá mà choáng váng đấy chứ, cho nên mới nói năng lung tung. Cô sao lại không thể thích tôi được? Bộ dạng tôi trông rất anh tuấn, ra tay thì rất hào phóng, à mà tôi còn rất ôn nhu, hơn nữa trên giường tôi lại rất dũng mãnh. Cô sao cô lại không thích tôi được chứ?”

Vương Bồi: “..”

Cô lúc này cũng không tức giận. Cô đã hiểu được tên Ngao Du này không phải cố ý nhạo báng cô, mà anh ta thực sự ngây thơ, thật thà. Vương Bồi cũng không biết rõ chỉ số thông minh của anh ta là bao nhiêu hay là tình thương quá ít, dù sao cũng là một khuôn mặt đẹp không thực lắm, chỉ đáng làm chiếc bình hoa di động thôi.

Nghĩ như vậy xong Vương Bồi liền không muốn so cao thấp với anh ta, hướng phía anh ta phất tay áo bắt đầu nói: “Anh ở lại một lúc nữa thì chúng ta cùng về. Tý nữa nước lạnh, làm thân thể bị thương...” Cho dù anh ta là hồ đũng mãnh chuyện kia, nếu bị nước lạnh thì cái kia...gì gì đó....

Ngao Du bỗng thấy cô không tức giận nữa thì nghĩ là lúc này mình nói một tràng chắc là làm cho cô hiểu rồi. Vì vậy anh ta rất hài lòng, lùi lại vài bước, nghiêng người lặn sâu xuống hồ nước.

Anh ta bơi trong hồ nước nhiều lần, tự dưng nhớ đến gì đó ngoắc ngoắc về phía Vương Bồi, nói: “Trước kia tôi...đúng rồi...đã tới nơi này, để lại gì đó. Tôi lặn xuống nước xem có còn thấy không nhé!” Dứt lời anh ta thả tay xuống lặn sâu vào nước.

1 phút...3 phút....5 phút...

Anh ta xuống nước ước chừng khoảng 10 phút rồi nhưng vẫn không thấy lên. Lúc đầu Vương Bồi còn có chút lo lắng sau lại biến thành kinh hoảng, lúc đầu còn đứng bên bờ gọi tên anh ta, rồi lập tức đứng ngồi không yên, cuối cùng nhảy xuống nước, đứng ở chỗ nước nông hét to gọi anh ta, rồi sau lại bơi đi bơi về thăm dò xem xét.

“Ngao Du! Ngao Du!”

Trên mặt nước lặng yên, chỉ có giọng hoảng sợ của Vương Bồi cùng tiếng nước róc rách chảy mà thôi...

Vương Bồi sợ hãi đến mức sắp phát khóc rồi, nước mắt đã sớm rơi xuống, một người tốt như thế, xinh đẹp như thế, nói thế nào thì bỗng chốc biến mất chẳng thấy tăm hơi gì...Lâu đến thế cũng không thấy bóng dáng đâu, sợ rằng mạng sống không còn nữa rồi...

“Ngao Du...” Cô cuối cùng nhịn không được khóc rống lên, vừa lau nước mắt vừa bơi nhanh vào bờ, nhanh chân chuẩn bị đi tìm người hỗ trợ.

Vừa mới lên đến trên bờ, giấy còn chưa kịp đi thì bỗng nghe thấy có tiếng nước vang lên, Vương Bồi quay người lại thì nhìn thấy Ngao Du ngoi lên từ mặt nước, nụ cười trắng loá trắng loá như đoá hoa, vui vẻ vẫy vẫy tay về phía Vương Bồi: “Cô vừa rồi còn nói không thích ta, nhìn cô xấu như vậy, chắc là khóc rồi”

Đối với một tên ngốc thì cô còn biết nói gì nữa đây.

Ngao Du bơi chậm rãi vào bờ, cũng chưa vội lên bờ, vươn tay ra xa về phía Vương Bồi, lòng bàn tay mở ra, đó là một khối đá màu lam nhỏ, màu sắc lóng lánh, nhìn rất đẹp, giống như đại dương vậy. Vương Bồi nhìn thấy thì thích ngay.

“Cho cô này” anh ta bảo.

“Là thủy tinh sao?” Vương Bồi vui vẻ tiếp nhận xem xét kỹ. Giống hòn đá mà cũng không phải đá, sờ vào mát mẻ lại thoải mái, cảm giác cũng không thô ráp mà ngược lại có vẻ trơn bóng sáng như ngọc.

“Cô thích thì lấy đi” Ngao Du cười hì hì nhìn cô, mặt mũi lấp lánh, mang theo chút đơn thuần trẻ con. Đúng là một chú bé đẹp trai ha.

Vì vậy Vương Bồi liền tiếp nhận hòn đá này luôn.

Cô đem hòn đá đặt lên bàn trang điểm, vừa ngẩng đầu thì có thể nhìn thấy nó, sau đó sẽ nhớ đến phòng bên có một tên ngốc xinh đẹp kỳ cục.

5. Chương 5

Tối nay Vương Bồi ngủ rất ngon, cô xây dựng kế hoạch là 10 giờ phải bắt đầu ngủ nhưng từ trước đến giờ cũng chẳng buồn ngủ, thế mà vừa đặt đầu xuống thì ngủ liền một mạch đến sáng, cả đêm còn không nằm mơ nữa.

Nghĩ đến giờ cô cũng chưa bao giờ dậy sớm vậy, chim sau nhà hót líu lo, thậm chí còn có chim hoạ mi chẳng sợ người bay xuống ban công hót thánh thót....haiz như vậy thì làm sao mà ngủ tiếp được nữa đây, Vương Bồi rất chi là bội phục chim.

Rửa mặt xuống lầu, Vương Bồi định đi ra phố gọi ăn sáng, kết quả là vừa mới mở cửa thì bỗng bị cảnh tượng trong sân làm cho giật mình tý nữa ngã chống vó, sợ quá chạy vội trở lại kéo cánh cửa đánh “Ba” một nhát, Vương Bồi dưỡn cổ lên hét to: “Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ mau mau đến đây..”

Năm 2006, nhà Vương Bồi bị trộm viếng thăm. lúc ấy Vương Bồi vừa mới đi làm, ngày đó tiết thanh minh, ông nội Vương dẫn con cả đi tảo mộ, sau đó thì có trộm vào nhà. Theo điều tra, tên trộm này lá gan cũng lớn, đứng hàng hoàng ở lối đi, chỉ huy bọn tay chân khiêng hết chuyến này đến chuyến kia khoảng 500 bức vẽ kể cả những bức đặt trên bàn cũng chuyển hết sạch, lúc đó Vương Bồi vào nhà còn tưởng là mình vào nhầm nữa.

Nhưng tên trộm kia cũng không được yên, Vương giáo sư thoát nhìn thì trông rất thật thà, thực ra lại vô cùng giảo hoạt, không bao giờ vứt lung tung cái gì trong nhà, trước khi đi toàn bộ đều đem vào kho hàng cất, trong đó có tác phẩm của ông và Thái Hậu, trong phòng chỉ còn lại phần lớn là vài bức của Vương Bồi lúc còn học đại học vẽ mấy năm trông cũng tạm.....Lúc đó chủ yếu là coi trọng con người cô thôi, đồng thời cũng là để họ thử thách cô chút.

Nhưng từ đó về sau Vương giáo sư lại càng cẩn thận hơn, không chỉ gia cố lại kho hàng mà còn trang bị thiết bị chống trộm tiên tiến nhất, không có gì có thể phá được, nếu là người bình thường cũng không thể vào được.

Tiếng kêu như giết heo của Vương Bồi lập tức truyền tới tai Thái Hậu, Thái Hậu nường nường còn chưa tỉnh ngủ, khoác chiếc áo choàng từ trong phòng lao ra, vừa tức vừa mắng: “Con kêu to gì thế? Làm ẹ lo lắng quá”

Vương Bồi không biết nói gì cho đúng mới mở một cánh cửa, làm cho Thái Hậu tự mình xem. Thái Hậu vừa thò đầu ra ngó nghiêng thì lập tức lại rút trở lại, “Ồi ôi, sao trong sân lại có đàn ông trần truồng, đáng người lại kém đến vậy”

Vấn đề quan trọng không phải trần truồng hoàn toàn. Cái chính là người ta vẫn còn mặc. Chẳng qua là mặc một cái quần lót thôi, so với quần bơi hóm qua của Ngao Du thì lại tốt hơn nhiều.

“Trộm à?” Thái Hậu hỏi, trên mặt đã bình tĩnh coi như không phải nhà mình vậy. “Cũng không hẳn!” Vương Bồi vội la lên, “Gọi điện thoại báo ngay đi!”

Trong chốc lát cảnh sát đã đến, xem xét cánh cửa sắt trong biệt thự rất kỹ, rồi xem cả người sống nữa. Cảnh cột nhà trong biệt thự có tới bốn người đàn ông to cao lực lưỡng, toàn thân trơn bóng chỉ mặc quần lót, nhìn xuống toàn thân họ đều là vết thương, không có chỗ nào là ổn cả. Nhìn thấy cảnh sát họ đều bật khóc – cuối cùng có người đến cứu họ rồi.

Đội cảnh sát đưa người lên xe đi hết rồi, Vương Bồi lúc này mới mở cửa, Thái Hậu cũng đã thay quần áo đi ra, tóc buộc gọn lên, nhìn trông đoan trang tao nhã. Thấy bộ dạng của bà lúc này, Vương Bồi tự hỏi mình, lúc này lão bà mặc chiếc áo lót kia chắc chắn không phải của bà rồi.

“Sao lại thế vậy?” Theo sổ sách của lão Thiết có ghi lại, ông là bạn của Vương lão sư, bộ đội chuyển ngành, mấy năm nay ở trấn Dao không chịu vợ chăm sóc. Nhưng cho dù lão Thiết kiến thức rộng thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể đoán trước được chuyện này. Đầu tiên là hai phụ nữ trong nhà...

Ngay đằng sau, Ngao Du đang đi xuống lầu. Trên mặt còn mơ màng, trông có vẻ rất giận, bước từng bước nặng chịch, giống như toàn bộ cơn tức dồn hết xuống chân vậy. “Lại ầm ĩ, lại ầm ĩ, tối cũng vậy mà sáng cũng thế, làm cho người ta không ngủ được đây này” Bộ dáng tức giận của anh ta giống trẻ con, vừa tức vừa bực, ánh mắt còn mơ mơ màng màng, vì vậy giọng bực tức nhưng vẫn mềm lại vẫn làm cho người ta cảm giác không nổi giận.

Thậm chí Thái Hậu còn ngoác miệng cười thân thiện với anh ta, giọng mềm nhẹ nói: “Tiểu Du bị đánh thức rồi, ây da vậy thì dậy luôn đến ăn cơm xong thì lại đi ngủ tiếp nhé” Nói xong lại hướng lão Thiết giới thiệu: “Tiểu hài tử thân thích trong nhà, còn rất nhỏ”

Nhưng mà....đêm qua, chẳng lẽ toàn bộ nam nhân trong nhà này đều bị Ngao Du chiếm ưu thế hết sao “Đứa bé bộ dạng thật xinh đẹp quá ha” Lão Thiết giống tất cả mọi người lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng xinh đẹp tuyệt mỹ của Ngao Du bị mê hoặc, nhưng ông phản ứng cũng rất nhanh. Trong phòng này trừ Thái Hậu và cô ra thì chỉ còn lại đứa bé xinh đẹp này thôi. Ra tay cảnh cáo kẻ trộm trừ anh ta ra còn ai vào đây nữa.

Lão Thiết lập tức bị kích động đứng dậy nhịn không nổi tiến đến chỗ Ngao Du “thật gần, thật gần”, lúc ông mới đứng dậy thì Ngao Du đã trốn phía sau Vương Bồi, miệng nhỏ giọng thì thầm: “Thối lắm” Còn cổ tình nói lớn tiếng làm ọi người trong phòng nghe thấy hết.

Thái Hậu nghe vậy cười phì một cái nhìn về phía lão Thiết bảo: “Tôi nói ông rồi, tốt xấu gì cũng phải thể hiện sở trường chứ, phải chú ý hình tượng của mình. Bây giờ đang là mùa hè, đến cả tắm cũng lười vậy.”

Lão Thiết liền cười hắc hắc không ra tiếng, ánh mắt lén nhìn về Ngao Du.

“Đang luyện công phải không?” Ông nhỏ giọng hỏi.

Ngao Du không thèm để ý ông lão mất hứng nhìn Vương Bồi hỏi: “Đói quá, có gì ăn không?”

“Tối hôm qua tôi chưa ăn cháo” Thái Hậu bảo Vương Bồi: “Vào bếp nấu cháo đi, tiểu Du đói bụng rồi”

Ông trời ơi, tất cả tình cảm trong cái nhà này đều đổ hết lên tiểu tổ tông này rồi! Nhưng lo lắng cho tối qua anh ta đã vất vả một đêm, Vương Bồi nghĩ ngợi vẫn ngoan ngoan làm theo ý Thái Hậu.

Lão Thiết thấy Ngao Du không chú ý tới mình thì cũng không giận, lại nhìn về phía Thái Hậu hỏi: “Tiểu ca nhi nhà các người cũng được quá đi, vài tên trộm vừa rồi đều là bọn chuyên nghiệp hết, trong tay cầm gậy, một mình tôi còn không địch nổi ba tên. Thế mà tiểu ca nhi thật đúng là giỏi...” Lúc nói chuyện khuôn mặt nóng bỏng nhìn Ngao Du, mà Ngao Du thì vẫn phớt lờ ông ta.

Anh ta không chỉ có một đầu ba mà cả đêm qua cũng không phát ra tiếng động nào đã đánh cho người ta thành như vậy chứng tỏ thực lực rất chi là khủng bố. Chẳng trách lão Thiết hai mắt toả sáng, nhìn đắm đuối cứ như nhìn tình nhân vậy, kiểu người thế này rồi thế nào cũng sẽ bị Ngao Du chinh ột trận ấy chứ, Vương Bồi cảm giác vậy.

Lúc đến giờ ăn sáng, lão Thiết vẫn cười hì hì tiến gần Ngao Du muốn cùng anh ta trò chuyện, nhưng dù sao Ngao Du cũng phớt lờ coi không thấy, mặt mày nhăn nhó, bộ dạng giống như đang tức giận không kiềm chế được. Tính Thái Hậu thì luôn hay thay đổi, thấy ông ta như vậy thì lại ghen tỵ với Ngao Du.

Có lẽ lão già này muốn có con trai đây? Vì thế cuối cùng Ngao Du xuất hiện cũng làm cho nguyện vọng của lão rất thoả mãn!

Lúc cơm nước xong, Vương Bồi suýt phá ra cười đến vỡ bụng.

Lão Thiết hỏi: “Cháu kể lại chuyện đã xảy ra xem nào”

“Có chuyện gì đâu” Giọng không nhẫn nại chút nào.

“Chỉ là...làm cho phải phép thôi, mời kể lại chút đi” lão Thiết tốt lên chút nhìn anh ta cười cười, lúc nói chuyện lại nháy mắt cầu cứu Thái Hậu. Thái Hậu vì thế lại có vẻ mặt ôn nhu nhìn Ngao Du. “Cháu nói chuyện với lão Thiết đi”

Thoạt nhìn Ngao Du có vẻ mất hứng, nhưng lúc này anh ta cũng không từ chối miễn cưỡng, nghen ngào, dùng giọng phi thường từng trải kể lại chuyện đã qua một lần: “Lúc nửa đêm bọn họ ở bên ngoài ẩm ỉ làm cháu không ngủ được, vì thế cháu dậy đem toàn bộ bọn họ trói lại” Nói xong lại buông một câu thản nhiên “Phiền chết được”

Lão Thiết vẫn chờ anh ta kể tiếp mà đợi mãi cả buổi vẫn không thấy anh ta nói gì, cứ rót trà uống chịu hết nổi lại hỏi: “Sau đó thì sao?”

Ngao Du giương mắt nhìn ông lão, ánh mắt bức mình. “Không có”

Vương Bồi vừa nhìn vừa ôm bụng cười to, cười mãi cười đến nỗi không ngồi dậy được. Ngao Du thấy cô cười thì cũng cao hứng đứng dậy, mặt mày nở ra, cười cười nhìn trông rất đẹp mắt.

“Nếu không thì ông cứ viết bừa ra đi” Thái Hậu cố nén cười đề nghị: “Tính tình đứa bé này không tốt lắm nhưng miệng lại nhanh, ông hỏi cũng hỏi không ra cái gì. Hệ thống chống trộm trong nhà cũng chưa vang lên, lửa chưa đến thì làm gì có ai vào nhà đâu”

Haiz, nghĩ thế nào thì Ngao Du thoạt nhìn trông còn xinh đẹp hơn con gái nữa, hiện giờ Vương Bồi đều cảm thấy như là mình đang nằm mơ vậy. Cánh tay anh ta thật là trắng trẻo, khuôn mặt thì xinh đẹp như thế, làn da trên tay vừa nõn nà vừa mềm mại nhìn kiểu gì cũng không giống như là người tập võ đâu, vậy thì anh ta đánh nhau kiểu gì?

Lão Thiết bắt đắc dĩ đi tìm giấy bút đến cùng Thái Hậu nói chuyện một hồi, trước khi đi bảo Ngao Du đến trụ sở của ông đá bóng.

“Anh đi đi” Vương Bồi ra sức khuyến khích anh ta. Anh ta đi ra khỏi cửa cũng tốt, đỡ cho suốt ngày xúm quanh bên người cô, cô còn phải tiếp tục vẽ tiếp bức cung nữ đồ của cô nữa chứ. Không thể cứ vẽ trước mặt hẳn, đem vẽ cung nữ đồ thành anh ta giống như đúc, chán quá đi. Sợ anh ta trở mặt thì làm sao đây.

Thái hậu cũng muốn cho anh ta đi ra ngoài chút, “Nơi này của chúng tôi không khí rất tốt, cảnh cũng rất đẹp, cháu nên ra ngoài đi xem đôi chút đi, đừng ở nhà buồn chết già” Bà cũng nói thế làm Ngao Du không từ chối được, ngoan ngoãn nghe lời bà, đi cùng lão Thiết đi – Được rồi. “Chơi bóng” đi thì đi.

Anh ta vừa đi khỏi, Vương Bồi nhin không được oán giận nói với Thái Hậu, “Mẹ, con với Ngao Du, ai mới là con của mẹ đây?” Thử nhìn ánh mắt của bà nhìn Ngao Du mà xem, may là Vương giáo sư không ở nhà chứ không thì không biết có chuyện gì xảy ra nữa đây.

Thái Hậu cười cười, “Nói cũng thấy kỳ, mới nhìn thấy đứa bé này lại cảm giác có duyên. Sáng qua vừa mở cửa thì nhìn thấy nó xách va ly đứng ở chân dốc xa xa nhìn mẹ, vừa nhu thuận vừa xinh đẹp, hây da, vừa thấy liền thích luôn”

“Sau đó mẹ bắt anh ta trở lại nhà mình?”

“Nó còn chưa kịp mở miệng nói gì, nhưng mẹ lại cảm thấy nó muốn đến nhà mình” Thái Hậu cảm giác giống như còn có đôi chút không tin được, “Loại cảm giác này nói không rõ được” Bà phất phất tay, tặng lời Vương Bồi, “Dù sao đứa bé này rất tốt, con đừng có ghen tỵ với nó nữa. Bỏ qua thôi con” Thật là làm như cô chỉ biết có giận dỗi thôi vậy.

“Mẹ, mẹ đợi chút” Vương Bồi chớp chớp mắt, vội vàng chạy lên lầu, một lát sau chạy từ trên xuống ôm bức hoạ bình hoa cô đã vẽ mất 2 buổi, “Mẹ nhìn xem, con vẽ thế nào?”

Trên bình hoa vẽ cung nữ cổ đại, có vẻ đẹp tuyệt mỹ, nhất là khuôn mặt này trông vô cùng sống động.

“Ồi chao” Thái Hậu nhin không được lấy kính từ ngăn kéo ra đeo vào nhìn kỹ lưỡng, “Có tiến bộ đôi chút, thủ pháp cùng màu sắc đều...quái, ta nhìn thế nào mà trông rất quen ta, nha đầu kia, sao con lại đem tiểu Du vẽ thành cô gái này thế, nếu nó mà nhìn thấy chắc gì để con yên”

Vương Bồi cười to, “Mẹ không nói thì không phải là chẳng có chuyện gì sao”

Tên ngốc Ngao Du, ngốc ơi là ngốc thì làm sao để ý đến chi tiết này chứ. Hơn nữa...hơn nữa bản năng Vương Bồi cho thấy, tuy tính Ngao Du không được tốt cho lắm, nhưng chắc cũng không đến nỗi tức giận với cô. Cô cũng không biết tại sao lại có cảm giác này nữa. Thái Hậu nhìn chằm chằm cô một cái, không nói gì thêm.

Thời tiết bên ngoài bỗng dưng đen lại, một lát sau thì mưa xuống, mưa rất to, đập vào trên nóc nhà âm ầm.

Tên ngốc kia sẽ không bị ướt mưa chứ. Vương Bồi nghĩ có chút lo lắng, cuối cùng chịu không nổi đi đến gần cửa nhìn ra ngoài.

Bên ngoài một mảnh nước mênh mông, núi, cây đều bị cọ rửa xanh mượt, làm không khí càng thêm tươi mát.

Có cần đi đón anh ta không nhỉ?

Còn đang suy nghĩ thì thấy một bóng người chậm rãi đi trên đường. Vương Bồi nhìn về phía anh ta kêu to một tiếng, nhanh tay lấy chiếc ô lao xuống chạy đến.

“Anh ngốc thế!” Vương Bồi túm lấy cánh tay của anh ta kéo nhanh vào nhà, chạy vội đi tìm chiếc khăn ném cho anh ta, “Lau tóc nhanh đi, rồi chạy vào phòng thay quần áo không tý nữa bị cảm đó”

Mặt Ngao Du đang lầm lì bỗng dưng ra chút, nhưng vẫn không đổi sắc, “Bọn họ dụ dỗ ta đi đánh nhau, sáu bảy người đều xông vào cùng lúc” Trong giọng nói còn mang chút ảm ức.

Vương Bồi cũng cảm thấy có chút tức giận, cái lão Thiết kia, cũng thực quá đáng mà.

“Anh có bị thương không, lão Thiết đâu rồi?”

“Ông ta vào viện rồi” Ngao Du đưa khăn mặt cho cô, nhìn về chờ mong, “Cô giúp ta lau mặt đi”

Vương Bồi định không muốn nhưng thấy bộ dạng tội nghiệp của anh ta thì chợt nhớ tới cún con trong nhà trước đây nuôi, lại mềm mại ôn hòa.

“Anh làm cho lão Thiết bị thương hả?” Vương Bồi vẫn có chút lo lắng, rốt cục cảnh sát vẫn là cảnh sát, nếu làm bị thương thì hình như không được tốt cho lắm.

“Không có” Anh ta nhỏ giọng bảo.

Vương Bồi thở phào nhẹ nhõm, thì lại nghe anh ta nói: “Tất cả đều bị thương”

Vương Bồi: “...”

6. Chương 6

Trận mưa này đến cũng nhanh mà tạnh cũng nhanh, chỉ một lát là ngừng. Thoạt nhìn bên ngoài sạch sẽ, mưa đã đem toàn bộ tro bụi rửa sạch, núi và cây đều trông như mới, từng chiếc gân lá nhìn rất rõ.

Ngao Du rõ ràng là vừa trải qua trận chiến, thế mà trên người lại chẳng có dấu vết gì, trừ trận mưa làm ướt ra thoạt nhìn bên ngoài trông có chút đáng thương. Ừ, mà anh ta hiện giờ thoạt nhìn giống như học sinh trung học làm sai chuyện vậy.

Hơn nữa, hẳn rốt cục làm sai nhiều hay ít nhỉ?

Vương Bồi cảm thấy rất khó đoán. Mặt mũi anh ta trông rất non, da thì trắng nõn, mới nhìn thì cũng chỉ có hơn hai mươi tuổi thôi. Hơn nữa hành vi cực kỳ ngây thơ, đơn giản, nếu nói bình thường thì cũng chỉ vừa tròn hai mươi mà thôi. Nhưng mà không hiểu sao có lúc anh ta lại làm cho người ta cảm giác bí hiểm, ánh mắt mênh mông, nhìn người có lúc như xuyên thấu vào người ta vậy. Ánh mắt như thế, hình như không giống một thiếu niên vừa mới tròn hai mươi tuổi.

Nghĩ ngợi một lúc cô đơn giản hỏi trực tiếp anh ta, “Anh bao tuổi rồi?”

Ngao Du từ từ quay đầu nhìn cô, nét nghi hoặc đầy cảnh giác hiện lên trong mắt, giống như những lo lắng của cô bằng những lời này không biết có phải chạm bẫy không vậy. Điều này làm cho Vương Bồi có chút kỳ quái, coi cô hiểu biết anh ta, bản tính của anh ta, với vấn đề quá dễ hiểu này thì sẽ nhanh chóng trả lời ngay. Thế mà anh ta lại cố tình cảnh giác như vậy, chẳng nhẽ tuổi cũng giữ bí mật nữa ha?

Thấy Vương Bồi vẫn nhìn mình chằm chằm, Ngao Du từ từ quay đi, từ từ hỏi: “Cô bao tuổi rồi?”

“Tôi hai mươi sáu”, Vương Bồi càng cảm thấy hứng thú, chống cằm mong chờ anh ta trả lời.

Ánh mắt Ngao Du nheo lại, tự dưng trở nên có uy lực mười lần, “Ta...so với cô lớn...rất nhiều”

Vương Bồi lập tức bị anh ta làm cho choáng váng mơ hồ, hoàn toàn không chú ý đến vấn đề anh ta trả lời cô.

Buổi chiều ăn cơm trong sân, Vương Bồi gọi Ngao Du khênh chiếc bàn nhỏ trong nhà đặt ra sân, dưới cây hương phỉ. Tiện lúc trời mưa xong, bầu trời trong xanh, không khí trong lành, gió thổi nhẹ nhàng tới mang theo cảm giác mát mẻ, chỉ ngồi trong sân nhà thôi cũng đã cảm thấy rất thích rồi. Huống chi còn được ăn món thịt kho tàu rất ngon nữa – Ngao Du kéo chiếc đĩa đặt trước mặt một mình ăn hết.

Thái Hậu vừa đùa vừa nói chuyện với anh ta, trông bộ dạng rất cao hứng. Vương Bồi tò mò hỏi anh ta, “Anh tập võ như thế nào? Mời thầy giáo đến nhà hay đến tận quán võ để học. Sao lại lợi hại thế? Có thể dạy tôi được không?”

Lúc này di động của Thái Hậu trong phòng vang lên, Thái Hậu không bình thường vọt thẳng vào phòng, Vương Bồi thấy hành động như thế thì khẳng định là Vương giáo sư gọi điện thoại về. Đi đến Tây Tạng, sóng cũng không tốt lắm, gọi cả di động cũng không được, vì thế ông chỉ chờ tới lúc chạng vạng mỗi ngày mới gọi điện thoại về. Nhưng lần này ông gọi điện cho Thái Hậu thì đã là một tuần rồi, cả giọng của Ba mình Vương Bồi cũng còn chưa nghe nữa...

“Học cái gì? Ngao Du khó hiểu nhìn cô, trông mơ mơ màng màng.

“Võ công ha!” Vương Bồi học động tác của Lý Tiểu Long, còn hét ra hai tiếng “Ngao”

Ngao Du không nói gì, cau mày đôi chút, mất vài giây sau, anh ta mới nghĩ ngợi nói, “Tại sao muốn học võ vậy? Đây...Trời sinh ra không phải đã có sao? Cô sẽ không có à?”

Vương Bồi suýt ngất xỉu. đứa bé này, lúc bình thường thì trông rất thành thật, thế nào mà nói ra lại làm cho người khác tức đến thế cơ chứ?

Nhìn thấy cô có vẻ tức giận, Ngao Du không muốn kích thích cô thêm nữa, nghĩ ngợi chút tạo ra tư thế nghiêm túc nhìn cô bảo: “Cái này căn bản không cần luyện, ừm, cô muốn học, ta sẽ dạy cho cô” anh ta gấp một củ lạc từ đĩa nhỏ đưa cho cô, “Cô cầm lấy”

Vương Bồi không biết anh ta làm trò gì, nhưng vẫn nghi ngờ, mở to hai mắt nhìn anh ta xem xem anh ta sẽ làm gì tiếp theo.

“À, đi tìm mục tiêu trước nhé” Ngao Du chỉ vào trên tường không biết đã có một hạt đào trong lỗ nhỏ ở đó từ bao giờ bảo: “Tập trung tinh thần, sau đó dùng trí tưởng tượng, dùng ý niệm của cô trong đầu đập nát nó.”

“Được rồi, đi tới” Vương Bồi bỗng phản ứng lại, tay run lên, củ lạc rớt xuống, bị cô đâm ột nhát vỡ tan, “Ý niệm trong đầu à, anh cho là anh có công năng đặc dị sao?” Thật đúng là cứ tưởng anh ta có bản lĩnh gì, làm loạn cả nửa ngày thì ra lại trêu chọc cô.

“Sao cô lại không tin vậy?” Ngao Du mặt đỏ lên, lại còn có chút tức giận. “Ta làm mẫu cho cô xem nhé, này, cô có nhìn thấy con chim kia không?” anh ta chỉ vào con chim màu xanh đậu trên cây giữa sân bảo Vương Bồi.

Vương Bồi nhìn chăm chú, bỗng có chút kinh ngạc. Cô ở trấn Dao này đã nhiều năm rồi nhưng chưa bao giờ gặp một con chim có bộ lông màu sắc sặc sỡ đến vậy (6 màu), chân và miệng màu đỏ, đỉnh đầu còn có mấy cái lông màu lam, trông cực kỳ xinh đẹp quý dị. Ánh mắt tròn nhỏ xoay xoay, tựa như nhận ra hai người đang nhìn nó, cẩn thận bước từng bước, chui ra khỏi đám lá cây rậm rạp.

“Ta đếm từ 1 đếm ba, lập tức làm con chim kia rơi xuống” Anh ta vừa nói vừa nhặt 1 củ lạc trong đĩa lên.

Nhưng đúng vào lúc đó bỗng có chuyện quỷ dị xảy ra. Chỉ thấy con chim kia kêu “Cạc cạc” hai tiếng, rồi vỗ cánh bay đi trốn. Tất cả mọi chuyện phát sinh chỉ trong vòng vài giây, chim lạ chạy trời chết, nhanh chóng biến mất trước tầm mắt của Vương Bồi. “Ây da da má ơi..” Vương Bồi lão đảo vào phòng, miệng la to, “Ai biết con chim kia lại hiểu tiếng người đến thế”

Buổi tối Thái Hậu vui sướng nói với Vương Bồi bà định ngày mai đi Thượng Hải.

“Cái gì?” Vương Bồi không hấp thụ nổi chuyện đột biến này, “Vì sao? đang yên đang lành sao lại muốn đi Thượng Hải vậy?”

Thái Hậu vốn là người Thượng Hải, sau khi kết hôn với giáo sư Bành mới chuyển đến trấn này ở, về lý thuyết, Vương Bồi cũng có gốc sâu xa với Thượng Hải. Nhưng cô lại không thích nơi đó chút nào, nói thẳng ra thì cô kỳ thực không thích dì của cô.

Thái Hậu họ Bành, là tiểu thư Thượng Hải truyền thống. Nhưng đây là chuyện của nhiều năm trước, về sau nhà họ Bành tụt dốc, Thái Hậu cũng rất ít khi nói đến chuyện huy hoàng này. Nhưng dì của Vương Bồi lại không như thế, lúc nào cũng tức giận với bà, lúc nào cũng nhắc lại thời thơ ấu giàu có phú quý trước kia.

Dì lúc ấy rất tự hào mình là Tiểu thư Thượng Hải, nói năng luôn có vẻ cao quý, cứ há mồm ra là “Các người ở nông thôn..”. Lần nào cũng như lần nào. Mỗi lần Vương Bồi đi Thượng Hải, đều phải lấy sức cô nàng 6 tuổi chịu khó nghe trưởng bối giáo huấn gia thế vinh quang hiển hách đã qua...

Cửa lớn Vinh gia mở thế nào, quản lý người trong nhà quy củ ra sao, đồ đạc trong nhà đắt tiền thế nào, còn có bà nội mặc quần áo ra sao, còn nói cái gì gì đó....đột chút.

Chỉ tiếc là dì cũng không có gì tốt cả, dì vốn không phải là người thực xuất sắc, sách cũng đọc không nhiều, cả đời cũng không có làm được chuyện làm ăn gì lớn, chồng dì là một công nhân thực thà, bình thường, cả hai con đều không chịu kém bố mẹ, đại học cũng thi không đỗ, đã sớm ra ngoài làm ăn buôn bán. Vậy mà còn cổ ra về giáo huấn chút hư danh cũ, suốt ngày đều nhắc đến làm thế nào kiếm ra nhiều tiền, cuối cùng đến 30 tuổi rồi mà vẫn chưa kết hôn.

Vương Bồi và dì đã náo loạn rất nhiều năm, lúc đó, bà nội Vương Bồi vẫn còn sống, cô lúc đó vẫn đang học sơ trung, chuyện xảy đến vào năm Vương giáo sư mang theo cả nhà đi Thượng Hải thăm ông bà nội.

Do nhà dì điều kiện gia đình không giàu lắm, năm nào cũng để nhà họ Vương tiếp tế liên tục. Tình cảm của Vương giáo sư và Thái Hậu rất tốt cho nên năm nào cũng chu cấp ấy ngàn vạn tiền, mà nửa câu cảm ơn cũng không có. Hơn nữa dì cũng là người không biết điều, đã được hưởng ân huệ không nói thì thôi lại tự dưng có lần nói trước mặt Vương giáo sư của Vương Bồi về khinh thường: “Đồ học đòi”

Thế là Vương Bồi lúc đó với dì trở mặt. cô cũng không then là con gái rượu của Vương giáo sư, tính nết rất giống cha, lúc thường thì rất ôn hoà, thật thà, nhưng nếu chọc vào thì miệng của cô cũng vô cùng sắc bén, ngoan độc. Cô ý vào mình còn nhỏ tuổi, nói chuyện chẳng kiêng nể gì, cứ mắng xa xả toàn bộ nhà dì triệt để.

Thái Hậu vốn đã không hài lòng với thái độ của chị mình, cho nên đối với hành động của Vương Bồi chỉ thần nhiên trách mắng hai câu rồi thôi. Vương giáo sư cũng ý tứ, vừa ra khỏi cửa thì đến ngân hàng lĩnh một vạn đồng đưa cho Vương Bồi, bảo cô đi ra chợ mua gì gì đó, “Hàng năm ta cũng không đầu tư gì nhiều, nên cả tiếng vang cũng không có. Biết thế sớm đưa tiền cho con gái chúng ta, đi chơi mua sắm, quay đầu lại nhìn con thấy mặt mà đã giận rồi”

Về sau chuyện tiếp tế hàng năm ngừng lại, tiền tiêu vặt hàng tháng của Vương Bồi tăng lên không ít, nhưng nghe nói dì ở nhà đã mắng Vương giáo sư và cô thê thảm.

Cô vốn không thân với dì cho lắm, bắt đầu từ chuyện này. Mà Vương Bồi cũng không nguyện ý nói chuyện cùng dì. Sau nhiều năm, khi bà nội mất mới đến Thượng Hải lần nữa.

Nhưng Thái Hậu và cô lại bất đồng ở chỗ, rốt cục lại có huyết thống cùng dì là chị em, mà tính Thái Hậu lại vô cùng thoải mái, vài ngày cũng không thêm quan tâm. Nhưng bà cũng không thêm nhắc đến chuyện

tiếp tế nữa.

“Lúc này dì của con về nước, dù sao mẹ cũng phải đến. Nói dì của con không về cũng phải đi” Thái Hậu thấy sắc mặt Vương Bồi thì biết rõ cô nghĩ gì, vì thế véo mạnh mũi cô, nhỏ giọng trách móc: “Con bé này cũng thật nhỏ mọn, thù dai quá ha, bây giờ đã lớn rồi thế mà còn nhớ sâu thế!”

Vương Bồi cảm thấy không vui, tức quá nói: “Nhưng mà chuyện kia, ai cho dì ấy nói ba như thế, con hận dì ấy cả đời” Sau lại thêm câu “Ai muốn nói con thế nào thì nói, con mặc kệ”

Cô vừa nói thế, Thái Hậu cảm động quá, hai mẹ con bần thần trong chốc lát, rồi Thái Hậu bảo đi đặt vé máy bay.

“Vậy mẹ khi nào thì trở về?” Vương Bồi tự dưng thấy không quen, hai vị lớn tuổi cũng thật là, tự dưng không bảo nhau đều đi cả, chỉ chừa lại mỗi cô trông nhà. Thật vất vả mới có một kỳ nghỉ hè, ấy thế mà cô lại cô đơn một mình.

‘Không phải còn có tiểu Du đấy thôi’ Thái Hậu đối với Ngao Du rất yên tâm, cười hơ hớ nói: “Nó cùng ở với con, mọi chuyện đều tốt, mẹ yên tâm”

Tên kia giống trẻ con bỏ xừ, tâm trí cũng còn chưa trưởng thành, trừ chuyện đánh nhau ra thì cũng chẳng có cái gì tốt cả, thế mà làm Thái Hậu thích như vậy.

Mọi chuyện đã đến nước này Vương Bồi không vui cũng chẳng còn cách nào, chỉ còn biết ngoan ngoãn nghe lời gọi điện thoại đặt vé máy bay cho Thái Hậu.

Đến tối cô còn nhớ rõ con chim kia, vì thế lên mạng tìm. Cuối cùng lại có chuyện, laptop thế nào mà cũng không mở được, cô đành phải mở cửa phòng Ngao Du, vào phòng anh ta mở máy tính.

Thực ra thì lúc này cũng chưa muộn lắm, mới có mười giờ, cách giờ đi ngủ còn xa. Hơn nữa Ngao Du lại đang ngủ gà ngủ gật, cố gắng sống chết ngủ cho bằng được.

Vương Bồi tìm trên mạng cả buổi nhưng cũng không tìm được loài chim kia, vì thế mới lên diễn đàn hỏi, đang chờ người ta trả lời thì bỗng nghe Ngao Du ở bên cạnh hỏi một câu: “Ta nói với cô, không biết có phải cô cố ý ở lại cùng ta không?”

Vương Bồi còn chưa kịp phản ứng gì thì anh ta bỗng chốc tỉnh ngộ, hung hăng vỗ tay đánh “bốp” một cái, nét đắc ý hiện ra trên mặt: “Cô...có phải cô muốn ngủ cùng ta không?”

Vương Bồi: “...”

7. Chương 7

Tối hôm đó Ngao Du bị Vương Bồi chạy đuổi đánh, nháo loạn đến tận hai giờ, Ngao Du mới uể khuất đồng ý cho Vương Bồi hôn hấn một cái lại làm cho Vương Bồi đuổi đánh anh ta thêm nửa giờ nữa.

Sáng hôm sau, lúc Vương Bồi gọi anh ta dậy xuống ăn cơm, ánh mắt Ngao Du có vẻ thâm, hai mắt cứ díp lại không mở ra nổi, lúc ăn cháo đều làm rớt ra ngoài bát. Vương Bồi cũng thật không hiểu anh ta đang tuổi thanh niên, lại có một vóc dáng cường tráng nữa, thế nào mà giống như một đêm bị hằm như vậy.

“Nếu vậy hôm nay anh ở nhà trông nhà nhé”

Vương Bồi liền húp một phát hết bát cháo, chậm rãi bảo.

Ánh mắt Ngao Du liền mở ra chút, tuy vẫn còn mơ mơ màng màng nhưng cuối cùng cũng hiểu gì đó. Ngắn người vài giây mới nhíu mày: “Hai người muốn đi đâu thế?”

“Tôi qua không phải đã nói với anh là mẹ tôi phải đi Thượng Hải hay sao? Tôi đưa mẹ ra sân bay”

“Tôi cũng đi!” tinh thần Ngao Du bỗng chốc phục hồi, cũng không thèm để ý gì đến Vương Bồi, bay thẳng đến Thái Hậu tấn công, mở miệng nhu thuận nói: “Dì à, cháu cũng muốn tiễn dì”

“Được” Trên mặt Thái Hậu cười đầy nếp nhăn, giọng lại nhẹ nhàng, dịu dàng đến nỗi Vương Bồi nghe thấy mà nổi hết gai ốc.

Một nam nhân lớn vậy mà còn làm nũng nữa chứ, thật là đoạ người. Mà càng làm cho người ta bực mình hơn nữa là, anh ta lại còn ra vẻ ngây thơ cụ, rất hồn nhiên chân thành, không có vẻ cố tình. Hơn nữa – Thái Hậu bỗng đứng lại rất thoải mái chấp nhận nữa chứ.

Vương Bồi hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, cắn miếng su hào từng miếng từng miếng kêu “Phập, phập”

Vì muốn lấy lòng Thái Hậu, Ngao Du còn chủ động dành lái xe, tự mình đưa Thái Hậu ra sân bay.

Dọc đường đi, Ngao Du và Thái Hậu tán gẫu với nhau ngắt trời, còn Vương Bồi buồn bực ngồi phía sau ghế. Lúc tỉnh dậy thì cứ nghĩ mà tức, nhưng thực ra cô có muốn lái xe đâu, cô cũng chẳng muốn tán gẫu cùng bọn họ nữa là, cô chỉ thích ngồi sau mà ngủ, vừa rộng rãi vừa thoải mái nữa. Sau đó thì cô ngủ thật.

Trần nhỏ cách sân bay không xa lắm, đường đi cũng tốt, chỉ một giờ thì tới, lúc Ngao Du mở cửa kéo cô ra thì Vương Bồi vẫn còn mơ mơ màng màng.

Trần J vốn đã nhỏ, sân bay lại càng nhỏ hơn, hành khách cũng không nhiều lắm, trong đại sảnh chỉ có vài người. Cho dù vậy, Ngao Du cũng khiến cho không gian nhỏ này khuấy động, lập tức có người nhanh chân chạy đến ngồi trước mặt ba người, hai mắt thì nhìn Ngao Du chằm chằm không chớp, cả người ngây ngốc đến buồn cười.

Ngao Du cau mày mắt húng nhưng cố nhịn xuống không phát hỏa (tức giận). Chuyện này làm Vương Bồi thấy kinh ngạc vô cùng, nhưng nghĩ kỹ thì hiểu được. Tên Ngao Du này luôn ở trước mặt Thái Hậu thu lại toàn bộ tật xấu của mình, không bao giờ thể hiện tức giận ra trước mặt bà. Cũng kỳ quái à nha!

Vừa mới nói sân bay không có nhiều người, bỗng chốc thì đông nghịt, ồn ào, náo nhiệt, ngoài các lái xe còn có rất nhiều người da màu và tóc khác nhau nói chuyện huyền thuyên bằng các thứ tiếng. Lúc trước họ cũng không để ý tới ba người đang ngồi ở góc phòng chờ, sau lại có người nhìn thấy thì bỗng choáng váng.

Người nước ngoài so với người Trung Quốc thì tự nhiên hơn nhiều, nói với người bên cạnh vài câu xong thì tiến đến trước mặt Ngao Du, nói huyền thuyên với anh ta là họ muốn chụp ảnh với anh ta. Ngao Du tất nhiên là không hiểu tiếng Anh rồi, mặt mày nhăn nhó, không giận hỏi Vương Bồi: “Không phải là người ta đang mắng tôi đấy chứ?”

Vương Bồi bị ghen muốn cười nhưng vừa nghe thấy Ngao Du nói vậy thì cười phá lên. Thái Hậu ngồi bên cũng cười lắc đầu bảo: “Mẹ lấy vé qua cửa đi vào, hai con về đi, cũng đỡ cho sân bay quốc tế náo loạn”

Vương Bồi ngẫm nghĩ cũng phải, người ngoài thì nhiệt tình, người thường chắc chịu hết nổi. Nếu Ngao Du tiểu tổ tông này mà giận thì đến tối lại đối phó với họ giống như đối phó với bọn trộm vậy, chắc tỷ nữa cô phải đi cục cảnh sát hỗ trợ mất. Vì thế tiến Thái Hậu đi rất nhanh rồi kéo tay Ngao Du trốn khỏi sân bay.

Thế mà vừa lên xe, Ngao Du nhất định không chịu lái xe, cứ ngả đầu xuống ghế sau nằm, mặc kệ cho Vương Bồi gọi anh ta thế nào cũng không được, lại còn ôm chặt lấy chiếc ghế dựa phía sau không chịu buông tay, miệng thì kêu khốn khổ. Nhìn tên vô lại từ trong gương Vương Bồi vừa hận vừa tức lại vừa buồn cười. Để ý đến tên vô lại này thật mệt, Vương Bồi không còn cách nào khác đành phải thở dài bắt đầu lái xe đi.

Khó có được một lần ra khỏi nhà, Vương Bồi quyết định nghĩ kỹ chút về chuyện này, tiện đường đem bộ ấm trà cô gửi mang về.

Từ sân bay J vào nội thành rất gần, cũng mất khoảng 20 phút đi đường, trên đường xe lại rất ít. Vương Bồi lập tức tăng tốc, tỷ nữa thì xảy ra chuyện. Ở chỗ ngã tư bỗng đâu chui ra một chiếc xe Bắc Đẩu bội tinh từ xa phóng thẳng vào xe của cô.

May là Vương Bồi phanh kịp thời mà phanh xe cũng tốt nữa nên cô xoay một vòng dầm chân mạnh xuống cuối cùng cũng ổn, nguy hiểm chỉ cách chiếc Bắc Đẩu kia có mươi phân. Nhưng Ngao Du phía sau thì không may chút nào, tự dưng bị phanh đột ngột làm cho anh ta rơi cái đánh “rầm” xuống sàn xe.

“Sao thế? Lái xe kiểu gì vậy?” Vương Bồi tức quá đứng lên mắng, vừa định mở cửa xe thì thấy từ trong xe chui ra ba tên to cao lực lưỡng, trong tay cầm gậy, có hai tên thì tản ra vây quanh sau xe, Vương Bồi nghĩ thầm không hay, không phải là gặp kiếp nạn rồi sao, chính là từ từ bình tĩnh giải quyết.

“Vương Bồi Bồi” Ngao Du ở phía sau thò đầu ra, lông mày dựng đứng lên, mắt sâu thẳm, hung tợn nhìn cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô cố ý có phải không?”

“Ôi ôi!” Vương Bồi gõ đầu, cô sao lại quên đằng sau còn có tên quái thai nữa chứ, giờ vũ lực của anh ta có giá trị rồi đây, bên ngoài có nhiều hơn hai tên cũng không thành vấn đề.

Vì vậy lập tức thở nhẹ, cố bình tĩnh, hiền hoà, ôn nhu lấy lòng bảo: “Hãy da, không phải tôi cố ý mà, anh có bị đụng đau chỗ nào không?”

Ngao Du sờ sờ trán, lớn tiếng: “Đụng vào đầu ta rồi”

“Nào, lại đây tôi xoa xoa cho” Vương Bồi cố nén cười đưa tay ra xoa xoa trán anh ta một lúc, nhỏ giọng bảo: “Bên ngoài có người gây phiền, chắc là muốn đòi tiền rồi”

“Gi chứ!” Tính Ngao Du này vốn nóng, nói câu đầu tiên đã nóng rồi, hai hàng lông mày nhú lại tức giận. Lấy tay đẩy cửa xe mở, cả người xông thẳng ra ngoài.

Vương Bồi nhanh tay hạ cửa kính xe xuống, vừa mới nhô đầu ra nhìn một cái thì chỉ thấy có bóng người loang loáng trước mắt. Ba tên to cao giống con gà con bị Ngao Du quăng một tay bay ra hơn mười thước nằm kêu rên trên mặt đất. Lúc này Ngao Du vẫn chưa hết giận, hai ba bước đã đến trước chiếc Bắc Đẩu tinh, nhắc chân đá bay chiếc xe kia ra xa mấy thước...

“Ông trời ơi, đây là người hay sao?” Vương Bồi ngồi trong xe xem choáng váng. Tuy nói là cô đã biết Ngao Du có giá trị vũ lực rất cao, nếu không thế cũng chưa đến vài hiệp đã làm ấy cảnh sát kia phải vào viện. Không thể tưởng tượng nổi chuyện đó rồi, giờ chính mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác, anh ta chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã đem toàn bộ công phu biểu diễn làm cho tâm lý người bình thường cũng chịu hết nổi.

Sau đó trên đường trở về, Vương Bồi liền thành thật hơn. Tối qua cô đã đập vào mông anh ta một cái, bây giờ trong đầu vẫn còn nhớ rõ, cảm thấy lạnh toát thân. Xe rất nhanh đi vào nội thành, Vương Bồi nhìn xuyên qua gương thấy Ngao Du đang ngủ rất say sưa. Nếu anh ta mà không ngủ ngon tính tình sẽ không tốt, như chuyện vừa rồi, Vương Bồi cảm nhận được sâu sắc chuyện này. Vì vậy cô bỗng dưng có cảm giác thất bại vô cùng.

Hiện giờ nhiệt độ rất cao, mặt trời chói chang, chỉ cần nhìn một cái cũng thấy toàn thân đổ mồ hôi. Vương Bồi nghĩ ngợi vẫn quyết định đi tới chỗ trọ của mình, an bài tốt cho Ngao Du rồi nói sau. Lúc xe đến quảng trường, Ngao Du tự dưng tỉnh, mở to mắt nhìn xung quanh mơ màng “Đi đến đâu rồi?” Anh ta ngó qua cửa xe nhìn gồm sứ hai bên đường, hỏi nhỏ.

“Anh không ngủ nữa sao?” Vương Bồi hỏi anh ta, “Nếu anh ngủ chưa đủ thì tôi đưa anh đến phòng của tôi nghỉ. Bản thân tôi còn có chút việc”

“Ta cùng đi với cô” Anh ta ngáp một cái, trong mắt có mây mờ đan kín, “Ngủ ngon lại thấy đói bụng” Có trời mới biết anh ta đã ăn sáng được bao lâu rồi.

Nếu anh ta muốn cùng đi, vậy thì đi. Ngôi nhà Ánh Dương Mùa Xuân còn cách khá xa, chỉ muốn đưa anh ta đi nhanh rồi về ít nhất cũng phải mất nhiều tiếng đồng hồ, cũng không làm chậm chuyện của cô. Như vậy cũng tốt, nhưng điều kiện tiên quyết là, đứa bé này phải ngoan ngoãn nghe lời, đừng gây rắc rối gì cho cô là được.

“Lát nữa tôi đi chỗ cậu lấy gì đó, lấy xong rồi mình sẽ đi ăn cơm. Buổi trưa anh thích ăn cái gì?”

“...Thịt kho tàu..”

Được rồi, đã biết sở thích của anh ta là gì rồi.

Cậu Vương Bồi là em ruột của Thái Hậu. Là họ hàng thân thích bên ngoại của Thái Hậu. Vương Bồi và cậu rất thân nhau. Tất nhiên là cùng chung huyết thống rồi, hơn nữa vì tính tình của cậu rất tốt, rất giống Thái Hậu, đều là người sáng khoái, không bao giờ làm ra vẻ ta đây.

Năm đó Thái Hậu gả đến trấn J cậu tìm đến nương nhờ, lúc đó cậu đang tìm một nữ họa sỹ làm bạn gái, trong nhà không đồng ý nên liền bỏ trốn đến trấn J, về sau trụ lại nơi này. Bây giờ cậu là một ông chủ, chuyên bán trà kiếm sống, kiêm bán chút tác phẩm nghệ thuật, mở cửa hàng bên đường quốc lộ của xã Liên, cũng có chút thành tựu.

Đường xã Liên là đường một chiều nên Vương Bồi phải đi đường vòng qua phía trước vòng đến, Ngao Du ngồi sau nhìn cô chăm chăm, dường như rất tức cô vì sao lại cố ý đi vòng vèo. Vương Bồi định mắng anh ta hai câu thì bỗng nhớ tới cảnh tượng anh hùng của anh ta thì lập tức nuốt nghẹn vào lòng, cố gắng ôn nhu giải thích.

Lúc cô nói xong, cô lại tự thâm mắng trong lòng. Đúng là đồ chuyên bắt nạt kẻ yếu!

Lúc xe dừng lại ở quán trà, vừa vào đến cửa, hướng dẫn viên tiểu Lý nhìn thấy chạy nhanh ra đón, cười to: “Tiểu vương giáo sư đến rồi, ông chủ Bành vừa mới đi chợ, tý nữa về..” Cô vừa chưa kịp nói hết thì nhìn thấy Ngao Du, lưỡi cứng đờ lại không nói tiếp được.

Lúc này trong quán có vài du khách đang nhìn vắn vợ bỗng xoay người lại nét mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Vương Bồi một tay túm lấy Ngao Du kéo lên lầu: “Chúng ta lên lầu đi”

8. Chương 8

Trên tầng hai là gian trà tinh xảo kết hợp với trưng bày các tác phẩm nghệ thuật, nếu khách cần thì sẽ có hướng dẫn để khách mua một vài bức, đệ tử của Vương Bồi là Tiểu Tiểu, tranh thủ nghỉ hè tới đây làm công. Nhìn thấy Vương Bồi tiến vào thì cậu ta lập tức mặc kệ khách chạy đến chào hỏi Vương Bồi.

“Cậu đi làm việc của cậu đi tý lại đây, sợ khách đợi lâu” Vương Bồi nói chuyện mấy câu bảo.

Tiểu Tiểu bĩu môi, thì thầm: “Hai vị khách này đã đến được nửa tiếng rồi, nhìn xung quanh cũng chẳng hỏi gì. Tám phần là đi dạo xem không có tâm tư mua đâu. À đúng rồi, ông chủ để bộ pha trà của cô ở trong kho, tôi vào lấy cho cô nhé. Pha trà thì đảm bảo tuyệt vời!” Nói xong rất hưng phấn chạy xuống lầu.

Trong phòng chỉ còn lại Vương Bồi và Ngao Du cùng hai người khách. Ngao Du vẫn nhắm tịt mắt, Vương Bồi dẫn anh ta vào trong phòng đi nghỉ, bản thân thì hỗ trợ trông quán. Hai vị khách này tuổi cũng chưa cao lắm, khoảng chừng hai mươi, ba mươi tuổi, ăn mặc nghiêm chỉnh. Thời tiết lúc này rất nóng mà cả hai đều mặc áo dài tay, đầu tóc dài rối loạn. Cũng may trong quán lúc này có điều hoà nếu không thì mặt đầy mồ hôi.

Hai người kia quả nhiên đúng như lời của Tiểu Tiểu nói chỉ là dạo xem, không nói lời nào. Vương Bồi thấy vậy cũng không muốn quấy rầy.

Một lát sau, Tiểu Tiểu ôm bộ pha trà kích động đi lên, giọng hưng phấn bảo: “Cuối cùng là cô muốn cái gì, ông chủ cũng để trong lòng, còn cố ý bảo thầy Ưông...” Cậu ta còn chưa kịp nói hết thì mặt đen lại. Ngẩng đầu lên nhìn thì đã thấy hai vị khách đến trước mặt.

“Có thể...cho xem chút được không?” Vị khách kia trông còn trẻ, khoảng chừng 30 tuổi, khí chất trầm ổn, bình thản, rất giống giới nghệ sỹ thương nhân, cái chính là mặt mũi lại mang vẻ thần nhiên lôi cuốn.

Tiểu Tiểu thất thần không đáp lời. Vương Bồi vội chạy đến tiếp chuyện” Xin mời ngài”

Người đàn ông nhìn cô gật đầu mỉm cười, cúi xuống rút từ trong hộp gấm ra một chiếc chén nhỏ, để gần chiếc đèn trên bàn, nhìn rất kỹ. Một lát sau, cười rộ lên: “Lão bản này thật là giỏi hoạt, dám đem loại tốt như thế này cất đi không cho ai xem”

Tiểu Tiểu lúc này mới phục hồi tinh thần, lập tức giới thiệu: “Đây là sản phẩm được cố ý sản xuất ra, dùng toàn là loại bùn cao cấp tốt nhất, công nghệ thủ công, không để lại tỳ vết...”

“Vay phôi này làm sao mà nặn đây?” Ánh mắt người đàn ông rất nhanh đã bắt được mấu chốt. Anh ta lùi rất nhanh ra 8 chiếc chén còn lại nhìn xem rất cẩn thận, rồi lại lập tức cười rộ lên. Nhìn thấy thì rất là vừa lòng.

Tiểu Tiểu nhìn Vương Bồi một cái, bỗng chốc không biết nói gì. Vương Bồi cũng cười khỏ, hai cái kia là tay nghề của Vương giáo sư, cho dù là vài thập niên nhưng công phu so với sư phụ cũng không kém.

“Này..”

Namnhân đợi nửa ngày không thấy hai người nói gì, trong mắt hiểu rõ, cười cười bỏ chén xuống, vẻ mặt nghiêm chỉnh nhìn Vương Bồi: “Tôi nghe nói, nơi đây còn....ồ...còn có tác phẩm của đại sư Vương Trạch An nữa phải không?”

Tiểu Tiểu lại càng không dám nói gì.

Vương Bồi cười: “Đại sư đã nhiều năm không có thêm tác phẩm nào mới, mời ngài đi viện Thư Hoạ nhìn xem thế nào, hoặc là đi đến sở nghiên cứu, ở đó có chút tác phẩm cũ hoặc là gần như thế”

Namnhân cười xem sắc mặt của cô, ý tứ hàm súc hiện lên trong mắt. Vương Bồi vẫn duy trì nụ cười.

Hai người vẫn đang tiếp tục xử sự y như thế, thì vị khách kia trong quán đang đi dạo xem chỉ tay vào một bình hoa cổ mở miệng hỏi: “Cái này bán bao nhiêu vậy?”

Tiểu Tiểu chạy nhanh đến đáp: “Những thứ đặt trên giá này đều là loại thượng hạng, giá sáu mươi một triệu”

“Chỉ có sáu mươi thôi sao?” Vị khách kia kinh ngạc không thôi, “Cái bình lớn như vậy mà giá chỉ có sáu mươi. Vậy, cái bình dưới lầu nhỏ hơn bằng cái chén chắc chỉ bán năm mươi một cái thôi ha”

Tiểu Tiểu bỗng chốc há hốc mồm, Vương Bồi nghi hoặc nhìn ông ta, cứ tưởng là cùng đến với vị khách này. Mất nửa ngày mới biết là người bình thường.

Namnhân bên này có vẻ chịu không nổi, buồn bực quay đầu bảo: “Đừng có dọa người ta như thế A Thần, người ta nói là sáu mươi một triệu chứ không phải sáu mươi một cái. Cái để trên giá kia ít nhất cũng là một trăm năm mươi triệu..”

Vị khách kia bỗng choáng váng, miệng thì thảo tính toán: “Một trăm năm mươi, sáu mươi, như vậy cái bình này không phải giá chín ngàn USD, muốn cướp tiền sao?”

Vương Bồi cố gắng kìm cơn tức. Tiểu Tiểu thì bình tĩnh giải thích, “Tiên sinh à, hai tác phẩm của chúng tôi đây đều làm bằng thủ công cả, cái giá bên này là tác phẩm thủ công mỹ nghệ cao cấp, giá đương nhiên là cao rồi. Nếu ngài muốn làm đồ trang trí, thì đề nghị ngài có thể mua chiếc hoa lửa này...”

“Thật xin lỗi..” Namnhân nhả nhận bên này nhìn Tiểu Tiểu ngượng ngùng gật gật đầu, đưa tay ra kéo vị khách tên là A Thần kia xuống lầu.

Tiểu Tiểu bất đắc dĩ thở dài một hơi, định oán giận hai câu thì lại nghe thấy tiếng “đang đang” vang lên. Namnhân lịch sự lại quay trở lên, từ trong túi lấy ra danh thiếp, khách sáo đưa cho Vương Bồi, “Đây là danh thiếp của tôi, tôi nghĩ...Sau này chúng ta còn gặp lại...à...Vương ...Vương giáo sư? Nói xong, mặt mày anh ta cong lên, trông vừa lễ phép lại vừa vui sướng.

Vương Bồi sững sốt một lúc “Chúng ta có biết nhau?”

Namnhân không nói gì, cười cười đi xuống lầu.

Chờ anh ta đã đi xa, Vương Bồi mới nhìn kỹ danh thiếp trong tay, giấy màu xám, trên có ba chữ in như rồng bay phượng múa “Chu Tích Quân”, danh hiệu Tổng giám đốc mỹ thuật nổi tiếng Thượng Hải.

Công ty mỹ thuật này thì Vương Bồi biết rất rõ, vài năm gần đây trên thị trường có tác phẩm nghệ thuật nổi tiếng đều phải thông qua họ để tổ chức triển lãm tranh, hình như cũng lấy các tác phẩm nghệ thuật để tổ chức bán đấu giá nữa. Nhưng Chu Tích Quân tên này sao nghe quen tai đến vậy nhỉ, hình như đã nghe ở đâu đó rồi.

Đến trưa cậu Bành Hồ của Vương Bồi chiêu đãi khách, tìm quán cơm ngay gần bên cạnh để ăn. Nhà này làm sườn ngon lắm, Ngao Du ăn cũng rất vừa lòng.

Lúc ăn cơm, Vương Bồi nói với cậu Bành Hồ về chuyện xảy ra trong quán, vừa nghi hoặc hỏi: “Cậu có biết người này sao? Sao anh ta lại biết cháu vậy?”

Bành Hồ cười ha hả bảo: “Anh ta muốn làm ăn với chúng ta, nếu ngay cả Vương gia các cháu mà cũng không biết nữa thì còn hợp tác làm gì. Haiz, đúng rồi, cậu nghe nói tác phẩm của ba cháu ở Bảo Lợi được

đánh giá rất cao, ai cũng nói là trên dưới trăm vạn chứ không ít. Tác phẩm đấy thực sự là của cháu đúng không?”

Vương Bồi cười khổ, “Có quan hệ gì với con đâu! Nếu một ngày con có một bình bán được trăm vạn cậu lại không khoa trương lên nữa sao” Bây giờ tác phẩm của cô, không thể nói là so với ba còn kém, mà cả có so với Thái Hậu số lẻ cũng còn rất kém nữa. Tuy nói tuổi còn nhỏ, nhưng suốt ngày bị người ta so sánh cô cũng cảm thấy nản.

“Ây da, tiền của ba con không phải là của con sao. Thế cũng tốt, đỡ phải ngày đêm vẽ vờ, vẽ vẽ đến gầy hết cả người. Cứ xem cậu đây này, con gái thì đừng có tự làm mình vất vả thế. Ông nội con và ba con ấy à, kiếm đủ tiền cho con sống đến kiếp sau ấy chứ, cần gì phải cố sống chết làm việc như vậy...” Lời khuyên của Bành Hồ thấm vào cô. Cậu có vẻ có tư tưởng bảo thủ, con gái thì nên ở nhà chăm sóc gia đình sống an nhàn hạnh phúc là tốt rồi, giống như chị của cậu Bành Lễ đó, lúc trẻ thì liều mạng, sau về già muốn buông xuống cũng rất khó khăn.

Vương Bồi ôm chai uống không nói lời nào.

Còn Ngao Du thì phát hiện thấy có chỗ không đúng, cướp vội chiếc chai lại, có chút tức giận nói: “Vương Bồi Bồi, cô ác vừa vừa thôi, đã uống rượu thì không lái xe, bắt tôi lái là được chứ gì”

“Hay da, cậu bé này nói gì thế?” Bành Hồ bỗng không vui. Ông vừa thấy mặt Ngao Du đã không thích mấy rồi, làm gì có cậu bé nào có bộ dáng xinh đẹp đến thế cơ chứ, đúng là yêu nghiệt mà. Trong khi sắp chết lại còn bám chặt lấy Vương Bồi nữa, làm ra vẻ con nhà đại gia muốn người khác hầu hạ mình không bằng.

Nam nhân thì không nên như thế.

“Cậu bé, cậu đi ra” Bành Hồ nhiều ngày không thấy cháu của mình rồi, mới uống vài chén mặt đã đỏ hồng.

Ngao Du cau mày nhìn ông, bộ dạng không vui chút nào.

Vương Bồi bỗng chốc tỉnh rượu, chạy nhanh đến kéo tay cậu lại bảo: “Cậu à, cậu say rồi, nếu hôm nay con không đi về được, con sẽ gọi điện ợ bảo mợ đón cậu ha” Nói xong cũng không quan tâm Bành Hồ có đồng ý không cứ thế lấy điện thoại ra gọi ợ.

Ngao Du thấy Bành Hồ cũng không gây phiền gì nữa thì cũng không cùng ông so đo, vùi đầu uống ngụm trà lớn.

Trên đường về Ngao Du lái xe, Vương Bồi ngồi phía sau ngủ say tít. Thực ra thì cô cũng uống không nhiều, đầu óc rất tỉnh, cái chính là tranh thủ lười chút thôi.

Trở về đến nhà trong phòng chỉ còn lại hai người, Vương Bồi bỗng cảm thấy có chút không quen. Đến tối cả cơm cũng không muốn nấu, gọi điện cho quán mang cơm đến. Tuy rằng cũng có thịt sườn nhưng hương vị cũng không ngon mấy, Ngao Du ăn mà thực sự không hài lòng chút nào.

Buổi tối Vương Bồi vẫn tiếp tục vẽ vẽ bôi bôi đến muộn, mới sáng đã bị Ngao Du đánh thức. Đại lão gia trừng mắt nhìn cô tức giận, giọng cao ngạo; “Sao cô không làm bữa sáng hả?”

Vương Bồi vốn đã ngủ không được ngon rồi, giờ lại bị anh ta đánh thức làm ình cảm thấy rất khó chịu, vì thế mới nghe thấy lời anh ta nói như vậy thì đã tức lên rồi, cái gì cũng mặc kệ, cũng không sợ hấn, giống con gà sừng cò, hung hăng trừng mắt nhìn anh ta lạnh lùng nói: “Muốn ăn cơm thì tự đi mà làm, tôi cũng không nợ gì anh cả!”

Nói xong thì đem cửa đóng sập đánh “bụp” một cái.

Ngao Du đứng ngây ngốc như trời trồng giữa nhà, mãi lúc sau khuôn mặt tức giận đến mức thâm sì. Lại dậm chân cố cắn răng, chỉ hận là không vọt vào phòng cho cô nằng một trận — à không, tốt nhất là nuốt chửng cô ta!

Anh ta tức giận một hồi, cuối cùng vẫn không làm việc gì ngốc cả. Bụng lại đói lả, chỉ biết phần nộ xuống lầu, ra cửa xuống phố mua bữa sáng.

Trên đường đi càng đi càng thấy giận, chịu không nổi mới liên hệ với ông bạn Trọng Hằng, đem toàn bộ chuyện Vương Bồi nói cho hắn nghe. Trọng Hằng ở đâu kia nghe xong cả buổi hỏi: “Sau đó thế nào?”

“Còn sau đó cái gì!” Ngao Du tức quá bảo: “Ta hận là không thể ăn cô ta một miếng, tự dưng dám làm như thế. Ta...ta...ở trên trời, dưới đất đã nhiều năm như thế nhưng chưa từng có ai dám khinh thường ta. Cô ta...cô ta...chính là...” Anh ta nói đến đó thì không biết nói gì nữa.

Trọng Hằng thở dài bảo: “Vây đơn giản thì huynh cứ quên cô ta đi là được chứ gì”

“Sao như thế được!” Ngao Du lập tức cảnh giác, lần trước nuốt chết Vân tiên tử đã làm hại anh ta bị mất ba trăm năm tu hành rồi, lần này đi báo ân mà làm vậy. Nếu đem ân nhân nuốt chết....Yết hầu anh ta kêu cô lỗ cô lỗ một trận, sợ Trọng Hằng chê cười anh ta không có can đảm, vì thế vội vàng nói lảng đi: “Ây da da, ta đói bụng quá rồi. Một tý nữa ăn bánh bao hay là ăn bánh quẩy đây”

Đến chỗ bán ăn sáng, anh ta mua cả bánh bao và bánh quẩy, vừa đi vừa ăn nhồm nhoàm, còn than thở nói chuyện với Trọng Hằng: “Cô ấy...vô cùng không tốt...chỉ mỗi làm thịt sườn là ăn ngon...Lại chẳng xinh đẹp tý nào...Ồ ô, huynh nói xem cô ấy thích ăn bánh bao hay là bánh quẩy đây?”

Trọng Hằng đem ống kính ngàn dặm đóng mạnh “Ba” một cái.

9. Chương 9

Vương Bồi ngủ một mạch đến tận 10 giờ mới tỉnh, rửa mặt sạch sẽ mới mở cửa thì thấy Ngao Du đang ngồi nhàn nhả ở sôpha trong phòng khách, trên tay cầm chiếc điều khiển MP4. Trên bàn đặt hai cái đĩa, một đĩa bánh bao còn đĩa kia là bánh quẩy, bên cạnh còn đặt một hộp sữa cũng một đĩa dưa góp.

Vương Bồi bỗng cảm thấy có chút ngượng ngùng, cô còn nhớ rất rõ vừa mới nhìn mặt mắng Ngao Du chuyện kia. Vốn nghĩ là anh ta sẽ giận, hoặc là âm ức nhìn cô, ai dè không nghĩ tới anh ta thực sự đi mua bữa sáng, bản thân ăn còn chưa tính lại còn mua cho cô nữa.

Nghĩ ngợi chút, trong lòng Vương Bồi áy náy, cười cười khê khàng ngồi xuống bên cạnh anh ta, lấy lòng bảo: “Tý nữa tôi đi mua thịt sườn, anh có cùng đi không?”

Ngao Du cũng không thèm ngẩng đầu nhìn, kiên quyết nói: “Không đi, ta đang xem tiểu thuyết đây này”

“Nhìn cái gì cơ?” Vương Bồi thấy hứng thú quá muốn ngó xem, nhìn vài lần thì thấy choáng váng cả đầu. “Hay da, anh có biết người ta viết gì không?”

Ngao Du nhìn mặt “Không phải là chuyện tiểu thuyết ngôn tình đầy thôi, lại còn viết cái gì nhỉ, yêu đương nghiêm chỉnh, có chỗ tác giả viết khác chút là, đem nữ biến thành nam làm hại ta tưởng nhân vật nữ chính là một nam nhân”

Đó rõ ràng là nam nhân mà!

Có trời mới biết được Ngao Du đang xem truyện này lại là truyện đam mỹ. Tuy là nói Vương Bồi cũng xem nhưng cô cũng có ý thức mãnh liệt mình là thực nữ, còn Ngao Du thì sao – chỉ là một tên gốc gác nghề, nếu anh ta học theo ngửa nghề muốn làm vậy thì sao đây? Nếu từ nay về sau hần biến đổi tính thì làm sao bây giờ? Tuy nói Vương Bồi có thể dễ chấp nhận chuyện người khác biến thái, nhưng nếu là Ngao Du biến thái thì sẽ không tốt chút nào.

Một thiếu niên anh tuấn như thế mà biến thái kiểu đó thì con gái còn muốn sống nữa hay không đây? Vương Bồi nhanh tay đoạt lấy máy MP4 trong tay anh ta, rồi nhanh chóng xóa hết, lại ngó xem một chút các nội dung khác – cô muốn khóc rồi đây này.

“Nè...Anh có còn là người bình thường nữa không đấy...Đồ ngựa đực, ngược, lại còn nữ bạo lực nữa. Anh đã xem đến đâu rồi hả?” Vương Bồi lại nhanh tay xóa hết sạch rồi lôi mấy trăm bài thơ Đường ra ngoài. Tốt xấu gì cũng không được làm hư anh bạn nhỏ.

Ngao Du vẻ mặt vô tội nhìn cô, “Tôi mới xem đến loại thứ ba thôi” Dừng lại chút rồi âm ức bảo: “Xem cả buổi toàn là chuyện như thế. Hơn nữa, trong đó lại có một đồng nam nhân, có đến những 10 đại ca, ta xem đầu óc đều choáng váng hết cả đây này. Hoặc là còn nói chưa hết hai câu thì đã trực tiếp cầm...” Giọng anh ta im bặt chỉ còn ánh mắt sáng quắc nhìn Vương Bồi, nhỏ giọng bảo: “....Một chút động tác gì cũng không có...”

“Cầm cái gì?” Vương Bồi có chút hoài nghi nhìn anh ta nghiêm túc hỏi. Ngao Du quay đầu bỗng dừng cười “hắc hắc”, “Ta không nói được, nói tý nữa cô lại đánh tôi mất”

Nhìn anh ta trông giống đứa bé thì hiểu được là không có chuyện tốt rồi. Khoé miệng Vương Bồi mím lại, tốt hơn là không truy nữa. Khó khăn lắm mới thu toàn bộ MP4 về, “Tôi sẽ tìm cho anh mấy chuyện có tên là (như Anna Katerina) anh thấy thế nào?”

Ngao Du: “..”

Ăn xong điểm tâm, Vương Bồi dẫn Ngao Du đi mua sườn heo.

Tuy nói giữa năm là thời tiết nóng nhất, nhưng do trấn nhỏ này dựa vào núi non, nước sông nên nhiệt độ so với bình thường trong thành giảm hơn rất nhiều, hai người đi dọc trên đường dưới những rặng cây cũng không biết nóng nhiều hay ít nữa.

“Có cá trong sông đó” Vương Bồi cao hứng giới thiệu, “Là chỗ khu vực quản lý nuôi thả, không cho ai bắt, vài năm rồi nên chúng rất béo. À, mà chúng nó ngày nào cũng tụ tập ở chỗ khúc sông kia, cũng chẳng sợ người tý nào” Nói xong cao hứng kéo tay Ngao Du đi nhìn cá.

Ngao Du thì chẳng thấy thú vị gì, “Cá có gì đẹp, ngày nào ta cũng nhìn thấy, chán lắm”

“Có ý lắm! Nhưng đây không phải là cá tự nhiên mà là cá nuôi nhé. Ở chỗ này này, tiếc là không mang chút bánh, nếu không có thể cho cá ăn” Vương Bồi ngồi xổm xuống bên bờ sông lải nhải, ngẩng đầu thấy Ngao Du vẫn còn đứng ở giữa đường thì vẫy vẫy tay nhiệt tình bảo anh ta: “Anh lại đây nhìn một cái nào”

Ngao Du chần chừ chột lát rồi nghĩ ngợi chút chậm rãi đi đến gần bên cô ngồi xuống, lại từ từ ngó đầu nhìn lên phía thượng nguồn...

Phía hạ nguồn sông Dao này nước rất cạn, nước lại sạch sẽ trong suốt có thể nhìn thấy đáy, nhìn rất rõ cá tôm cua bọ lội tung tăng. Cũng đang bình thường như thế đột nhiên trong nước xảy ra chuyện khiến cho số khách bên bờ sông tăng gấp bội.

Chuyện xảy đến rất nhanh, chỉ trong nháy mắt, có muốn tức giận cũng chịu không biết chuyện gì xảy ra, tự dưng bọn tôm cua cá bỗng dưng tản đi hết, nếu chúng mà là người thì Vương Bồi nhất định sẽ dùng đến một thành ngữ quen thuộc “Tè ra quần”

Có trời mới biết được là có chuyện gì?

Có du khách chạy nhanh lấy máy ảnh chụp chụp, còn hướng dẫn viên du lịch thì kinh hoảng, mới vừa rồi cá dưới nước còn bình thản bơi lội ấy thế mà lúc này chẳng thấy con nào, cứ đứng ngơ ngác nhìn xuống nước không hiểu nổi đã xảy ra chuyện gì.

“Nhìn làm gì, chỉ có mấy con cá nhỏ, bộ dạng cũng chẳng đẹp gì cả” Ngao Du đứng lên, thấy Vương Bồi đang ngồi bất động, đưa tay túm chặt lấy cô kéo đứng dậy.

Vương Bồi vẽ mặt hồ nghi vuốt vuốt cằm, nhỏ giọng hỏi: “Anh nói xem tự dưng bọn cá khác thường như thế là có chuyện gì?”

“Có gì hả?” Ngao Du cúi đầu, gương mặt xinh đẹp nhìn dưới ánh mặt trời lung linh.

Vương Bồi còn chưa nói hết thì anh ta bỗng ngẩng đầu nhìn về phía bờ bên kia có mấy du khách đang chụp ảnh rống lên: “Này, anh kia, chụp cái gì mà chụp, có mang ảnh đem xóa hết đi không, nếu không ta kiện anh đó”

Vương Bồi nhìn theo ánh mắt của anh ta thì thấy có mấy du khách đang đưa máy ảnh về phía Ngao Du chụp liên hồi, có người bị anh ta quát to sợ quá suýt rơi máy ảnh xuống, mặt thì trắng bệch.

Thực ra thì Vương Bồi có thể lý giải được tâm lý của mấy du khách đó, nếu là cô bỗng dưng nhìn thấy một tiểu mỹ nhân xinh đẹp như thế cũng muốn chụp vài kiểu ảnh làm kỷ niệm. Thế nhưng đối với Ngao Du mà nói thì anh ta lại có chút ngược lại, lúc nói chuyện thì người đã trèo lên cầu đi mất rồi. Như tính anh ta mà phát tác thì sẽ đẩy mấy người kia xuống sông ấy chứ.

Vương Bồi nóng nảy, chạy đuổi theo anh ta. Vừa chạy được hai bước thì gặp người quen, lão Thiết đang cùng hai thanh niên từ trong sở cảnh sát cười cười nói nói đi ra hướng về phía này.

“Chạy mau hỗ trợ chút” Vương Bồi túm lấy lão Thiết, thở hồng hộc bảo: “Chú.... mau tóm tên kia quay về giúp cháu với, họ chụp ảnh anh ta, anh ta muốn tìm họ tính sổ đó..”

Lão Thiết đã gặp qua bản lĩnh của Ngao Du, tự dưng hiểu được nếu anh ta mà tính tình bộc phát thì chắc chắn mấy du khách kia chỉ có chịu thiệt mà thôi, lúc đó náo loạn mà gặp chuyện không may, chắc chắn họ sẽ chịu không nổi. Vì thế nhanh chóng chạy lên cầu, kéo theo hai thanh niên chạy phía sau, vừa chạy vừa gọi to: “Du ca, Du ca, anh bình tĩnh chút đi”

Một lát sau lão Thiết mặt đầy mồ hôi lồi được Ngao Du trở về, trình trọng giao anh ta tận tay cho Vương Bồi, còn nói: “Bồi Bồi, cháu phải xem cẩn thận đứa bé này nhé” Vương Bồi còn biết nói gì nữa đâu.

Nhưng cô không biết trách mắng anh ta kiểu gì được, nói đi nói lại, anh ta tính tình có chút bạo lực, chuyện hôm nay cũng không phải anh ta sai. Vấn đề ở chỗ là, Vương Bồi cũng không phải mẹ anh ta, dựa vào cái gì mà trông nom anh ta cẩn thận cả ngày được. Lúc này Ngao Du bỗng nhìn thấy sắc mặt mọi người, lập tức bình tĩnh lại, nhìn Vương Bồi cười, nhẹ nhàng nắm tay cô bảo: “Chúng ta đi mua sườn đi, sợ tý nữa muộn mất, không còn để mua nữa.”

Giọng anh ta nho nhỏ, đầu cúi có vẻ biết lỗi, chẳng qua là không chịu mở miệng thôi, rõ là sĩ diện.

Thôi bỏ đi! Vương Bồi nhìn anh ta vung tay lên: “Chúng ta đi mua sườn đi” Đây cũng không phải con của cô, cô dựa vào gì để dạy dỗ người ta ha...

Một lúc sau hai người đã mua được ba cân sườn mang về, trên đường đụng phải Từ Lý đang làm hướng dẫn viên du lịch, thường ngày nhìn xuống sông Dao giảng giải thảo thảo bất tuyệt. Vậy mà giờ trong sông chẳng còn bóng con cá nào. Thật là gặp quỷ giữa ban ngày nha!

“Anh nói xem, có thể có chuyện gì xảy ra rồi”

Về đến nhà, lại gặp được lão Thiết và hai thanh niên đang đi từ thượng nguồn xuống, lão Thiết nhin không được nói: “Hai ngày trước cũng vào giờ này có xảy ra một lần, đang yên đang lành lại giống như gặp quỷ, một hai giây sau đã chạy mất không thấy bóng dáng, đến mãi ngày hôm sau mới thấy chui ra. Bồi Bồi à, con đọc nhiều sách, chuyện này có phải...có dự báo thiên tai gì không”

Lão Thiết nghi ngờ cũng không phải là không có lý, vài năm gần đây không phải khắp nơi đâu đâu cũng có thiên tai sao, nhưng có người lại nói là chuyện này đều được động vật báo trước, không biết chuyện này có phải là chuyện lớn không?”

Vương Bồi chạy nhanh trên mạng tìm, nhưng tìm nửa ngày vẫn không tìm được đáp án. Ngao Du thì ngồi im lặng ở bên nghe hai người nói chuyện, cũng không xen một câu nào.

Chờ lúc lão Thiết đi rồi, Vương Bồi mới gọi điện thoại cho Vương giáo sư và Thái Hậu, điện thoại Vương giáo sư vẫn như cũ không liên lạc được. Thái Hậu ở đầu dây bên kia thì đang chơi mạt chược, cơ bản cũng không để ý đến cô, nói một câu: “Haiz, vậy con tự tìm đi” Sau đó thì cúp máy. Cuối cùng tất cả mọi chuyện muốn nói cũng chịu, Vương Bồi lâm vào bế tắc.

“Ta cảm thấy thế này...”Ngao Du đang ăn miếng kem vào mồm chậm rãi nói: “Các người kinh sợ chuyện nhỏ, để ý quá đến chuyện này làm gì, cái gì cũng có nguồn gốc của nó ha. Chắc chúng nó cũng bình thường thấy nhân nhĩ quá muốn vận động một lần hoặc là tự dưng thần kinh lên, bọn tôm cá ngu xuẩn nhất gan lại phiền phức, một chút động não cũng không có” Nói xong còn khinh thường “hừ” một cái. Anh ta còn dám nói tôm cá ngu xuẩn, lại còn nói bọn chúng nói chẳng trông cậy gì vào bộ não nữa chứ. Cùng tức giận với bọn cá chắc cũng chỉ có đại gia Ngao Du một người thôi.

A nhưng anh ta nói cũng có phần đúng, bọn cá này không chừng cũng bị dọa sợ nên tạm thời trốn, lão Thiết không phải cũng nói đến hôm sau chúng nó lại chui ra hay sao. Thế nhưng là có chuyện gì nhĩ mà lại làm cho cả đàn cá này bị dọa sợ chạy hết như thế, chẳng nhẽ là thấy Ngao Du, tự biết mình xấu hổ, chạy trốn mất. Ngao Du này mà so với Tây thi thì chỉ có hơn chứ không kém.

Gữa trưa và tối Ngao Du rất là vui vẻ, vẻ mặt ôn hoà cả ngày, Vương Bồi nhân cơ hội hỏi anh ta: “Tôi nói anh đừng giận nhé. Một người đàn ông lớn như thế mà giống trẻ con, suốt ngày quanh quẩn ở trong nhà, không chán sao. Anh không có chuyện gì lớn để làm à? Nếu không có thì cũng có chuyện nhỏ để mà làm chứ, có biết không?”

Ngao Du tức quá nhìn cô, vô cùng mất hứng: “Ai nói ta không có, không phải là ta có sở thích bơi lội sao?...Còn các người thì...” Anh ta bỗng như nghĩ đến cái gì, giọng bỗng dừng lại.

Hôm nay đã là hai lần anh ta đang nói dở thì dừng lại rồi, chẳng nhẽ đứa trẻ này lại có bí mật gì không thể nói ra được sao?

10. Chương 10

Sáng sớm hôm sau, Ngao Du bảo Vương Bồi đi bơi, thì bị cô cự tuyệt: “Ày da, hôm qua không thấy tôi rất vội sao?” Tuần trước Bách Đình gọi điện đến nói có việc muốn lại đây. Cả sáng nay cô rời giường, phát hiện thấy Thái Hậu mới đi có hai ngày mà trong nhà đã loạn hết cả lên rồi. Tuy nói là Chu Bách Đình đã sớm biết đức hạnh của cô, nhưng vấn đề ở chỗ hôm nay cũng không phải chỉ có cô một mình đâu.

“Đường ca của ta cũng rất giống trẻ con, còn tên kia của cậu...A..” Đây là nguyên bản lời của Chu Bách Đình, Vương Bồi có thể lý giải được. Nếu mà Đường huynh kia của cô nàng sắp tới đây thì phải nhanh nhanh mà thu dọn rồi đi đón có phải tốt không.

“Nếu không mày tha cho tao đi” Vương Bồi ngẩng đầu nhìn Ngao Du, một thanh niên cao to trai tráng như thế không để sai vật thì để làm gì. Mộng đẹp này còn chưa muốn tỉnh lại, năm Tiểu Thanh cũng phải bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa chứ, chỉ để lại một tên xinh đẹp ở đằng sau làm gì. Thanh niên trẻ tuổi mà, chính là không đáng tin!

Trần nhỏ cách thị xã J cũng không xa, lái xe đi mất 50 phút là đến. Vương Bồi còn trong nhà tắm rửa chưa ra, bỗng nghe thấy tiếng Chu Bách Đình gào to dưới lầu.

Vương Bồi lau khô người chuẩn bị bước ra thì thấy Chu Bách Đình đã nhanh nhẹn mở cổng vào sân, miệng còn gào to hơn: “Bồi Bồi, soái ca còn trong nhà các người không?”

“Đừng đùa nữa” Vương Bồi lau sạch người bỗng phát hiện ra một chuyện đứng bất động, “Đang định để anh ta giúp một tay, ai ngờ người còn nhanh hơn cả thổ nữa”

“Mày thế nào mà lại không tha cho hần vậy” Chu Bách Đình cười nói: “Cậu nhóc kia, vừa nhìn đã biết là được chiều rồi, không chừng cả đồ nước tương cũng còn chưa động tay chân lần nào ấy chứ, mày còn không tha cho hần nữa, có phải muốn làm khó hần sao. Hần đi đâu rồi? Tao chạy từ xa lại đây cũng chỉ vì muốn liếc nhìn hần một cái..”

Phía sau cô nàng có tiếng chân nặng nề bước tới, Chu Bách Đình lập tức im miệng, bộ dạng thay đổi như chong chóng, “Xin giới thiệu một chút, vị này là Đường ca của ta” Cô nàng đứng tránh sang một bên, người nọ phía sau tiến lên xuất hiện trước mặt Vương Bồi, vóc dáng cao to, sơ vin, tóc cắt ngắn, mặt mày thể hiện phong độ của người hiểu biết.

Vương Bồi bỗng tỉnh cả người, “Anh...anh chính là vị Chu kia..”

“Chu Tích Quân” Chu Tích Quân nhìn cô cười cười, khoe miệng thoang thoang mùi rượu. Đây là một người đàn ông làm cho người ta có cảm giác dễ gần, bộ dạng mặc dù không anh tuấn bằng Ngao Du nhưng lại có khí chất nho nhã, bề ngoài được chăm sóc rất kỹ, so với Ngao Du khác hẳn nhau, một chú nhóc xấu tính. Đây là loại người trưởng thành, ổn trọng tao nhã, quả thực là...không có cách nào có thể nói hết được.

Vào phòng, Vương Bồi pha trà cho hai người, Chu Bách Đình cũng đã bình tĩnh trở lại, nghiêm chỉnh nói vào chủ đề chính.

“Hai người chắc là đã gặp nhau rồi, Đường ca của ta, ở Thượng Hải có mở một phòng triển lãm tranh, rất muốn một lần được triển lãm các tác phẩm được thể hiện trên gốm sứ. Nghệ thuật này cũng rất lòng vòng, phải có thực lực, có danh mới mua được tiếng, chúng ta người thường không hiểu rõ vấn đề này lắm, ta nghĩ mất nửa ngày cuối cùng vẫn phải tìm cậu hỗ trợ. Người đồng không nói, chủ yếu là ánh mắt phải độc đáo”

Cứ vòng vo luẩn quẩn lại trở thành vấn đề, đã có lần có người tức giận trước mặt cô. Nhưng thỉnh thoảng cô cũng đâu có cái gì, vì thế Vương Bồi chỉ cười cười, không nói cũng không phủ nhận.

Thấy Vương Bồi im lặng như vậy, Chu Bách Đình có chút nóng nảy, “Này có đồng ý giúp hay không thì nói cho rõ, cứ cười ngậy ngốc như thế làm gì”

Khó khăn lắm mới giả vờ bình thản được thế mà bị cô nàng phá tan, Vương Bồi bỗng có chút nhụt chí, hung hăng liếc Chu Bách Đình một cái, sau đó gãi gãi đầu, phần nộ nhìn Chu Tích Quân nói: “Chuyện này có kêu ta cũng vô dụng thôi, có kêu thì lực cũng có hạn. Nếu không thì chờ cha ta trở về đã ta sẽ nói với ông sau” Vương giáo sư chỉ cần nói tùy tiện một câu bằng cả cô nói vạn câu, nói gì thì nói, tuổi cô còn quá nhỏ ha.

“Có những lời của cô vậy là được rồi” Chu Tích Quân rất khách khí nói. Còn Chu Bách Đình thì lại khác, “Nhưng nhóm lão gia nhà cậu đều gác bút hết rồi mà?”

Vương Bồi liếc cô nàng một cái: “Cũng không hẳn là gác, nhưng cha người ta bây giờ chỉ làm từ thiện thôi, tất cả các tác phẩm mới đều đem tặng hết”

Chu Bách Đình gầm gừ: “Được lắm, được lắm, lão gia nhà cậu ghê gớm thật đấy. Thế nhiều lắm trước đây...” Cô nàng nhìn không được nhìn lướt qua Chu Tích Quân, sau đó bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Mọi chuyện nói xong đều tốt đẹp, không khí nói chuyện cũng thoải mái hơn nhiều. Chu Tích Quân quả là người biết nắm giữ cục diện cực kỳ tuyệt, đem lại ọi người bầu không khí rất tốt, vừa không cố ý khen hay chê nhưng mỗi một câu lại cực kỳ nhún nhường, người nghe thì cứ như nỡ từng khúc ruột, vô cùng thoải mái.

Là chủ nhà, tất nhiên sẽ mời hai vị khách ở lại ăn cơm rồi. Nhưng Chu Bách Đình cũng tới nhanh quá làm cho Vương Bồi mới sáng sớm rời giường phải cùng nhau thu dọn gọn gàng trong phòng, trong tủ lạnh các thứ cũng không có, vì thế chỉ có cách là đi ăn bên ngoài. Cũng may là trấn nhỏ nhưng tiệm cơm thì nhiều, Vương Bồi gọi điện đặt một bàn rồi dẫn hai anh em họ Chu cùng đi bộ đến.

Lúc ra khỏi cửa mới nhớ tới Ngao Du, tỷ anh ta trở về ăn cơm trưa mà không thấy người thì chắc lo lắng lắm đây, nói không chừng còn phát giận lên ấy chứ! Nghĩ tới đây, Vương Bồi bỗng cảm thấy có chút kỳ quái, chú nhóc này, tự dưng lại biến thành một đứa bé nuôi trong nhà không khác lắm. Đến kết hôn cô còn chưa nữa mà, thế mà đã nuôi trẻ con rồi.

Định gọi điện cho anh ta thì mới nhớ đến cả điện thoại anh ta cũng không có, vì vậy Vương Bồi chỉ còn cách để lại vài chữ trên tủ lạnh, báo cho anh ta đến tiệm cơm tìm cô.

Ba người vừa mới ngồi xuống thì di động của Vương Bồi vang lên, vừa nhắc máy nghe thì thấy giọng Ngao Du ầm ục lại kèm theo tức giận: “Sao cô không ở nhà hả? Ta...ta đói lắm rồi. Cô còn khoá cả cửa nữa..”

Cho dù có khoá cửa đi chăng nữa thì sao ngăn được anh ta. À mà sao anh ta lại biết số điện thoại của cô nhỉ?

Lúc Vương Bồi trả lời điện thoại thì Chu Bách Đình vẫn cười hì hì nhìn cô, chờ cô nói xong mới hỏi luôn: “Là soái ca kia sao?”

Vương Bồi bất đắc dĩ lộ vẻ buồn bực bảo: “Cũng chính là chẳng có quán nào nhận coi trẻ, chú nhóc chết tiệt kia, khó đón quá. Tỷ nữa cậu sẽ biết” Nói xong lại cố dặn cô chủ quán Tiểu làm món ăn, “Nhớ làm hai đĩa thịt kho tàu nhé”.

Không bao lâu Ngao Du chạy đến, lúc này cũng ăn mặc khá chỉnh tề, áo bỏ trong quần là ủi phẳng phiu, chẳng qua là do đi quá nhanh nên khuôn mặt có chút đỏ ửng, ánh mắt mèm mèm, lúc tiến vào quán mắt cứ nhìn chăm chú cả vào Vương Bồi, “Cô ra khỏi cửa sao không bảo ta một tiếng đi đón hả?”

“Không phải là anh đi bơi sao?” Vương Bồi nhặt dưa lên gấp một ít chanh bỏ vào miệng, chẳng quan tâm bảo, “Tôi tìm thế nào được anh. À đúng rồi, anh làm sao biết số điện thoại của tôi vậy?”

Anh ta bỗng sững sốt một lúc rồi đáp: “Ta hỏi dì nha” Nói xong lại rất vui nhìn phía Chu Bách Đình cười cười, cao hứng nói tiếp, “Cô đến lúc nào vậy? Sao không bảo trước cho ta một tiếng, ta mà biết sớm cũng sẽ không đi bơi nữa”

Tiểu sắc quỷ này, nói chuyện với người đẹp có khác, lúc nào cũng cao hứng.

Nhưng thái độ của anh ta với Chu Tích Quân thì lại khác, không nhiệt tình, chỉ chào hỏi bình thường, không vui, không giận, nhưng rõ ràng thấy thiếu hứng thú. Chu Tích Quân thì biết rõ ý của anh ta nhưng vẫn cùng anh ta cười cười nói nói.

Trong đầu Vương Bồi đều muốn phá ra cười, chú nhóc này thật là, cái gì cũng viết hết lên mặt. Một tên xinh đẹp như thế, lại là đứa bé gốc ghêch, không biết lớn lên trong hoàn cảnh nào mà sống cho đến ngần này tuổi đây?

Ngao Du nhìn thấy hai đĩa sườn trên tay người chủ quán bưng ra thì vô cùng cao hứng, vừa động chiếc dĩa vào vừa nói oán giận là không thể ăn. Nói xong thì nhìn về phía Vương Bồi giống như đang chờ cô nói điều gì đó. Lúc Vương Bồi trừng mắt liếc anh ta một cái rồi sau đó không thèm để ý đến anh ta nữa thì Ngao Du rầu rĩ không vui lại gấp mấy gấp.

Trong lúc đó Chu tích Quân vẫn nói chuyện cùng Vương Bồi, Ngao Du thì hung hăng nhìn anh xem ra thì mắt hứng. Chu Bách Đình nhin không được bảo anh ta: “Ngao Du, sao anh cứ nhìn anh của tôi chăm chăm vậy? Chả nhẽ lại ghen tỵ?”

Ngao Du chán nản bảo: “Ai cho hần cứ nói chuyện với bạn gái của ta thế”

Một câu nói này của anh ta làm vài người trong phòng ngẩn cả người. Vương Bồi mắt cả nửa ngày cũng không tỉnh lại được. Còn Chu Bách Đình thì cười đến nỗi không kìm lại được, chỉ vào Vương Bồi nói cũng nói không xong: “Cậu...cậu...Bạn gái...ha ha...ha ha...ha ha... Bồi Bồi..”

Chu Tích Quân cũng hơi hơi cười, bộ dạng lúc cười mặt mày đều nhếch lên nhìn càng thêm nóng bỏng.

Vương Bồi then quá hoá giận, đứng phắt dậy, giọng có chút tàn khốc: “Anh nói bậy bạ gì thế?”

Hai hàng lông mày của Ngao Du nhíu lại, ánh mắt lúc nào cũng ôn hoà, xinh đẹp bỗng nheo lại, rồi đột nhiên hiện lên sắc bén, thậm chí có chút âm ngoan, nét biến hoá đó làm cho Vương Bồi trong lòng run lên, lời trách móc đến bên môi cũng không thoát ra được.

Ngao Du như vậy làm Vương Bồi cảm thấy có chút sợ hãi.

Chu Bách Đình không nhìn thấy ánh mắt của Ngao Du, chỉ đơn giản là thấy không khí có vẻ không thích hợp lắm nên lập tức ngưng cười, còn Chu Tích Quân thì cố hoà giải, ra vẻ thoải mái nói rồi chê cười. Chỉ có một mình Vương Bồi duy nhất thấy nét sát khí hiện lên trong mắt Ngao Du kia.

Đúng vậy, chính là sát khí...

Vương Bồi chưa bao giờ nhìn thấy người bị giết, cũng không biết sát khí trong truyền thuyết là đáng sợ và tàn nhẫn đến mức nào. Nhưng vừa mới lúc này thôi, Ngao Du lạnh nhạt nhìn thoáng qua, dường như có lực lượng có thể huỷ diệt tất cả, như vậy tuy ý, như vậy không có chút sợ hãi nào. Thật giống như giết người đối với anh ta mà nói thì tựa như ăn cơm, uống nước hàng ngày vậy.

Cái lạnh từ dưới lòng bàn chân chuyển dần lên trên, trong chốc lát lòng bàn tay đã đổ mồ hôi lạnh. Vương Bồi lập tức liền bình tĩnh trở lại, còn Ngao Du thì khôi phục lại như trước, ngây thơ, hiền lành, cứ chăm chú lắng nghe Chu Bách Đình nói chuyện, ánh mắt lấp lánh, bộ dạng cười hì hì. Nhưng chỉ cần Chu Tích Quân và Vương Bồi nói chuyện thì anh ta sẽ vẫn tức giận nhìn làm cho Chu Bách Đình nhin không được cười rất to.

Sau khi ăn cơm xong, anh em họ Chu cáo từ trở về. chính họ lái xe tới nên rất tiện.

Vương Bồi có chút tâm sự vẫn trầm mặc không nói gì. Ngao Du thì không nhìn thấy bộ dạng thường ngày của cô chơi trò chơi trong phòng khách, lúc cao hứng còn cười rất to, tuyệt cũng không lo lắng chọc giận Vương Bồi.

Anh em họ Chu đi được một lúc thì đã gọi điện đến, Chu Bách Đình buồn bực bảo: “Mày mới nói không may mắn bao lâu, xe mới đi được vài KM thì chết máy, không có chỗ sửa xe làm sao bây giờ ha”

Tựa như bản năng, Vương Bồi quay đầu nhìn Ngao Du, quả nhiên thấy mặt anh ta có chút đắc ý, lại còn không thèm che giấu nữa chứ, cực kỳ đắc ý, cười đến nỗi răng đều chìa hết cả ra.

“Đúng là anh làm phải không?” Vương Bồi vừa tức vừa vội, đầu loạn hết lên, chẳng còn nhớ lúc này anh ta tức giận có bộ dạng thế nào nữa, lớn tiếng trách mắng.

Ngao Du cũng tuyệt không phủ nhận, cao hứng cười: “Ai bảo hấn cứ tiến sát cô như vậy” Anh ta thản nhiên đến mức cao hứng thừa nhận rồi kìa!

Vương Bồi tức quá không biết nói cái gì, vì thế nghiêng rằng nghiêng lợi oán hận bảo anh ta: “Được, Ngao Du, anh có bản lĩnh lắm. Tôi không thể trêu chọc vào anh đến mất cả chì lẫn chài” Nói xong lấy chìa khoá trong ngăn kéo xông ra ngoài.

Ngao Du còn ở phía sau cao giọng hỏi: “Nè, cô đi đâu thế?”

Vương Bồi mặc kệ anh ta, đem cửa đóng phập một nhát rồi đi.

11. Chương 11

Vừa ra cửa bỗng thay đổi bất ngờ. Trời vừa trong xanh vài giây sau thì mây đen kéo về dày đặc. Có chút tiếng sấm rồi hạt mưa to như trút nước nện bùm bùm thẳng xuống. Vương Bồi chậm chân chút nên cả người ướt như chuột lột.

Trần nhỏ này đã bao lâu rồi chưa có trận mưa nào to như thế, giống như cả thiên hà (sông trên trời) trút hết nước xuống vậy, đem toàn bộ trần nhỏ chìm ngập trong màn mưa. Trên đường bỗng chốc không còn bóng người, may là ô tô đều đi đường quốc lộ khác nên trên đường rất ít xe. Vương Bồi nheo nheo mắt rồi từ từ mở, vẫn cảm thấy kinh hãi.

Nhóm Chu Bách Đình vẫn bị kẹt ở cách đây mấy KM, lúc họ đi cũng chỉ ước chừng được 10 phút, còn Vương Bồi thì lại đi mất nửa tiếng cuối cùng mới nhìn thấy xe họ. Mở loa, dùng cần gạt nước, Vương Bồi cao giọng gọi một câu, Chu Bách Đình cũng cao giọng trả lời một câu, nhưng cuối cùng vẫn chẳng nghe được rõ cái gì. Ắt hẳn đều ngốc, không nghĩ tới dùng điện thoại, cuối cùng vẫn là Chu Tích Quân nhắc thì hai cô mới thông điện thoại.

Mưa lớn như vậy, Vương Bồi cũng không có gan đưa bọn họ vào Thành J, cuối cùng đơn giản là đưa họ trở về. Trên đường về còn lo lắng tý nữa Ngao Du mà trông thấy bọn họ sợ rằng giận, nhưng lúc vào đến nhà mới phát hiện anh ta không có trong nhà.

Trên lầu cũng không có ai, Vương Bồi mở máy điện thoại ghi lại cuộc trò chuyện cũng không có ai nói. Đứa bé này, không nói câu nào đã ra khỏi cửa! Làm cho người khác lo lắng quá! Bên ngoài mưa lớn vậy, phải làm cho anh ta tỉnh, xem anh ta có trở về hay không. Cô không thêm lo cho anh ta đâu.

Cô đi đun nước ở bếp, còn anh em họ Chu thì pha trà uống, mở tủ lạnh ra thì phát hiện thấy tất cả xương sườn được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp, cái dài, cái ngắn, trông rất mới mà lại xinh đẹp nữa. Trong tủ lạnh còn có dưa chuột và bí đao anh ta không thích ăn nữa, vẫn còn tươi để ngăn trên cùng. Vương Bồi đóng cánh tủ lạnh lại.

Tý nữa chắc anh ta sẽ về.

Nhưng mà một giờ trôi qua, anh ta cũng không trở về. Hai giờ trôi qua anh ta cũng chưa trở về...

Vương Bồi có chút đứng ngồi không yên, cô lấy cố gọi điện thoại cho Ngao Du vài lần nhưng không có ai nghe máy, cuối cùng thì tắt hết điện thoại.

Anh ta đang tính gì vậy? Rời nhà trốn đi sao? Chỉ vì chút chuyện cón con này? Cô đã nói gì với anh ta đâu!

Ăn cơm chiều xong thì đến lúc tiễn khách về.

Buổi tối Vương Bồi tự mình xuống bếp làm món thịt kho tàu, vừa mềm vừa thơm, màu sắc cũng rất mê hoặc, cô còn cố ý cắt vài lát dưa chuột đặt xung quanh trong nồi, rồi mang ra bàn ăn, nước miếng Chu Bách Đình đã tứa ra rồi.

Chu Tích Quân thì dường như kinh ngạc trước tay nghề nấu ăn của Vương Bồi, càng kinh hơn nữa là cô lại có thể nấu ăn ngon như vậy, “Tôi đang nghĩ đến..” Anh ta nghĩ ngợi, đắn đo không biết dùng từ gì để nói nữa: “Tôi nghĩ đếnhoạ sẽ có vẻ sẽ không động tay chân vào bếp núc..”

Vương Bồi không đáp, còn Chu Bách Đình thì đứng bên cười to, “Không động tay chân vào bếp núc! Thôi đi, Vương Bồi chính là người ham ăn. Anh không biết cô ấy đối với ăn uống rất để ý sao!”

Cô không có, chỉ có Ngao Du mới như thế thôi, đồ ham ăn!

Nhưng rồi thật sự đều ăn hết cả mà Ngao Du vẫn chưa trở về.

Bên ngoài trời vẫn mưa to, Vương Bồi nhìn xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy nước sông Dao dâng lên nửa thước. Rồi lại rút xuống, chỉ sợ hôm nay sẽ lụt. Nhà cô ở chỗ cao nên cũng không sao, nhưng có mấy chục hộ ở dưới thấp chắc sẽ bị lũ. Còn Ngao Du nữa – tiểu tử kia rốt cục là đi đâu rồi?

Vương Bồi tìm trong phòng anh ta cả nửa ngày, hành lý cái gì cũng đều còn, anh ta không phải cứ thế đi không từ mà biệt sao, nhưng mà cả ví tiền anh ta cũng không thêm mang theo nữa. Lúc này không biết là đã ăn cơm ở đâu chưa? Chẳng lẽ Hắc tức đến nỗi mà buổi tối cũng không thêm trở về sao!

Bên ngoài trời vẫn mưa, Vương Bồi để anh em họ Chu ở lại. Chu Bách Đình và cô cùng ngủ một phòng, còn dọn dẹp phòng khác đã lâu chưa có ai ở cho Chu Tích Quân.

Lúc trời tối rất nhanh Chu Tích Quân đột nhiên hỏi cô: “Ngao Du kia có phải giận rồi chạy mất không? Chúng ta có cần đi tìm hắn về không?”

Vương Bồi lắc đầu, bên ngoài lại vừa mưa vừa gió, nếu không cẩn thận sẽ bị ngã, như vậy tổn thất nặng nề chỉ vì đi tìm một người, nếu người mà không tìm được nữa thì có phải thua thiệt lắm không?

Cô đi lên lầu gọi điện thoại cho lão Thiết, rồi lại gọi cho Lưu nhị muội, gọi tiếp cho dịch vụ quản lý điện thoại, thậm chí còn gọi cho các khách sạn nữa nhưng ai ai cũng trả lời một câu giống nhau, cơ bản là không nhìn thấy bóng anh ta đâu cả. Một người sống như anh ta vậy còn đi chỗ nào nữa đây?

Nếu biết sớm....nếu biết sớm...

Nếu biết sớm thì sau khi cô mắng anh ta một trận rồi đem anh ta trối lại. Tên nhóc quá đáng này, thật đúng là tự cao tự đại mà, mới nói có hai câu thôi thì đã học người ta bỏ nhà đi. Chờ xem khi nào trở lại, cô phải dạy dỗ đằng hoàng cho anh ta một trận mới được. Vương Bồi vừa tức vừa nghĩ vậy.

Cả đêm cô hầu như không ngủ, cứ nghe thấy gió thổi, lá rơi lại tưởng Ngao Du đã trở về, mặc vội quần áo chạy xuống lầu xem, nhưng trong sân chỉ có gió lẫn mưa, còn có lá cây bị gió thổi rụng xuống đầy sân.

Sáng hôm sau, mưa cũng nhỏ dần, những vẩn rơi tí tách, trời vẫn như vậy âm u, giống tính tình của một đứa trẻ hư vậy.

Đường cái trong trấn ngập nước, cũng may ngập không sâu, không ngập quá chân, nước cũng chưa ngập đến nhà dân, cũng mau mau thoát nạn trong gang tấc.

Bọn trẻ trong trấn thật ra lại rất vui, chân sáo chạy tới chạy lui. Cá trên sông Dao nổi đầy, có chú bé nhanh tay nhanh chân có thể bắt được cá. Còn thanh niên thì bẻ nhánh cây khua toàn bộ cá đi.

Chồng Chu Bách Đình là Trần Quý đã đến đón họ, nghỉ chân tại khách sạn Long Đàm, đi vào nhà. Ăn bữa sáng xong, tất cả họ cùng nhau trở về thị xã J.

Chờ mọi người đi hết, Vương Bồi mới nhanh chân thay dép mặc quần áo đi tìm người.

Đột nhiên mưa to làm cho rất nhiều du khách đều ở lại trấn trên nghỉ, tất cả các khách sạn đều đầy khách. Vương Bồi tìm vài nhà hỏi thăm nhưng ai cũng bảo không thấy người này, kể cả chợ cô cũng đều hỏi hết nhưng mọi người chỉ nhớ mang máng sáng qua anh ta có ghé lại mua đồ ăn thôi. Tên Ngao Du này thật là, tự xưng biến mất không thấy tăm hơi.

Anh ta còn đi đâu nữa đây?

Vương Bồi mồm đầy nước, lấy tay xoa xoa mặt, quyết định đi Hồ Ngọa Long thử một lần xem sao.

Mưa gió lớn như vậy, chắc anh ta không đến nỗi dở điên mà đến chỗ quỷ quái đó chứ?

Nhưng lúc cô vất vả đi đến phía trên thượng nguồn thì đúng là nhìn thấy bóng anh ta thật. Anh ta không mặc quần áo ngủ mà là mặc một bộ quần áo trắng rộng thùng thình, quần đùi, chân không giày, trên người ướt nhẹp, tóc tai đều ướt dính, mặt hồng hồng, ngồi trên một tảng đá không biết mồm đang lầu bầu gì đó ở dưới nước vậy.

“Ngao Du” Vương Bồi đứng cách hồ một quãng gọi to tên anh ta.

Anh ta nghe thấy tiếng gọi to thì ngẩng đầu lên, miệng mếu máo, mắt thì mờ mịt nước, trông bộ dạng thực đáng thương.

Lòng Vương Bồi bỗng mềm lại, thực ra – cần gì anh ta phải làm bộ làm tịch giống trẻ con như thế chứ. “Anh lại đây” Giọng cô không được tự nhiên ôn nhu gọi, nhẹ nhàng vậy anh ta, “Chúng ta cùng về nào”

Lúc này Ngao Du cũng không nói thêm gì, nhảy hai bước thì đã đứng thẳng trước mặt cô. Cách nhau gần vậy làm Vương Bồi bỗng thấy anh ta có chút không bình thường, trên mặt anh ta có hai vết thương, mặc dù không chảy máu nhưng lại đỏ hồng, nhìn có chút dọa người. Sắc mặt cũng có chút tái, chớp mũi hồng hồng, ánh mắt mơ màng. bộ dạng thảm hại.

Vương Bồi đưa tay ra sờ sờ trán anh ta thấy nóng thì sợ.

“Hãy da, tên tiểu tử tông này, phát sốt lên rồi, có biết không?”

Cô gần như cả nửa người phải khiêng anh ta về, Ngao Du im lặng đến sợ, cả người cứ đổ lên người cô rất nặng, thỉnh thoảng miệng còn phát ra tiếng run run rên rỉ trông như làm nũng vậy. Thôi bỏ đi, trước hết đem người về rồi nói sau vậy.

Về đến nhà, vào phòng, lột hết quần áo ướt của anh ta ra, kể cả quần đùi, đến chiếc quần lót Vương Bồi lại dừng lại ngập ngừng. Tuy nói là cô cũng không phải là chưa thấy qua, nhưng bảo cô xuống tay lột chiếc quần lót của đàn ông trưởng thành như thế này thì đúng là cô không thể làm được. Cuối cùng đành phải lục trong tủ anh ta ra tìm chiếc quần lót rồi nhỏ nhẹ bảo anh ta tự mình thay.

Ngao Du không chịu, giống cái trục lăn trong máy giặt vậy, cứ lăn qua, lộn lại lúc làm nũng kêu đau đầu, lúc lại ồn ào kêu đói bụng.

Chắc không phải chạy đi từ hôm qua vẫn chưa ăn gì đấy chứ? Trong lòng Vương Bồi thấy khó chịu, ném chiếc quần lót vào mặt anh ta rồi nói: “Tự anh thay quần áo đi rồi ngủ một lúc, tôi đi nấu cho anh một ít cháo vậy”

Đợi đến lúc cô bưng bát cháo lên thì Ngao Du đã thay xong quần áo đang nằm ngủ trên giường rồi.

Bộ dạng ngủ của anh ta trông thực đẹp, tựa như một chú bé biết nghe lời, lông mi dài khép trên mí mắt, miệng lại chum chím, da thì trắng nõn, nhìn cực kỳ không được tự nhiên chút nào.

Vương Bồi ngồi một lúc thì anh ta tỉnh, hé mắt nhìn cô, từ từ đưa tay ra kéo tay cô, giọng nhỏ yếu ớt: “Vương Bồi Bồi”

Vương Bồi: “Vâng” một tiếng, nói với anh ta: “Anh ăn chút cháo đi”

Ngao Du mắt hững hờ: “Ta vài bữa cũng chưa được ăn, cô lại cho ta ăn cháo rồi. Thế sườn ta mua đâu?”

Vương Bồi ngượng ngùng nói: “Bị chúng ta ăn hết rồi” Thấy Ngao Du buồn bực, mắt hững, cô vội dỗ dành: “Chờ khi nào anh khỏi bệnh, tôi mua cho anh 5 cân, ăn một lần thoải mái. Bây giờ anh đang bệnh, chịu khó chút nha, Nếu không buổi tối tôi nấu cháo sườn cho anh nhé”

Ngao Du không nói gì, nghĩ một lát bảo: “Vậy thì cô bón cho tôi”

Tên nhóc này thật là, cứ được một tác lại muốn lên một tác mà.

Vương Bồi không thèm tính toán với anh ta, dùng thìa nhỏ xúc một miếng cháo đưa đến miệng anh ta. Ngao Du mặt mày lập tức hồng hỏ há mồm ăn từng miếng từng miếng trông rất vui vẻ.

Hình như anh ta rất mệt nên mới ăn được này nọ chút thì hai mắt đã đúi lại, nhưng tay thì cứ túm chặt lấy Vương Bồi không chịu buông, mở to đôi mắt, nói nũng nịu xin cô: “Vương Bồi Bồi, cô cùng ta ngủ một lúc được không?”

Vương Bồi: “Tôi không phải vẫn ở bên anh sao?”

Thân hình Ngao Du giống như rấn lũi dần vào bên trong giường, để dịch ra một khoảng trống, lấy tay vui vẻ vỗ vỗ xuống giường, cười cười bảo cô: “Cô ngủ ở đây”

Vương Bồi: “...”

12. Chương 12

Ngao Du lại vừa làm nũng vừa cầu xin nhưng cuối cùng Vương Bồi vẫn không đồng ý. Tuy là Ngao Du trông rất ngây thơ nhưng thực ra sinh lý lại là người trưởng thành. Về điều này Vương Bồi không cần thử cũng biết rõ. Sau đó Ngao Du rất tức giận, giật lấy chăn, chui cả người vào trong chăn mặc cho Vương Bồi gọi thế nào cũng không chịu ra.

Giữa trưa Vương Bồi nấu chút cháo sùnn, trước hết là hầm nhừ gạo, sau đó lại thả xương và gia vị vào rồi tiếp tục hầm lên có mùi thơm, nhưng Ngao Du vẫn không hài lòng, tiếp tục lải nhải chuyện ngày hôm qua không được ăn thịt kho tàu.

Thời tiết bên ngoài dường như đã tốt hơn, ánh mặt trời chói lọi, độ ẩm tăng dần lên, đến chiều thì đã điều hoà trở lại. Ngao Du ăn xong thì ngủ, Vương Bồi liền chuyển chiếc bàn nhỏ đến gần giường anh ta về về. Lúc này về trời mưa trong vườn có giàn nho, dưới mái hiên có chim nhỏ, có những bông hoa nhài be bé.... Tất cả đều bị làm cho náo loạn, thoát nhìn trông rất rối.

Do có linh cảm nên vẽ thật thuận lợi, thời gian cũng trôi qua nhanh chóng, không để ý bên ngoài trời đã dần tối. Ngẩng đầu thấy Ngao Du đang nửa nằm nửa ngồi nhìn cô, tóc có chút rối, có mấy sợi vương trên trán, ánh mắt sáng ngời nhìn thực trong sáng.

Cũng không biết là anh ta đã tỉnh từ lúc nào rồi?

“Anh tỉnh lúc nào vậy?” Vương Bồi buông bút, lấy tay vịn vẹo lưng, ngáp một cái hỏi: “Sao không gọi tôi?”

Ngao Du cũng không nói gì, mắt cứ đăm đăm nhìn cô, sau đó thì....bỗng tiến lại gần, hôn nhanh lên má cô một cái. Đến lúc Vương Bồi kịp phản ứng muốn đánh thì anh ta đã ôm bụng chạy vọt vào toilet cười to, lại còn không biết xấu hổ kêu: “Vương Bồi Bồi, cô có muốn vào xem không?”

Lúc này Vương Bồi tức quá lòng chỉ muốn giết người mà thôi.

Buổi chiều, ăn cơm xong hai người đi dọc bờ sông tản bộ, trên đường có rất nhiều du khách, cứ tốp năm tốp ba đi lướt qua bên cạnh, không chú ý đến ai cứ anh em em em điếc hết cả tai. Trời tối, cho dù có đèn đường nhưng người thì nhìn không rõ lắm, Ngao Du cũng im lặng bước từng bước.

Có người thả đèn trên sông, Ngao Du nhìn thấy nhưng cũng không chạy đến xem, Vương Bồi đưa cho anh ta 10 đồng bảo anh ta đi mua đèn, còn bản thân mình thì ngồi trong quán trà bên bờ sông chờ, nhìn du khách đi qua đi lại trước mặt, nói chuyện tán hươu tán vượn đủ loại. Vương Bồi lén đoán lai lịch họ. Nhìn trông rất tình tứ kia là đôi tình nhân, ôm trẻ nhỏ là người có gia đình, còn có một số học sinh ở trường bên đang tập vẽ...

Vương Bồi trong lòng hứng lên nhìn khắp xung quanh, bỗng thấy có người đứng không xa trông rất quen, nên cẩn thận nhìn lại gần ra. Trong trí nhớ của cô, cô có trí nhớ khá tốt, người đàn ông kia, mặc dù mới gặp có vài lần nhưng cũng nhớ rất rõ tên anh ta cùng bộ dáng. Đó chính là người yêu của đồng nghiệp Hứa Văn Văn của cô tên Trần Bằng, nửa năm trước còn nói sắp kết hôn, nhưng mà hiện giờ lại thấy anh ta nắm tay một cô gái khác.

Cô gái kia trông còn rất trẻ, thoát nhìn như sinh viên, nắm tay Trần Bằng rất thân thiết, nếu nói hai người quan hệ rất thuần khiết chắc cũng chẳng ai tin.

Vương Bồi cảm thấy như nuốt phải con ruồi trên bàn thực ghê tởm, nếu không phải cô và Hứa Văn Văn có xích mích thì ngay lập tức sẽ xông lên hỏi anh ta. Bọn đàn ông – thật ghê tởm!

Cô quay người lại gọi điện ngay cho Chu Bách Đình nói lại chuyện vừa gặp, Chu Bách Đình lập tức ở đầu dây bên kia nói ồn ào: “Nè, mày đừng có vội nói cho Hứa Văn Văn nhé, nếu không, xem tính tình của cô ta...” Cô nàng nói đến đây bỗng dừng lại. Trong lòng Vương Bồi thì hiểu hơn ai hết.

Đạo ấy là lúc các cô cùng nhau vào làm trong một công ty, mặc dù quan hệ cũng không thân thiết cho lắm nhưng cũng có người chọc vào các cô. Chu Bách Đình thì vừa cao, thon gầy, xinh đẹp, Vương Bồi vốn xuất thân danh môn, Hứa Văn Văn cũng nhìn không quyến rũ lắm. Nhưng cô ta lại cố tình chọc ngoáy vào, chuyện gì cũng tranh giành, cho nên có một số chuyện bi kịch đã xảy ra...

Vương Bồi và Hứa Văn Văn trở mặt với nhau là do bạn trai trước của Hứa Văn Văn, mười phần là tên dê tiện. Tên đàn ông kia gọi là gì thì Vương Bồi cũng không nhớ rõ, chỉ biết là làm công ty gần đó, bộ dạng nhìn trông như cầu vẩy, lại còn suốt ngày làm ra vẻ tri thức đầy mình nữa chứ. Do nể mặt Hứa Văn Văn nên Vương Bồi và Chu Bách Đình mặc dù không thích những vấn đề phải cố chấp nhận.

Chu Bách Đình vốn có dáng xinh đẹp, từ thời học đại học đã có rất nhiều người theo đuổi có thể tập hợp lại cũng bằng một đội bóng. Tên đàn ông tởm lợm kia vừa nhìn thấy cô nàng thì đã nhũn như chi chi, suốt ngày đeo bám lấy cô nàng làm cho Chu Bách Đình cảm thấy rất bức mình. Nhưng cô nàng lại thông minh, lẳng lặng cho Trần Quý đến dạy dỗ cho tên kia một trận vì thế mới được yên.

Còn Vương Bồi lúc ấy thẳng tính. Tên đàn ông tởm lợm kia thấy không đeo bám được Chu Bách Đình thì lại quay sang cô vì nghe nói đến gia thế của cô tưởng là vợ bỏ. Vì thế Hứa Văn Văn rất là hận cô, suốt ngày nói lời nhai vòng vo rằng cô là người đã cướp bạn trai của cô ta.

Tính Vương Bồi thì làm sao chịu được chuyện người ta bôi vẽ, vì thế trở mặt luôn với Hứa Văn Văn. Cô vốn được thừa hưởng tính nói thâm độc của cha nên tuyệt đối không thềm mắng kiểu thô tục, nhưng nói thâm độc đến mức Hứa Văn Văn tức mất nửa tháng cũng không đi làm được. Sau này đi làm trở lại thì cũng không bao giờ nói chuyện với Vương Bồi nữa.

Nhưng Vương Bồi cũng không thềm để tâm, vì quan hệ của cô và Hứa Văn Văn vốn đã không tốt rồi, cũng chẳng quan tâm đi nói lại quan hệ này làm gì. Nhưng thực ra trong đầu cô thì rất cao hứng, cũng chú ý những khi mặc bộ quần áo đẹp chọc tức mắt người khác.

“Bỏ đi, coi như ta không thấy là được chứ gì” Vương Bồi thở dài, buông điện thoại, lại nhịn không nổi than thở, Hứa Văn Văn thực không may chút nào, vừa cực khổ tiền tên dê tiện kia đi, cuối cùng lại gặp thêm một tên dê tiện nữa. May mà các cô cũng không phải bạn thân, nếu không thì cô cũng mệt.

Dưới quán trà có tiếng Ngao Du gọi nhỏ to, Vương Bồi tìm xung quanh thì thấy anh ta ngửa đầu, bắc tay làm loa gọi to: “Vương Bồi Bồi, cô nhanh xuống đây đi” Dưới ánh đèn từng nét trên khuôn mặt anh ta rất rõ, trên mặt trong ánh mắt đều rất trong sáng, không dính chút bụi trần nào.

Một chú nhóc ngây thơ trong sáng như thế, bây giờ thực là của hiếm – ôi, trừ chuyện làm nũng ra vậy.

Hai người cùng thả đèn trên sông, rồi lại đến quán trà uống nước đá phình hết cả bụng rồi mới trở về nhà. Trước khi đi ngủ Ngao Du nhìn về phía Vương Bồi nói: “Ngày mai, chúng ta lại cùng tiếp tục đi chơi nhé”

Ngày hôm sau trời chưa sáng lắm Ngao Du đã dậy rồi, nổi hứng đến gõ cửa phòng Vương Bồi, ngang ngược kéo cô ra khỏi giấc mộng đẹp. Ngao Du nói đi chơi chính là đi đạp xe ở ngoại thành. Trấn nhỏ cách xa thành phố, một đường đi về hướng bắc đều là núi, núi chen núi, giữa có những cánh đồng ruộng, óng ánh thóc vàng, đồi chè xanh mượt.

Ra khỏi trấn nhỏ, đi qua cảnh sắc như vậy thì thấy con đường dê bên này đã được sửa rất tốt, cả đường mòn đều là bờ đê, vừa bằng phẳng vừa sạch sẽ.

Vương Bồi cố ý chuyển hướng đi, chọn một con đường nhỏ chưa có bước chân nào đi qua. Một bên đường là ruộng bậc thang, trên nữa toàn bộ là đồi chè, có loại cây chè to, cổ thụ lá xum xuê; bên kia đường là suối

nhỏ, xuống chút nữa là ruộng lúa, còn có hố ủ phân của nông dân bốc ra mùi vị rất thối. Mỗi lần đi qua nơi này, Ngao Du luôn luôn đạp xe tránh xa ra.

Họ cùng đi chung một đường, Ngao Du đề nghị thi thố: “Xem chúng ta ai đến cột mốc phía trước, nếu ai đến muộn thì sẽ hôn người đó một ngụm” Anh ta cười hì hì, trong mắt đều ánh lên nét đắc ý”

“Ôi?” Vương Bồi sững sốt một lúc rồi nhanh chóng mắng: “Ta thêm vào, cái tên thối tha kia..” Cô còn chưa kịp mắng xong thì Ngao Du đã dẫm bàn đạp, đạp một nhát thì đã cách xa mấy thước rồi, “Ta cũng mặc kệ, cứ nói vậy coi như đã định rồi nhé” Nói xong lại cười rất to trông vô cùng đắc ý...

Tiếng cười của anh ta chỉ trong hai giây sau thì ngừng lại, Vương Bồi do quá tập trung nhìn nên trên đường đã không thấy bóng người rồi. Xe đạp của anh ta vút chổng chơ bên đường, bánh xe còn trượt đi khá xa, còn người thì không biết đã rơi phương nào.

Tên ngốc kia đi đường chắc không biết nhìn đường hay sao vậy, chẳng trách mà đường nhỏ vậy cũng dám đòi đua xe, không có chuyện gì mới là lạ.

Vương Bồi chạy nhanh đến mấy chỗ mòm đá hiểm trở ven đường xem xem có nhìn thấy tên ngốc bị rơi dưới nước không. Nhưng tìm mãi cũng chẳng thấy bóng người đâu, không biết một người sống sờ sờ thế biến đâu mất vậy!

Vương Bồi bỗng có chút hoảng, giờ đang là ban ngày, chắc không có chuyện quái lạ gì chứ, chịu không nổi gọi to lên: “Ngao Du, Ngao Du..”

“...Ta ở đây..” Bên bờ suối bên kia có giọng yếu ớt thưa, nhưng vẫn không thấy bóng anh ta đâu.

Bờ bên kia chính là ruộng lúa nước, địa hình so với bên này còn cao hơn chút, Vương Bồi nhìn mãi cũng không nhìn thấy anh ta. Thế là vội vàng nhảy xuống nước bơi sang bên kia đê, lúc này mới nhìn thấy tên kia đang ngã chống vó ở hố phân...

Vương Bồi bỗng buồn cười quá, cười phá lên, lúc này không có ngôn từ nào tả hết tâm trạng của cô, biết rõ là hố phân rồi mà phải đợi cô gọi mới kêu lên, đúng là làm cho cô ôm bụng cười ngặt nghẽo, vừa cười vừa không sợ chết hô to: “Đồng chí à, anh....cố chịu đựng nhé...tôi...tôi ..sẽ đi tìm cành cây..”

Ngao Du vẫn nằm im trong hố phân không nhúc nhích, con mắt tròn xoe nhìn nhìn, vẻ mặt thì phần hận: “Vương Bồi Bồi, cô chờ đó..”

Có trời mới biết chuyện này liên quan gì đến cô đâu, là chính tên kia đề nghị đấu đó chứ, không xem đường đi cũng là anh ta, bị văng vào hố phân, cho dù là phân người đi chẳng nữa thì có liên quan gì cô chứ.

Nhưng Vương Bồi lúc này cũng chẳng có sức đâu mà đòi co với anh ta, vì cô cười đã lộn hết ruột lên rồi đây này.

Cô ôm bụng cười đi tìm xung quanh cả buổi cuối cùng cũng tìm được một cành hơi dài chút, chìa ra cho Ngao Du, còn tay kia thì bịt mũi, lớn tiếng ai oán: “Ôi ôi, thối chết mất..”

Ngao Du rốt cục cũng không nói gì, thái độ thì vô cùng tức tối, từ hố phân chui ra rồi chạy vội đến dòng suối nhỏ nhảy xuống, vừa đi vừa cởi hết quần áo trên người trông bộ dạng rất giận. Vương Bồi thì đi đằng sau anh ta cười to, vừa đi vừa ôm bụng cười đuổi theo anh ta đến dòng suối, lúc đến nơi thì nhìn thấy toàn bộ quần áo của anh vút hết trên bờ bắn vô cùng, kể cả chiếc quần lót nữa....

13. Chương 13

Ngao Du ngâm trong nước chừng khoảng nửa giờ thì sạch, làn da bị chà sát đỏ rực nhưng vẫn không chịu lên bờ. anh ta còn sai Vương Bồi đi tìm cho anh ta sữa tắm nữa, Vương Bồi đã đi khắp xung quanh tìm nhưng một lát quay về cũng không tìm được.

“Xung quanh nơi này đến cả bóng quỷ cũng không có nữa là” cô vui sướng khi thấy người gặp nạn cười cười, da mặt bị ánh nắng soi vào đỏ ửng nhìn trông thật thảm, “Ai bảo anh cứ đòi đi chơi, nơi này hoang vắng vậy tìm đâu thấy người nào. Anh đừng có mà mơ bắt tôi đi xa như thế nhé, chỉ vì một cái bánh xà phòng – à không một lọ sữa tắm. Người còn tìm cũng không thấy nữa là”

Ở nông thôn, nhà nào cũng trang bị ỉnh một lọ sữa tắm. Nói thật tý nữa mà cô làm vậy vớ vẩn người ta còn tức lên chẳng cho gì hết ý chứ.

“Không phải tôi đã nói rồi sao” Vương Bồi tìm được một tảng đá to ngồi xuống từ từ nhắc nhở anh ta: “Tắm xong anh nhớ mang quần lót đi giặt nhé, nếu không tý nữa anh trở về thế nào?”

Tròng mắt Ngao Du mở to nhìn trừng trừng, tức đến nổi cào cào móng tóc, “Cái đó bẩn như thế, vừa thối vừa bẩn nữa, tôi sao lại cần nữa, không được, cô quay về lấy quần áo mang đến cho tôi đi”

Vương Bồi vừa tức vừa buồn cười, hất cằm về phía anh ta, nhếch miệng cười: “Ngao đại gia a, anh đúng là tưởng mình là đại gia chắc? Nơi này cách nhà tôi khá xa phải mất vài dặm chứ ít đâu, anh bảo tôi quay về lấy quần áo cho anh ý à, nằm mơ nhé. Cái gì, tý nữa anh tự tìm vài chiếc lá cây che tạm rồi về, ừ mà thế cũng được lắm chứ...” Cô nói xong không nhin được lại cười phá lên, cười đến nổi ôm cả bụng cười lăn lộn không đứng dậy nổi.

Mặt Ngao Du tức đến trắng bạch, tròng mắt nhìn cô, hận đến mức muốn đem cô thiêu rụi.

Dù sao thì Vương Bồi vẫn sướng vì cô cảm thấy ông trời thật có mắt, đại gia này giống như kẻ ngốc vậy, xem đã bị báo ứng rồi kìa. Thử xem anh ta còn vênh mặt sai bảo đến bao giờ, hay là tự mình lại làm nũng đây? Nhìn hôm nay xem anh ta trở về thế nào?

Ngao Du tức đến độ ngồi im trong nước, mặt mũi bình bình, tóc tai rối loạn áp sát vào đầu, trông vừa ngốc lại vừa đáng yêu. anh ta ngồi im như vậy chắc là dỗ Vương Bồi thôi.

Vương Bồi vui sướng khi thấy người gặp nạn cuối cùng cũng cảm thấy có chút...ừ, áy náy chút, nhỏ giọng bảo: “Được rồi, tôi sẽ đi tìm một nhà gần đây nhất, ăn trộm một chiếc quần lót đến đây...”

Cô còn chưa kịp nói xong thì Ngao Du đã tròng mắt nhìn rồi, mặt mũi tức tối nói: “Cô còn cho tôi mặc quần lót người khác....đã mặc qua sao!”

Nè....lại còn ra vẻ mình sạch sẽ nữa chứ...nhưng thật là, cô đã vứt hết mặt mũi đi cũng chỉ vì lén trộm cho anh ta một chiếc quần lót thôi mà.

Ngao Du nhìn về phía cô, ánh mắt hiện lên vẻ khinh thường, cực kỳ không thành khẩn. Rồi anh ta lướt nhìn từ trên xuống dưới cuối cùng thì dừng lại ở chiếc quần của cô. Chỉ mất nửa giây là Vương Bồi đã đoán được ý đồ đáng khinh của anh ta, bỗng chốc khinh bỉ đứng phắt dậy, tìm một hòn đá ném vào anh ta, miệng thì mắng: “Tên thối tha này, còn nhìn còn nhìn à, còn nhìn nữa tôi móc mắt anh ra đó”

Ngao Du trốn thật nhanh, lấy tay ôm chặt đầu, mặt đỏ bừng, miệng thì phản bác: “Cô sao chẳng có lý gì thế. Tôi thì sao? Chẳng nhẽ tôi còn phải mặc cái quần lót hoa loa kèn kia của cô không được à. Quần bò của cô như thế tôi cũng mặc không vừa ha.”

Anh ta nói cũng có lý, vấn đề ở chỗ là – anh ta làm sao biết được quần lót của cô có in hoa loa kèn nhỉ?

“Anh còn cãi à, cái tốt không học lại đi học người ta rình coi quần lót của người khác, tôi nói rồi Ngao Du à, anh sao mà đáng khinh thế không biết” Trong lòng Vương Bồi nghĩ nghĩ, quả nhiên là không nên coi thường bề ngoài của chú nhóc, cả ánh mắt của anh ta cũng trong sáng ngây thơ nữa, nhưng mà bên trong thì thực đáng khinh quá.

Ngao Du bỗng thấy ảm ức, gân cổ ra cãi về vô tội: “Cô..cô đem quần lót phơi ở ban công, tôi chỉ liếc một cái là nhìn thấy. Chuyện...như thế sao lại trách tôi chứ? Tôi không chỉ nhìn thấy quần lót mà còn nhìn thấy cả đường viền hoa nhỏ trên áo lót của cô nữa”

“..” Anh ta nói vậy cũng có lý nha, nhưng mà chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn rõ trên đó là hoa loa kèn hay là hoa hồng sao?

“Vây...Lát nữa...tôi làm sao về nhà đây?” Ngao Du trông đáng thương hề hề nhìn cô, cả nửa người ngâm mình dưới nước, chỉ trời đầu lên, làn da bên ngoài sáng bóng trắng nõn nà, nhìn dưới ánh mặt trời có vẻ trong suốt thấy rõ từng mạch máu, làm cho người ta nhìn nhin không được nuốt nước miếng ừng ực.

Miệng cô nói cao húng đầy nhưng thực ra thì không thể để cho anh ta trần như nhộng mà về được. Lẳng lẳng mà về, mọi người trong trấn trên ai cũng biết họ, muốn lẳng lẳng đi như không có chuyện gì không

chừng ngày mai sẽ có chuyện ngay. Tuy nói dân trong trấn thật thà chất phác nhưng chuyện trần truồng như thế này cũng chưa bao giờ xảy ra, chỉ sợ các bà lão yếu tim chịu không nổi thôi.

“Được rồi, tôi đi bứt cho anh vài chiếc lá cây vậy. Còn cái kia...bên kia có người trồng khoai sọ, lá to ...”

“Vương Bồi Bồi!” Ngao Du hét lên, giận đến độ mặt đỏ bừng, ánh mắt như muốn thiêu cháy. Vương Bồi biết thế thì ngậm miệng lại.

“Cô...” anh ta nhìn phía cô bấu môi, “Cởi quần áo ra cho tôi”

“Cái gì!” Mắt thấy Vương Bồi sắp nổi cơn, Ngao Du nhanh chóng ôm lấy đầu, to tiếng nói: “Dù sao trên người cô cũng mặc hai bộ quần áo, nhanh nhanh cởi một bộ ra cho tôi thì có sao đâu”

Do sợ bị bắt nạt nên hôm nay Vương Bồi cố ý mặc quần áo dài ra ngoài, quần áo trắng bên trong có thêm chiếc thắt lưng, như vậy vừa rộng rãi vừa thoải mái chút.

“A, “ Vương Bồi cuối cùng cũng hiểu, “Tôi sẽ cởi thắt lưng đưa cho anh”

“Cái kia không được, quá nhỏ”

“Vậy anh có cái hông quá lớn sao”

“Nếu không cô tính tính xem”

Vương Bồi không cần đi gần làm gì. Cô vẫn đứng cách xa Ngao Du, sợ đứng quá gần sẽ bị chảy máu mũi.

Cuối cùng cô vẫn phải cởi hết quần áo ra, chỉ còn lại chiếc dây lưng, không hiểu sao cô vẫn cảm thấy không an toàn. Về mặt Ngao Du thì mê đắm nhìn cô, lên cười cười trông rất đắc ý, cũng không biết là cười vì cái gì nữa.

Quần áo bên trong Vương Bồi mặc trông rộng thùng thình, cho nên anh ta lấy thắt lưng buộc chặt che toàn bộ cả người, đến nửa cảnh xuân cũng không lộ ra ngoài. Vương Bồi thở dài nhẹ nhõm nhưng đồng thời lại có chút tiếc nuối. Nhưng cô rất nhanh chóng vứt hết loại tiếc nuối này ra khỏi đầu. Đối với một chú nhóc đẹp trai như thế kia mà sinh ra ảo tưởng là chuyện rất chi bình thường, à, nhưng mà chỉ cần biết dừng lại đúng lúc thì Vương Bồi chuyện gì cũng không cảm thấy ngượng cả.

Tuy nói là che kín tốt lắm nhưng cứ ban ngày thế này mà ngông nghênh về thì không được. Người hiện đại hay liên tưởng linh tinh, chẳng cần ý tứ gì cả, khó tránh khỏi không nghĩ sai lệch. Nếu mà để ý chuyện kia thì chắc chắn lại càng nghĩ sai nhiều hơn.

Hai người cứ thế nôn nóng, khó chịu, khổ sở đợi cho đến lúc trời tối lúc này Ngao Du mới từ trong nước chui ra, lấy xe đạp đạp như kẻ cướp về nhà.

Hai người không dám đi đường to, cứ len lén theo con đường mòn bên hồ Ngoạ Long mà về cửa sau. Lúc sắp đến nơi, một người vác xe đạp lên trên đầu che đi.

Dọc đường thật may là không gặp người nào cả, thế mà đến phút cuối, lúc sắp đến nhà Vương Bồi bỗng nghe có tiếng người nói chuyện đằng sau, lại còn có tiếng chân bước lại gần nữa. Lúc này lòng Vương Bồi đã lo sợ run lên rồi, không hiểu lấy đâu ra sức lực, hai chân phóng nhanh như xe lửa tiến về phía trước.

Ngao Du thì đi sau cô, thấy cô chạy rõ nhanh, tự dưng cũng nhanh chóng đuổi theo. Thế nhưng anh ta lại quên là mình đang mặc gì, vì thế vừa mới đi được vài bước, áo sơ mi túm chặt bắt đầu xộc xệch. Tới lúc Vương Bồi đến gần cửa, thì quần áo trên người anh ta bắt đầu tung ra...

Cứ nhẹ nhàng....chậm chậm....rơi từng cái một...

Tại sao từ nhỏ không đi vật lý trị liệu đi nhỉ?

Bởi vì làm như vậy mới bảo vệ được con mắt nha! Ánh mắt nhìn tốt như thế thì có ích gì đâu cơ chứ? Trừ để vẽ vời ra, thì chỉ trong thời gian ngắn như thế, không đến một giây cái gì không nên nhìn thì đã nhìn thấy rồi. Ví dụ như bây giờ chẳng hạn...

Như sét đánh ngang tai, đầu óc Vương Bồi lúc này bay bổng quay cuồng. Cô còn đang nghĩ làn da trắng nõn là đứng thứ nhất rồi, thế mà tiểu đệ đệ Lại cũng trắng nõn nữa. Đó là một kiểu trắng nõn đến tự nhiên, tươi rói, khoẻ mạnh, đứng thẳng giữa đám rừng cây rậm rạp, trông thật dễ chịu, thoải mái, hùng dũng....

Vương Bồi cũng không phải là chưa nhìn thấy gì đó bao giờ, lúc còn học đại học cũng có vẽ người mẫu nam khóa thân, lại còn cùng các bạn trong phòng bàn tán, nghiên cứu đủ loại đàn ông nữa chứ. Lúc đó thực tình cảm thấy cái kia của đàn ông thật khó coi, trông vừa dữ tợn, vừa hung ác, nhìn chẳng có chút cảm tình gì, nhìn chỉ khiến cho người ta – ừ, cách xa ngàn dặm mà thôi.

Nhưng tiểu đệ đệ của Ngao Du thì lại vô cùng đáng yêu, trông rất thân thiết, ôn nhu, tuy là kích cỡ thì không nhỏ chút nào, nhưng nhìn vào nó người ta cũng không giật mình mà cảm thấy rất trắng, trắng nõn trắng nà, ngoan ngoãn, tựa như chẳng bao giờ làm chuyện gì xấu cả vậy...

Nhưng mà, chỉ có trời mới biết nó sao lại trông khoẻ mạnh đến thế. Bình thường ở tình trạng như vậy, nó chắc chắn là phải cúi đầu, mềm nhũn nằm úp sấp xuống trông bộ dạng lười biếng chứ nhỉ?

Vương Bồi nhìn trừng trừng về phía Ngao Du, mặt anh ta đỏ bừng đến cả quần áo không kịp kéo chạy vọt vào phòng. Vương Bồi thì nhấc chân đá liên tục vào không khí.

Tên nhóc hỗn đản này, đúng thời điểm quan trọng trong não còn nghĩ chuyện này nọ vớ vẩn, thật là đáng cho ăn đòn mà.

Buổi tối hai người không ai dám nhắc đến chuyện xảy ra, lẳng lặng ngồi im ăn cơm, làm bộ coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong não lại hồng mắt rồi.

Ăn xong cả hai cùng vào phòng của mỗi người, không phải cảm thấy xấu hổ nữa.

Vương Bồi nhớ lại chuyện đã xảy ra hôm nay, cảm thấy vừa buồn cười, nằm trên giường chịu hết nổi cười phá ra, vừa lấy điện thoại muốn tán chuyện với Chu Bách Đình thì thấy tin nhắn trên di động.

Vừa mở ra thấy là tin nhắn của Ngao Du: “Cô đừng cho là tôi có phản ứng với cô nhé,tôi...cái kia...tôi còn trẻ...bình thường không có gì nó cũng thế...Chuyện này có thể chứng minh tôi rất chi là khoẻ mạnh, cường tráng, rất cường tráng cô hiểu chưa?”

Vương Bồi lại nhin không nổi, cười lẫn lộn trên giường. Đến lúc cười xong thì lại thấy tin nhắn của anh ta: “Chúc cô một ngày đẹp, ngày nào cũng đẹp, lúc nào cũng đẹp....Cẩn thận sẽ bị ghen chết nha, đùa ngốc!”

Lúc này điện thoại trên tay cô rơi cái đánh bụp xuống đất.

Sau đó cả đêm cô nằm mộng, xoay quanh 360 độ đều là hình ảnh kia...

14. Chương 14

Sáng hôm sau, Vương Bồi rời giường mở máy, vừa mở ra thì thấy chuông tin nhắn liên tiếp, mở tất cả ra đều là tin nhắn của Ngao Du gửi đến.

Tin thứ nhất: “Tôi trông khoẻ mạnh, dũng mãnh như rồng, hổ, cô lại dám rửa tôi, Vương Bồi Bồi cô không muốn sống nữa à?”

Tin thứ hai: “Nhanh chân chạy sang đây xin lỗi tôi ngay, tôi xem xem sẽ bỏ qua cho cô”

Tin thứ ba: “Này, rốt cục cô có đến không hả?”

Vương Bồi nhìn vào thời gian nhận tin thì đều là 0 giờ 3 phút, đối với chuyện Ngao Du nghỉ ngơi luôn luôn đúng giờ mà nói thì hiện đã đảo lộn cả rồi. Chẳng trách cả sáng nay cũng không thấy anh ta đến đập cửa, bản thân anh ta vẫn còn chưa tỉnh nữa là. Vì vậy Vương Bồi cũng qua được một buổi sáng thanh tịnh, lúc ăn sáng không có người ở bên ồn ào, thật đúng là không quen tý nào.

Mãi cho đến 10 giờ hơn Ngao Du mới tỉnh giấc mộng từ trong phòng đi ra, quần áo ăn mặc cực kỳ chỉnh tề, chính là nhìn bản thân anh ta thoát nhìn có chút ngốc, bộ dạng trông vẫn còn buồn ngủ, lúc vào phòng thì cứ nhìn chằm chằm Vương Bồi đến ngẩn người. Lúc Vương Bồi dục anh ta vài lần anh ta mới tỉnh, có vẻ đâm chiêu đi vào toilet rửa mặt.

Không bình thường! Thật không bình thường chút nào!

Theo như bình thường thì Ngao Du sẽ đổ mặt tía tai, đầu tiên là sẽ xông lên chất vấn cô vì sao tối qua không đáp lại tin nhắn của anh ta? Sao giờ anh ta lại bình tĩnh đến vậy nhỉ? Chẳng nhẽ....có âm mưu gì?

Vương Bồi đang rung đùi đắc ý nghĩ ngợi thì thấy cửa phòng tắm mở, Ngao Du cau mày mắt hững hờ nhìn cô: “Cô làm gì thế?”

Vương Bồi lập tức quay mặt sang chỗ khác không thèm để ý đến anh ta, thật khó khăn để quên đi chuyện xảy ra tối qua, cô cũng chẳng dại gì mà tự chuốc vạ vào thân. Đánh đổ là không phải sợ anh ta, mà thực sự thỉnh thoảng tên nhóc kia chẳng có đạo lý gì cả, có nói với anh ta cũng không lợi gì.

Ngao Du thấy không truy cứu được gì thì về mặt thần thờ ngồi xuống ghế bên Vương Bồi, nhẹ nhàng thở dài. Tiếng thở dài này vừa trầm thấp, dường như mang theo rất nhiều tâm sự, lại làm cho Vương Bồi thấy mềm lòng, len lén nhìn đánh giá anh ta. Mới liếc mắt nhìn một cái làm Vương Bồi giật cả mình.

Trông tinh thần Ngao Du tốt lắm, ánh mắt sáng long lanh, tính tình rất táo bạo, mặt mũi cực sạch sẽ, dường như chẳng có biểu hiện gì khổ sở cả. Kể cả lần trước lúc anh ta bị bệnh, anh ta cũng không có vẻ bình tĩnh như thế, trên mặt đều viết rõ ý tứ “nhanh đến an ủi tôi đi”. Nhưng lúc này, rõ ràng anh ta lại có chút ngơ ngác.

Hơi nhú lông mày, thái độ có vẻ gượng gạo, cho thấy việc anh ta không chủ động gây gổ với Vương Bồi lúc này là nhìn rõ, tên nhóc này dường như có chuyện gì đó phiền lòng đây. Chẳng lẽ là sự kiện ngày hôm qua? Vương Bồi cảm giác khả năng đó không nhiều lắm, quan sát cử chỉ và lời nói trước đây của anh ta thì có thể thấy bản tính của anh ta tuyệt đối không ngây thơ – hơn nữa, chưa bao giờ thấy mặt mũi anh ta đỏ nhá.

“Ngao Du..” Vương Bồi vươn ngón tay chạm nhẹ vào bờ vai anh ta, tò mò hỏi: “Anh sao thế? Sao lại ủ rũ vậy?”

Mãi một lúc sau Ngao Du mới từ từ quay người lại, bộ dạng có chút ngốc, có chút mờ mịt, đợi đến lúc thấy rõ Vương Bồi ánh mắt anh ta mới trở nên mơ màng, một lát sau ứ đầy nước mắt trông có vẻ sắp khóc vậy. Vương Bồi bỗng hoảng, đứa bé này thật là, không biết có chuyện gì đây, sao tự đứng lại sắp khóc như thế chứ?

“Vương..Vương Bồi Bồi..” Anh ta nghiền nghẹn mũi, lấy tay lau mặt, trong giọng nói mang theo tia nước nức nở: “Tôi...tôi hình như có chút vấn đề?”

Có...có vấn đề? Vấn đề gì chứ?

Lúc Ngao Du không nói không rằng, nhìn Vương Bồi mong ngóng, mếu máo, bộ dạng cực kỳ ảm ức thì lòng Vương Bồi đều co rút không thôi – chẳng lẽ có chuyện gì khó nói sao? Hay vẫn là nói, ời, cái kia...đang mạnh lại yếu....

Vương Bồi không e dè gì nghĩ ngợi, lại chợt nghe Ngao Du nghẹn ngào thút thít, ” Tôi...tôi không liên lạc được....bạn của tôi”

“Chỉ vì chuyện này sao?”

Về mặt anh ta rầu rầu “đau đớn” mãi chỉ vì nguyên nhân nhỏ này sao? Vương Bồi nghĩ thế nào cũng không chấp nhận nổi chuyện này – chắc chắn là có chuyện gì đó mà cô không biết.

“Anh gọi điện thoại cho anh ta không được sao? Nếu điện thoại không liên lạc được, có địa chỉ trên mạng không, để lại vài chữ. Nếu thực sự không được nữa, thì còn có nhiều cách khác”

Vương Bồi rất tích cực đưa ra vài ý kiến cho anh ta, nhưng Ngao Du vẫn một mực thờ ơ. Nhìn ra được tâm tình của anh ta không bình thường, cảm xúc uể oải, khoé miệng vẫn ngậm chặt, thậm chí anh ta còn sai Vương Bồi ra nhìn thời tiết bên ngoài xem xem là trời âm u hay là mưa.

Nhưng mà trời rất trong xanh mà, mặt trời chiếu trên đỉnh đầu đây này. Cơ bản là không cần ra ban công nhìn cũng thấy. Ngao Du lập tức bực mình lên rồi.

Do không liên lạc được với bạn nên cả chuyện ăn cơm anh ta cũng không hứng, chỉ ăn được có hơn nửa bát cơm thì đã bỏ vào phòng, làm Vương Bồi càng thêm lo lắng. Lúc mười một giờ cô cố ý làm cơm trưa thật

ngon, trong đó có làm món thịt kho tàu thơm ngào ngạt, có thể ăn được mấy ngày ấy chứ, mà Vương Bồi chỉ cần nhìn thấy là đã muốn ới rồi.

Định gõ cửa phòng anh ta thì bỗng nghe thấy tiếng nói, Vương Bồi dán tai vào sát cửa nghe ngóng, nhưng bên trong cứ ong ong làm cô nghe không rõ lắm. Thế là cô cứ thế đẩy cửa vào lại nhìn thấy Ngao Du đang ngồi xếp bằng nói chuyện với chiếc gương trước mặt. Thấy cô tiến vào, đang ngồi anh ta nhảy dựng lên, động tác cực kỳ nhanh dẫu vội chiếc gương trong chần, nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt xinh đẹp rất chi là nghiêm túc.

Chuyện nghiêm trọng rồi đây!

Thân có tật xấu thì phải đưa đi bệnh viện mà nếu đầu óc có vấn đề thì chẳng lẽ cô lại phải đi tìm bác sỹ tâm thần chữa trị sao?

Vương Bồi đem đĩa thịt kho tàu đặt trên bàn, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc ngồi xuống giường, lấy tay đi rờ trán anh ta, thấy độ ẩm bình thường, có thể loại trừ khả năng sốt cao dẫn đến mê sảng. Cô nghĩ ngợi chút rồi trong đầu hiện lên khả năng nào đó, khê cần môi, dò hỏi: “Ngao Du à, ngày hôm qua có phải anh nhìn thấy cái gì đó không sạch sẽ không?”

“Cái gì cơ?” Ngao Du mở trừng hai mắt nhìn cô, không biết là nên khóc hay cười nữa, “Vương Bồi Bồi, có phải đầu óc cô có vấn đề gì không?”

Nhưng mà hiện tại đầu óc anh ta thần kinh mới đúng chứ, cô hoài nghi cũng là chuyện bình thường mà.

“À, tôi liên lạc với bạn của tôi thôi mà” Anh ta quay mặt đi không nhìn Vương Bồi, cả người đều thể hiện rõ vẻ chột dạ, “Thân thể của tôi...ừm...có chút vấn đề, nhưng mà vài ngày nữa sẽ ổn thôi. Không có việc gì đâu” Anh ta nhìn cô cười trông bộ dạng rất vui vẻ. Nhưng mà bình thường chắc chắn là anh ta rất ít nói dối, cho nên chỉ trong chớp mắt, hai mắt cũng trở lại bối rối, trên mặt chỉ kém không cần viết ra hai chữ “chột dạ” mà thôi.

Nếu anh ta không muốn nói, Vương Bồi đơn giản là không cần hỏi thêm nữa. Thứ nhất anh ta cũng không phải là con của cô, thứ hai cũng không phải em trai của cô, vậy tội gì mà hao tổn sức lực quan tâm anh ta chứ.

Vì vậy cô trở về phòng đi vẽ vẽ tranh, lại đổi đến trưa cũng chẳng buồn ra khỏi phòng.

Trong lúc buồn rầu thì nghe thấy tiếng nước ‘ào ào’ phòng bên truyền sang, Vương Bồi cũng không thèm để ý nữa, đợi đến lúc chiều chạng vạng mới ngẫu nhiên đi vào phòng tắm tìm bàn chải đánh răng, bỗng đá một nhát trúng phải lọ sữa tắm, cô mới sững sốt.

Trong nhà kem đánh răng, xà phòng cái gì cũng đều là một tay Vương Bồi sắm nên cô biết rất rõ lọ sữa tắm này tuần trước cô vừa mua, 500 ml, mùi hương sữa, sáng nay cô dùng vẫn còn cả bình đầy cơ mà. Thế mà giờ đã trống rỗng, nhất lên đã chẳng còn một giọt.

Trên tay vẫn còn nước rỏ tong tong, do Ngao Du vừa tắm xong, anh ta còn tắm hết cả lọ sữa tắm to như thế kia! Chắc là đem da để lột sạch hết rồi chắc? Tên này đúng là kinh khủng nha!

Vương Bồi cầm theo chiếc lọ không đi tìm Ngao Du tính sổ, vừa đẩy cửa vào phòng thì thấy Ngao Du đang cời trần bôi thuốc. Quả đúng như Vương Bồi dự đoán, tên này chà sát giống như tôm bị luộc lên vậy, trên lưng còn sứt sứt vài chỗ, máu đều chảy rồi. Tội nghiệp bộ dạng này quá hà, Vương Bồi làm sao còn hơi sức đâu mà mắng anh ta nữa chứ.

“Vương Bồi Bồi..” Ngao Du xoay người nhìn cô, ánh mắt ảm ứt, giọng vừa nhỏ vừa run, tựa như bị ảm ức quá lớn vậy. Anh ta sợ sệt đưa lọ thuốc mở đến, lại như sợ bị Vương Bồi mắng, nhỏ giọng cầu xin: “Da rách rồi, đau lắm, bôi thuốc cho tôi đi”

Vương Bồi cũng bị mềm lòng, không dám nói nửa câu dạy dỗ, liền cầm lấy lọ thuốc mở, hung hăng trừng mắt nhìn anh ta: “Lại gần đây xem nào, bôi ở đâu đây?”

“Anh làm sao mà như phát điên lên vậy?” Vương Bồi vừa bôi thuốc vừa nhỏ giọng oán trách: “Cho dù là đồng tính cũng không đến nỗi biến thái vậy chứ, hôm qua đã ngâm rửa hơn một tiếng rồi, bẩn gì cũng rửa sạch rồi. Thế mà anh còn ra sức cào làm gì nữa không biết?”

Hơn nữa trước đây nhìn thái độ của anh ta cũng không giống đồng tính nghiêm trọng nha. Từ lúc Thái Hậu đi rồi, trong nhà cũng nhanh chóng thành lợn con, cả nửa câu vô nghĩa cũng không có nữa.

“Cô không hiểu đâu” Anh ta quay lưng trần về phía Vương Bồi, lẳng lặng nói, trong giọng nói có chút tịch mịch, cô đơn, Vương Bồi nghe mà cảm giác như muốn đánh người.

Do sợ Ngao Du bị sẹo nên cả tối Vương Bồi cũng không cho anh ta ăn thịt kho tàu, vẫn khuyên bảo mãi anh ta nhưng anh ta cũng không nghe, còn gân cổ cãi nhãi bảo chỗ nào cũng bị thương đã không cho ăn lại còn cấm, giống như Vương Bồi đã ngược đãi anh ta không bằng vậy.

Vương Bồi tức lắm rồi, nhắc chân lên đạp vào mông anh ta hai nhát. Anh ta lập tức liền ử rũ xuống.

Về sau Vương Bồi hỏi Ngao Du vì sao lại nói chuyện với chiếc gương thì anh ta có chết cũng không chịu nhận, lại còn nói Vương Bồi hoa mắt, nhìn nhầm. Anh ta càng không thừa nhận thì Vương Bồi lại càng thấy kỳ quái, tò mò trong lòng bùng nổ, trong đầu giống như có móng vuốt cào nhẹ, ngủ cũng không ngủ được ngon.

Sáng hôm sau, Vương Bồi lấy cớ đi mua thịt sườn sai Ngao Du ra ngoài mua. Hôm nay vừa nghe nói có thể được ăn, tinh thần Ngao Du lập tức hào hứng hẳn lên, cũng không hỏi nữa câu, cao hứng xông ra cửa.

Chân trước của anh ta vừa ra khỏi cửa, sau lưng Vương Bồi liền chui ngay vào phòng anh ta.

Trong phòng anh ta rất sạch sẽ, cái này nọ, linh tinh trong phòng giờ không còn. Trên bàn trừ chiếc máy tính và cốc nước ra thì cũng chỉ còn lại chiếc lọ hoa, có hai bộ quần áo vứt ra giường nhưng cũng đã giặt sạch rồi, còn thoang thoảng mùi xà phòng nữa.

Vương Bồi lúi ngẩn kéo ở đầu giường ra trước, nhưng vừa kéo ra cũng không tìm thấy chiếc gương kia của anh ta.

Tuy chỉ nói là nhìn thoáng qua thôi nhưng Vương Bồi lại nhìn rất rõ. Trên mặt gương là hình tròn, to khoảng 30 ly, màu sắc sáng trong, xung quanh có viền hoa văn phức tạp, giống như đồ cổ vậy, mặt gương có chút mờ mờ – chắc không phải anh ta nhặt được đồ cũ này nọ đi.

Tự dưng có cơn gió lạnh thổi qua, lòng bàn tay Vương Bồi bỗng toát ra chút mồ hôi.

Trong sách đã nói, đồ cổ này, nếu là vật tùy thân thì càng làm nhiều người kinh sợ, chắc chắn có dính chút gì đó không sạch sẽ. Chiếc gương kia của Ngao Du không chừng lại là đồ không tốt mà thực sự có chút cổ quái đi!

Trong lòng cô càng nghĩ càng khẳng định chắc chắn vậy nên hạ quyết tâm chờ Ngao Du trở về, phải ép anh ta ném cái quỷ quái đó đi.

15. Chương 15

Trong lòng Vương Bồi nghĩ ngợi nếu tý nữa Ngao Du mà trở lại thì cô không cần phải vòng vo gì nhiều, cũng không cần nói bóng nói chảnh ích gì, cứ đi thẳng vào vấn đề, làm đồn cảnh cáo là tốt nhất. Trong đầu đang nghĩ vậy thì nghe thấy tiếng anh ta réo to vui vẻ dưới nhà: “Bồi Bồi, Vương Bồi Bồi, trong nhà có khách đến nè.” giọng cuối kéo dài tha thiết, lộ rõ sự vui mừng.

Cao hứng như thế, sao tự dưng anh ta lại cao hứng như thế chứ nhỉ?

Vương Bồi tý nữa thì cần phải đầu lười có chút nghỉ ngơi. Nếu là Chu Bách Đình đến đây thì chẳng cần nhờ người khác gọi chính cô nàng sẽ tự mình gọi. Nhưng trừ cô nàng ra, còn có “người khách “ nào mà Ngao Du hưng phấn đến vậy nhỉ?

Cô vừa nghĩ vừa đi xuống dưới lầu, lúc đi tới chỗ rẽ cầu thang thì bỗng dừng lại. Đứng trong phòng khách dưới lầu có hai người trẻ tuổi, một là Ngao Du rồi, còn một là người lạ, da trắng, tóc đen, bộ dạng so với Ngao Du không kém chút nào, quan trọng là, thoát nhìn anh taôi chao...vô cùng chững chạc.

“Đây là bạn tôi, Trọng Hằng!” Ngao Du cười mặt mày rạng rỡ, bộ dạng cao hứng quá độ: “Anh ấy...à.....đến thăm tôi”

Vì anh ta nói ra vấn đề nên anh này mới cố ý đến thăm sao?

Vương Bồi tò mò nhìn Trọng Hằng, anh ta có một đôi mắt thâm sâu, giống như đại dương mênh mông nhìn không thấy đáy, mà một bên là Ngao Du, đôi mắt kia trong sáng nhìn thấy tận đáy, tựa như nước suối trong vắt giữa rừng sâu vậy. Vương Bồi cảm thấy rất kỳ lạ là hai người này hoàn toàn khác nhau mà sao lại đi chung với nhau.

“Cô tên là Vương Bồi Bồi?” Trọng Hằng nhìn cô cười, nhẹ nhàng hỏi. Thái độ anh cực kỳ ôn hoà, dễ gần, nhưng không hiểu sao Vương Bồi cảm giác như có lực vô hình nào đó đè ép cô đến mức cô tưởng không chịu nổi muốn quỳ xuống hành lễ với anh ta, cung kính trả lời: “Vâng, thưa bề hạ”

“Tôi..” Vương Bồi cố không nhìn anh ta mà quay sang nhìn Ngao Du. Tuy anh ta thảnh thơi trông cũng toát ra vẻ cao ngạo, nhưng Vương Bồi lại quen rồi. Vì thế chuyển sang trừng mắt liếc nhìn anh ta một cái, cắn răng trả lời: “Tôi tên là Vương Bồi” Chứ không phải là gọi Vương Bồi Bồi, nghe qua – giống như là làm nũng vậy.

Trọng Hằng này cô đã từng nghe Ngao Du nhắc đến. À, mà đúng rồi, “Anh chính là người phong lưu, phóng đảng giống Ngao Du..” Cô nói tới đây thì không dám nói tiếp nữa, trong đầu cũng hiểu được là không thể nói ra. Trước mặt người đàn ông này, mới nhìn thì có vẻ không giống tên phong lưu, phóng đảng như cô nghĩ mà ánh mắt của anh ta vô cùng ôn hoà, thành thực, so với lời Ngao Du nói thì hình tượng công tử hào sắc lại kém xa.

Ngao Du vẫn vui tươi hơn hử, còn Trọng Hằng thì lại sững sờ chút, liếc nhanh nhìn Ngao Du, trên mặt hiện nét bất đắc dĩ, cười khổ, sau lại nhẹ nhàng lắc đầu bảo nhỏ: “Đều là chuyện trước đây rồi”

Thực ra anh cũng không phủ nhận chuyện này.

Thoạt nhìn, cảm tình của Ngao Du và Trọng Hằng rất tốt, vừa vào nhà anh ta liền kéo tay Trọng Hằng đi lên lầu nói chuyện, lúc bước lên bậc thang, Ngao Du mới chợt nhớ tới Vương Bồi, xoay người lại nhìn về phía cô bảo: “Tôi vừa mới mua được 3 cân thịt sườn, làm hết nhé” Nói xong thì lại đằng hoàng đi tiếp lên lầu.

Anh ta cứ tự mình là đại gia đây mà!

Vương Bồi tức quá định cãi lại vài câu nhưng Ngao Du đã túm lấy Trọng Hằng biến mất cuối bậc thang, chỉ còn lại tiếng bước chân. Anh ta còn không nghĩ tới anh ta chính là người ngoài ha!

Trong nhà thực ra đã có thức ăn rồi, Vương Bồi đi vào bếp chuẩn bị cơm trưa. Nhặt rau, rửa rau, rồi nấu cơm, lại nghe tiếng hai người đi xuống bậc thang. Vương Bồi thò đầu từ phòng bếp ra nhìn, lại nghe tiếng Ngao Du lưu luyến không rời: “Cậu nhanh như thế đã phải về sao, ngồi một lát nữa không được à, Vương Bồi Bồi đã làm xong món thịt kho tàu rồi ăn ngon lắm”

Sau gáy Trọng Hằng giống như có mắt vậy, bỗng quay phắt lại nhìn thấy ánh mắt Vương Bồi thì cười cười, còn Vương Bồi thì xấu hổ, trong mắt Trọng Hằng hình như có vẻ hiểu đôi chút.

“Tôi tự dưng quyết định đi, cũng chưa kịp nói với người ta, lát nữa không không thấy tôi, Tuệ Tuệ sẽ lo lắng lắm”

“Tuệ Tuệ là ai hả?” Ngao Du nhú mồm, trông khó hiểu.

Ánh mắt Trọng Hằng bỗng trở nên ôn nhu, trong nháy mắt nét cao ngạo bao phủ toàn bộ người anh ta biến mất. Sau đó anh ta liếc Ngao Du một cái, trầm giọng bảo: “Cậu phải gọi là chị dâu”

“Không đời nào!” Ngao Du bỗng bị kích động đứng dậy, lắp bắp chỉ vào Trọng Hằng nói: “Cậu...cậu cậu cậu...thế...thế còn có Linh Lung này, Bách Hoa này, còn có, còn có...có rất nhiều cô gái thì phải làm sao đây? Cậu...sẽ không phải là...”

Trọng Hằng trừng mắt nhìn anh ta một cái, giọng bỗng trở nên nghiêm túc: “Ngao Du, sau này cậu nói chuyện phải cẩn thận chút, nếu mà để Tuệ Tuệ nghe được, cậu sẽ phiền phức đó” Sau đó anh nhìn lướt đến Vương Bồi, khoé miệng cong lên chút, bộ dạng lại cao hứng vô cùng.

Ngao Du tiễn anh ta ra khỏi trấn nhỏ, Vương Bồi cũng ra đến cửa nhìn bóng hai người mất dần ở cuối con đường, trong lòng cô bỗng có cảm giác rất quái lạ, hình như cảm thấy có gì đó không đúng – lúc này cô đã sớm quên mất chuyện hỏi Ngao Du về chiếc gương kia rồi

Không đến nửa giờ thì Ngao Du trở lại, vừa vào nhà là chui vào bếp xem Vương Bồi nấu nướng, một lát còn nhỏ giọng bảo Vương Bồi: “Cô nói xem, sao Trọng Hằng lại nghĩ quần gì thế không biết. À, nếu mà anh ấy lấy vợ, vậy..vậy chẳng phải là..”

“Im nào im nào, im lặng nào, mặc kệ mọi chuyện đi không được sao?” Vương Bồi không khách sáo mắng: “Người ta là con ngoan biết nghĩ cái gì quý hơn vàng, không giống như anh kia. Thật là tục tằn, hạ lưu, vô liêm sỉ, còn tự mình là giỏi nữa chứ, tôi thêm vào!”

Mặt Ngao Du đỏ hết cả lên, tức giận mắt trừng to nhìn Vương Bồi: “Cô nói tôi hạ lưu hả, Vương Bồi, cô dựa vào cái gì mà nói tôi hạ lưu?”

Vương Bồi cười lạnh vài tiếng, ánh mắt sắc lẹm nhìn Ngao Du đánh giá từ trên xuống dưới, cười nhạo: “Mặc kệ đi, anh cứ tưởng mình là người phong lưu lắm hả?”

Nói xong thì múc toàn bộ thịt kho tàu vào bát, rồi ôm vào lòng bảo: “Hôm nay thịt kho tàu anh không có phần”

“Cái gì, rõ ràng là tôi mua mà!” Ngao Du bỗng bị kích động đứng phắt dậy, anh ta lập tức đã quên phắt chuyện hạ lưu cùng phong lưu mất rồi.

Vương Bồi không thêm để ý tới anh ta, đẩy nồi lại bưng bát thịt lên lầu vào phòng của mình. Cho dù để cô ăn ngon ra cô cũng nhất định không thêm cho tên hỗn xược kia lấy một miếng.

Buổi chiều Vương Bồi nhận được một cú điện thoại, là Dậm Văn Liên tổ chức đi vẽ phong cảnh ở vùng Tương Tây, phải đóng góp hai ngàn tiền phí ăn và đi đường hỏi Vương Bồi xem có muốn cùng đi không. Vương Bồi mới hỏi có ai đi cùng, thì người phụ trách kia dừng lại chút rồi mới trả lời: “Có đại sư Trương Thiện Đức, còn có một số giáo sư ở Viện Thư Hoạ và sở Nghiên cứu cũng đi, có Lô Lâm, viện Viên Phụng nữa, cô đều biết hết rồi”

Đúng, tất cả cô đều biết hết, đại sư Trương Thiện Đức thì không nói làm gì, ảnh hưởng ở trấn J này không thua gì Vương giáo sư, còn giáo sư Lô Lâm và các giáo sư ở viện Viên Phụng cũng là những hoạ sỹ trung niên nổi bật hàng đầu, nhất là Lô Lâm, Vương Bồi còn muốn học hỏi nhiều.

Vì thế cô liền nhận lời ngay lập tức, lúc gác điện thoại mới ý thức được là mình quá nôn nóng – vấn đề chủ yếu ở đây là, trong nhà cô còn có khách kia.

Vì vậy lúc trời chạng vạng cô tìm Ngao Du ngả bài, Vương Bồi không vòng vèo mà trực tiếp hỏi anh ta luôn: “Tôi muốn biết, anh định khi nào thì đi đây?”

Ngao Du sững sốt, từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, khó hiểu nhìn cô: “Đi, đi đâu?”

“Nè, đây là nhà tôi đó!” Vương Bồi thấy cô phải nói rõ vấn đề này, nhất là gần đây, Ngao Du càng ngày càng không để chủ nhân là cô đây vào mắt, “Anh đến ở nhà tôi vài ngày thì còn được, nhưng nếu lâu dài thì không thể. Suốt cả ngày tôi làm người hầu cho anh, anh lại còn ỉn là thiếu gia nữa chứ”

“Nhưng mà...Tôi ngày nào cũng đi mua thức ăn mà” Ngao Du nghĩ ngợi, nhỏ giọng phản bác: “Gần đây ngày nào tôi cũng đều đi mua thức ăn, rất chịu khó nhé”

“Vấn đề ở chỗ là, anh không thể ở mãi trong nhà người ta được. Hơn nữa...” Vương Bồi khê cấn cấn môi, lòng nôn nao, lại nói tiếp: “Ngày mai tôi muốn đi ra ngoài, ừ, đúng là đi ra ngoài một thời gian, hay là, anh trở về nhà anh đi”

Ngao Du bỗng chốc sững sốt, ngây ngốc nhìn Vương Bồi, cảm tưởng hình như anh ta chẳng nghe thấy Vương Bồi nói gì cả vậy.

Nếu là đã mở miệng nói rồi thì Vương Bồi cũng không còn cảm thấy ngại gì nữa, lại tiếp tục nói tiếp: “Ày da, không phải là tôi muốn đuổi anh đi, nhưng mà anh biết đấy, không phải ngày nào tôi cũng rỗi rãi, không

có việc gì làm ở nhà vui đùa với anh. Tôi còn có công việc phải làm. Anh là đại thiếu gia, tất nhiên là không phải làm gì đó rồi, nhưng chúng tôi thì không giống thế..”

Ngao Du bỗng đứng dậy lảng lảng đi vào phòng mình, đóng “phập” cánh cửa lại một nhát.

Vương Bồi: “Haiz..” một tiếng, giả vờ định gọi anh ta lại nhưng nghĩ thế nào lại bĩu môi, rồi cũng chui vào phòng của mình.

Tối tối cô gọi Ngao Du ra ăn cơm nhưng anh ta dỗi trốn trong phòng không ra, Vương Bồi cảm thấy anh ta quá buồn cười, vì thế không gọi nữa, một mình ngồi ăn cơm trong bếp một chút, không có ai cùng cô đành giặt đồ ăn, lại nghĩ ngợi lắc lắc đầu – coi như bị muỗi cắn một nhát, vừa đau, vừa ngứa vậy.

Thật là kỳ nha, gần đây trong nhà rõ là không có con muỗi nào, thế nào mà tự dưng giờ lại xông ra nhiều thế.

Sáng sau cô thu xếp đồ để đi thì có điện thoại gọi đến, Vương Bồi nhìn vào thấy là số của Thái Hậu.

“Vương Bồi! Con lười béo phì kia..” Vừa nhắc máy lên thì nghe giọng của Thái Hậu oang oang, mắng cho cô một thôi một hồi. Vương Bồi vừa tức, vừa hận nhưng không dám to tiếng với Thái Hậu, vì thế sau khi dập máy xong, cô lập tức hùng hổ tiến đến phòng Ngao Du.

Đạp một nhát vào phòng văng hết cả cửa ra, Ngao Du thì đang thay quần áo bên trong, vội vàng lấy quần áo che phần dưới, vẻ mặt ảm ức bảo: “Vương Bồi Bồi, cô sao thế?”

“Cái đồ không biết xấu hổ kia, còn dám đi mách hủ!” Vương Bồi tức quá rống lên, tay chụp lấy chiếc điện thoại của Ngao Du ném vào người anh ta, vừa ném vừa la: “Anh đi mách đi, cứ mách đi, xem xem tối ngày mai tôi mà còn nhìn thấy tần số này nữa thì, tôi cho anh biết tay..”

Ngao Du “soạt” một nhát thả tay túm quần áo ra, Vương Bồi sững sốt nửa giây rồi hét toáng lên chạy như ăn cướp..

Tối nằm trong chăn, bất đắc dĩ Vương Bồi phải gọi điện cho người phụ trách: “...Chuyện kia...tôi nghĩ muốn hỏi chút...có thể mang thêm một người được không?”

16. Chương 16

7 giờ sáng, Vương Bồi bị tiếng chân đi đi lại lại ở bên ngoài đánh thức, tức quá cả người đều tràn đầy lửa giận, dép cũng chưa kịp đi mở vội cửa lao ra mắng chửi, chỉ thấy Ngao Du bưng một đĩa bánh bao “lon ton” chạy đến, vẻ mặt muốn lấy lòng cô, cười cười: “Bồi Bồi à, cô tỉnh rồi hả, ăn sáng đi ăn sáng đi nào, tôi vừa mới mua về còn nóng hôi hổi đây này”

Bộ dạng của anh ta rất giống chú chó Nhật lấy lòng chủ, chỉ thiếu mỗi cái đuôi nữa thôi, nếu không chắc vậy rồi, làm cho Vương Bồi thấy thế cũng không nở nào mắng anh ta. Cắn chặt răng nhìn anh ta mất nửa ngày, cuối cùng vẫn buồn bực nhận đĩa bánh bao kia đặt lên trên bàn, rồi bảo: “Tôi đi rửa mặt đã”

Đánh răng rửa mặt xong, Ngao Du đã chờ ở cửa phòng tắm, bộ dạng cười hì hì chờ cô sai bảo. Vương Bồi cũng không phải là không biết, nên lúc lúc lại bảo anh ta dọn dụng cụ vẽ tranh, lúc thì lại bảo anh ta thu dọn quần áo, cứ sai vặt anh ta làm linh tinh gì đó thế mà anh ta cũng không giận, lại còn thỉnh thoảng hỏi Vương Bồi một câu: “Bồi Bồi à, lúc nào thì chúng ta đi đây?”

Vương Bồi đã hẹn với Văn Liên lúc 9 giờ rưỡi sáng, lúc đó sẽ có xe đến đón hai người. Đi du lịch lần này tổng cộng chỉ có hơn hai mươi người, gồm 7 chiếc xe, mỗi xe chia đều ngồi từ ba đến bốn người. Tối qua Vương Bồi còn cố gọi điện thoại cho giáo sư Lô Lâm, hình như là sẽ đi cùng xe cô.

Nhưng vương Bồi cũng không định nói cho Ngao Du biết, cô vừa ăn bánh bao, vừa uống sữa đậu nành, lại còn mở tivi nghe tin tức nữa, cứ từ từ bình tĩnh nhìn Ngao Du sốt ruột đi đi lại lại trước mặt cô, trong lòng chắc là cao hứng lắm.

Thật khôn khổ đợi mãi thì điện thoại Vương Bồi reo lên, Ngao Du lập tức kích động mang ngay điện thoại tới, coi như kiểu vật quý hiếm trao cho Vương Bồi, ánh mắt thì nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt thì mong chờ tha thiết.

Vương Bồi trả lời điện thoại hai câu, rồi tắt máy, vung tay lên bảo: “Đi thôi!”

Ngao Du lập tức sướng quá nhảy dựng lên, sau đó mỗi một tay mang một chiếc hòm nặng nề từ trên tầng hai nhảy xuống nhẹ như lông hồng! Vương Bồi tay không đi sau anh ta bỗng cảm giác có được một tên hầu sức khoẻ tốt vậy cũng đáng lắm.

Trên lối nhỏ vào trấn đã có một hàng xe đỗ ở đó, cửa xe đã mở sẵn, Lô Lâm thì đang ngồi xồm ở ven đường nhìn mây trời, ánh mắt nhìn chăm chăm xuống dòng sông xem cá bơi lội, cũng không để ý thấy Ngao Du và Vương Bồi hai người đi tới gần. Mãi cho đến lúc Ngao Du mở cửa sau xe ra, động tác mở phát ra hơi to, ném hai chiếc thùng vào xe, lúc này Lô Lâm mới biết từ từ quay đầu lại nhìn anh ta một cái.

Ngao Du bỗng chốc như hoá đá....

Vương Bồi thì sững sờ vài giây, ngơ ngác nhìn chăm chăm phía sau cô xem xem, cũng có cảm giác hơi quái dị, một lúc lâu vẫn không nói được câu nào, chẳng biết là có chỗ nào đó không đúng. Cũng không phải là một kiểu tóc, tháng trước Lô Lâm vừa mới cạo trọc đầu cô cũng không có cảm giác kỳ quái, mà bây giờ tóc cũng đã dài ra chút rồi. Cũng không phải là do cô hút thuốc, mặc quần áo đàn ông hay là đi giày to...

“Ôi ôi má ơi..” Ngao Du đứng bên cuối cùng cũng nói chuyện, giọng thì bị dọa đến sợ, “Cô ấy làm thế nào mà không có lông mày vậy hả?”

Vương Bồi bây giờ mới biết rõ nguyên nhân, cô nàng này chắc là đem cạo sạch lông mày đi hết rồi.

Lô Lâm thì cười phá ra, cụp chiếc ô trong tay lại, tiến đến chỗ Vương Bồi định ôm cô, Ngao Du bỗng chặn trước mặt, không nói tiếng nào, sắc mặt thì vô cùng nghiêm túc nhìn vào cô nàng, vẻ mặt trông cực kỳ đề phòng.

“Ôi chào, ở đâu chui ra một soái ca thế này, Vương Bồi, cô cũng quái lắm nha, cứ dấu mãi trong nhà hả?” Giọng Lô Lâm vừa thô, vừa to hỏi, dáng vẻ thì ranh mãnh nhìn Ngao Du đánh giá trên dưới, cuối cùng thì huýt sáo một cái, trông bộ dạng cực kỳ mê đắm.

Vương Bồi sợ Ngao Du giận lại vung tay chân lên, chú nhóc này mà động tay chân ý à, Lô Lâm con hổ giấy này cũng đánh không lại hai ngón tay của anh ta, vì thế chạy tới hoà giải: “Là họ hàng của tôi, họ hàng, Lô Lâm kia, cậu chú ý chút đi” Cô lén véo tay Lô Lâm một cái, nháy nháy mắt, Lô Lâm lập tức hiểu ý, thu hồi lại vừa rồi cười đùa, nghiêm túc nhìn Ngao Du chào hỏi: “Xin chào, tôi là Lô Lâm”

Lên xe, Ngao Du không được cùng Vương Bồi ngồi một chỗ, bị Vương Bồi mắng cho hai câu, phụng phịu, ầm ục cun cút nằm một mình phía sau. Kết quả vừa đi được vài KM, anh ta chốc chốc lại đòi uống nước, chốc chốc lại đòi ăn bánh bích quy, lát sau lại kêu chỗ ngồi đằng sau cứng quá ngồi đau ê ẩm cả mông, làm cho Vương Bồi phải xuống xe, ra phía sau ngồi cho anh ta lấy đùi làm gối đầu...Lô Lâm thấy vậy, cười từ đầu tới cuối, liên tục hỏi Vương Bồi là cô tìm ở đâu ra kẻ dở hơi như vậy.

Trên đường đi khá xa, Vương Bồi cũng nghĩ ngợi không biết là cô đã làm sai cái gì mà ông trời lại phái Ngao Du dở dở ương ương này xuống trừng phạt cô chứ.

Lúc đến địa điểm tập trung, đoàn Vương Bồi đến đã có ba bốn chiếc xe đến rồi, túm năm tụm ba nói chuyện tào lao. Vương Bồi xuống xe, lên tiếng chào mọi người, lại giới thiệu Ngao Du, nói anh ta là họ hàng của mình. Mọi người trừ việc thấy bề ngoài của anh ta đẹp trai ra ai cũng than thở thì chẳng có phản ứng gì nữa.

Được khoảng 5 phút sau, có thêm hai chiếc Land Rover nối tiếp nhau chạy tới, bụi tung rối mù, làm cho số đàn ông đang ngồi bỗng nhón nháo cả lên, kể cả Lô Lâm cũng chịu không nổi thối phù phù, cười to. Cảm tình của đàn ông với xe hơi phụ nữ không bao giờ có thể lý giải được.

Vương Bồi thì không thích xe Land Rover tý nào – có lần cô đem xe của Vương giáo sư đi một lần làm xước, về nhà bị Vương giáo sư hét toáng lên đến tận bây giờ vẫn còn in đậm không phai mờ.

Cùng thờ ơ còn có thêm Ngao Du. Xuống xe xong Ngao đại gia không biết tìm đâu ra một chiếc máy chơi game, thế là cứ chúi đầu vào đó chơi, chẳng để ý đến ai nữa. Nhìn bộ dạng thối tha kia thì ai mà dám đến tiếp chuyện với anh ta nữa.

Cửa xe mở có vài người bước xuống, nam có, nữ có, già có, trẻ có, đợi đến lúc mọi người nhìn rõ là ai tới thì tất cả đều im không nói gì nữa.

“Không phải nói có đại sư Trương Thiện Đức tới nữa sao? Thế nào mà lão Ngô cũng chạy tới đây góp vui thế, người này thật là...” Lô Lâm lấy ra một điều thuốc, châm len, hít một hơi dài, phun ra vài vòng khói, điều này làm cho ánh mắt Ngao Du rất tò mò kinh ngạc.

Lão Ngô này ở thị xã J cứ quanh quẩn không nổi lên được, có lần một năm trước đây ông ta trở thành đề tài bàn tán xôn xao, ông ta đem tác phẩm của đại sư Trương Đức Thiện và của ông ta sưu tập vào thành một bộ sách, mặt ngoài thì viết rùm beng rằng: “Hoạ sỹ nổi tiếng thị xã J đại sư Trương Thiện Đức, Ngô Chí Vĩ”, nơi nào cũng đem sách phân phát, làm cho đại sư Trương Thiện Đức đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Còn cố tình làm cho sách chưa kịp xuất bản đã rao lung tung, làm cho đại sư lớn tức chết mà không làm gì được.

“Đó cũng là ông ta lấy sĩ diện của đại sư làm náo loạn thôi” Vương Bồi liếc trừng nhìn Ngô Chí Vĩ một cái, hạ giọng bảo: “Cậu xem ông ta có dám đến vuốt râu hùm lão gia nhà ta đâu” Mồm mép Vương giáo sư ấy à, mỗi khi cất lời thì toàn là lời độc địa, toàn thị xã J đều nổi danh là xảo quyệt, ác độc. Ngô Chí Vĩ là kẻ tiểu nhân, cũng chỉ dám đi bắt nạt kẻ yếu mà thôi.

Hai cô cứ nhỏ giọng thì thầm, Ngao Du thì mở to mắt, căng tai lên mà nghe, thỉnh thoảng còn chớp chớp mắt trong có vẻ rất thích thú.

“Vương lão sư”, đang nói chuyện thì có người nhanh chân đi tới tiếp chuyện Vương Bồi, giọng trong sáng mà mềm mại. Ngao Du vừa ngẩng đầu lên nhìn lông mày lập tức chau lại, trên người giống như mang theo rất nhiều thứ gì đó nặng nhọc lắm, cả người, cả chỗ ngồi của Vương Bồi, hầu như tất cả mọi thứ chỉ trong vòng một giây anh ta đứng phắt dậy, “Anh tới đây làm gì?”

Người đến là Chu Tích Quân, lúc anh xuống xe Vương Bồi đã nhìn thấy rồi, nhưng lại thấy anh đi với Lão Ngô thì cô sẽ không thêm chào hỏi nữa.

“Anh cũngcùng đi?” Vương Bồi nghi ngờ hỏi.

Chu Tích Quân cười cười gật đầu, “Ừ, chúng tôi là bộ phận tài trợ” Nói xong thì nhìn nghiêng tới lão Ngô, vẻ mặt hiện nét cười khổ, “Có người giới thiệu vị kia họ Ngô..Ngô tiên sinh, ông ta hình như rất nhiệt tình..”

Vương Bồi và Lô Lâm đều không nhịn được nữa cười phá lên, sau đó nhìn anh đồng tình, “Anh...trong lòng đều biết là được rồi”

“Các cô vài người đi cùng nhau sao?” Chu Tích Quân hỏi lại, ánh mắt dừng trên hai người, rồi lại liếc nhanh sang Ngao Du nhìn một cái, còn cười sang sảng, lộ ra hàm răng trắng muốt, “Tôi nghĩ bốn người ngồi trên một chiếc xe cũng không hẳn là chật đi”

“Không chật là thế nào, tôi còn muốn ngủ nữa đó” Ngao Du lập tức xen vào, trông bộ dạng nóng vội. Vương Bồi túm lấy anh ta kéo lại mắt trừng trừng nhìn cảnh cáo: “Anh nói ít thôi”

Ngao Du có vẻ mèu mếu, ánh mắt đỏ lên rồi.

Lô Lâm thì cười to, “Xe Land Rover kia không phải là của anh đấy chứ?KhôngngồiLandRover lại muốn ngồi xe Lexus này của tôi, anh thật đúng là không phải người bình thường ha”

Chu Tích Quân sờ sờ mũi, có vẻ không ngại ngần gì, “Trên xe có một tiểu thư...ừ, cô biết đấy, tôi đối với mùi có vẻ mẫn cảm lắm”

Vương Bồi và Lô Lâm thì càng cười to hơn. Lão Ngô lần nào đi cũng dẫn theo Tiểu Mật Đồng Thiện, chuyện này cả toàn thị xã J ai mà không biết. Vấn đề ở chỗ là, tiểu Mật kia của ông ta cũng không phải là kẻ hiền lành gì, lúc nào cũng gây ra chuyện này nọ..

“Đồng Thiện người kia, cô nàng tên là gì ý nhỉ?” Lô Lâm đột nhiên hỏi

Chu Tích Quân sững sốt một lúc, hình như là không hiểu cô hỏi có ý gì.

“Là cô gái kia phải không?” Lô Lâm lấy tay chỉ xa xa một người gầy gò toàn xương xẩu Đồng Thiện kia đang dựa cả người vào lão Ngô.

Chu Tích Quân nhăn mày, nhỏ giọng bảo: “Tôi nghe Ngô tiên sinh gọi cô ấy là Thanh Dật”

“Phụt..” Vương Bồi và Lô Lâm cùng cười phá lên, nhăn mày nhăn mặt thì thầm: “Lại đổi tên nữa à?” “Lần trước gọi là gì ý nhỉ, Tử Tuyên?” “Không, không phải, hình như là Nhất Hồi...”

Cô nàng Đồng Thiên kia hình như cảm thấy tên của mình không hay lắm, chắc không xứng với vẻ xinh đẹp tuyệt vời của mình, nên lúc nào cũng đổi tên liên tục, Vương Bồi biết đến mười mấy cái tên liền. Cũng chẳng biết Chu Tích Quân kia đặc tội với ai, tự dưng lại có người đem lão Ngô giới thiệu cho anh. Một già một trẻ này thật là cực phẩm, anh ta cũng chịu đủ lắm rồi.

Một lúc sau có người phụ trách đi tới, Chu Tích Quân báo với anh ta là mình muốn đổi xe, còn mọi người thì tập trung lại thành một đoàn. Cô nàng Đồng Thiên kia cuối cùng mới chú ý tới hạc trong bầy gà Ngao Du, mắt ngời sáng, lập tức lúc lắc, uốn éo mông đi tới định mở miệng nói chuyện với Ngao Du thì anh ta bỗng hắt xì hơi một cái, làm bao con mắt đổ dồn nhìn về phía này.

“Nước hoa phụ nữ và mùi kinh khủng của cô nàng hoà lẫn nhau phát khiếp”

Ngao Du bỗng dưng mở miệng nói, bộ dạng trông cực kỳ là nghiêm túc.

Mọi người ai cũng đều im lặng, cố nén cười, không có ai nói tiếng nào làm cho bầu không khí lập tức kì dị. Đồng Thiên giận đến tím mặt, uốn éo người trốn luôn trên xe không bao giờ dám lộ người ra nữa.

Mãi cho đến lúc lên đường, Lô Lâm lúc này mới nhịn không nổi cười phá ra, vừa cười to vừa quay đầu bảo Ngao Du, “Anh nói đúng lắm, tự dưng lại nói được một câu triết lý đến vậy”

Vương Bồi thì cười mắng: “Thôi đi, đừng làm cho khán giả để ý tới nữa”

“Anh ta có coi ai ra gì đâu, ôi ôi, cực kỳ tao nhã ha”

“Còn tính cái gì nữa, không khéo người khác còn tưởng là tri âm cơ đấy, Ngao Du à, anh nói ọi người xem gần đây anh đều nhìn thấy gì vậy” Chính Vương Bồi cũng nhịn không được cười to, lấy tay che miệng, cố làm ình cười không ra tiếng.

“..” Ngao Du: “.... tôi không phải là con của cô..”

Mọi người.....

17. Chương 17

Từ thị xã J đến vùng Tương Tây mất khoảng mười mấy tiếng, tuy nói tình hình giao thông cũng khá ổn, nhưng mọi người vẫn cảm thấy quá mệt. Vương Bồi các cô trên xe cũng ổn, cả bốn người ai cũng biết lái xe, đến cả Ngao Du là người thoát nhìn có vẻ lo lắng nhất thì lúc xe bắt đầu chạy lại thay đổi thành người khác – có thể đàn ông có cảm tình với xe cộ là chuyện khác nhau.

Lão Ngô và Đồng Thiên thì hình như là không được dễ chịu cho lắm. Do mọi người đều là nhóm kết hợp tự do nên cũng không ai muốn tự tìm phiền toái vào người, cuối cùng chỉ còn chừa ra hai người họ ở trên xe Land Rover của Chu Tích Quân, lúc dừng xe ăn cơm, lão Ngô trông rất giận, cứ nói là mình hoa mắt chóng mặt, nhìn không thấy rõ đường đi, định đổi ngồi cùng những người khác hoặc là muốn xung vào nhóm đông hơn.

Chu Tích Quân thấy tình hình không ổn thì vội vàng chạy đi nhà WC, còn những người khác thì tăng lờ, nói chuyện với nhau tào lao. Lão Ngô thấy không có ai hưởng ứng thì tìm Văn Liên người phụ trách của lão Trương. Lão Trương cũng là người khó tính, vừa đi vòng vòng vừa nhếch miệng cười bảo: “Chuyện lập thành tổ đều là tự nguyện của mỗi người, chúng tôi cũng không dám nhúng tay vào”

Trên mặt lão Ngô có chút khó chịu, bình tĩnh bảo: “Thế nhưng không thể để một người lớn tuổi như tôi lái xe suốt mấy chục tiếng đồng hồ như thế chứ”

Lão Trương cười hề hề: “Không phải bên cạnh ông còn có đồng Thiên tiểu thư sao? Tôi đã hỏi rồi, cô ấy cũng có bằng lái xe. Hai người các ông tự thay nhau vậy, mọi người trong xe ai cũng thế mà. Như xe của Hàn giáo sư đó, cũng chỉ có hai người có bằng lái, mọi người ai cũng đều rất khó xử vậy”

Lão Ngô nghĩ ngợi chút, trong mắt đảo liên hồi sau đó thì cười hắc hắc: “Nếu không thì như thế này vậy, dù sao chỉ còn hai người chúng tôi, ông sắp xếp cho chúng tôi vào các xe khác với mọi người ...”

Lão Trương lập tức cảm thấy lúng túng như gà mắc thóc, vẻ mặt cực kỳ khó xử: “Ông Ngô à, không phải là tôi không muốn giúp ông, chỉ là mọi người trong xe đã đủ lắm rồi, nếu nhét thêm người nữa thì chật lắm, hành lý sẽ không có chỗ để” Lời của ông ta cũng không phải là không có lý, rất có trách nhiệm, lúc mọi người xuất phát đã mang theo rất nhiều thứ, trừ quần áo hàng ngày ra thì còn có các dụng cụ vẽ tranh nữa nên ai cũng có vài hòm to. Cũng may là Chu Tích Quân và Ngao Du ít hành lý, nếu không bốn người họ ngồi chung một chiếc xe sợ rằng cũng rất chật chội rồi.

“Thế này vậy, ngài thử đi nói với những người khác xem sao, chỉ cần mọi người đồng ý thì tôi cũng gơ cả hai tay đồng ý luôn” Lão Trương cười hô hô rồi đá quả bóng sang cho đám người đông đúc kia. Lão Ngô hình như hiểu được duyên người một nhà không được tốt cho lắm vì thế tức quá nhỏ giọng than thở vài câu rồi cũng không muốn tự mình làm mất mặt mình nữa.

Một lúc sau, Chu Tích Quân mới từ trong nhà WC đi ra, Vương Bồi và Lô Lâm thấy anh như thế thì cực kỳ cảm thông.

Họ cùng ngồi trong một xe này rất hoà thuận, tuy Ngao Du vẫn xem Chu Tích Quân không vừa mắt cho lắm, nhưng vì có Vương Bồi ngồi bên nên cũng cố chịu đựng, không dám làm quá đáng, chỉ thỉnh thoảng len lén làm mặt quỷ dọa một chút. Vương Bồi còn kinh ngạc hơn nữa là Ngao Du ngồi cạnh Lô Lâm thì lại rất ổn, sau khi chấp nhận hình ảnh của Lô Lâm rồi thì Ngao Du bắt đầu cùng cô nàng thân thiết, nói chuyện rất cao hứng, hai người có lúc còn cười to, rồi lại vỗ tay ôm nhau vui mừng nữa chứ, cứ như là bạn bè đã quen lâu lắm rồi vậy. Mà hơn nữa thoát nhìn Ngao Du cũng không ngốc nghếch cho lắm, thậm chí có chút trông rất khí khái, oai phong.

Nghĩ kỹ chút Vương Bồi lại thấy Ngao Du thoát nhìn thì vừa ngốc vừa ngổ nhưng thật ra thì lại là người không ngốc, anh ta còn có sở trường nắm được vấn đề cốt lõi của người khác mà bất đúng mạch, chẳng hạn như ở nhà Vương Bồi, anh ta cũng rất thông minh biết lấy lòng Thái Hậu, lại còn dùng hình tượng đứa bé ngoan ngoan đáng yêu, ngây thơ nữa. Tới nơi này, anh ta cũng hiểu rõ trong xe chỉ có nói chuyện với Lô Lâm là hay nhất nên về sau cùng cô nàng nói chuyện rất hợp nhau. Tên ngốc này, có phải ngốc nghếch đều do là sự tưởng tượng của cô mà ra không.

Vương Bồi đang rung đùi đắc ý nghĩ thế thì điện thoại reo lên, vừa lấy ra cô lập tức cực kỳ vui sướng đứng dậy, ghé điện thoại cười nói rõ to: “Bệ hạ, xin hỏi có chuyện gì không?”

Thái Hậu cười hỏi cô có khoẻ không, sau đó lại hỏi về Ngao Du, có mang theo quần áo không, mang huốc cảm không, khuyên đừng ăn linh tinh ở bên ngoài...làm cho Vương Bồi tím mặt lại rồi, giọng ầm ục bảo: “Mẹ, con và Ngao Du, rốt cục ai mới là con của mẹ đây?”

“Hãy da, con bé này, sao lại nói thế hả?” Thái Hậu có chút chột dạ, hạ giọng nói. Vương Bồi định bực mình lên lần nữa định giải thích với bà rằng mình mới là người quan trọng thì bỗng Ngao Du xoay người sang nhanh tay cướp điện thoại di động của Vương Bồi, bộ mặt lập tức trở vô cùng ngây thơ, trong sáng, đáng yêu, nũng nịu nói vào phone: “Dì à, con là tiểu Du đây...”

Hai người cứ “mẹ mẹ con con” buôn chuyện hàng giờ liền, mãi sau Vương Bồi thấy điện thoại không còn pin mấy thì vẻ mặt bỗng chốc đen lại. Ngao Du thấy vậy mới nói nhanh chào Thái Hậu rồi im miệng bộ dạng mất hứng đem di động trả cho cô, miệng còn lải nhải: “Đồ nhỏ mọn”

Vương Bồi nghĩ cô phải là người phát điên thì mới đúng chứ.

Cô không muốn cãi nhau với anh ta, nhận lấy điện thoại xong thì gọi điện cho Vương giáo sư, cô muốn mách cha!

Hơn mười giây mà đầu bên kia vẫn không có tín hiệu gì, không biết Vương giáo sư chiếc điện thoại đi tới đâu mà tín hiệu không có nữa. Trong lòng Vương Bồi tràn đầy giận dữ không có chỗ giải thoát, mặt đều ghen tím lại rồi.

Chu Tích Quân ngồi bên thông cảm vỗ vỗ vai cô, muốn an ủi vài lời, nhưng vừa định mở miệng thì cũng không biết nói gì, tìm một chiếc lọ của Vương lão cất ở dưới đưa cho cô, cười khổ bảo: “Lấy này, hạ bảo”

nhật”

Vương Bồi bỗng cảm thấy anh thật là một con người tẻ nhạt.

Cô quyết định không thêm nói chuyện với Ngao Du nữa, anh ta muốn làm gì thì làm, muốn đùa với ai thì đùa.

Buổi tối cả đoàn dừng xe ở ngoại ô thành phố C, ngủ tại một khách sạn, Vương Bồi và Lô Lâm một phòng, Ngao Du và Chu Tích Quân một phòng.

Ngao Du bỗng chốc không vui, nhấc tay tỏ ý phản đối: “Tôi không muốn ở cùng phòng với anh ta” Anh ta nói rồi sợ hãi nhìn về phía Vương Bồi, trong mắt loé lên nét đắc ý.

Vương Bồi thấy không ổn, buông vôi hành lý, lấy tay che miệng anh ta lại, còn chưa kịp kéo vôi anh ta ra xa thì anh ta đã vui vẻ nói ra: “Tôi muốn ở một phòng với Vương Bồi Bồi”

Mọi người đều giật mình sửng sốt, nét mặt ai cũng đều hiện lên vẻ tò mò, vừa buồn cười, vừa hiểu rõ, lại càng vui hơn khi thấy người gặp hoạ...

Lão Trương vốn là người từng trải, cũng giả vờ không nghe thấy anh ta nói với mọi người tự phân phòng, bổ sung thêm một câu: “Mọi người nếu ai thắc mắc gì thì xin mời tự họp lại giải quyết” Nói xong, cười hi hi nháy mắt Vương Bồi, về mặt đây trêu chọc.

Vương Bồi bỗng chốc có một ý tưởng là muốn giết người rồi!

Vào trong phòng cô lập tức đóng cửa lại, còn hung hăng cảnh cáo Lô Lâm là cấm không được mở cửa. Lô Lâm thấy cô sắp phát hỏa thì cũng không dám trêu nữa, mặt mũi nghiêm túc hẳn. Hai người đang dọn dẹp trong phòng thì nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, giọng Ngao Du muốn lấy lòng truyền từ ngoài cửa vào tận trong phòng: “Vương Bồi Bồi, tôi mua cho cô dưa hấu nè, cô mau mở cửa đi”

Vương Bồi cũng lười quay đầu lại, trong đầu Lô Lâm cũng thấy buồn cười thực sự, ngại mặt mũi Vương Bồi nên cũng không dám làm gì.

Ngao Du ở ngoài gọi to một lần nữa Vương Bồi vẫn không thèm trả lời. Lô Lâm thấy vậy cũng không hay nên định đáp với Ngao Du, còn chưa kịp mở miệng đã bị lời Vương Bồi cắt ngang, đưa cho cô nằng một hộp dầu cù là, bảo: “Cậu giúp mình bôi thuốc chút, tối qua bị muỗi cắn, bây giờ vẫn còn ngứa đây này”

Cô ngẩng đầu lên thấy trên cổ lộ ra hai vết đỏ đỏ, Lô Lâm bỗng bị dọa sợ kêu to: “Ông trời ơi, cậu bị cái gì cắn, sao mà đỏ dễ sợ thế?” Đỏ đến nỗi cảm giác như sắp chảy máu ra vậy, trông thật đáng sợ.

Bản thân Vương Bồi nhìn không thấy nên vừa nghe Vương Bồi nói vậy cảm thấy vô cùng khó chịu vì thế bảo cô nằng nhanh chóng bôi thuốc ỉnh. Lúc Lô Lâm vừa lấy thuốc mỡ ra bôi thì nghe thấy cửa phát ra “chi nha” một tiếng, rồi Ngao Du cười hi hi vọt tới.

“Anh vào bằng cách gì thế?” Lô Lâm kinh ngạc quá đổi quên cả chuyện bôi thuốc cho Vương Bồi, cười cười hỏi anh ta.

Ngao Du cười tủm tỉm nhìn Vương Bồi, bộ dạng trông rất ngoan hiền “Tôi đi ra tiền sảnh hỏi người tiếp tân lấy chìa khoá” Nói xong chạy tới trước mặt Vương Bồi, nhìn thoáng vào cổ áo của cô, mặt mũi bỗng nhần lại, sốt ruột nói: “Ày da, làm sao mà sưng to vậy chứ, làn da của cô mẫn cảm quá ha”

Anh ta nói xong thì cúi đầu lại gần, miệng hơi hé mở giống như....muốn hôn lên cổ của Vương Bồi vậy...

“Bốp” một phát, trên mặt anh ta nhẹ nhàng trúng một cái tát, mặt Vương Bồi thì đỏ bừng tức giận, vừa phần nộ vừa hoảng sợ, tay giơ cao, đang dừng ở góc vừa đánh người. Tay cô đau, thật là kỳ lạ, vừa rồi cô cũng không dám dùng hết sức mình, chỉ là theo bản năng muốn đẩy anh ta ra mà thôi, vậy mà sau đó thì...

Mặt Ngao Du bỗng chốc trở nên trắng bệch, ánh mắt ngơ ngác nhìn Vương Bồi, tựa như còn không hiểu là chuyện gì xảy ra, nhưng rất nhanh, mặt anh ta đen kịt lại, vẻ bi thương và lo lắng đã biến mất. Anh ta kinh ngạc nhìn Vương Bồi, ánh mắt cũng không chớp, trong mắt không thể tin nổi ánh lên nét đau thương.

Mất vài giây anh ta mới chậm rãi lui lại phía sau vài bước, cúi đầu, rũ mắt xuống, đem toàn bộ cảm xúc che kín. Sau đó từ từ từng bước xoay người lao thẳng ra ngoài.

Ngoài cửa trời bỗng dưng nổi điên, gió to thổi mạnh, rồi bỗng chốc mưa đổ xuống ầm ầm, cuồng bạo, dữ dội.

Vương Bồi nghĩ không biết có phải cô phản ứng quá mức không? Có thể, có thể Ngao Du cũng không không có ý tứ khinh thường chút nào. Có lẽ anh ta cũng chỉ muốn nhìn gần chút vết sừng của cô, vì bình thường anh ta vẫn hay làm như vậy, thế mà hôm nay cô lại tát cho anh ta một tát, chắc anh ta phải hận cô đến tận xương tủy chứ.

“Tôi nói với cậu rồi..” Lô Lâm thở dài, nghĩ ngợi khuyên bảo: “Một lát nữa, cậu nên đi gặp anh ấy nói lời xin lỗi đi”

“Không cần vậy đâu!” Vương Bồi cắn chặt răng, miệng hung hăng nói nhưng bộ dạng nhát gan giống thỏ báo: “Cho anh ta một bạt tai như thế cũng xứng đáng!”

Nhưng trong lòng cô lại không nhịn được nghĩ ngợi, tên nhóc ngốc Ngao Du này, chắc là đang lén trốn ở nơi nào không có người khóc rồi phải không.

Sau khi các cô dọn dẹp đồ xong thì xuống lầu, trong nhà ăn đã khá đông người, Ngao Du đang ngồi trong đám người đó, nói cười ha hả, một lát lại còn vung tay vung chân, rồi lại uống rượu, rồi lại thua trận, trông có vẻ rất vui. Thậm chí trên mặt còn hiện nét cười nói chuyện ầm ĩ với Đồng Thiên nữa.

Vương Bồi nghĩ cô quả nhiên là lo lắng suông cho anh ta rồi, tên kia, anh ta có biết thương tâm là gì đâu, trước kia còn hay khóc nhè, ồn ào là giả vờ, hơn nữa lại còn có thủ đoạn làm nũng nữa. Giờ anh ta mới đúng là đàn ông trăm phần trăm!

Cô quay đầu đi nhìn ra ngoài hiên, ngoài cửa sổ trời mưa rất to, từng tiếng mưa đập vang vang, tất cả hoa cỏ đều rạp xuống dưới trận mưa này, nhìn trông thật tang thương...

18. Chương 18

Lúc ăn cơm, Ngao Du không ngồi cùng bàn với Vương Bồi, anh ta vẫn cùng Đồng Thiên nói chuyện rôm rả, cười hề hề, dường như đã quên hoàn toàn chuyện lúc trước cất tiếng chê Đồng Thiên. Còn Đồng Thiên thì vô cùng hưng phấn, hé mắt nhìn anh ta chăm chăm, bộ dạng mê đắm, cả khuôn ngực đều áp sát lên cánh tay của Ngao Du.

“Thật là bộ ngực vĩ đại ha” Vương Bồi nhìn chăm chăm ngực của cô nàng mất nửa ngày, rồi lén nhìn xuống ngực mình so sánh, haiz thật là chán quá hà.

Lô Lâm cũng liếc mắt, phụng phịu, không đồng tình bảo: “Ngực quá bình thường, còn chưa đủ tầm”

Vương Bồi suýt nghẹn, nhịn không được nhìn chăm chăm vào ngực Lô Lâm khó hiểu hỏi: “Cô nàng kia còn chưa đủ tầm, chẳng nhẽ còn muốn to hơn nữa?”

Lô Lâm có vẻ không quen bị người khác chê mình, nhỏ giọng bảo: “Nhìn cô nàng kia đi, lớn nhất cũng chỉ là cỡ B. Cậu cứ bó chặt như thế thì trông giống hai cái chén thôi, mình dám đảm bảo so với cô nàng kia còn lớn hơn nhiều. Phụ nữ nếu không cõi hết quần áo, làm sao phân biệt được thật hay giả.”

Ngay lúc này đã lớn vậy rồi, cho dù có cõi hết ra cũng chắc là của thật chứ!

Hai người cứ than ngắn, thở dài một lúc sau đó lại tiếp tục tán chuyện tiếp.

Còn Ngao Du kia thì vẫn nói trông rất cao hứng, càng uống rượu nhiều hơn, ánh mắt phát sáng long lanh, lúc anh ta hé mắt nhìn người thì không ai chịu nổi mị lực mê người của anh ta. Vương Bồi có cảm giác cả thân của Đồng Thiên mềm giống như sợi bún vậy.

Lão Ngô đã không uống thêm được rượu nữa, dựa cả người vào bàn, còn mặt Đồng Thiên hồng rực vẫn đưa cả người cọ sát vào Ngao Du, vừa uống vừa cười với đàn ông. Vương Bồi hai người ở bàn bên này chủ yếu là phụ nữ cả, uống còn có chút dè chừng, nhưng thấy cả người cứ ngoảnh hết về phía bên kia mà nhìn thì thấy trong lòng khó chịu vô cùng.

Vương Bồi có chút lo lắng không yên, có thể là do mưa gió bên ngoài dữ dội khiến tâm tình của người ta không tốt, cô uống trước mặt Lão Vương một chút rồi kêu đau đầu đi lên lầu.

Vừa bước vào thang máy thì có người tiến vào, dáng cao, thoảng mùi rượu. Vương Bồi ngẩng đầu lên nhìn thì bất gặp nụ cười của Chu Tích Quân đang nhìn, mỉm cười.

“Anh rút lui bằng cách gì vậy?” Vương Bồi hỏi anh, hơi cười. Hôm nay các cô đều cùng ngồi một chuyến xe cả ngày đường, quan hệ tự đứng thân thiết lên chút, lúc nói chuyện cũng không khách sáo giống như trước.

Chu Tích Quân cười khổ lắc lắc đầu, hai hàng lông mày nhăn cả lại, bộ dạng cũng không ngại “Tôi cứ nghĩ hoạ sỹ thường là người nhả nhặn, ai ngờ, lại uống rượu giỏi vậy. Tôi thấy mình kém quá, đành phải tự rút lui. Nếu không một lát nữa là chết chìm”

Vương Bồi nhin không được cười to, còn giải thích thêm, “Linh cảm đều xuất phát từ rượu, giống Lý Bạch uống rượu làm thơ vậy. Say rồi thì có lúc lại có thể vẽ được những tác phẩm không thể ngờ được”

Chu Tích Quân không tin, còn hỏi lại cô, “VẬY...Cô cũng thế sao?”

“Tôi...” Vương Bồi ngập ngừng, “Tôi không thích uống rượu lắm” Cô thấy thứ đó rất khó uống, vừa khổ, vừa chất lại như đốt cháy họng vậy, linh cảm không thấy đâu, chỉ thấy rất đau đầu, “Tôi...Linh cảm phát ra từ nguồn khác”

Trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh xinh đẹp của Ngao Du, ánh mắt sáng ngời, làn da trắng như tuyết, chiếc miệng mê người. Lần trước cô còn lấy anh ta làm mẫu vẽ cung nữ đến cả Thái Hậu còn tán thưởng nữa là.

Chẳng nhẽ – anh ta là linh cảm của cô sao?

Vương Bồi nhin không được run rẩy.

Chu Tích Quân đưa cô đến cửa phòng thì sau đó khách sáo cáo từ. Anh thực đúng là người nho nhã, lễ độ lại ôn nhu, lúc nào cũng biết chăm sóc phụ nữ cẩn thận. Lấy anh so với Ngao Du ngày thơ thì đúng là một trời một vực! Trong lòng Vương Bồi rất cảm phục.

Sau khi tắm gội xong thì cô mở laptop ra, lên mạng vào diễn đàn chat với mọi người một lúc, một lát sau thấy Lô Lâm người đẩy mùi rượu trở về. Đến cả tắm cũng không chịu đi lên giường ngủ, bị Vương Bồi ép kéo vào toilet, khoảng 2 phút sau đã mặc áo khoác đi ra, rồi ngã luôn lên giường bất tỉnh.

Vương Bồi ngủ không được, tiếng mưa rơi đập vào cánh cửa sổ kêu tí tách càng làm cho lòng cô thêm phiền loạn. Thời tiết mùa hè có chút không đẹp lắm vì lúc nào cũng thấy mưa, lại còn thỉnh thoảng mưa rất to và dữ dội nữa.

Cô đứng dậy kéo rèm cửa sổ ra, thấy bên ngoài rất yên tĩnh, chỉ có gió xen lẫn tiếng mưa, có chút ánh đèn mờ mờ chiếu trên quảng trường nhỏ. Phía xa xa là một khoảng núi tối sẫm, lúc ban ngày cả đám ẩn hiện dưới làn mưa bụi nhìn xa tít tắp không thấy cuối, cảm giác có một vẻ đau thương, ứ đọng vô cùng.

Vì vậy cô liền tìm trong hòm ra dụng cụ vẽ tranh, dựng giá vẽ, từ từ hoạ trên giấy những nét vẽ đầu tiên hiện lên trong đầu. Hơi nước mênh mông, núi non mờ ảo, gần đó có chút hoa và lá rụng trên mặt đất, còn có thêm những vũng nước....

Sáng sau đến tận 8 giờ cô mới dậy, Lô Lâm thì vẫn còn ngáy trên giường, gọi kiểu gì cũng không tỉnh. Vương Bồi vội đi thay quần áo rồi xuống dưới lầu đến nhà bếp ăn sáng thì mới phát hiện mọi người chưa ai tới.

Bên ngoài trời vẫn mưa phùn, hơi nước bốc lên, bầu trời xám xịt.

Lão Trương mắt nhắm mắt mở như người mộng du đi xuống lầu, thấy Vương Bồi còn như là không thấy. Vương Bồi chạy nhanh đến hỏi: “Lúc nào thì lên đường vậy?”

Lão Trương ngáp vặt vài cái, suy nghĩ chút mới mơ màng trả lời: “Tôi qua ai cũng uống nhiều, bây giờ vẫn còn ngủ chưa dậy được, chắc là sáng nay chưa thể đi được”

Vương Bồi cũng đã đoán là như vậy nên gật gật đầu trở lên lầu. Lúc lên lại gặp Chu Tích Quân. Hôm nay buổi trưa anh nhìn thấy cô là người duy nhất tỉnh táo, hăng hái. Tuy là mặc quần áo cộc nhưng tinh thần thì sáng sủa, trên trán có chút mồ hôi hình như là vừa đi vận động về.

Hình như bị hút vào Vương Bồi không hiểu sao tâm tình tốt hơn, hưng phấn chào anh.

“Sáng nay có phải vẫn nghỉ lại khách sạn không?” Chu Tích Quân hỏi, nhún nhún vai: “Mọi người ai cũng uống nhiều, đều say cả rồi”

“Ngao Du đâu rồi? Anh ấy thế nào?” Vương Bồi không hiểu sao lại tự dưng đi hỏi về anh ta, à, nói về lý anh ta là người mà cô đem theo cùng, hỏi cũng là chuyện cực kỳ bình thường. Đêm qua anh ta không biết có phải đi cùng Đồng Thiên kia không nhỉ? Thực ra, trong lòng cô muốn hỏi rõ chuyện đó nhưng nếu mà hỏi vậy liệu có thô thiển quá không?

“Vẫn đang ngủ” Chu Tích Quân giả vờ không nghe thấy hàm ý cô hỏi, “Tối qua anh ấy uống hết hai chai, uống xong thì gục. Nhưng tửu lượng cũng không tệ lắm, không khóc không náo loạn, cứ yên lặng ngủ, tuyệt đối không làm phiền ai cả”

Hay thật! Tên gốc này tửu lượng cũng lớn quá chứ, uống cũng không chết được. Vương Bồi ai oán rửa thảm, nét mặt vẫn tỏ vẻ khách sáo, “Vậy làm phiền anh chiếu cố anh ấy giùm”

Chu Tích Quân nhìn cô, mỉm cười gật đầu. Một lúc sau thang máy dừng, Vương Bồi định bước chân a ngoài thì Chu Tích Quân bỗng mở miệng bảo: “Cô...Nếu không cô thử đi xem anh ấy xem, hình như anh ấy có vẻ không vui lắm”

Không phải là uống rượu sao, sao mà lại mất hứng được? Hừ, chắc chắn là uống nhiều quá hỏng mất óc rồi, không thấy khó chịu mới lạ.

Tuy trong lòng Vương Bồi mắng thầm anh ta vậy nhưng hai chân thì lại rụt lại lảng lảng quay về thang máy đi lên lầu. Chu Tích Quân cười cười.

Cửa mở, đón tiếp là một mùi rượu bốc tới. Vương Bồi bỗng cảm thấy ngượng, mặc dù Ngao Du không khóc, không náo loạn cũng không say khướt nhưng ở trong hoàn cảnh đó mà ngủ thì không phải dễ gì. Vì vậy, Vương Bồi vẫn cảm thấy có lỗi chút với Chu Tích Quân, chú nhóc không hiểu chuyện này vẫn là do cô đem tới.

Cô đi đến bên giường Ngao Du ngồi xuống.

Trong phòng rèm cửa đã kéo che nên hơi tối. Gương mặt Ngao Du bị chìm trong bóng tối, chỉ hiện lên hình dáng thôi. Chu Tích Quân đi tới cửa sổ mở ra, ánh sáng chiếu thẳng vào, mí mắt Ngao Du động dậy rồi từ từ lặng lẽ mở ra.

“Vương Bồi Bồi” anh ta há mồm, nói giọng yếu ớt. Giọng có chút khàn, lại trầm thấp, nghe làm cho người ta có chút thương cảm. Cả đêm anh ta say, mặt mũi trắng bệch, môi khô héo, còn tróc một ít ra, thoạt nhìn trông bộ dạng có chút đáng thương.

Ngao Du vốn không phải người như thế, bình thường lúc nào trông cũng sáng sủa, bộ dạng nhanh nhẹn, hay nheo mắt cười, lại vừa ngốc nghếch mơ màng, thỉnh thoảng thì lại chạy tới trêu chọc cô bị cô mắng, mà cho dù bị mắng thì da mặt cũng rất dày, chẳng bao giờ tỏ thái độ gì cả.

“Tôi khó chịu quá” Anh ta nhỏ giọng làm nũng, trong ánh mắt còn có chút hơi đầy nước chớp chớp, nhìn rất giống chú chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ. Lòng Vương Bồi trùng xuống, cô tự dưng mất hứng, không thể phát hỏa lên với anh ta được. Cô kệ anh ta và Đồng Thiên vậy. Anh ta vốn chỉ là một tên gốc nghếch, không hiểu chuyện, quá ngốc, cô tức với anh ta làm gì, cần gì phải làm ấm lên với anh ta.

“Tôi đi nấu cho anh chút cháo, à, được rồi, trước tiên anh cứ đi tắm rửa đi, nhìn trông khó coi chết lên được vậy” Vương Bồi nhỏ giọng bảo anh ta một câu, sau đó thì đứng dậy. Ngao Du đưa tay ra tóm lấy cánh tay cô, đôi mắt nhìn cô mong ngóng, nhỏ giọng cầu xin: “Cô đừng đi mà, nói chuyện với tôi một lát đi”

Lúc nói anh ta lại nhìn chằm chằm vào Chu Tích Quân, mắt chớp chớp, mặc dù không nói gì nhưng ý tứ thì rõ cả.

Chu Tích Quân là người vừa thông minh lại biết chăm sóc người, lập tức liền hiểu đứng dậy bảo: “Tôi đi xuống làm chút gì đó cho anh ăn” Nói xong, nháy mắt với Vương Bồi, nhẹ nhàng đi ra cửa, còn Vương Bồi thì cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Ngao Du cố nói chuyện với Vương Bồi, giọng lộn xộn, nào là anh ta uống rất nhiều rượu, nào là ai oán bảo khó chịu, lại thỉnh thoảng nhìn cô mong ngóng xem xét, rồi lại mếu máo ầm ỨC bảo: “Cô không thích tôi đúng không...”

Bộ dạng của anh ta lúc này trông có vẻ rất đáng thương, ánh mắt ngập nước, hình như sắp khóc. Tâm tư Vương Bồi lại run rẩy, cũng không còn cách nào chỉ khẽ cắn môi, nhỏ giọng bảo anh ta: “Tôi sao lại không thích anh được. Anh rất ngoan ngoãn, tôi rất thích anh”

“Nhưng mà...cô lại đánh tôi..” Anh ta lên án hành động phạm tội của cô, bộ dạng trông rất thương tâm, cô đơn.

Vương Bồi thấy ngượng ngùng dịch ra chút, nhỏ giọng giải thích: “Chuyện kia....tự dưng anh cứ tiến sát tôi như thế, ..tôi...là theo phản xạ có điều kiện, nhưng không phải cố ý nhằm vào anh đâu...”

Nói xong lại có chút lo lắng, ánh mắt lại mở to, nhìn anh ta nghiêm túc: “Sau này anh đừng có làm vậy, đối với con gái đừng có động chân động tay. May là gặp tôi, nếu mà là người khác thì không chừng anh còn bị một đập vào gốc rễ của anh là thiệt mạng ngay”

Ngao Du lại giọng ầm ỨC: “Tôi...tôi đâu có động chân động tay gì đâu, tôi thấy vết sưng trên cổ cô, định bôi thuốc cho cô thôi mà” Nói xong, cả khuôn mặt trắng bệch của anh ta lại đỏ rực, còn ra vẻ nghiêm túc thực sự: “Tôi chỉ là muốn....liếm một cái vào vết sưng của cô....thì nó sẽ khỏi thôi mà...”

Vương Bồi lại vung tay lên tát một nhát.....

19. Chương 19

Lúc này tay còn chưa kịp đưa lên thì Ngao Du đã nhanh nhẹn tránh được, hai tay cực nhanh đến mức không giống lúc nãy say rượu, chưa tỉnh hẳn. anh ta cười hề hề nhìn Vương Bồi, bộ dạng trông vừa đắc ý vừa đáng ghét, kéo kéo cặp quần, mê đắm nói: “Vương Bồi Bồi, cô có muốn tắm cùng tôi không?”

Vương Bồi lắc lắc đầu đi ra ngoài. Cô nghĩ chắc mình bị điên rồi, còn ngốc đến mức đến xem anh ta nữa, tên kia xứng đáng uống rượu cho chết đi.

Nhưng tâm tư lại trở nên tốt hơn chút, cứ nghĩ tới bộ dạng lúc nãy của Ngao Du là cô nhin không được phì cười.

Không bao lâu thì thời tiết cũng đẹp hơn, mây đen đã tan, mặt trời ló ra, chiếu ánh nắng xuống không giống như nửa tiếng trước bầu trời mây đen dày đặc.

Vương Bồi vẽ cũng vẽ chưa xong bức hoạ bỗng cảm giác không thể nào vẽ thêm được nữa. Phong cảnh trong tranh có vẻ ảm đạm, ưu thương, mọi đường nét đều toát lên vẻ đau thương, tựa như thời tiết ngày hôm qua vậy. Nhưng hiện giờ, ngoài cửa sổ bầu trời trong xanh, mặt trời chiếu sáng, một chút cảm xúc bị thương trong lòng Vương Bồi cũng không có nữa.

Lô Lâm đứng phía sau cô cau mày nhìn, trông rất ngạc nhiên, “Bồi Bồi à, hình như nét vẽ của cậu thay đổi khá nhiều”

“Hà?” Vương Bồi quay đầu lại nhìn cô nàng, lòng rộn rã: “Cậu cảm thấy thế nào?” Tự bản thân cô lúc đặt nét bút vẽ cũng có cảm giác khác thường, nhưng không biết thay đổi này là tốt hay xấu, mà cô thì không muốn như thế.

Lô Lâm cười rộ lên, nói thực: “Bồi Bồi à, cậu làm cho người ta sợ rồi đó” Thị xã J có rất nhiều trẻ nhỏ, lúc còn nhỏ đã bắt đầu học vẽ rồi, nhưng giống như tài năng trời cho của Vương Bồi, lại xuất thân từ danh môn thì không phải nhiều. Từ bé cô đã nhận được nền giáo dục nghệ thuật chính thống rèn rũa, hun đúc, đến khi lớn lên lại trải qua trường mỹ thuật tốt nhất, sau khi tốt nghiệp lại được nhận vào dạy ở trường Đại học, chính là học viện nổi tiếng.

Nói về tài nghệ thì Vương Bồi đã thành thực vô cùng, thậm chí không kém gì nhiều họa sỹ tiền bối ở thị xã J, nhưng do cô còn trẻ, cuộc sống chưa trải qua nhiều lắm nên kinh nghiệm không đủ, hình ảnh và các nhân vật dưới ngòi bút vẽ của cô có chút mạnh mẽ, hoặc là không có cảm giác. Nói thẳng ra là cảnh rất miễn cưỡng.

Nhưng nhìn vào bức họa này tuy là vẫn chưa hoàn thành nhưng Lô Lâm lại cảm nhận được nét đau thương ở những đường nét cong cong, tựa như có người nào đó gầy lên bản nhạc buồn đau vậy. “Nó tên là gì?” Lô Lâm hỏi.

Vương Bồi có vẻ ngượng ngùng nhỏ giọng bảo: “Mình định đặt tên là khúc nhạc bi thương” Cô dừng lại chút, bất đắc dĩ nhún nhún vai, buông bút vẽ, cười khổ bảo: “Nhưng giờ một chút cảm xúc cũng không có nữa, không có cách nào để tiếp tục vẽ tiếp được nữa”

“Vậy thì dừng lại từ từ” Lô Lâm khuyên bảo: “Vẽ thì không thể vội vàng được, chỉ khi nào có cảm giác thì mới vẽ tiếp, như vậy mới hoàn thành”

Ăn cơm trưa xong thì đoàn xe lại nối đuôi nhau lên đường, lão Trương lại dặn dò cả đoàn đi chậm, cần chú ý tới an toàn là trên hết. Nhóm Vương Bồi trong xe, Lô Lâm và Ngao Du đều được Vương Bồi và Chu Tích Quân thay nhau lái xe.

Từ thị xã C đi về phía tây, trước mặt là phải đi mất hai giờ trên đường cao tốc, thì đường sẽ thay đổi. Lúc chuyển sang đường cao tốc có người trong đoàn đề xuất ý kiến là nên đi đường nhỏ, như vậy mới có thể nhìn thấy cảnh đẹp trên đường. Ý kiến của người đó lập tức được cả đoàn nhất trí. Vương Bồi và Chu Tích Quân thì nhìn nhau cười khổ, cũng phải cố mà theo sát.

Mới đi được một tiếng thì cả đoàn bắt đầu hối hận, vừa đi vừa kêu khổ. Nhưng chuyện này lại do chính họ chọn nên khổ cũng phải cố mà chịu. Cũng may là cảnh sắc càng ngày càng trở nên đẹp hơn, dãy núi xa xa càng được tôn lên bởi vẻ đẹp của lá cây, nước suối trong suốt, đặc biệt là vòng qua một ngọn núi nhỏ thì thấy xuất hiện trước mặt một dòng thác nhỏ vô cùng đẹp.

Ai nấy đều la toáng lên, vung chân vung tay lấy máy ảnh ra chụp tanh tách, còn tuyệt hơn là nhanh chóng lấy dụng cụ vẽ tranh xuống. Lúc này lại có mâu thuẫn xảy ra!

Ở tại chỗ này ngắm cảnh hay là tiếp tục cuộc hành trình đi lên phía trước, cả đoàn giờ lại chia thành hai tổ. Lão Trương không còn cách nào khác liền tách mọi người ra, hẹn tối sẽ gặp nhau ở khách sạn vùng ngoại ô thành phố Z, còn trên đường đi ai muốn dừng ở đâu thì ông cũng không để ý nữa.

Nhóm Vương Bồi đối với thác nước nhỏ này cũng không có hứng thú, “Cố đi hai canh giờ nữa đến thị xã Z, ở đó có cảnh đẹp hơn chỗ này nhiều” Lô Lâm nói vậy.

Vì thế các cô liền tiếp tục tiến về phía trước. Chu Tích Quân đổi lái, Ngao Du lại xuống ngồi cạnh Vương Bồi, nhỏ giọng lấy lòng, lấy từ trong túi ra một chiếc bình sứ đưa cho cô bảo: “Cô bôi thuốc đi, nếu không vết sưng trên cổ cô càng ngày càng to đó” Lúc nói chuyện ánh mắt của anh ta phát ra ngời sáng, trong suốt thoát nhìn cực kỳ chân thành.

Anh ta càng làm vậy thì Vương Bồi càng không tin anh ta, “Hừ” cô mắng: “Tên không biết xấu hổ kia, chắc chắn anh lên nhổ nước bọt vào trong đó rồi, tôi không thèm” Tên Ngao Du hỗn xược này, chuyện gì anh ta cũng làm được cả.

“Tôi đâu có!” Mặt Ngao Du đỏ hết lên, trông rất tức giận, giọng cao vút: “Vương Bồi Bồi, cô đừng có làm chó cắn Lã Đồng Tân nhé, cô không phải là người tốt gì”

Vương Bồi thấy anh ta tức giận rồi thì đưa tay ra cầm lấy bình, cũng không vội bôi thuốc, mở nắp bình ra ngửi ngửi, có một mùi hương hoa lan thoang thoảng vờn quanh – à, không phải nước bọt của anh ta. Lúc này cô mới yên tâm chút, đổ một ít chất lỏng trong suốt vào lòng bàn tay bôi lên cổ.

Nói thật thuốc này đúng là tốt, mát mát lạnh lạnh, bôi vào thấy nhẹ nhàng. Vương Bồi vội cất chiếc chai đi, xoay người phụng phịu mắng anh ta: “Tên ngốc kia anh sao ghét thế, tôi đã bị cắn lâu như thế, cả một đêm lẫn một ngày rất đau, thế mà anh cũng không lấy thuốc đưa cho tôi..”

Ngao Du đắc ý cười, “Ai bảo cô chọc cho tôi tức giận, tôi không cần cô hai lần đã là tốt lắm rồi, nếu mà là người khác ý à, đã sớm nuốt vào bụng rồi. Trước kia có một người...” Anh ta lại bỗng nhanh nhớ đến một cái tên là Tử Vân cô nương chọc cho anh ta ghét nên anh ta liền ăn nàng rồi....Đúng là đồ mặt dày không biết xấu hổ, Vương Bồi vừa nhìn vừa coi thường.

Chu Tích Quân lái xe khá giỏi, đi cả chặng đường dài mà không thấy sóc chút nào. Lúc trời còn sáng đã chuyển hành lý vào trong khách sạn, cả bốn người mang theo dụng cụ vẽ tranh và máy ảnh đi ra.

Đây đúng là vào năm thời tiết nóng nhất, bây giờ mới hơn bốn giờ, mặt trời vẫn nắng chói xuống, lúc họ ngồi trong xe mở điều hoà thì không biết, giờ mới đi được vài bước thì ai nấy đều toát hết mồ hôi, quần áo ướt đầm.

“Tôi tưởng lên đến trên núi chắc mát mẻ hơn chút chứ” Vương Bồi lau mồ hôi, nhỏ giọng oán giận bảo.

Lô Lâm giải thích: “Đến tối thực ra mới mát, ban ngày hơi nóng chút. Nơi này thời điểm ban ngày nóng nhất là đến bốn mươi độ”

Ngao Du và Chu Tích Quân không ai nói gì, không để ý hai người ai nấy đều ủ rũ, tinh thần thì hoàn toàn suy sụp.

Đi được hơn nửa tiếng thì họ gặp một thác nước nhỏ, phía dưới có hồ nước nhỏ, nước suối róc rách, khắp nơi đều là một màu xanh của núi và cây cỏ. Tuy là nhiệt độ hơi cao, nhưng ngồi bên hồ nước vẫn thấy mát mẻ.

Họ ngồi ở đây một lúc, Vương Bồi và Lô Lâm dừng giá vẽ chuẩn bị vẽ, Ngao Du thì không muốn ở lâu nơi này, đi lòng sục khắp nơi, Vương Bồi bảo Chu Tích Quân đi xem anh ta, đừng để anh ta biến mất.

Một lúc sau thì toàn bộ khắp nơi đều yên lặng, chỉ có tiếng nước chảy từ thác xuống, nước chảy dọc theo hai bên bờ đá tạo thành tiếng róc rách, chạm phải tảng đá phía dưới lại toé ra, có lúc ầm ầm, có lúc lại thông thả, có lúc lại như ru...

Vương Bồi đang quá tập trung vào vẽ tranh, vẽ màu xanh của bầu trời, màu xanh mượt của dãy núi, màu trắng của thác nước, còn có đám sù sì của đá ...

Thời gian trôi qua rất nhanh, lúc Vương Bồi cả người đau nhức không nhấc nổi cánh tay lên thì mới phát hiện xung quanh cô không có người nào. Không có tiếng ai, giá vẽ của Lô Lâm còn ở bên cạnh, gió núi thổi làm giấy vẽ bay bay, mà người thì không biết đã đi nơi nào.

Vương Bồi duỗi dài thắt lưng, quyết định đi xung quanh chút, tiện đường tìm mấy người kia không chịu ngồi yên. Có trời mới biết bọn họ đi gây chuyện gì xấu rồi?

Cô đi dọc theo bờ nước, bờ suối có đường nhỏ, khá gập ghềnh, chắc chắn có dã thú. Khe đá có mấy bông hoa tím ló ra, nhìn hình dáng giống con tôm hùm, trong suối có cá, to khoảng bằng đầu ngón tay của cô, thân dài, mềm mại, đang thông thả bơi qua lại trong nước. Lúc Vương Bồi đưa tay ra để bắt thì chúng nó lại khéo léo lượn qua các kẽ ngón tay của cô bơi đi mất.

Cô đi được một đoạn thì thấy phía trước con suối có một chỗ dốc xuống, cũng rất nhanh tạo thành một thác nước chảy xuống dưới, âm thanh nghe rất mơ hồ. Nơi này có vẻ mát hơn, chắc là trời đã chuyển sang chiều tối, có thể là cây cối quá rậm rạp, ngẩng đầu lên cũng không nhìn thấy trời xanh, chứ đừng nói là ánh mặt trời.

“...Thực như vậy?”

“Không lừa cậu..”

Vương Bồi nghe có tiếng người nói chuyện, một giọng là của Ngao Du, còn giọng kia nghe rất xa lạ. Có thể là người trên núi, trong lòng cô nghĩ vậy, Ngao Du lúc nào cũng chưng bộ mặt đẹp trai dễ sợ ra nên làm cho bất cứ ai cũng buông lỏng không chút đề phòng.

Nhưng mà hình như không phải vậy, hai người họ lúc nói chuyện nghe có vẻ rất quen thuộc.

Vương Bồi vênh tai lên nghe ngóng, giọng nói của họ thoảng trong gió lúc được lúc không, hoà cùng tiếng nước chảy róc rách, cứ mơ màng không rõ lắm.

Vì vậy cô nhẹ chân đi tới gần chỗ đó thì bỗng nghe rõ lời của họ nói: ‘....Cậu định khi nào thì trở về?’ Giọng nói người đàn ông lạ phát ra.

“Không biết, ôi chào, ai mà biết được?” Đây là giọng Ngao Du, nghe rầu rĩ, tựa như có vẻ mất hứng, “Nhưng mà” giọng anh ta lại bỗng thay đổi, mang theo một chút hưng phấn, “Thực ra thì ngày này cũng có chút được, không có ai nói chuyện, cãi nhau...”

“Ha ha..” người đàn ông kia cười to, có chút chế nhạo, “Cậu không phải là vui quá mà quen hết đường về chứ”

“Chuyện này ta cũng không quyết định được” Ngao Du thở dài bảo: “Ông già có đến, ta cũng chưa thể quay về được” Anh ta lập tức chuyển sang đề tài khác, “Cậu cả ngày không ở nhà, lại còn chạy đến chỗ ta, không sợ...”

Lúc anh ta nói chuyện thì Vương Bồi đã đi qua phía thác nước một chút, nhìn xuyên qua lá cây, thấy anh ta đang ngồi trong nước, nói chuyện không phải là với người mà là với một con chim rất to!

Cả người Vương Bồi cứng lại rồi, đó là một con chim to, là một con chim lửa đỏ cô đã từng nhìn thấy, là lúc Ngao Du tới nhà của cô, thì con chim lửa kia đậu trên cây ngoài sân nghe lén họ nói chuyện....

“Ta sợ họ sao?” Chim to há mỏ, phát ra giọng đàn ông, trầm thấp, nam tính, sau đó thì hình như anh ta phát giác ra cái gì, bỗng quay đầu lại, đôi mắt tròn tròn cũng vừa bắt gặp ánh mắt của Vương Bồi.

Vương Bồi kêu “A..” một tiếng, trước mắt tối sầm, không biết gì nữa.

20. Chương 20

“Chim quái, chim quái!” Vương Bồi vừa hét toáng lên vừa hoảng sợ mở bừng mắt ra, túm chặt lấy người Lô Lâm, nước mắt vòng quanh, lại hét to: “Có chim, có con chim quái biết nói tiếng người”

“Ổn rồi Bồi Bồi, ổn rồi” Lô Lâm ôn nhu an ủi cô, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng nhỏ nhẹ bảo: “Đều là nằm mơ thôi, đừng sợ, đừng sợ”

Sao lại nằm mơ được! Cô rõ ràng là nhìn thấy con chim to kia nói chuyện với Ngao Du mà. Đúng rồi, Ngao Du – cô nghe đầu nhìn sang thấy Ngao Du đang yên lặng ngồi xuống bên cô nhìn cô trông vô cùng lo lắng lại xen lẫn nghi hoặc.

Vương Bồi bỗng ngồi bật dậy túm lấy cánh tay anh ta, hỏi dồn dập: “Anh...Vừa rồi anh có phải ngồi nói chuyện với con chim quái kia không? Có phải không hả, có phải không vậy?”

Chu Tích Quân và Lô Lâm đều nhìn cô cười khổ sở, còn Ngao Du thì bộ dạng mờ mịt làm như không hiểu cô đang hỏi cái gì. Người nào cũng như một tên ngốc nhìn cô vậy.

Vương Bồi buông tay ra, mắt đảo bốn phía xem. Cạnh cô là giá vẽ, cách đó không xa là thác nhỏ xinh đẹp đáng yêu kia, cô đã ngồi trên tảng đá to góc ngách mơ hồ nhìn họ. Nhưng mà cô nhớ rất rõ ở phía chỗ ngọt dòng suối kia, có tiếng nước chảy róc rách và lá rừng che kín, nước suối trong vắt, thậm chí cô còn nhớ rõ trước lúc xử cảm giác cả người rất lạnh chắc là ngã vào suối rồi?

Cả người cô run rẩy, cúi đầu nhìn toàn thân, vẫn rất khô ráo, từ chiếc áo sát nách, đến chiếc quần cộc, nhìn cũng không thấy vết tích ngã xuống nước tý nào.

“Chắc là bị cảm nắng rồi” Chu Tích Quân nhỏ giọng giải thích, “Thỉnh thoảng sẽ có chút ảo giác”

Chả nhẽ là ảo giác sao? Vương Bồi nhớ rõ từng câu họ nói với nhau mà, họ còn bàn với nhau lúc nào thì trở về nữa. Chỗ đó không khí thực mát mẻ, nước trong vắt không sâu lắm chỉ đến bắp chân của cô, có hoa màu tím hình tôm hùm, có cá nhỏ bằng ngón tay. Cô còn nhớ rõ cảm giác con cá nhỏ đó luồn lách nhẹ nhàng qua kẽ ngón tay của cô – vậy sao lại là ảo giác được chứ?

Trời đã dần dần tối, Chu Tích Quân giúp thu dọn này nọ cho cô, còn Ngao Du thì đỡ cô đi nhìn bộ dạng không có vẻ gì là áy náy hay hoang mang cả, “Vương Bồi Bồi” anh ta nhìn vào mắt cô bảo: “Vương Bồi

Bồi, tối cô nghỉ ngơi cho tốt nhé, đừng có làm ác mộng đấy” Lời anh ta rất khẩn thiết, ánh mắt cực chân thành, nhưng mà Vương Bồi lại có cảm giác lúc anh ta nói thế có chút không thành thật.

Lúc họ tới khách sạn, còn hai xe nữa chưa tới, Lão Trương đang nóng, cứ gọi điện giục liên tục.

Vương Bồi đã nản quyết không để nhỡ tới con chim quải lạ kia nữa, Lô Lâm và Chu Tích Quân cũng không đề cập tới chuyện này, dù sao chuyện này nói cũng chẳng lợi gì.

Tới lúc ăn cơm tối, Vương Bồi cũng vẫn chưa xuống lầu, cô hỏi Lô Lâm, “Các người phát hiện thấy mình như thế nào?”

“Mình mót quá mới đi tìm chỗ để giải quyết, vừa quay đầu đi thì thấy cậu nằm trên mặt đất, gọi thế nào cũng không tỉnh” Lô Lâm rót chén nước lạnh đưa cho cô, nhỏ nhẹ bảo: “Có thể cậu mệt quá, lúc chiều cậu ngồi trên xe suốt hai tiếng rồi. Thời tiết bên ngoài cũng nóng nữa, rất dễ bị say nắng”

“Thế Ngao Du đâu?” Vương Bồi uống một ngụm lớn, lại hỏi: “Anh ấy đến lúc nào?”

“Anh ấy và Chu Tích Quân cùng nhau đến”

Vương Bồi không hỏi lại nữa. Có lẽ cô thực sự đã nằm mơ thật.

Tối tối cô ngủ rất sớm, uống một viên thuốc do Lô Lâm đưa, nằm xuống chẳng bao lâu thì ngủ say, đến cả mộng cũng không mơ nữa. Nhưng ngủ cũng không được yên, lúc nào cũng cảm giác có người ở bên nói chuyện, thật sự rất gần, hình như là ngay bên tai cô vậy, giọng trầm thấp, không biết là nói gì đó cô nghe không rõ lắm.

Lại còn có người vuốt ve trán của cô, miệng có gì đó mềm mềm áp sát, lại còn có gì đó ghê tởm cứ đảo trong miệng cô làm hòng cô thấy lạnh lạnh, rồi có gì đó ấm áp trượt dần từ hòng cô xuống. Chỉ một lát sau cô càng mơ màng không rõ.

Sáng sau lúc tỉnh dậy, Vương Bồi cảm thấy tinh thần vô cùng sáng khoái, rửa mặt, đánh răng xong còn ra phía sau khách sạn chạy vài vòng, lúc trở lại phòng tinh thần sáng láng hào hứng gọi Lô Lâm rời giường.

“Cô không sao chứ?” Lô Lâm kinh ngạc nhìn cô, trông có vẻ lo lắng.

“Gì cơ?” Vương Bồi vung vẩy hộp sữa, bộ mặt khó hiểu nhìn cô nàng, “Chuyện gì vậy? À, cô uống sữa chua không? ngon lắm”

Lô Lâm lắc lắc đầu, hoảng hồn đi vào nhà vệ sinh, không nói gì. Vương Bồi tuy cảm thấy cô nàng có chút lạ lạ nhưng cũng không dám hỏi. Ai cũng đều có bí mật cả, không phải thế sao?

Hôm nay đích đến của họ là thành cổ Phượng Hoàng, thực ra thì cũng cách không xa lắm, nhưng nhóm họ những người này có chút lười, cả tỷ kỷ luật đều không có, cứ ăn sáng xong Lão Trương bắt đầu lộ vẻ mặt tuyệt vọng. Lúc bắt đầu xuất phát, Lão Trương thân béo lại vất vả một hồi, mãi tới trưa cả nhóm mới tập trung ở thành cổ ăn cơm, để lâu thì sẽ qua cơn đói mất.

Nhóm họ ở lại thành cổ hai ngày, sau đó lại hướng phía Tây đi Đức Kháng và một số dân tộc thiểu số chưa được tìm ra sinh sống. Những nơi đó Vương Bồi chưa lần nào đến, nhưng với Lô Lâm thì lại quá quen thuộc, Chu Tích Quân thì nói lúc còn học đại học cũng có tới du lịch một lần, đến cả Ngao Du lúc nhìn thấy trang phục rất đẹp của cô gái Miêu (cô gái Mèo) thì cũng coi như chuyện bình thường.

Vậy chỉ có mỗi mình cô là tổ thái độ chưa nhìn thấy bao giờ cả! Vương Bồi lặng im suy tưởng.

Xe họ chạy rất nhanh, trước mười hai giờ thì đã đến chỗ định trước. Trừ Lão Trương và một vài người ra, những người khác còn chưa tới, nhóm Vương Bồi cứ đi dạo vòng quanh trong thành trước.

Trần Phù Dung và Trần Dao Lý tuy chỉ là những trấn nhỏ nhưng phong cách lại khác nhau hoàn toàn. Trần Dao Lý là điển hình của phong cách Thủy mặc kiểu Trung Quốc, tường trắng cây xanh, xa xa có bờ tường xây cao, còn có chiếc cầu gỗ kiểu cổ xưa vắt qua sông, hai bên có cột chống đỡ. Còn trấn Phù Dung thì màu sắc rực rỡ hơn chút, nhìn giống như tiên cảnh. Sông Đà chảy qua trấn, hai bên bờ sông là nhà sàn san sát, màu sắc đồ sộ, cửa sổ nhỏ có cô bé xinh xắn ngồi ...

Lúc còn trẻ Vương Bồi đã đọc qua cuốn Biên Thành, khi đó cũng đã tưởng tượng ra cảnh thế ngoại đào nguyên, lối văn tả cảnh yên tĩnh trở thành chốn đẹp mê hồn, vì vậy cô nhịn không được đã vẽ phác thảo trong lòng cảnh nơi đó, có nhiều núi, có nhiều suối, lại có những cô gái trong sáng, ngây thơ nữa. Lúc tới nơi này, mới biết được thì ra nó là như thế, nguyên bản nó phải như thế này.

Lúc tối, đèn đường đã bật sáng, phía dưới tiếng nước róc rách chảy, nhìn cảnh đêm vô cùng tuyệt đẹp.

Hôm sau ăn cơm trưa xong, Vương Bồi đến gần bờ sông dựng giá vẽ lên bắt đầu vẽ phong cảnh, Lô Lâm thì không biết đã đi chỗ nào, Chu Tích Quân nói là muốn đi thăm một số nơi một chút, chỉ còn Ngao Du là lặng yên ngồi bên Vương Bồi. Điều này làm cho Vương Bồi có chút ngạc nhiên.

“Sao anh không đi một chút đi?” Cô hỏi anh ta, bây giờ thái độ của anh ta với Chu Tích Quân đã đỡ hơn rất nhiều, trên đường đi hai người còn nói chuyện với nhau nữa.

“Không muốn đi tí nào, tôi chỉ muốn ngồi bên cô thôi” Ngao Du lấy từ trong khách sạn ra một chiếc ghế, đặt cạnh Vương Bồi rồi ngồi xuống, chống tay lên má, bộ dáng trông cực kỳ ngoan ngoãn. Nếu anh ta cứ ngoan như thế thì tốt quá, Vương Bồi nghĩ, nếu vậy cô cũng sẽ bớt việc, cũng sẽ không phải tức giận đến độ nổi trận lôi đình với anh ta nữa. Gần một tháng nay, tính tình của cô đã nóng lên rất nhiều.

Vương Bồi vẽ được một lúc mà anh ta thì vẫn ngồi bên im lặng không nói câu nào. Thỉnh thoảng Vương Bồi lên nhìn mặt anh ta nhưng anh ta cũng không biết chỉ thấy ánh mắt anh ta đang lạc đi nơi nào, hình như lâm vào trầm tư – điều này cũng không giống anh ta lắm.

Vương Bồi định mở miệng hỏi xem anh ta có chuyện gì không thì di động trong túi reo lên. Cô luống cuống thò tay lấy di động ra, vừa mở máy thì thấy một dãy số lạ. Nghi ngờ tan nhanh, tiếng giáo sư Vương hiền lành hoà ái truyền tới, ánh mắt của cô nóng lên sắp khóc.

“Ba à, con rất nhớ ba, sao mãi đến giờ ba mới gọi điện cho con vậy” Vương Bồi hít hít mũi, cũng nén nước mắt vào không dám khóc. Trước đây cô lúc nào cũng gọi ông là Vương Giáo sư, lúc giận thì gọi ông là Vương Lão thủ lĩnh, nhưng mà lâu không thấy ông, thì cảm thấy gọi ông một tiếng “ba” lại rất hợp.

Vương giáo sư cười ha ha, “Bồi Bồi à, nghe mẹ con nói con đi vùng Tương Tây rồi, giờ đang ở đâu thế? Đã quen chưa? Trên đường đi phải cẩn thận đó...” Ông lại đồng dài dặt dờ cô một tràng, Vương Bồi cảm thấy giọng ông thật sự dễ nghe, rất lọt tai, lại rất an tâm.

“Ba ba, khi nào thì ba về vậy, con nhớ ba quá hà”

“Vài ngày nữa, à, lúc con từ Tương Tây về đại để là có thể gặp được cha đó” Ông dừng chút, lại nhỏ giọng bảo: “Ngày mai nhóm của cha lại đi Tân Cương, chắc gọi điện cũng không liên lạc được đâu. Khi nào quay về cha sẽ gọi điện cho con nhé. À, đúng rồi...” Ông bỗng như nhớ ra điều gì lại nói thêm: “Chú nhỏ của con cũng sắp về rồi đó”

Tiểu thúc thúc....Chú ấy...Sắp về rồi ư.

Chỉ có vài giây thôi mà Vương Bồi cứ nắm chặt điện thoại trong tay ngây người, đến một câu cũng nói không nên lời. Tiểu thúc thúc của cô, sắp về rồi! Chú ấy sao giờ mới quay về, sao giờ mới quay về?

“Bồi Bồi, Bồi Bồi à...” Vương giáo sư hỏi, “Con còn nhớ rõ chú nhỏ của con không?”

“Con đương nhiên là nhớ rõ chứ!” Vương Bồi phản ứng mạnh, lớn tiếng trả lời. Nhưng thái độ của cô quá nghiêm túc nên giọng bỗng cao vút lên, làm cho Ngao Du hoài nghi nhìn về phía cô.

“Tiểu thúc thúc, chú....khi nào thì trở về?” Vương Bồi cảm thấy cô thật đúng là bình tĩnh, cô đã đợi mất mười năm thì người kia mới trở về, cô lại còn bình tĩnh đến mức hỏi như vậy, giọng cũng không run, nói năng cũng không có lộn xộn.

“Có thể là tháng 9, hoặc tháng 10, không rõ nữa” Nói xong Vương giáo sư không muốn nói tiếp đề tài này nên lại tiếp tục dặt dờ Vương Bồi phải đi đường cẩn thận, cố ăn uống nhiều chút. Cha và con gái nói chuyện với nhau phải mất hơn mười phút mới dừng.

Sau đó Vương Bồi trầm tĩnh hẳn, tâm tư hiện giờ của cô cũng thật kỳ lạ. Rõ ràng là hưng phấn và kích động như thế nhưng cô lại từ từ bình tĩnh quyết tâm cầm lấy bút vẽ chậm chậm, một chút cũng không để

hở tý giấy vẽ nào.

Lát sau cô ngẩng đầu lên thì thấy Ngao Du đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt đó của anh ta tự dừng lại có chút thâm sâu mang nhiều ý tứ hàm súc – lúc họ gặp nhau lần đầu tiên, Ngao Du cũng giống vậy, chỉ tiếc giả bộ cũng toàn lời đuôi.

“Ngao Du..” Vương Bồi hứng thú nhìn anh ta, “Anh làm người mẫu cho tôi nhé”

Ngao Du không thèm nhìn cô, quay người đi vào khách sạn,

Vương Bồi, “Hừ..” một tiếng rồi lại tiếp tục vẽ.

Sông Đà chảy chậm chậm, nhà sàn cổ xưa, thiếu nữ trên sông...thật đẹp.

Cô không cần Ngao Du đến phá nát hình ảnh đó của cô đâu, mặc kệ anh ta có đẹp trai đến cỡ nào đi chăng nữa!

21. Chương 21

Tối Vương Bồi lại mơ thấy ác mộng, trong mộng có một con Bạch Long cứ bay quanh quẩn bên cô, bay đi bay về rồi cuối cùng biến thành Ngao Du với gương mặt dữ tợn, mắt hung ác nhìn cô, nhe nanh giương vuốt mắng: “Vương Bồi Bồi, ngươi là người không có tim, xem ta một ngụm nuốt chửng ngươi” Nói xong thì lại biến thành rồng, há chiếc mồm to đầy máu tiến về phía cô...

Vương Bồi giật mình tỉnh giấc, lấy tay lau mặt, đầu cổ đầy mồ hôi.

Cô cũng chưa làm gì quá đáng với anh ta cả! Vương Bồi bực mình nghĩ, cô đã làm trâu làm ngựa nấu cơm cho anh ta ăn, làm thịt nướng, lại ăn nói khép nép cầu xin người ta đi giúp anh ta, lúc anh ta uống say còn đi xem nữa...Giống như hầu hạ tổ tiên vậy, người không có lương tâm phải là tên tiểu quỷ kia mới đúng chứ!

Tên hồn xược kia, đến cả mơ cũng không tha cho cô! Vương Bồi nằm mãi trên giường, lăn qua lộn lại nhưng vẫn không ngủ được, vì thế rời giường, mở cửa sổ ngắm cảnh đêm.

Trên trời có trăng tròn sáng, loé ra những tia sáng vàng óng đẹp vô cùng, chiếu những tia vàng óng vào cửa sổ, xa xa có đèn, cũng không sáng lắm nhưng lại trong trẻo, lạnh lùng đến kỳ lạ. Lúc gió thổi qua, chiếc đèn lồng lay động nhẹ nhàng.

Trong đầu Vương Bồi lại hiện ra hình ảnh Bạch Long, toàn thân màu trắng, trên có lớp vảy xếp rất đẹp, đầu có sừng, mắt sáng, đang nhe nanh múa vuốt, nhìn hành động trông rất giống Ngao Du, giống lắm. Tên Ngao Du kia thực đúng là tên hồn xược mà, hình như tối có vẻ mắt hững cũng chưa thèm xuống ăn cơm. Chu Tích Quân bảo là chưa tới tám giờ thì anh ta đã lên giường đi ngủ rồi.

Có trời mới biết là ai đắc tội với anh ta đây.

Trời vừa hửng sáng, Vương Bồi đã nổi hứng lấy áo khoác choàng vào đi tản bộ trong sương sớm. Trên đường không có nhiều người lắm, có người đang mang bánh đi rao dọc phố, Vương Bồi mua hai cái bánh nhân đậu vừa đi vừa ăn, mới ăn một miếng thì nghẹn không ăn nổi nữa.

Cô đi dọc bờ sông Đà, không nhanh không chậm, đi đến lúc mệt mới dừng lại ở bậc cầu thang bên sông ngồi xuống nghỉ. Một lát cũng có người ngồi xuống bên cô, dựa vào rất gần, Vương Bồi có chút không quen, hung hăng định trừng mắt thì lại nhìn thấy mặt Ngao Du.

Vương Bồi chưa từng nhìn thấy trên mặt Ngao Du lại có nhiều biểu hiện vừa phức tạp vừa thâm thúy đến như vậy, có chút hoảng hốt tựa như người này hơi xa lạ, không tự chủ được đưa tay ra hua hua trước mặt anh ta, nhỏ giọng thử gọi tên anh ta: “Ngao Du”

Ngao Du thần nhiên liếc cô một cái, trông có vẻ rất tức giận. Về mặt quen thuộc này làm cho Vương Bồi thở phào nhẹ nhõm, hỏi nhỏ: “Ngao Du à, anh đang mất hứng à?”

Anh ta không nói tiếng nào, mặt rất bình tĩnh, ánh mắt lướt nhìn mặt nước, không chớp mắt chút nào, tựa như ở nơi đó có cảnh rất đẹp vậy.

Vương Bồi cũng hiểu ra đôi chút, nhưng càng nghĩ lại càng không biết mình đã làm gì đắc tội anh ta, vì vậy lại hỏi tiếp: “Có phải....tôi làm cho anh mất hứng không?”

Ngao Du lại liếc xéo cô lần nữa, “hừ” một tiếng, giống như cam chịu vậy.

“Nhưng mà...tôi nói cái gì vậy ha?” Vương Bồi cảm thấy ầm ỨC quá, tên nhóc này, sao mà lại giống con gái thế không biết, tính tình thì nhỏ nhen, hơi tY là giận dỗi. Không biết anh ta có lén khóc một mình nữa không đây – Vương Bồi nghĩ ngợi, cảm thấy khả năng này cũng có thể lắm, anh ta cũng có khả năng giống cảnh trong mơ nữa, tức lên là cắn người ngay.

Ngao Du không đáp lại cô, mà cứ nhìn cô chăm chú, mắt rất sáng, ánh mắt còn thành thật, “Vương Bồi Bồi, cô có thích tôi không? Tôi và tiểu thúc thúc, cô thích ai hơn vậy?”

“Tiểu thúc thúc của tôi á?” Vương Bồi kinh ngạc nhìn anh ta trông khó hiểu, “Anh nghe thấy tên tiểu thúc thúc của tôi ở đâu thế?” A, đúng rồi, hôm qua lúc Vương giáo sư gọi điện tới thì anh ta cũng có mặt ở bên cạnh mà. Thì ra là....ghen tị ha? Tên nhóc hỗn xược này, tư tưởng độc chiếm đúng là lớn kinh.

Mặt Ngao Du cứng lại, trừng hai mắt nhìn cô, lại tiếp tục tra hỏi: “Bộ dạng của anh ta rất đẹp trai sao? Có đẹp trai bằng tôi không vậy?”

Vương Bồi cảm thấy khó xử vô cùng, mặt mày đều nhăn lại, lắc lắc đầu: “Không biết, hơn mười năm rồi tôi cũng chưa nhìn thấy chú. Có thể chú đã mập hơn, hầy da, cũng không rõ nữa. Nhưng mà đàn ông có bộ mặt đẹp trai không quan trọng, quan trọng là phải thành thực, chững chạc, lại biết săn sóc nữa. Ấy da, anh còn nhỏ lắm không hiểu gì đâu”

Mặt Ngao Du đều tái cả rồi, tức đến mức duỗi cả hai chân ra, đập vào trong nước, quay phắt đầu nhìn trừng trừng Vương Bồi, “Tôi không phải trẻ con, tôi đã trưởng thành....so với cô còn trưởng thành hơn rồi. Tôi lớn hơn so với cô rất nhiều”

Vương Bồi cười nhạt, “Thôi đi, nhìn tính cách của anh đi, lại còn giận dỗi nữa, biết đâu chừng anh còn khóc nhè nữa cơ đấy. Đàn ông thì sẽ không như vậy, anh chỉ là một đứa trẻ không biết lớn trong thân xác người đàn ông thôi. Anh...anh xem xem, Chu Tích Quân người ta ý à....Chu Tích Quân người ta nói chuyện hay làm việc đó mới gọi là thành thực, chững chạc, lại phong độ nữa. Con gái ai cũng đều thích người như thế, muốn lấy thì cũng phải lấy người như thế. Anh...bộ dạng đẹp trai của anh chẳng dùng được vào việc gì cả!”

” Cô thích anh ta?” Anh ta tức đến mức đứng phắt dậy, từ trên cao nhìn xuống cô, trong mắt bốc lửa: “Cô, thì ra là cô thích anh ta! Hừ, tôi đã sớm biết anh ta không phải là người tốt rồi”

“Đấy xem xem, lại bày đặt tính trẻ con ra rồi” Vương Bồi bất đắc dĩ lắc đầu, nhún vai, nghiêm chỉnh nhìn anh ta: “Ngao Du, anh cảm thấy bộ dạng hiện giờ của anh chững chạc lắm sao? Con gái sao lại thích đàn ông chững chạc là vì họ nói chuyện hay làm việc đều không bông bột, đỉnh thiên lập địa, làm cho người ta có cảm giác thực an tâm, thực kiên định. Nhưng mà anh thì sao, anh còn để người khác chiếu cố đến anh. Ai lại muốn lấy chồng mà bị trở thành người trông trẻ hả?”

Ngao Du khẽ cắn môi, định phản bác nhưng nghĩ mãi cũng không nói ra được gì, hung hăng dậm chân, xoay người bỏ chạy.

Sương mù từ mặt nước bốc lên, lập tức bao phủ toàn bộ trần nhỏ, cảm giác mười thước cũng không nhìn thấy rõ phong cảnh.

Lúc quay về Vương Bồi đi rất chậm, đợi đến lúc tới khách sạn thì cả đoàn đã ăn sáng dưới lầu. Thấy cô trở về, Chu Tích Quân chạy nhanh tới đón cô, “Ngồi ở đây nhé” Nói xong còn đứng lên giúp cô múc một bát cháo.

Ngao Du ở bên nhìn, nhẩn hết lông mày lại, chanh chân chạy tới nhặt một quả trứng lên bóc, chỉ trong vài giây thì đã bóc sạch sẽ. Anh ta tũm tũm cười mang trứng gà bóc đặt xuống đĩa trước mặt cô, lại nhanh nhẹn lấy lọ hạt tiêu tới, rắc xuống bảo: “Cô ăn đi”

“Ôi, Ngao Du sao mà ngoan thế không biết” Lô Lâm ngồi bên cười khen anh ta.

Ngao Du lập tức cao hứng đứng dậy, ánh mắt cười tít lại. Nhưng rất nhanh anh ta lại ý thức được gì đó, chạy nhanh trở lại bàn, hơi hơi cười, vẻ mặt lạnh nhạt.

Vương Bồi tự dưng cảm thấy khó xử quá.

Có lẽ như vậy tốt hơn phải không? Vương Bồi cũng không biết có đúng không nữa.

Ăn sáng xong, lão Trương tuyên bố mọi người được tự do trong hai ngày, muốn ăn thế nào thì ăn, ngày kia tất cả lại cùng nhau đi Đức Kháng.

Đồng Thiện lại gần Ngao Du rủ đi chèo thuyền trên sông Đà, Ngao Du mất hứng phẩy tay, “Tôi không thêm đi, nước không sâu lắm, chèo thuyền trên sông tôi thấy chẳng có hứng tý nào” Anh ta nhướn mắt lên nhìn Vương Bồi, cười tủm tỉm, “Tôi sẽ ngồi bên Vương Bồi xem cô ấy vẽ. À, Vương Bồi Bồi, tôi nghe nói kẹo gừng ở đây ăn ngon lắm, tý nữa tôi đi mua một ít về được không?”

Anh ta ân cần như thế làm Vương Bồi cực kỳ khó xử, đứa bé này, thực sự không cần phải làm như thế chứ.

Thế mà anh ta cũng ngồi ở bên Vương Bồi thật, lúc lúc lại lấy nước, lúc lại quạt quạt, rồi lát lại hỏi cô xem có nóng không, có đói bụng hay không...Vương Bồi cơ bản là không còn tâm trạng nào để vẽ nữa.

“Nếu không anh đi dạo xung quanh đi được không?” Vương Bồi buông bút, thở dài, nhỏ giọng thương lượng.

“Tôi thích ở đây” Anh ta mở to ánh mắt vô tội nhìn cô.

Nhưng mà...Vương Bồi nhìn sang trái rồi sang phải, nhìn du khách ở gần bên nghỉ chân, làm ra vẻ là đang xem phong cảnh nhưng thực ra thì lén ngắm Ngao Du, có người còn lạng lẽ giơ máy ảnh lên chụp anh ta một cái thế mà anh ta cũng không tức giận.

“Thế...tôi đi một chút vậy” Ngao Du rốt cục thấy có chút không thích hợp, than thở, gõ gõ nhẹ vào lưng, “Tôi đi tìm Chu Tích Quân xem anh ấy đang làm gì vậy”

Đợi anh ta đi rồi, tâm tình Vương Bồi mới ổn trở lại, nhưng không hiểu sao, nhìn bức hoạ này cô cũng không thể nào tiếp tục vẽ tiếp được nữa. Thế là lại thay giấy, bắt đầu nghĩ vẽ bức mới. Chỉ một lát sau, trên giấy đã hiện lên hình ảnh một tiểu Bạch Long, vẩy đuôi, sừng dài, lại còn nhe răng nhìn rất giống bộ dạng Ngao Du đang tức giận nữa.

Vương Bồi cứ vẽ cứ vẽ rồi tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Đến tối cô lấy bức hoạ đưa cho Lô Lâm xem, Lô Lâm cười to đến nỗi ngã lăn ra trên đất, ôm cả bụng nói: “Bồi Bồi à, cô cũng thật là. Ha ha, tiểu long này, đừng có nói nha, cảm giác rất giống Ngao Du đó”

Bản thân Vương Bồi cũng không rõ nữa, không hiểu sao nghĩ vẽ Ngao Du lại trở thành rồng vậy.

Cô đem bức vẽ cất đi cẩn thận, chờ Ngao Du về sẽ tặng cho anh ta – cứ nghĩ tới thái độ của anh ta, chắc chắn rất thích thú đây.

Tối hai cô nằm trên giường thì thầm nói chuyện, Lô Lâm lại nhịn không được hỏi cô, “Bồi Bồi à, Ngao Du kia, họ hàng thân thích của cậu, có phải thích cậu rồi không?”

Vương Bồi suýt thì nghẹn, bị nước miếng của mình làm sặc, ho khù khụ đến long trời lở đất.

Mãi một lúc sau cô mới bình thường trở lại, vỗ vỗ ngực bảo: “Nè, nói ra cũng thật buồn cười, Ngao Du anh ta....anh ta vẫn là trẻ con đấy. Hơn nữa...” hơn nữa anh ta lại là một tên nhóc hay phá rối, tính tính thì xấu, thích làm nũng, thích tố cáo, lại còn vô liêm sỉ không biết xấu hổ nữa, lại còn mê đắm vào...

Hãy da, sao anh ta lại là một tên phá rối đến thế chứ!

“Mình nói với cậu nhé, đừng nhìn anh ấy trông có vẻ trẻ con, ngây thơ, đơn thuần, thực ra Ngao Du anh ấy mê sắc đó” Vương Bồi cau mày bảo, “Sợ là sẽ mang hoạ đến cho con gái nhà người ta mà thôi, hơn nữa, hơn nữa....anh ta còn không biết mình làm sai nữa cơ” Cô còn nhớ rất rõ lần trước bạn anh ta là Trọng Hằng bảo đã tìm được một bạn gái thực sự rồi tính chuyện kết hôn thì anh ta còn rất ngạc nhiên, bộ dạng thực không ủng hộ chút nào.

“Cho dù...cho dù anh ta có tâm tư như thế đi nữa thì...”Vương Bồi nghĩ nghĩ rồi nói thực: “Đó là vì mình không thêm quan tâm đến anh ta. Một người tự cao tự đại như vậy, lại không biết xấu hổ nữa nên mới thế” Càng đưa tới cửa, càng là không quan trọng, mà càng quan tâm thì anh ta ngược lại càng dưng cảm xông tới.

Lô Lâm yên lặng nghe, vẻ mặt có chút nghi hoặc, “Mình thì cảm thấy Ngao Du...anh ấy cũng không có phá rối”

Phá rối hoặc là không xấu, chỉ là hai từ mà có thể nói lên rất rõ ràng.

“Thế ha” Vương Bồi nhắm mắt lại, giọng nói có vẻ mê man đi: “Anh ta là đứa trẻ tốt, trừ có chỗ ngốc nghếch ra”

Nhưng mà, cũng chỉ là một chú bé mà thôi.

22. Chương 22

Cả đoàn ở lại Phụng Hoàng hai ngày sau đó mới xuất phát đi Đức Kháng.

Ngao Du thì càng ngày càng có biểu hiện không thích hợp. Anh ta rất nhanh học mỗi một động tác của Chu Tích Quân, thần thái nói chuyện, thái độ, giọng nói, hầu như tất cả mọi thứ đều giống nhau y đúc. Anh ta bắt đầu quan tâm săn sóc tới 2 phụ nữ trong xe, vừa nhiệt tình lại vừa ga lăng. Nếu Vương Bồi không hiểu rõ anh thì thực sự cảm thấy anh ta rất thành thực. Nhưng hiện giờ cô chỉ có cảm thấy bất an một chút. Cô thà rằng Ngao Du vẫn giống như trước thích làm nũng lại nói chuyện khoa trương như vậy ít ra cũng có cảm giác chân thật chút.

Lúc đến Đức Kháng, mọi người tụ tập một chỗ ăn cơm, rồi lão Trương lại tuyên bố để mọi người được tự do hoạt động. Họ sẽ ở đây khoảng mười ngày, có thể đi cảm thụ tình cảm đặc thù của dân tộc nơi đây, cũng tiện thăm thú phong cảnh xinh đẹp tự nhiên luôn.

Sau khi ăn xong bốn người họ họp lại cùng nhau bàn bạc hành trình đi trong mấy ngày này. Dù sao thì Vương Bồi và Lô Lâm là hai họa sĩ vẽ là chủ yếu, chỉ sợ trời buộc Chu Tích Quân và Ngao Du cả ngày.

“Nếu được thì hai anh có thể lái xe đến vùng bên ngắm cảnh đi. Vài ngày sau tới đón chúng tôi được không?” Lô Lâm mở miệng gợi ý.

Chu Tích Quân còn chưa kịp nói gì thì Ngao Du đã cướp lời: “Tôi không đi, tôi ở đây làm bạn với Vương Bồi Bồi” Anh ta rất sốt ruột, hai ngày bắt trước Chu Tích Quân đã bay mất không thấy tăm hơi, giờ lại khôi phục về bá đạo vô lý như trước đây. Vương Bồi cười rộ lên, làm Ngao Du đỏ hết mặt.

Chu Tích Quân thì chỉ hơi cười, nói thêm vào: “Hai người các cô tự chiều cổ chính mình đi. Tôi và Ngao Du sẽ tự mình an bài. Cảnh sắc nơi này tuyệt đẹp, phong thổ lại rất hữu tình. Các cô chẳng lẽ lại muốn đuổi chúng tôi đi hay sao?”

Nhìn hai người nói vậy nghe thấy có chút gì đó ảm ức, nếu không bảo người kia thành thực, so với Ngao Du tên nhóc chưa dứt sữa kia thì đúng là khác hẳn.

“Vương Bồi Bồi..” Ngao Du bắm sát lấy Vương Bồi, mặt mũi khấn trương nhìn cô, trên mặt viết rõ ý “nếu cô đuổi tôi đi thì tôi sẽ không để yên cho cô đâu”. Vương Bồi cũng không dám chọc giận anh ta, kéo làm cho tên kia mà bực lên nói toàn lời lẽ bá đạo thì đúng là dọa người. Cho tới giờ Vương Bồi còn nhớ rõ tư thế hùng dũng của anh ta lúc tức giận trông phát khiếp.

Vì vậy cả bốn người đều cùng nhau đi.

Chẳng qua là dù về phong cảnh nhưng Vương Bồi và Lô Lâm vẫn phải tìm chỗ nào đó khác chút. chẳng hạn như lúc mặt trời mọc, hoặc là sương giăng trên thôn trang, nổi bật bộ váy áo xinh đẹp của cô gái...còn Ngao Du thì một bước cũng không rời Vương Bồi.

Thỉnh thoảng Vương Bồi lại nghĩ ngợi không biết Ngao Du đối với cô là loại tình cảm gì? Là y lại hay là thích? Mà thích là như thế nào? Tình yêu giữa nam và nữ sao? Chính bản thân Vương Bồi cũng còn chưa biết tình yêu là gì nữa.

Cô nghĩ một lúc mà thấy váng đầu, vì thế cũng không cố tìm ra đáp án nữa. Quay sang liếc mắt nhìn Ngao Du lớn tiếng gọi: “Ngao Du!”

Anh ta lập tức vui vẻ đáp lại: “Nữ vương bệ hạ có gì chỉ bảo?”

Vương Bồi chỉ tay lên núi bảo: “Mở đường!”

“Tuân lệnh!”

Họ ngắm cảnh trên đỉnh núi, nơi này nhìn thấy có ruộngn trũng trũng điệp điệp, như ẩn như hiện trong sương mù. Màu xanh của lá, tiếng róc rách của nước suối, còn có không khí tươi mát làm cho người ta nhận không được hít một hơi thật sâu hưởng thụ, làm cho con người ta cảm thấy sáng khoái từ đầu tới chân.

“Muốn vẽ phải không?” Ngao Du hỏi, lúc nói thì buông giá vẽ xuống định dựng lên cho cô vẽ.

Vương Bồi nhanh tay ngăn anh ta lại bảo: “Không cần, để tôi ngắm đã” Dem cảnh đẹp như vậy ghi tạc trong lòng mà không cần giấy gì cả. Trong ngực có cảm hứng thì cầm bút mới thêu được nét đẹp. Họ ở trên đỉnh núi nhiều giờ mà chỉ nói có hai câu, toàn bộ thời gian là Vương Bồi nhìn cảnh trí đến ngẩn người. Ngao Du ngồi bên cũng im lặng không nói.

“Này....” Xa xa có người hét to, âm thanh vang xa thật dài, quanh quẩn ở trong không gian.

Ngao Du cũng tự dừng hứng lên, vỗ vỗ hông hướng về phía dãy núi đối diện hét to: “Này...” giọng của anh ta cao vút, âm lại dài, cảm giác làm cho toàn bộ không gian xuyên thấu.

Người phía đối diện cũng lập tức hưng phấn đứng lên lại hét to liên tiếp, hình như là “Anh khoẻ không, xin chào” đại để là câu chẳng có nghĩa gì. Ngao Du rống to hai tiếng rồi sau đó chán lại ngồi trở lại bên Vương Bồi, nhỏ giọng bảo: “Cô sao không đi hét to hai tiếng đi, rất sáng khoái đó”

Vương Bồi đáp: “Cổ họng tôi bị đau”

Lúc họ xuống tới chân núi thì gặp nhóm khác gồm có hai nam hai nữ, đều là thanh niên, khi nhìn thấy Ngao Du, hai cô gái kia mắt đều ngời sáng, một người còn chụm lại lén nhìn họ. Trong nhóm có một thanh niên cười to hỏi: “Vừa rồi ở trên núi là hai người sao?”

Thì ra họ chính là người đứng ở núi đối diện kêu gào, có lẽ là do tính cộng đồng muốn giao lưu gần gũi nhau nên ai cũng có cảm giác gần hơn, đến cả Ngao Du cũng không hề bực mình đuổi họ nữa là.

Chàng thanh niên hỏi: “Hai người là du khách phải không? À, hoạ sỹ!” Anh ta nhìn thấy giá vẽ trong tay Ngao Du thì tỏ thái độ hâm mộ: “Chúng tôi là lũ khách, thích cùng nhau tới đây thám hiểm” Anh ta nhiệt tình giới thiệu mọi người trong nhóm, cô gái cao cao kia tên là Từ Khiết, cô gái có cái đầu xinh xắn kia tên là Kỳ Trúc, còn người thanh niên cao gầy tong teo nhìn hơi chút lạnh lùng tên là Trương Mậu Lâm, mà anh ta thì tên là Cảnh Thích.

Ngao Du thì “Nga” một tiếng cũng không có ý giới thiệu gì. Cảnh Thích cũng không giận, cười hì hì hỏi Vương Bồi “Người đẹp cô tên là gì?”

“Vương Bồi” Vương Bồi chỉ tay vào Ngao Du bảo: “Đây là bạn tôi Ngao Du”

“Ha...” Cảnh Thích lập tức bị tên này làm cho bật cười, còn mấy người thanh niên trong nhóm thì nhún mày cười không dứt. Trần Kỳ Trúc xinh đẹp còn chủ động tiến đến gần Ngao Du làm quen: “Hai người ở chỗ nào? Lát nữa chúng ta cùng ăn cơm với nhau đi”

“Chúng tôi còn có bạn nữa” Vương Bồi nhẹ nhàng từ chối. Nhưng Trần Kỳ Trúc thì lại coi như không biết hoặc cố tình nghe không hiểu, vẫn cao hứng bảo: “Vậy thì cùng nhau ha, càng nhiều người càng náo nhiệt chút. À đúng rồi, ngày mai chúng tôi đi thám hiểm rừng nguyên sinh, hai người có đi cùng không?” Lúc nói chuyện cô nàng còn đến gần bên người Ngao Du, đưa tay ra rất tự nhiên kéo lấy tay anh ta.

Ngao Du lập tức nhú mày, nhưng lần này không lỡ mồm giật ra, mà khẽ nhìn sang Vương Bồi, lẳng lặng đi tới bên cô, nhẹ nhàng tránh khỏi tay Kỳ Trúc.

Vương Bồi chăm chú nhìn mặt Từ Khiết đang cười chế nhạo, còn mặt Trương Mậu Lâm thì thâm sì cứng ngắc lại.

Nhóm bốn người này quan hệ phức tạp quá, Vương Bồi nghĩ ngợi cũng không muốn đi cùng với họ, cho dù Cảnh Thích có nhiệt tình cỡ nào cũng vô dụng.

Nhưng lòng của cô thì lại bị hấp dẫn, chuyện đi bộ này, xuyên qua này, rừng nguyên sinh gì đó này, nghe sao mà cảm thấy thần bí kích thích thể không biết. Lúc trở lại trong thôn cô nói chuyện với Lô Lâm, Lô Lâm lập tức vỗ hai tay hưởng ứng: “Đội chúng mình vẽ xong rồi đi, dù sao thì từ đây cho đến lúc tập trung cũng còn xa”

Chu Tích Quân cũng giơ tay lên đồng ý, Ngao Du thì vô cùng cao hứng, thật là kỳ nha, lúc trước Trần Kỳ Trúc mời anh ta cùng đi thì sắc mặt anh ta trông chán lắm cơ mà.

Đi bộ xuyên qua khu rừng nguyên sinh cũng sẽ không giống như đi dạo trong công viên, Chu Tích Quân và Lô Lâm đều là người có kinh nghiệm rồi nên biết rất rõ điều đó, mặc quần áo, giày dép đều phải cực kỳ cẩn thận. Vì vậy Chu Tích Quân liền chủ động nhận nhiệm vụ đi mua đồ, sáng sớm hôm sau đã lái xe đi vào thành. Ngao Du nhìn mong ngóng nửa ngày cuối cùng vẫn quyết không đi cùng, một bước cũng không rời Vương Bồi.

Đối với chuyện đi du lịch Vương Bồi tràn ngập kỳ vọng, nhất là vùng Tương Tây này tràn đầy thần bí – cô thậm chí biết đâu còn có thể gặp được người miêu cổ trong truyền thuyết. Nhưng sau lại có chút lo sợ không thôi, cuối cùng làm Lô Lâm cứ cười nhạo cô suốt.

Chu Tích Quân quả là giỏi, ở một nơi xa xôi nhỏ bé vậy mà trong vòng hai ngày cũng tìm được các thứ như ý muốn. Quần áo chuyên nghiệp tránh mưa cùng giày đi, lại còn có cả lều trại nữa. Anh hướng dẫn cho Vương Bồi và Ngao Du cách dựng lều, mới một phút thì đã dựng xong lều nhìn trông rất vững chãi.

Vương Bồi nhìn quen mắt rồi cũng tự mình thử, dựa theo hướng dẫn của anh làm từng bước, một lát sau lều cũng được dựng lên nhưng mà nhìn thì như sắp đổ vậy làm Vương Bồi buồn bực không thôi.

“Không sao” Chu Tích Quân an ủi bảo: “Có tôi ở đây cũng chưa đến lượt con gái các cô động tay vào làm chuyện này. Cái này...phải cần sức lực” Anh đùa nhấc cánh tay lên khoe cho chúng tôi ngắm cánh tay cơ bắp của anh trông vừa ôn hoà lại vừa đáng yêu. Ôi người đàn ông này đúng là người tốt, không phải vậy sao.

Ngao Du thì đứng bên im lặng, cũng đi dỡ lều ra rồi tự tay dựng lên một chiếc lều. Cậu bé này đúng là thông minh, Chu Tích Quân vừa rời mới làm mẫu có một lần mà anh ta đã học được dựng lên giống y chang, có sức lực nên chỉ vài động tác thì chiếc lều đã trông vô cùng chắc chắn.

“Ngao Du cũng giỏi quá ha” Vương Bồi chạy nhanh tới khích lệ và khen ngợi, lại còn lớn giọng dỗ dành bảo: “Từ giờ trở đi anh giúp tôi dựng lều nhé”

Ngao Du lập tức cao hứng quá lên, mắt sáng nhấp nháy, cất cao giọng nói: “Được” lại nói tiếp “Tôi còn giúp cô vác đi, nó nặng lắm, cô công không được đâu” Ôi đúng là đứa bé tốt bụng – vẫn không phải nói vờ có lúc trông thực đáng yêu.

Nhưng trước lúc lên đường thì nảy sinh vấn đề đó là họ chưa thuê được người dẫn đường.

Vừa nghe tới muốn đi rừng nguyên sinh thì bọn trẻ trong thôn đã lắc đầu không chịu, có vẻ tránh né, nói chuyện thì ấp a ấp úng. Hỏi kiểu bức mình thì chúng nó đều nói “luyên thuyên” đến một nơi nào đó mà Vương Bồi nghe một câu cũng không hiểu nổi, nhưng trên mặt Chu Tích Quân thì bỗng dần dần nghiêm trọng hẳn lên.

“Sao thế?” Lô Lâm hỏi.

Chu Tích Quân cau mày, nhẹ nhàng lắc đầu, “Họ nói là ở trong cánh rừng kia có chút kính sợ, sợ trên núi không được an toàn”

“Không cần sợ” Mặt Ngao Du cao ngạo nhìn anh, “Có tôi đây bảo vệ ọi người, không cần sợ” Lời nói này của anh ta là nói thật, đúng là kiểu hùng hồn, oai phong, làm Lô Lâm lúc đó chỉ có mỉm cười.

Vương Bồi thì lại không hiểu sao rất yên tâm đứng lên, tiến gần vỗ vỗ vai Ngao Du, nói thăm thía “An toàn của chúng tôi đây xin giao hết tất cả cho anh”

Ngao Du bỗng chốc thấy vừa lòng.

23. Chương 23

Cuối cùng Chu Tích Quân vẫn thể hiện bản lãnh mời được một người đàn ông tên Ngả Đông làm người dẫn đường, tuy nói vũ lực của Ngao Du mạnh nhưng để tìm được một người dẫn đường thì không phải dễ dàng, nếu chẳng may mà bị lạc đường trong rừng thì không biết có chuyện gì sẽ xảy ra.

Nghe họ nói muốn đi rừng nguyên sinh, vẻ mặt Ngả Đông có chút khó hiểu, nói tiếng phổ thông không sôi bảo: “Các người người thành thị thật kỳ lạ...Lấy tiền mua thêm tội. Ở nơi đó...cũng không nói đùa được....Ồ...mèo hoang..” Rồi sau đó là loạt những chuyện vớ vẩn kèm theo.

Anh ta nói một từ cực nhạy cảm, Vương Bồi lập tức liền chú ý, lên nhìn Lô Lâm và Chu Tích Quân một cái, thấy sắc mặt hai người họ có vẻ nặng nề, chỉ có vẻ mặt Ngao Du thì vô cùng khoái trí, như kiểu là chuyện đi này quá bình thường vậy.

Nhưng dù thế nào thì họ cũng vẫn phải lên đường, hành trình đã định sẵn rồi, không đến mức vì câu nói đầu tiên của Ngả Đông mà thay đổi, hơn nữa phía trước họ không phải là còn có bốn người Cảnh Thích đi trước dẫn đầu sao? Vương Bồi cảm giác có Ngao Du thì bốn người họ hợp lại sức mạnh so với nhóm Cảnh Thích còn mạnh hơn nhiều.

Vì vậy một buổi sáng họ đã sớm lên đường, trước khi xuất phát Ngả Đông nói cho họ nghe toàn bộ cuộc hành trình đã được sắp xếp sẵn. Lúc trước anh ta nói cuộc hành trình có vẻ thật đáng sợ, thế mà chờ nghe anh ta an bài xong thì lại thấy mọi chuyện cũng bình thường. Cả năm ngày hành trình họ đã nghỉ ở ba thôn, vì thế nơi nào có rừng nguyên sinh, thì có người, có thôn bản sẽ không sợ rừng nguyên sinh gì nữa.

Họ chạy xe tới một thôn nhỏ ở ngoài bìa rừng rậm thuộc tộc Động, Ngả Đông gặp thôn trưởng đón tiếp, hỏi mua một ít lương khô trong thôn, rồi bỏ lên xe. Cô nương Đông tộc rất nhiệt tình thậm chí còn tặng cho Ngao Du một túi hương nhỏ. Ngao Du ngồi qua chút thì ném cho Vương Bồi, bảo là mùi hương làm cho anh ta văng đầu lảo.

Sau đó họ đeo hành lý tiến vào rừng.

Vừa mới vào thì chỉ là rừng cây bình thường, trong rừng còn có đường đi, có cây cổ thụ cao to mấy người ôm không xuể, nên che khuất hết ánh sáng mặt trời, thực vật ở dưới bình thường không có nắng mùi nồng nồng.

Nói cũng lạ, theo lý thuyết thì mùa hè giữa năm là có nhiều muỗi nhất, thế mà họ đã đi khá lâu cả một con muỗi nhỏ cũng không quấy nhiễu, cảnh tượng này là cho Vương Bồi cảm thấy có chút không yên tâm, đến Ngả Đông dẫn đường cũng thấy hỗn loạn, cứ lảo lảo, lảo nhải nói gì đó trên đường đi.

“Có nguyên do gì vậy ta?” Vương Bồi thì thầm với Lô Lâm, trong giọng nói có chút nghi hoặc khó hiểu. Lô Lâm cũng nhíu mày mờ mịt như cô, “Mình chưa bao giờ gặp chuyện này cả, có thể là....có gì đó trong đám thực vật kia...” Cô nàng cũng không nói nổi nên lời, chỉ có đoán linh tinh.

“Trước kia mình xem trên mạng thấy nói là có mèo đỏ, à, không phải, đại loại là trong nhà người Miêu có miêu cổ thì rất sạch sẽ, đến cả muỗi cũng không có...” Vương Bồi lên nhìn Ngả Đông, trong lòng có chút loạn đoán mò. Người này...À, là do Chu Tích Quân cố tình mời tới, chắc không có vấn đề gì chứ.

“Phụt”.. Ngao Du đi sau cô lên cười, bộ dạng cực kỳ đắc ý.

“Cười cái gì?” Vương Bồi giận, hiện giờ không khí có vẻ nghiêm túc thế mà còn ngu cười như vậy hả.

Ngao Du tháo từ trên cổ xuống một viên đá nhỏ nhiều màu (Tiểu Thạch Đầu), lắc qua lắc lại trước mặt hai cô, đắc ý bảo: “Vì tôi mang theo nó nên chẳng có con sâu nào dám lại đây đâu”

Có cái gì mà thần kỳ vậy ha? Vương Bồi đưa tay ra cầm lấy viên đá nhỏ trong tay xoa bóp thì ra không phải là viên đá, đặt vào tay thật ấm áp, còn có chút đàn hồi nữa. Nhìn kỹ thì thấy phía trên khắc những đường hoa văn tinh tế, có thêm một vòng một vòng hào quang toả ra, nhìn không khác gì loại trang sức bình thường bán ở quán – chả nhẽ là vật lợi hại lắm sao?

Bỗng nhớ lại hình như từ khi có Ngao Du đến nhà cô thì trong nhà không có con muỗi nào – trừ lần anh ta tức giận trốn trong phòng không chịu ra ngoài thì đã lâu rồi cô cũng không có bị muỗi cắn.

Lô Lâm thấy tò mò cũng đưa tay cầm lấy viên đá xem nửa ngày, lại còn dí sát mũi ngửi ngửi bảo: “Có một chút mùi hương, thoang thoảng rất thơm”

Ngã Đông tiến lại gần nhìn kỹ, trên mặt bóng lộ vẻ khiếp sợ. Lô Lâm tiện tay đưa viên đá cho anh ta, anh ta lại cung kính đỡ bằng hai tay, cũng không dám nhìn kỹ, nâng lên cao giống như là thánh vật vậy dâng cho Ngao Du. Thành kính như thế cùng với thái độ và biểu tình làm ọi người không ai dám nói to tiếng nào.

Sau này Ngã Đông cũng không dài dòng nữa mà cứ trầm mặc ân cần làm việc, nếu không có ai yêu cầu gì thì anh ta lại chủ động đi sau Ngao Du, thái độ cực kỳ cung kính, khiêm tốn vô cùng. Điều này làm cho ai cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng cảm giác kỳ lạ này cũng đều giữ tận đáy lòng không dám nói ra.

Càng đi sâu vào trong rừng thì cây cối lại càng cao ngất, xung quanh cực kỳ yên tĩnh lạ thường. Con đường nhỏ trước đây cũng không thấy nữa, ai nấy đều đi sau Ngã Đông, dọc theo con suối nhỏ chậm chậm đi lên,. Rừng rậm cây cối dày che hết ánh mặt trời, không khí có chút ẩm ướt, độ ẩm thấp dần, đi một chút lại thấy lạnh một chút.

Vương Bồi do bình thường ít luyện tập nên mới đi không được bao lâu thì người đã cảm thấy lão đảo, dừng phía sau mọi người, ngồi xuống tảng đá ven suối thở phì phò. Ngao Du lúc nào cũng để ý tới cô vừa quay đầu lại không thấy bóng cô đâu thì chạy ra sau tìm, chạy đến ngồi xổm trước mặt cô bảo: “Vương Bồi Bồi, cô đi không được nữa sao? Tôi công cô nhé!”

Nói xong thì định kéo cô lên lưng mình, Vương Bồi vùng vẫy không chịu nói: “Không cần, không cần đâu, tôi nghỉ một chút thì sẽ đỡ mà” Cho dù anh ta có thể lực mạnh cũng không thể để cho anh ta công được. Bây giờ mới đi được một chút, đường phía trước còn rất xa.

“Cô không cần tôi công, vậy tôi bế cô nhé” Tình tình Ngao Du Vương Bồi làm sao mà không biết, vừa thấy cô không chịu công thì lập tức muốn tiến lại bế cô lên. Vương Bồi vội vàng chạy trốn vừa dỏ khóc dỏ cười bảo: “Được rồi, được rồi, tổ tiên nhỏ của tôi ơi, đừng có náo loạn nữa đi” Nói xong thì kéo anh ta đứng dậy thì thầm bảo: “Trên đường đi anh giúp đỡ tôi là tốt lắm rồi, đi một lúc nữa sẽ quen thôi mà”

Lúc họ nói chuyện Chu Tích Quân cũng quay lại tìm, nghe thấy họ nói vậy cũng đồng ý với ý kiến của Vương Bồi, “Ngao Du à, anh giúp Vương Bồi đi từ từ vậy, con đường phía trước còn mất mấy ngày nữa, anh cũng không thể công cô ấy suốt được. Đi hai ngày nữa thì đỡ hơn”

Ngao Du nhỏ giọng than thở: “Công năm ngày cũng không sao mà” Thế nhưng cả Vương Bồi và Chu Tích Quân đều nói thế nên anh ta cũng không cố thêm nữa. Đưa tay ra nắm lấy tay Vương Bồi bảo là giúp nhưng thật ra thì cả nửa người Vương Bồi gần như dựa hẳn vào anh ta, chân chỉ cần dùng chút sức là có thể đi tiếp được.

Ngao Du đi sau cũng không nói là có được hay không nhưng anh vẫn im lặng hỗ trợ cực lực, lại đặc biệt toát ra vẻ khí khái của đàn ông. Vương Bồi nghĩ nếu anh ta không nói lời nào thì đúng là một thanh niên có mị lực thực sự.

Đi mất nửa ngày mọi người dừng nghỉ ba lần thì đến trưa, Ngã Đông tìm được một chỗ bằng phẳng bên suối ọi người nghỉ ngơi ăn cơm trưa. Mang theo là toàn bộ lương khô, nhưng trong ba lô Chu Tích Quân còn có một bếp nhỏ, anh tìm mấy cây củi khô gần bên nhóm lửa nấu canh, lấy ra bánh bao và thịt bò ọi người cùng ăn.

Vốn rất mệt mỏi nhưng thức ăn như vậy cũng làm ọi người thấy rất ngon, cả Ngao Du cũng không ăm ỉ đòi thịt kho tàu, Vương Bồi còn cười khen ngợi anh ta nữa.

Bỗng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Ngã Đông cảnh giác đứng lên, một tay cầm đao dài bên hông tiến về phía bụi cỏ ở bên suối chém tới. Ngay lập tức có tiếng gào thảm thiết rồi cùng một hướng còn có dã thú gào thét ầm ỉ, một lát sau thì biến mất trong sâu trong rừng.

“Đây là..có chuyện gì thế?” Vương Bồi còn ngây người không hiểu, “Đó là cái gì thế?” Ánh mắt cô tuy rất sáng nhưng tình cảnh giác thì lại không bằng Ngã Đông và Ngao Du, con thú kia đúng là đi quá mau làm cho cô chỉ thấy thoáng một chút da màu vân vện.

Chắc không phải là con hổ chứ...Tay cô bắt đầu run rẩy.

“Là mèo rừng” Ngao Du khinh thường bảo: “Vật nhỏ không muốn sống nữa chẳng, lại dám đến chọc ta” Lúc nói trong tay còn lắc lắc cây gậy lửa (hoả côn), trên đầu đã cháy đen, bộ dạng vừa tức cười vừa ngộ nghĩnh. Nhưng ở phía sau chẳng có ai dám chê cười anh ta cả – kể cả Ngã Đông vừa mới cầm dao dài chém mèo hoang kia nữa, Ngao Du tiện tay rút cây củi cháy kia đã làm cho con vật kia bị dọa sợ chạy mất rồi. Hơn nữa lúc chạy còn có tiếng kêu rên, hình như là bị thương không nhẹ.

Cả nhóm trừ Vương Bồi ra thì đây là lần đầu tiên thấy Ngao Du thể hiện, còn có chút không tin, Lô Lâm và Chu Tích Quân thì ngây ngốc nhìn anh ta, đến cả nói chuyện cũng không dám, còn Ngã Đông kia tay đang cầm dao dài thì bỗng dập đầu xuống lạy làm mọi người ai nấy chưa kịp hồi lại thì đã lạy xong ba cái.

Hành động này của anh ta làm ọi người có chút bị động. Quả thực sức mạnh của Ngao Du thật khủng khiếp, làm cho cả anh ta cũng phải quỳ lạy, anh ta nên làm sao đây?

Chu Tích Quân vẫn là phản ứng nhanh, cười bảo: “Chúng tôi ai cũng không muốn trở thành người được sùng bái vậy đâu” Vừa cười vừa nhìn phía Ngao du nói: “Anh giỏi quá, nếu sớm biết bản lãnh của anh thì chúng tôi sẽ không mua dao làm gì, thật lãng phí quá” Câu đầu tiên của anh nói làm cho anh ta thấy tức cười quá thể.

Ngao Du được mọi người khen ngợi có vẻ rất hứng chí, ánh mắt vẫn không ngừng nhìn về phía Vương Bồi liếc qua liếc lại, Vương Bồi làm sao mà không biết ý của anh ta, cũng chạy vội tới nói mấy câu khích lệ anh ta. Thế là anh ta thoả mãn, trên mặt cười tươi rói, cứ ngây ngốc cười vậy, bỗng chốc đầu trâu ngốc lại vụt đến, “Nhớ ngày đó, ta...”

Đúng là da trâu thổi trứng mạch – anh ta còn nói là anh ta còn đánh nhau với Ngưu Ma Vương nữa...Sao anh ta không nói là anh ta cũng đánh nhau với Tôn Ngộ Không đi nhỉ?

Không biết trong rừng truyền tin tức nhanh đến mức nào mà cả buổi chiều họ đi thực thuận lợi, không có mèo rừng, cả sóc cũng không. Nhưng thật ra thì có đám chim chóc bay trên đầu thì trông kinh hoàng.

Trời tối họ dừng chân bên bờ sông.

Nơi này không phải chỗ bằng phẳng mà hầu hết đều là tảng đá tinh tế. Vương Bồi ở gần bên phát hiện thấy một ít đồ ăn trông vẫn còn mới, có lẽ nơi này là nhóm Cảnh Thích họ đã từng dừng chân nghỉ.

Từ khi được mọi người khen ngợi, Ngao Du làm việc cực kỳ hăng hái, anh ta còn tự mình dựng lều trại, trước là dựng cho Vương Bồi, sau đó lại giúp Lô Lâm dựng lều, một lát sau thì 5 chiếc lều đã được dựng xong vững chãi.

Lều Ngao Du dựng ngay cạnh Vương Bồi, hai cửa lều sát nhau nếu mở thì sẽ đối diện với cửa lều của Vương Bồi.

“Gần quá đi” Vương Bồi bảo: “Anh xem, chỗ này đều bước không được”

“Tôi muốn nhìn cô” Ngao Du nghiêm túc nói: “Nơi này rất nguy hiểm, tôi không chừng còn có hổ đó”

Mặt Vương Bồi có chút đỏ, định cười cô chặc, buổi trưa là do cô quá lo lắng nên mới tưởng là con hổ mà, “Có hổ thì tốt lắm, tôi sẽ chụp ảnh nó tải trên mạng, ai nhìn thấy chúng ta thì đều tức tối, à, sau này không khéo mọi người đều gọi tôi là Vương lão hổ cũng không chừng”

“Cô cứ nói thế đi, “Ngao Du hì hì cười nhìn cô, “Nếu mà thấy thực có lẽ cô còn sợ tới mức chẳng dám động đây gì ấy chứ, lại còn ra về chụp ảnh sao?” Lúc nói chuyện lại tiến gần trước mặt cô nhẹ nhàng xoa nắn mắt cá chân của cô, bảo: “Cởi ra”

24. Chương 24

“Cởi ra...tên Ngao Du háo sắc này!” Mặt Vương Bồi chợt đỏ tía tai máng chửi thẳng Ngao Du.

“Hãy da, cô nghĩ lung tung gì vậy hả?” Ngao Du nghiêm túc ngẩng đầu nhìn cô, nghiêm nghị bảo: “Tôi bảo cô là cởi giấy ra, chứ không bảo cô cởi quần áo ra” Tuy bộ dạng trông cực kỳ đứng đắn nhưng ánh mắt xinh đẹp thì lại ánh lên vẻ chế nhạo, tên vô lại này thật là! “Cô gái bé nhỏ này trong đầu nghĩ gì thế không biết? Sao mà lại nghĩ xấu vậy hả?”

Anh ta còn nói thế nữa! Vương Bồi tức quá trừng mắt nhìn anh. Ngao Du thì rầu rĩ cười, ho nhẹ một tiếng, “Cô cởi giày ra nhanh lên, tôi muốn xem chân cô chút”

Vương Bồi đứng im. Chân cô bây giờ rất đau, đi nửa đường thì đã rộp lên, cô cố chịu không nói gì, sau đó thì vết phồng vỡ, chảy cả máu, lúc này máu me dính hết vào tất nhầy nhụa trông rất khó coi. Quan trọng hơn nữa là còn rất đau đi. Cô cũng không nguyện ý để cho người khác nhìn bộ dạng chật vật của mình – cả Ngao Du cũng không được.

Ngao Du ngẩng đầu nhìn cô, sau đó thì động tay, vừa nhẹ nhàng đã cởi được giày của cô ra, nhưng vẫn chạm vào vết thương Vương Bồi làm cho cô nhăn mặt vì đau.

“Hãy da cô thật là..” Mặt Ngao Du bỗng thay đổi, “Sao cô không nói sớm chút? Đến mức này lại còn che dấu gì nữa ha. Đến mức làm chân hồng thì cô chỉ có nước khóc thôi” Miệng anh ta vừa mắng mà tay thì lại nhẹ nhàng, quay người lại tìm dao trong túi ra, cẩn thận rạch tất của cô xuống.

Trên chân vừa mồ hôi vừa máu đều dính chặt vào tất, mới nhẹ xé ra đã rất đau, Ngao Du không biết học được ở đâu áp lòng bàn tay vào chân cô nhẹ nhàng xoa bóp, một lát sau thì chân cô đã thấy ấm áp, mát mát, lúc lấy tất ra thì không còn cảm giác đau nữa.

Tinh thần Vương Bồi lúc này cũng tốt lắm, lại còn có sức đấu vô mồm với Ngao Du, “Ấy da, sao anh lại đem rạch tất tôi rách hết thể này, về sau tôi lấy gì mà mặc hả? Tôi chỉ có mang hai đôi thôi đấy”

Ngao Du không thêm để ý tới cô, đứng dậy chạy đến chỗ Chu Tích Quân lấy chậu nước ấm, cầm theo khăn tay cẩn thận giúp cô lau sạch sẽ máu. Anh ta làm cực kỳ cẩn thận, thỉnh thoảng lại còn ôn nhu hỏi Vương Bồi: “Cô có đau không, nếu đau thì kêu lên ha”

Vương Bồi cũng không kêu nổi tiếng nào, hốc mắt nóng nóng, cô cảm thấy mình đúng là không ngoan, sao trước kia lại đối xử với Ngao Du quá đáng vậy suốt ngày la mắng, lại còn đánh anh ta nữa chứ.

“Đau như thế, khóc rồi sao?” Ngao Du ngẩng đầu lên nhìn thấy hốc mắt cô long lanh thì tim đập thình thịch lo sợ vội xin lỗi: “Thực xin lỗi ha, tay tôi quá mạnh. Cô đừng khóc nữa, một lát tôi bôi thuốc cho cô sẽ không đau nữa đâu. Ngay mai tôi sẽ công cô, một bước cũng không cho cô đi”

“Tôi có khóc đâu” Vương Bồi hung hăng nhăn mặt, bàn tay ẩm ướt một mảng, “Tôi chỉ là...mắt có chút cay cay...Anh không biết đâu...có hạt bụi bay vào mắt tôi ...” Trong TV đều diễn như thế, lúc trước xem Vương Bồi còn thấy ngốc thật vậy mà giờ nhìn vậy thì đây đúng là cái có tốt nhất.

Được một lát Ngao Du lấy bình thuốc bôi cho Vương Bồi, mát mát lành lạnh, quả nhiên là không đau chút nào. Chân bỗng thấy thoải mái có thể đứng lên được, Vương Bồi thấy choáng váng mơ mơ màng màng ngủ. Lúc tỉnh lại thì trời đã tối, mùi thịt thơm phức bay tới lều làm cho bụng cô sôi phát ra tiếng “ầm ỉ”.

Trước kia cô lại không biết thì ra mùi canh thịt lại mê người đến thế.

Ngồi dậy tìm giày thì vẫn không tìm thấy. Ngao Du bên kia phát hiện thấy cô thò đầu ra thì ôm một bát lớn cười hì hì đi tới, vui sướng khi có người gặp họa bảo: “Tối nay chúng tôi nấu canh thịt bò, cô không thể ăn”

“Sao vậy?” Vương Bồi lập tức kích động đứng lên, ai không cho cô ăn thịt bò cô liều mạng với người đó.

“Chân cô còn chưa khỏi, ăn thịt bò vào sẽ bị nhức, cô có hiểu không hả? Cẩn thận càng ăn vào thì càng đau nhiều.”

“Tôi mặc kệ, chân hồng tôi cũng muốn ăn” Cô đang bực mình, tìm không thấy giày thì cứ thế chân trần đứng lên, một tay chống đứng dậy. Ngao Du chạy tới nhanh tay đỡ lấy la lên: “Vương Bồi Bồi, tôi thật không hiểu nổi cô nữa. Cô chỉ vì muốn ăn mà không muốn sống nữa hả?”

Sao lại mắng cô chứ? Cô mới làm trễ cuộc hành trình có một ngày, đã mệt lắm rồi, chân lại còn bị phồng rộp nữa trông vô cùng thê thảm, giờ bụng lại đói kêu ầm ỉ, thế mà không cho người ta ăn no. Có phải là muốn mạng của người ta không hả?

“Đây cho cô” Ngao Du đưa bát to cho Vương Bồi, vừa giận vừa nhịn không được cười bảo. “Vương Bồi Bồi à, cô đúng là giống trẻ con không chịu nổi”

Ai cũng đều có tư cách nói như vậy nhưng tên Ngao Du kia thì dựa vào gì chứ? Anh ta cố làm chuyện tốt lại còn muốn người khác khen nữa, có tư cách gì bảo cô là trẻ con đây. Hơn nữa, có lúc mọi người cũng sẽ yếu ớt chút, hiện giờ cô chính là bị thương nên có vẻ trông yếu ớt thôi mà.

“ăn đi ăn đi, xin mời cô từ từ ăn” Ngao Du vỗ vỗ đầu cô, vuốt ve giống như vuốt con chó nhỏ vậy. Vương Bồi lập tức né tránh, thở phì phò mắng: “Ngao Du, anh không còn việc gì nữa hay sao?” Chờ khi nào cô có điều kiện thì sẽ tìm anh ta tính sổ.

“Vương Bồi Bồi, cô đúng là không có lương tâm” Ngao Du giận quá mắng luôn.

Vương Bồi cũng hiểu được là mình có chút hơi quá, lúc trước mới ngủ cô còn cảm động và nhớ tính tốt của anh ta, thế nào mà vừa ngủ dậy lại bỗng quên luôn rồi. Thôi kệ vậy, búng bát to lên cô xúc vào húp, mới húng hắng uống được nửa bát thì mới phát hiện ra có vị gì đó không đúng, “Nè, có gì đó hả? Là lạ, ày da khổ muốn chết, tên hỗn xược nhà anh đã cho vào cái gì vào canh hả?”

Ngao Du ôm bụng ra sức cười, “Là thuốc Đông y, ha ha, đúng là đồ ngốc, tự dưng không biết”

Cô làm sao mà nghĩ được là Ngao Du ngốc nghếch vậy còn có tâm tư cẩn thận thế, dám chơi đùa cô vô này.

“Đừng nhổ ra nha, cố uống hết đi!” Ngao Du bỗng dừng lại phụng phịu, âm trầm bảo: “Vì muốn cho cô ít thuốc tôi đã phải tìm khắp nửa núi mới tìm được, Vương Bồi Bồi, nếu cô dám nôn ra, tôi không để yên cho cô đâu”

Nếu đã nói vậy...Vương Bồi nhìn anh ta, lòng hoảng lên, bịt mũi làm một hơi hết sạch bát thuốc. Thực ra thì – cũng không phải khó uống lắm, trong còn có mùi thịt nữa mà.

Ngao Du hài lòng, vỗ vỗ vai Vương Bồi, cười nhe răng, nói thảm thía: “Thảo dược nhà Ngã Đông, người bình thường muốn cũng không được” Đúng là thấy quỷ rồi, anh ta lại còn học được gọi Thần núi tới đây nữa. Anh ta biến thành giảo hoạt lúc nào vậy nhỉ? Ngao Du như vậy Vương Bồi cảm giác chính mình cũng không thích ứng kịp.

Cô uống xong một lúc mới ăn cơm, là Chu Tích Quân và Ngã Đông làm, thật ra thì lấy thức ăn ở trong túi đem nấu lại nhưng do đi đường cả ngày mệt mỏi nên nấu cơm cũng thực vất vả quá. Vương Bồi cảm thấy muốn xin lỗi mọi người, không thể chi sẻ với mọi người được, lại còn cản trở mọi người nữa.

Nhưng ai cũng đối xử với cô tốt lắm, lúc ăn cơm Chu Tích Quân lo chân của cô nên bảo với mọi người là mình công. Ngao Du chạy nhanh tới khoát tay bảo: “Một mình tôi là đủ rồi”

Ngã Đông đứng bên cũng nói vội: “Tôi đi tôi đi, sức lực của tôi mạnh” Anh ta bị Ngao Du trừng mắt một cái lập tức câm miệng.

Ăn cơm xong mọi người cùng nhau nói chuyện. Đêm trong rừng độ ẩm xuống thấp, Ngã Đông nhóm lửa, mọi người vây quanh đốt lửa sưởi. Ban đêm yên tĩnh như thế, không có tiếng xe ngựa cùng tiếng nước chảy, chỉ có tiếng gió thổi qua lá cây lao xao, tiếng côn trùng kêu xa xa, còn có tiếng lửa nổ tí tách phát ra. Tại ban đêm như thế, lòng cũng yên tĩnh trở lại.

Mọi người nói chuyện say sưa không biết thế nào lại nói tới chuyện thần quái rồi.

Vương Bồi đem chuyện ngày bé thấy rồng kể cho tất cả mọi người nghe, “....Thực sự, một Tiểu Bạch Long rất tuần tú, vẩy trắng, sừng nhỏ, ánh mắt mơ màng, thoát nhìn như ngủ không tỉnh...” Cô nói xong thì mọi người lại thấy có chút không thích hợp, lúc trước cô vẽ một bức tranh, lại còn nói đùa với Lô Lâm là Ngao Du rất giống con rồng kia, lớn lên cực kỳ giống như đức không phải sao? Thì ra khi còn bé trí nhớ của cô cũng phát sáng? Lại còn tưởng tượng rằng cô có sức tưởng tượng phong phú nữa chứ?

Vì vậy có chút ử rử ử rử bảo: “Haiz, chắc mọi người không tin đâu”

“Sao lại không tin.” Lô Lâm cười hớn hở: “Cái này gọi là gì nhỉ, duyên phận không phải sao? Bồi Bồi à, cậu lúc nào cũng có vẻ nhìn thấy cái gì đó cổ quái. Lúc trước không phải cậu cũng nói là nhìn thấy con chim biết nói tiếng người sao?”

“Chim quái gì chứ?” Vương Bồi nhún mày, khó hiểu hỏi: “Mình lúc nào thì nhìn thấy chim quái chứ?”

Lô Lâm bỗng chốc sững sốt, cô nàng nhìn thoáng qua Chu Tích Quân, thấy trên mặt anh cũng hơi hơi ngạc nhiên, hai người đều cười rộ lên, Lô Lâm lắc lắc đầu bảo: “Hãy da, nói đùa thôi, đừng cho là thật”

Mọi người không ai bảo ai đều cùng im lặng, Vương Bồi cảm giác có chút là lạ, nên cố vất óc mà nghĩ nhưng vẫn không nhớ tới chuyện chim quái gì cả. Một lát sau mọi người lại chuyển sang đề tài khác, nói vô cùng náo nhiệt, nhưng Vương Bồi vẫn còn muốn nói về Tiểu Bạch Long và chim quái nên lén túm quần áo Ngao Du hỏi: “Ngao Du à, anh có tin không?”

“Cái gì cơ?” Ngao Du lướt mắt nhìn cô, làm bộ không để ý. Tối nay anh ta có thái độ hơi khác thường, rất ít nói chuyện, nhìn không giống anh ta lắm. Sao anh ta không đề nghị khen một câu hả?

“Thì là chuyện Tiểu Bạch Long đó” Cô nhớ rõ lúc trước nói với anh ta một lần.

“À...” Ngao Du ra vẻ không hiểu, “Cô là nói, Tiểu Bạch Long tuần tú kia hả? Ừ, cũng có thể. Bộ dạng của nó cũng được lắm..” Bộ dáng cao hứng, ánh mắt lấp lánh cười nheo nheo lại.

Cuối cùng cũng có người đồng tình với cô, Vương Bồi bỗng chốc cao hứng đứng lên. Một khi mà đã cao hứng thì nói chuyện cũng không cẩn thận, “Hãy da, tôi đã nói rồi mà. Anh nói, cho dù là rỗng, có phải thông minh hay là ngốc hả? Theo tôi thấy thì nó kia rất ngốc nghếch, nó còn chưa tỉnh ngủ nữa....”

“Vương Bồi Bồi-” Ngao Du tức giận rống lên với cô, “Cô đi ngủ đi!”

Tên nhóc này đến thời kỳ mãn kinh hay sao ý, cứ tý tý lại vui buồn lẫn lộn vậy hả?

Vương Bồi không thèm để ý đến anh ta nữa mà đi tìm Chu Tích Quân nói chuyện, vẫn là người đàn ông này nói chuyện có vẻ phong độ hơn, thành thực mà chứng chắc hơn nhiều, sẽ không giống tên Ngao Du tiểu quỷ kia đang yên đang lành lại giận dữ lên vậy.

Cô tự mình là biết nhiều nói vòng vèo: “...Mọi người đã gặp chim quái nói tiếng người rồi hả?”

“Ngày mai chúng ta 8 giờ mới đi ha..”

“..Nó có hình dạng như thế nào?”

“Đến trưa thì nghỉ ngơi giữa đồng ha”

“...Nó nói cái gì ấy nhỉ?”

“Nhiều lắm ăn thêm chút đi, đường đi còn dài mà...”

Sau đó thì Ngao Du chịu hết nổi lấy áo đưa Vương Bồi về lều...

25. Chương 25

Vết thương của Vương Bồi so với tưởng tượng của mọi người bình phục rất nhanh, sáng hôm sau đã đứng dậy được, chân cũng không còn đau nữa, quan trọng hơn là miệng vết thương đã khép lại, có nhìn kỹ cũng không nhận ra được là bị thương. Vương Bồi một lần nữa đã bị thuốc mỡ của Ngao Du chinh phục.

Sao trên người anh ta lại có nhiều thứ thần kỳ đến vậy chứ? Hôm sau lúc đi ra Vương Bồi đã nhìn không được nghĩ như vậy.

Cô cũng không cho Ngao Du công, kiên trì tự mình đi, chẳng qua là đi có chút chậm, khập khiễng. Ngao Du bảo nếu bị phỏng rộp nữa thì để cho anh ta công, vì thế cô mới bỏ phí “của giời” như vậy. Có lẽ đi được một ngày thì chân đã cứng lên hôm sau đi đường chắc cũng không giống ngày đầu tiên khổ sở, mặc dù chân cô vẫn còn có chút đau nhức, nhưng cũng không có chảy máu, tinh thần cũng tốt hơn nhiều.

Trưa hôm sau Ngã Đông đã dẫn cả nhóm đến một sơn trại Động tộc nghỉ ngơi.

Ngã Đông thường xuyên vào núi nên dân trong thôn cũng rất quen thuộc. Nhưng không biết thế nào mà mọi người trong thôn đối với nhóm họ không thân thiện cho lắm, thậm chí còn che kín cửa trại không cho họ vào, Ngã Đông cũng không còn cách nào bảo mọi người trước tiên nghỉ ở bên ngoài, còn bản thân thì tiến vào thôn. Không biết là anh ta nói gì với dân trong thôn mà một lát sau anh ta quay ra thì đã thấy

một đoàn thôn dân hiền lành đi đằng sau, thậm chí còn có cả trưởng thôn nữa, Ngả Đông giới thiệu ông với họ, gọi ông là CuBa.

Lúc vào trong thôn, CuBa còn bắt mọi người uống mỗi người một chén rượu. Rượu độ không cao lắm lại mang theo vẻ nhẹ nhàng ngọt lành, Vương Bồi vừa uống một ly cảm thấy vẫn chưa đủ tý nữa thì hỏi xin thêm một ly nữa.

Họ vào trong thôn chủ yếu là để nghỉ ngơi, tiện thể cũng muốn tiếp tế lương thực. Mùa hè trời nóng bức, mang thêm nhiều đồ ăn cũng để không được lâu, mang không được nhiều vì vậy muốn đến chỗ này xin ít lương thực, đây cũng là nguyên nhân Ngả Đông muốn dừng lại ba thôn trên đường đi. Nhưng kế hoạch của anh ta lại bị người khác phá hủy.

“Có...một chút vấn đề” Lúc họ ở trên cầu tập trung, về mặt Ngả Đông nghiêm túc bảo: “Lúc trước có một nhóm 8 người đến, bắt kính đối sơn thần (thần núi), CuBa rất tức giận với họ nên đã đuổi toàn bộ nhóm họ ra. Nếu tôi không phải quen CuBa thì chỉ sợ hôm nay cũng không thể nào tiến vào thôn được. Nhưng tiếp theo còn hai thôn nữa đều không thể biết trước được, chỉ sợ là...”

Anh ta không nói tiếp nhưng ý tứ thì ai cũng hiểu cả. Ba ngày hành trình tiếp theo họ chỉ sợ là sẽ không có nơi nào tiếp viện nữa.

“Vậy cố mà mang theo nhiều lương khô chút đi” Chu Tích Quân vỗ vỗ trán bất đắc dĩ nói,;” Chẳng còn cách nào khác, mọi người cố vất vả tý chút, ba ngày tới chắc sẽ còn khó khăn gấp bội nữa đó”

Tối trưa họ dừng chân ăn trưa, đồ ăn khá phong phú, khẩu vị cũng thực độc đáo, Vương Bồi cái gì cũng dễ quen ăn rất nhiều và hưng phấn, còn Lô Lâm thì ăn quá ít. Hơn nữa làm mọi người kinh ngạc hơn là, dân trong thôn đối với Ngao Du cực kỳ tôn kính, về mặt thánh khiết sùng bái ra ra mặt làm mọi người tưởng nhìn lầm, tý mù cả mắt, còn mặt Ngao Du thì coi như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Lô Lâm nhìn không được lảng lạng tìm hiểu chỗ Vương Bồi: “Ngao Du nhà cậu có phải là.....người kia...hay không..” Chính cô nàng còn không rõ là mình nói cái gì nữa. Vương Bồi thì lắc đầu cũng không rõ lắm. Nhưng tất cả mọi người ai cũng hiểu, hành trình lúc này đúng là bởi có anh ta nên mới phá lệ thuận lợi và thư thái đến vậy.

Lúc họ lên đường, CuBa Trưởng thôn bố trí ột chú bé cùng đi theo, tên tục của chú là Cửu Tử (bé Chín), khoảng chừng 15, 16 tuổi gì đó, trông vô cùng nhanh nhẹn hoạt bát. Ngả Đông nói bé Chín đối với rừng núi rất quen thuộc, chú sẽ biết chỗ nào có nguồn nước, chỗ nào có khu vực khô ráo, bằng phẳng, ngọn núi nào có nhiều người trong thôn đi lại thường xuyên, có thêm chú bé, hành trình tiếp theo thuận lợi rất nhiều.

Nhưng Cửu Tử lại có vẻ khá hứng thú với Ngao Du, tuy biểu hiện không rõ như Ngả Đông, nhưng nếu trước mặt Ngao Du cũng sẽ không hô to gọi nhỏ mọi người âm ỉ mà là sùng bái kính trọng nhìn Ngao Du – còn Ngao Du thì cũng chẳng thèm để ý tới chú.

Lúc trời còn sáng chút thì Cửu Tử cũng sẽ không đi nữa, Ngả Đông giải thích bảo ngọn núi trước mặt có nhiều sương khí rất dễ trúng độc, vì thế buổi tối phải đóng quân ở bên ngoài nghỉ ngơi.

Họ dừng chỗ bằng phẳng nhanh chóng dựng lều, Ngả Đông và Cửu tử thì chậm hơn chút, Ngao Du thì vẫn ở gần bên Vương Bồi.

Bữa tối bỗng chốc lại khá phong phú, Cửu Tử ở xung quanh dạo qua 1 vòng lúc về mang theo hai con thỏ béo. Ngao Du bỗng chốc cao hứng đứng lên, lần đầu tiên cất tiếng khen Cửu Tử. Cửu Tử bị cảm động mặt đỏ bừng, về mặt kia nhìn trông hậm hực là không thể lao đi tiếp mang thêm hai con thỏ về nữa.

Buổi tối nướng thịt thỏ, ăn canh nấm, mặc dù gia vị cũng không nhiều lắm nhưng cũng rất ngon. Mọi người ai cũng ăn no – cho dù phía trước sẽ không còn nơi nào tiếp viện nữa, chỉ cần có Cửu Tử thì cũng không sao cả!

Do ăn quá nhiều nên tối Vương Bồi ngủ không được, đầu óc cứ tỉnh táo, lỗ tai hình như còn nghe được rất nhiều âm thanh. Có gió núi theo hướng nam thổi tới, có tiếng chim kêu, có tiếng dã thú nức nở kêu gào, lại còn có...có tiếng chân người từng bước tiến gần...

Lòng cô bỗng hoảng sợ, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn ánh trăng, lại nhìn thấy bóng người ở trong lều cứ đi qua đi lại một lúc sau thì đến ngồi trước cửa lều của cô. Là ai vậy? Nếu là người trong nhóm thì cô sẽ không sợ. Nhưng mà nếu không phải thì sao? Vậy thì là cái gì....

Là người? hay là quỷ?

Nghe nói là trong rừng rậm gì đó biết đâu có dã nhân thì sao?

Hôm qua cô còn mạnh miệng đùa với mọi người bảo là mình to gan lớn mật nhìn thấy rồng cũng sẽ không sợ, thế mà hôm nay bị ngoài cửa lều không biết là người hay quỷ làm cho sợ tới mức không dám động dậy. Đây là báo ứng nha! Nhưng cô chẳng nhẽ lại bị ghen như vậy, đứng ngồi không yên trong lều, thấp thỏm chờ đợi gì đó bên ngoài không cần thận đem nuốt chửng cô hay là lột da đây.

Ngao Du ngay bên cạnh đâu rồi vậy? Chỉ cần đưa tay ra là chạm tới lều của anh ta, chỉ cần cô gọi một tiếng thì anh ta sẽ lập tức lao ra bảo vệ cô. Cô không sợ nữa đâu!

Cô run rẩy kéo túi ngủ chui ra, cẩn thận áp tai vào sát lều nghe ngóng, có tiếng thở đứt quãng, chắc không phải quỷ rồi. Nhưng tên hỗn đản nào lại ngồi trước cửa lều của cô vậy chứ, mà chỗ rộng mênh mông đầy chỗ tốt không ngồi sao lại cứ phải ngồi trước cửa lều cô làm gì, lại dọa cô nữa.

Vương Bồi định mở miệng mắng thì người bên ngoài đã lên tiếng: “Vương Bồi Bồi, cô ngủ có ngon không, bên trong tốt chứ, có làm sao không?”

Trừ tên Ngao Du vô liêm sỉ này ra thì còn ai gọi cô “Vương Bồi Bồi” như thế chứ. Vương Bồi tức thì yên lòng nhưng đồng thời lại giận vô cùng, hung hăng vén cửa lều lên, thò đầu ra nhìn, không cần mặt mũi gì hết buồn bực mắng: “Tên Ngao Du hỗn đản kia, cả tối ngủ không được, định hù dọa người ta chắc?”

Ngao Du phì cười, bị mắng nhưng cũng không giận, khuôn mặt đẹp trai tiến gần, hưng phấn bảo: “Tôi ngủ không được mới đi ra chút. Cô không phải nhát lắm sao, tôi ở ngay trước cửa lều cô. Cô có sợ không?”

“Anh mới là người nhát chứ” Vương Bồi không chịu mạnh mẽ nói: “Tôi nhìn thấy rồng còn không sợ, nó còn nhìn tôi gật gật đầu nữa đó”

“Hãy da, sao cô cứ hơi tí lại nói tới chuyện con rồng là thế nào” Ngao Du tức rồi, mặt hơi hồng nhưng nhìn dưới trăng không rõ lắm. Anh ta cũng có tiến bộ nha, nói chuyện cứ vòng vèo phức tạp, đầu óc Vương Bồi nghe chút là hiểu ý ngay.

Vương Bồi không nói, cười nhạo Ngao Du, “Ôi ôi, cũng hiếm khi anh không ngủ được, không phải là anh cầm tinh con heo đấy sao?”

Ngao Du hỏi cô, “Vậy còn cô?”

Vương Bồi bỗng chốc há hốc mồm, nghĩ ngợi vài giây rồi ngây ngô cười bảo: “Thèm vào! Tôi cũng mất ngủ”

Sau đó thì cô chui từ trong lều ra, Ngao Du kéo tay cô hai người sống vai ngồi xuống bên đồng lửa/

Cũng nhờ Ngả Đông và Cửu Tử bỏ nhiều củi vào nên lửa lúc này cháy khá to. Có đồng lửa này thì ban đêm dã thú cũng không dám lại gần, nhưng Vương Bồi cảm thấy chỉ cần có Ngao Du ở đây thì dã thú gì cũng không sợ – dù sao thì nơi này làm gì có hổ báo gì chứ.

“Anh biết không...” Vương Bồi cẩn thận nói chuyện với Ngao Du, “Từ... từ lúc anh tới nhà tôi đến nay, chỉ số thông minh của tôi đã bị hạ xuống rồi...chuyện kia...Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng....Tôi cùng anh náo loạn đều biến thành ngốc rồi...À, phản ứng thì chậm chạp, ý nghĩ thì đơn giản...”

“Cô thôi đi không”, Ngao Du cười nhạt, ánh mắt quái liếc cô, “Cô vốn không thông minh chút nào, người ta chu Tích Quân và Lô Lâm so với cô còn thông minh hơn nhiều. Cô...cô nhiều nhất chỉ hay bắt nạt tôi thôi. Cô sờ thử lương tâm mình xem, tôi đối với cô hết lòng...cô...chỉ có bắt nạt tôi thôi..”

“Tôi đâu có! Tôi còn vất vả nướng thịt cho anh ăn nữa cơ mà!”

“Đó là chuyện trước kia rồi, vừa rồi cô còn mắng tôi nữa đấy thôi”

“Tôi muốn anh giúp tôi nên tôi mới đưa anh đi ra ngoài đấy thôi”

“Ngày trước cô còn tát cho tôi một bạt tai...” anh ta nói tới đây thì âm ỨC sấp khóc đứng dậy, miệng đều mếu mếu, khịt khịt mũi nói: “Tôi còn giúp cô rửa chân, bôi thuốc, còn công cô nữa, còn...”

“Được rồi anh...” Bị anh ta nói vậy, Vương Bồi cũng hiểu được hình như mấy ngày nay, Ngao Du có vẻ biến thành người thành thực chút, mà cô có phải hơi chút quá đáng với anh ta không, “Vậy anh muốn sao bây giờ”

“Tôi ngủ không được” anh ta mở to đôi mắt xinh đẹp, thuần khiết giống trẻ con nhìn, “Cô dỗ tôi đi”

Wương Bồi quả là muốn học máu rồi!

Tên nhóc này thật là, mấy tuổi rồi vậy? Đến cả ngủ còn muốn người dỗ nữa. Nhưng vấn đề ở chỗ là cô biết dỗ anh ta thế nào bây giờ?

“Cô hát, hát bài gì đó hình như là bài hát ru con đi” Ngao Du chỉ dẫn.

“Anh muốn hát bài hát ru con thế nào hả?”

“Ngủ đi....bảo bối...ngủ đi....bảo bối..”

Wương Bồi chảy mồ hôi đầm đìa đầy đầu, “Anh tự mình hát đi, sao còn bảo tôi hát hả?”

“Nhưng có giống nhau đâu? Nhanh lên, hát mau đi!” Anh ta sốt ruột kêu.

Wương Bồi đành phải cắn môi, nhỏ giọng, nghiêng răng nghiêng lợi dựa theo lời anh ta hát: “Ngủ đi, bảo bối, ngủ đi, bảo bối..”

“Ngủ đi..... bảo bối..... ngủ đi..... bảo bối.....” Giọng càng ngày càng nhẹ nhàng, nhu hoà, thư thái, mí mắt Ngao Du dần dần híp lại, nửa khép nửa mở...

Bản thân Vương Bồi ý thức cũng dần dần mơ màng, có chút hơi thở ấm áp vây quanh, rất an tâm lại thoải mái nữa, làm cho con người ta không nhận được trầm mê vào trong đó.

“Được rồi...yên nào...” Mơ mơ màng màng còn có tiếng nói nhẹ nhàng bảo cô.

Cô theo bản năng đưa tay bắt, người nọ không hài lòng “Đã muộn rồi, đừng động đây..”

“Ngủ đi nào...ngủ đi nào..”

26. Chương 26

Hôm sau trời còn chưa sáng thì Vương Bồi liền tỉnh, sau đó cô cảm giác không thích hợp. Cô đang ngủ ở chính trong lều của mình, nhưng sao bên người lại hình như có thêm người nào đó, toát ra hơi thở mới mẻ, nóng hổi của tên nhóc, đầu xù lông, da thịt tiếp xúc ấm áp mà nhiệt tình.

Cô vừa động dậy thì người bên cũng động dậy, cả người của cô nằm gọn trong ngực anh ta, dưới bụng có vật gì cứng như gậy, Vương Bồi dù có ngốc đi chăng nữa thì cũng biết đó là cái gì.

“Ngao Du, tên hỗn đản này!” Cô tức đến nổi giật nảy mình nhảy lên, tóm lấy tai anh ta vặn vẹo, “Anh là đồ không biết xấu hổ, anh...anh...anh.. Anh cút nhanh ra ngoài cho tôi!” Không biết lúc nào anh ta đã tiến vào lều của cô, lại còn dám cùng cô ngủ nữa chứ, còn dám ôm, lại còn dám có phản ứng.

“Nếu anh không đi tôi sẽ phét luôn anh đó!” Cô quay người lại sờ dưới gối tìm dao Thuy Sĩ, Ngao Du nhanh như chớp chạy vọt ra, giọng còn truyền tới, “Hãy da, cô tức cái gì chứ, nếu tôi không phản ứng cô hẳn là tức mới đúng chứ”

Wương Bồi, “Được lắm” một tiếng, anh ta cuối cùng cũng không dám nói tiếp nữa.

Lúc ăn sáng, Lô Lâm nói đùa: “Mọi người có thấy kỳ không nha, tối hôm qua tôi tự dưng nằm mơ thấy mẹ tôi hát ru bài “Khúc hát ru”, ây da giọng ru rất rõ, giống như là thật đó”

Wương Bồi không nói gì cứ “xì xụp” húp canh.

Về mặt Ngao Du thì kinh ngạc nói tiếp theo, “Ây da thì ra là “khúc hát ru” ha, thế mà tôi tưởng tưởng gọi nó là “bài hát ru con” chứ”

Mọi người cười ầm lên, đầu Vương Bồi càng cúi thấp xuống gần như là cho cả vào bát canh luôn.

Cơm nước xong mọi người bắt đầu lên đường, Ngao Du vẫn ân cần ở bên cạnh Vương Bồi làm bạn, cố gắng lấy lòng cô, “Vương Bồi Bồi, cô có cần nghỉ ngơi chút không?” “Vương Bồi Bồi, cô ăn cái này không?” “Vương Bồi Bồi cô uống chút nước đi” Nhìn thấy vẻ mặt hăm mộ của Lô Lâm lớn tiếng kêu to, “Sao mà tôi chẳng có một ai quan tâm thế này hả!”

Thực ra thì đi được không lâu Vương Bồi đã không còn giận nữa, do cô đã quen tên gốc kia lắm rồi, hơn nữa, trong đầu cô vẫn có một người chính nghĩa chỉ trích cô kia, “Vương Bồi cô muốn gì nữa đây? Người ta bộ dạng vừa đẹp trai, làn da so với cô bóng loáng hơn, đáng người đẹp hơn, lại còn ngủ cả đêm với cô, cô đều chiếm hết tiện nghi rồi còn gì”

Cô nghĩ kỹ thấy cũng đúng, tối qua ngủ trên giường mình cũng thật thoải mái quá đi. Vừa ấm áp lại thư thái như vậy, tên gốc kia cũng thật là tốt làm “bạn giường” ha. Vì vậy được lát sau cô nhin không được đứng dậy không nói lời nào cứ tùm tùm cười, Ngao Du thấy vậy lấy lòng cô. Tính tình của cô một chút cũng không có ha.

Có Cửu Tử dẫn đường họ đi cực kỳ thuận lợi, được nửa đường lại dừng lại ngắm phong cảnh đẹp. Chỗ này chưa tạo thành núi và nước, hiếm thấy các thực vật cao lớn, đẹp đến độ dường như không phải thật vậy. Thỉnh thoảng có có loài chim hình dạng quái lạ bay ngang qua – làm Vương Bồi không khỏi nhớ tới chuyện chim quái mà Lô Lâm nói ngày đó.

Chẳng lẽ cô thực sự đã nhìn thấy chim quái biết nói tiếng người sao? Tại sao trong đầu cô không nhớ gì hết vậy kia?

Nhưng Vương Bồi vốn là một cô gái rộng lượng, lúc nhỏ Thái Hậu đã dạy cô là không nên cố chấp, vì vậy mặc dù cô cảm thấy vô cùng kỳ quái nhưng cũng không để tâm nhiều đến chuyện vụn vặt nên cũng không cố hỏi nữa. Nếu mọi người không ai muốn nói thì chắc là có lý do, nếu chẳng may cô hỏi ra lúc đó chuyện lại biến thành không rõ ràng thì lại làm ỉn khổ sở mà thôi.

Vì thế cô đơn giản là đem chuyện này quên luôn đi.

Giữa trưa hôm sau Cửu Tử mang về một con nai, có trời mới biết được là chú bắt kiểu gì, lúc khiêng nó tới lều thì nai còn chưa chết, ánh mắt đăm lẹ nhìn Vương Bồi, làm lòng của cô bỗng dưng mềm lại. Định thay nó nói xin tha thì bỗng thấy ánh mắt của nó mờ dần đi rồi sau đó thì nhắm mắt lại.

Chuyện này rốt cục là kích thích tiếng lòng của Vương Bồi ghê gớm, làm cho cô cả trưa cũng không dám ăn một miếng thịt nào cả, chỉ ăn mỗi bánh bao, uống canh, mà bên trong nội tâm thì vẫn hoảng hốt không thể tả, lúc nào cũng hiện lên trong đầu ánh mắt đăm lẹ vô hại của nai con kia. Cũng là động vật mà hôm qua cô ăn hai con thỏ thì nửa chút áy náy cũng không có, thế nào mà giờ lại thế biết nói sao đây? Chính bản thân cô cũng không hiểu nữa.

Tối tới thì cô ngã bệnh, đau đầu, còn sốt nhẹ, đầu cứ ong ong nặng chình chịch, cảm giác nghe thấy có người nói chuyện bên mình nhưng một từ cũng nghe không rõ.

Lúc con người bị bệnh thường rất dễ yếu ớt, mà đã yếu ớt thì cứ suy nghĩ lung tung rồi lại dễ rơi nước mắt, lúc tối Chu Tích Quân lại thăm cô, hai mắt cô đăm lẹ nhìn anh xin lỗi, “Thực xin lỗi, ô ô, tôi vô dụng quá mà, cứ vướng chân mọi người thôi...”

“Cô đừng như vậy ha” Chu Tích Quân luống cuống tay chân cố khuyên bảo cô, “Ai cũng không trách cô đâu, mà rất lo cho cô. Cô đừng khóc nữa, cô mà khóc là tôi cũng muốn khóc theo cô đấy” Anh đúng là một người đàn ông thật tốt, vừa ôn nhu vừa tri kỷ, lại còn rất có ý thức trách nhiệm nữa, một người đàn ông như thế, sau này không biết con gái nhà ai may mắn, có phúc lấy được ha. Nghĩ tới đây Vương Bồi chua xót một lúc lâu. Bị bệnh đúng là không tốt chút nào cả.

Ngao Du vẫn bên cạnh cô, nói chuyện nhỏ nhẹ bộ dạng thực ôn nhu với cô, lại còn giúp cô uống thuốc, cười cổ vũ cô nữa, “Cô ngủ ngon nhé, sáng mai dậy là sẽ khỏe thôi” Đúng là gạt người ta, có phải thuốc

tiên đầu, làm sao mà nhanh thế được cơ chứ. Cô vẫn mếu máo, nhỏ giọng hỏi, “Ngao Du à, tôi luôn mắng anh, lại còn chửi, đánh anh nữa, anh không giận tôi chứ?”

Ngao Du không nói lời nào chỉ “ậm ừ” hai tiếng.

Đúng là quỷ hẹp hòi mà, rõ là anh ta tức giận rồi! Vương Bồi thầm mắng anh ta, vừa nhắm mắt lại mơ màng ngủ. Trong mộng chỉ nhìn thấy chú nai con kia, ánh mắt đắm lệ vô hại, trong sáng tinh khiết, giống như cây tùng nhỏ soi bóng trong dòng suối trong vắt vậy.

Sáng sau tỉnh dậy Vương Bồi cảm giác đỡ hơn nhiều. Tinh thần đặc biệt tốt lắm, tay duỗi ra nắm lấy cánh tay Ngao Du, cười “ha ha” đắc ý, “Quỷ hẹp hòi, anh giận tôi thật đấy hả?”

Ngao Du nhe răng nhếch miệng kêu to: “Vương Bồi Bồi, cô không ngốc đó chứ. Hmm..” Anh ta cố trốn tránh vết sẹo của Vương Bồi, đưa tay tới túm tai của cô, “Cô nhìn tôi này..” Nói chưa xong anh ta đã nhanh thu tay lại chạy vọt ra xa, cười to đắc ý.

Tinh thần như thế thật tốt quá ha!

Hai người nhanh chóng làm hoà với nhau.

Nhóm họ đi gần tới đỉnh núi thì di động có tín hiệu, Vương Bồi vội gọi cho Thái Hậu thì lập tức thông, đầu bên kia Thái Hậu rất ồn ào náo nhiệt, Vương Bồi liền hiểu ngay ra là bà đang ở tại Vạn Lý Trường Thành, nên ảo não bảo: “Thái Hậu à, mẹ cố đừng náo loạn có được không? Vương giáo sư đang ở xa tận Tân Cương theo đuổi “chân thiện mỹ”, còn con gái của mẹ thì lại đang ở cùng Tương Tây huyền bí tươi đẹp, sao tư tưởng của mẹ vẫn chưa chịu chịu giác ngộ vậy ha?”

Thái Hậu, “Đồ thối tha..” Bà một tiếng cũng không để ý tới cô, vội kêu to một tiếng, “Haiz, mẹ muốn chạm vào gà yêu quá, nghe rõ không?” Bên cạnh có tiếng người già bắt măn oán giận, “Sao bà cái gì cũng muốn ăn thế hả?”

Thái Hậu không để ý tới, quay lại nói vào phone: “Con chừng nào thì về? Đừng về trễ quá nhé, nếu không sẽ không gặp được ba con đâu”

Vương Bồi nghe vậy thì lòng rối bời, “Mẹ ơi, mẹ nói gì vậy hả? Cha con làm sao vậy?”

“Sao là sao?” Thái Hậu bị cô hỏi làm cho hồ đồ, trả lời: “Ba con được một đại học Hàn Quốc mời sang làm giảng viên, chắc phải mất nửa năm đấy. Tháng Chín đã phải đi rồi, giữa chừng không quay lại đâu”

“Mẹ sớm nói rõ có phải hơn không” Làm hại cho cô lo lắng tim đập liên hồi, hiện giờ nó vẫn còn đập đây này.

“Hãy da, mẹ không thèm nghe con nói nữa đâu, tởm nữa thì quên sớ bài rồi” Thái Hậu nói xong thì tắt máy. Làm Vương Bồi vẫn còn đứng sững sờ không thôi.

“Hơi quá đáng rồi đấy!” Cô vội liên lạc với Vương giáo sư để mách thì lại không thấy có tín hiệu gì, nên người ủ rũ xuống.

Cô thấy Ngao Du đứng bên cười hì hì thì trong đầu còn tức tối hỏi: “Sao anh không gọi điện thoại cho người nhà hả? Ba mẹ anh đã nuôi anh lớn như vậy cũng không để đâu, chú nhóc anh sao lại bất hiếu vậy chứ?”

Ngao Du cười đắc chí, “Sáng tôi đã liên lạc với họ rồi”

Đúng là gạt người! Sáng nay di động căn bản là không có tín hiệu mà.

Lúc xuống núi Vương Bồi lại tiếp tục gọi điện nhưng tín hiệu cũng không tốt lắm cứ bập bôm nghe lúc được lúc không, đầu dây bên kia có tiếng đê tử oán giận, “Vương lão sư...mắng Tiểu Mẫn...còn Ngũ Linhsao lại không mắng..”

Vương Bồi cảm giác mình có năng lực lý giải cực tốt, hướng vào phone, hét to: “Ngũ Linh làm sao bỏ qua được, ta mới cho trò hai mươi điểm thế mà trò cuối kỳ đã nộp bài tập làm đâu”

“....Người ta...hơn tám mươi điểm...khoe được..”

“Sao lại nói linh tinh gì thế!” Vương Bồi định ném điện thoại đi, nửa ngày cũng không nói được gì. Cô nhớ rất rõ, năm thứ ba kia cô còn để lại hai đệ tử, đều là do bình thường lười đi học, một trò tên là Tiểu Mẫn, còn một trò tên là Điểm Nhi, học kỳ một tới đây năm sáu trò, cuối kỳ giao cho bài tập, Ngũ Linh bài làm đã nộp đầu.

Cô gọi điện thoại gọi cho giáo viên phụ đạo bảo lớp là sẽ phụ đạo cấp tốc nhưng vẫn không liên lạc được, mới gọi cho giáo viên chủ nhiệm nói toàn bộ chuyện này cho bà nghe, “Tôi nhớ rất rõ, thành tích trực tiếp được gửi qua máy tính tới giáo viên phụ đạo và chủ nhiệm, đang còn trong chính tay mình, làm sao thành tích lại đổi được chứ”

Lúc cô gọi điện thoại thì chỉ nghĩ được là có thể liên lạc sai rồi, cũng không nghĩ tới chuyện lại xảy ra nghiêm trọng thế. Nhưng lúc này chỉ là điện thoại bình thường mà thôi.

Đây là ngày thứ ba của cuộc hành trình, theo y kế hoạch cũ thì chiều nay sẽ dừng chân tại nhà một người tên là Ốc Khang ở một thôn nhỏ nghỉ. Ngã Đông bảo Cửu Tử đi thăm dò trước trong thôn xem sao, sau đó sẽ quyết định đi hay không.

Trong lúc đợi Cửu Tử trở lại, họ dừng bên bờ sông nghỉ ngơi.

Đối diện bên sông là vách núi đen, trên đỉnh có đường nhỏ, Ngã Đông bảo là có thể theo con đường đó đến trước núi, so với đường chân núi thì gần hơn một nửa, nhưng chỉ có người tài mới đi qua được ngọn núi đó, bởi vì ở đó rất nguy hiểm.

Vương Bồi liếc mắt xa xa nhìn một cái mà choáng váng cả đầu.

“Nơi đó...trên sườn núi....có người phải không?” Lô Lâm tự dưng hỏi vậy.

Vương Bồi nghe thế thì cùng nhanh chân chạy tới neho mắt nhìn trên sườn núi xem. Hai cô mắt nhìn không sai, nhìn kỹ đúng là thấy có bóng người đi qua đi lại ở nơi đó. Chu Tích Quân vội rút kính viễn vọng trong túi ra ngắm vài lần, sắc mặt bỗng thay đổi, “Có người mắc trên cây, nguy hiểm lắm”

“Xứng đáng!” Ngao Du không quan tâm liếc mắt nhìn người gặp hoạ, “Nếu họ không đắc tội ai thì chúng ta đã vào được trong thôn rồi”

Là nhóm Cảnh Thích sao? Ánh mắt Ngao Du quả là tốt, xa như vậy mà có thể nhận ra họ cơ á? Vương Bồi cứ nghĩ là mắt mình đã tốt rồi thế mà cũng chỉ nhìn thấy mơ hồ không rõ người, lại cũng không rõ mặt nữa.

“Làm sao bây giờ?” Lô Lâm hỏi.

“Cứu người đi” Chu Tích Quân lôi trong túi ra một cuộn dây thừng, hỏi Ngã Đông đường lên núi, sau đó không hề nghĩ gì cứ trực tiếp hướng núi tiến lên.

“Tôi cũng đi” Lô Lâm bảo, mới nhích người thì bị Ngao Du túm lại, bộ dạng mất hứng, tức tối bảo: “Mọi người ở đây chờ, tôi đi lên” Nói xong lại than vãn vài câu, hậm hực đi theo phía sau Chu Tích Quân.

27. Chương 27

Cửu Tử trở về trước nhóm Ngao Du, trông vô cùng cao hứng, vừa hỏi thì biết trong thôn đã bàn bạc rất kỹ, giờ có thể vào thôn nghỉ là được. Nhưng sự cao hứng của chú không được lâu, Ngao Du và Chu Tích Quân đã quay trở lại, đi sau họ là một hàng người trông rất chật vật. Bộ dạng của Chu Tích Quân thì trông có vẻ thể thảm hơn, đang được Ngao Du cõng trên lưng, sắc mặt tái nhợt, trên trán toát ra khá nhiều mồ hôi lạnh.

Ngao Du nói là anh bị trật khớp chân, đã không thể cử động được rồi. Lúc anh ta nói chuyện trông có vẻ rất bức nhóm bốn người Cảnh Thích kia, mặt Cảnh Thích thì ngượng ngùng, bộ dạng trông rất áy náy. Trương Mậu Lâm thì mặt vẫn lạnh lùng như thế, giống như người khác chọc anh ta, không trả tiền vậy, còn hai cô gái kia thì cắn môi, không nói một lời, nhìn không ra là đang nghĩ gì.

Con người Cửu Tử vốn rất đơn thuần, không bao giờ che giấu toàn bộ ý nghĩ của mình, lúc nhìn thấy họ thì vẻ mặt có vẻ rất giận dữ: “Sao họ lại tới đây rồi, tôi vất vả lắm mới thuyết phục được bác Mục đồng ý cho chúng ta vào trong thôn, giờ có thêm họ có thể chúng ta không vào được rồi” Nói xong trừng mắt nhìn họ một cái.

Ngao Du nghe thấy nói vậy thì lập tức bực mình, thả Chu Tích Quân xuống phía trước rồi xoay người lại quát to: “Các người không nghe thấy sao, cút đi, đừng có đi theo chúng tôi nữa. Ghét chết lên được”

“Đi thì đi, làm như giỏi lắm đó” Trương Mậu Lâm xem ra là người cao ngạo, vừa nghe thấy Ngao Du đuổi mình đi thì trên mặt lập tức hiện nét phẫn nộ, bất bình xoay người hướng theo con đường lúc nãy đi. Anh ta mới đi được vài bước thì bỗng cảm thấy có chút khác lạ quay lại nhìn chỉ thấy mấy người bạn vẫn đứng im một chỗ như mọc rễ vậy, mặt bỗng đỏ bừng lên.

“Các người...”

“Trương Mậu Lâm à, anh đừng giận. Chúng ta hiện giờ đến cả đồ ăn còn không có, nếu đi tiếp, nhất định sẽ không quay trở về được” Từ Khiết nhỏ giọng bảo: “Hơn nữa, người ta vừa mới cứu mạng chúng ta, anh nói một câu cảm ơn cũng chưa thể mà còn có thái độ như thế, cứ tưởng mình là đại thiếu gia sao. Anh là đại thiếu gia, tôi cũng không phải người hầu của anh, không nhất thiết phải đi theo anh đâu. Nếu đi thì anh bảo người khác cùng đi với anh đi” Cô nàng nói xong thì thản nhiên liếc qua Trần Kỳ Trúc một cái, xem thường.

Cảnh Thích vốn là người hiền lành, cũng nhanh nhẹn nhìn sang phía Ngao Du xin lỗi, vẻ mặt cực kỳ thành khẩn: “Thực sự xin lỗi, là chúng tôi đã liên lụy mọi người. Nhưng hiện giờ thực sự là....đồ ăn của mọi người đã hết rồi, tinh thần lại mệt mỏi nữa, cho nên...” Anh ta thấy mặt Ngao Du càng ngày càng tối đen lại thì giọng lại càng nhỏ hơn, nét cười trên mặt cố cười cũng có vẻ không được nữa.

Vương Bồi tuy không thích mấy người kia nhưng đối với Cảnh Thích thì cũng không ghét, hiện giờ lại thấy anh ta vì người khác ăn nói khép nép cầu xin, thì cảm thấy quá tổn thương và bất công. Nhưng đây cũng là chuyện của bọn họ không phải sao, Vương Bồi cũng hiểu được là không nhất thiết phải xen vào, nhất là Ngao Du đại gia trước mắt đang phát hỏa kia, nếu chọc anh ta giận mà tùy tiện vung tay lên sợ rằng sẽ có án mạng xảy ra ngay.

Dù sao chuyện này bây giờ giải quyết thế nào thì nên để cho Ngao Du và Chu Tích Quân quyết định vậy, cô tốt hơn là đừng xen vào. Chỉ nói một câu cũng không nên, cô quay người đi tìm trong túi thuốc và băng vải, định đưa cho Chu Tích Quân xử lý miệng vết thương.

Cuốn ống quần của anh lên, Vương Bồi bỗng bị vết thâm tím ở mắt cá dọa sợ, “Nè...Sao lại thế này? Cái kia...” cô xoay người nhìn về phía Ngã Đông im lặng hỏi: “Ngã Đông à, anh có biết nổi xương không?”

“Ngao Du vừa giúp tôi nổi xương rồi” Chu Tích Quân mặt tái nhợt nghiêm túc bảo. Anh vẫn còn cố không sao, cười cười chống đỡ, lại nhỏ nhẹ an ủi Vương Bồi: “Sợ là dọa cô rồi, không đau đâu”

Không đau mới là lạ! Người đàn ông này đúng là cật mạnh, nếu mà là Ngao Du ý à, chắc lúc này phải kêu gào thảm thiết, làm nũng, náo loạn, nhất định còn đưa ra nhiều điều vô lý nữa, nếu không đáp ứng thì lại méo máo, nước mắt lưng tròng nhìn cô, nhìn mãi cho đến khi cô mềm lòng mới thôi.

“Ngao Du, anh có thuốc trị thương không?” Vương Bồi đứng dậy hỏi anh ta. Ngao Du mang trên người rất nhiều loại gì đó thần kỳ, lần trước cô bị thương, Ngao Du bôi thuốc cho cô hiệu quả đúng là kinh người.

Thấy Vương Bồi hỏi mình, Ngao Du lập tức liền thay đổi thái độ, vẻ mặt tàn khốc lúc nãy biến mất, ánh mắt bỗng trở nên nhu hòa, “Ồ trong túi của tôi đó, lọ nhỏ màu vàng, à, được rồi, để tôi đi lấy cho” Anh ta đúng là xem trọng Chu Tích Quân nên cũng không muốn cùng đám người kia cãi nhau, chạy nhanh đi tìm thuốc trong túi.

Một lát sau, anh ta mang từ trong túi ra một bình sứ, trừ màu sắc bên ngoài ra thì kiểu dáng giống hệt lọ thuốc trước anh ta đưa cho Vương Bồi bôi chân. “Cô tránh ra chút, để tôi bôi cho anh ấy”

“Vậy anh nhẹ tay chút nhé!”

Ba người họ đang xử lý vết thương Chu Tích Quân, còn bốn người kia thì không biết nói chuyện với ai, đều xấu hổ đứng im một chỗ nhìn nhau. Trương Mậu Lâm mấy lần định đi thì bị Cảnh Thích kéo lại nhỏ giọng khuyên bảo một hồi mới yên. Xem ra thì hành lý của họ cũng đã rỗng rồi, nếu không thái độ cũng sẽ không nhẫn nhịn như vậy.

Lô Lâm cũng không muốn nói chuyện cùng họ, đơn giản tiến gần Chu Tích Quân bên này, nhỏ giọng bảo: “Hay là ném cho họ một ít đồ rồi đuổi họ đi, nếu không thì đi theo chúng ta. Trên đường nếu họ xảy ra chuyện gì chúng ta cũng không thể bỏ mặc được.”

Mọi người nghĩ cũng chính là chuyện này, hiện tại tức lên thì không coi họ ra gì, nhưng nếu họ lâm vào hiểm cảnh, không chống đỡ nổi mà ngã đi, nhất định vẫn phải hỗ trợ rồi. Bây giờ Chu Tích Quân không phải là hình ảnh tốt nhất để chứng minh sao. Nếu không muốn phiền toái với họ thì hiện tại cứ cho họ một số đồ rồi bảo họ tự đi không phải tốt hơn sao.

Chỉ có Ngao Du là mắt hững hờ nhưng cũng không dám lớn tiếng nói, đến gần bên tai Vương Bồi, nghiêng răng nghiêng lợi bảo: “Vài người này thật đáng ghét, cứ cho ăn gì đó rồi đuổi họ đi là tốt nhất. Các người sợ họ ngất ý à, thì tôi quay lại....đem nuốt chửng họ hết...”

Anh ta gặp được người đáng ghét như thế thì muốn uy hiếp, nói như thật vậy, lần trước anh ta ta giận cũng nói muốn nuốt cô đấy thôi. Nhưng với Ngao Du không thể lấy cách bình thường để giải quyết, về mặt Vương Bồi thực thà khuyên bảo: “Anh đừng bực mình, muốn ăn họ ghê lắm, nhất định là khó tiêu hoá lắm”

Ngao Du nhìn trông có vẻ rất nghiêm túc, lát sau gật đầu bảo: “Cô nói đúng lắm” Mà trong lòng Vương Bồi thì buồn cười sắp chết.

Lô Lâm bảo Ngã Đông và mọi người tìm trong bọc hành lý chút đồ ăn chia ra cho nhóm Cảnh Thích, trừ Cảnh Thích nói cảm ơn ra thì sắc mặt vài người trong họ lại vô cùng khó chịu, Trần Kỳ Trúc còn định lên tiếng muốn đề nghị đi cùng họ thì bị Ngã Đông kéo đi rồi – tâm tư anh ta nửa chút thương hương tiếc ngọc cũng không có.

Đội bốn người đã đi, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Cửu Tử phá lệ vui sướng, cứ hoa chân múa tay hò hét: “Chúng ta vào trong trại đi, bác Mục đại đã chuẩn bị rượu chờ chúng ta lâu rồi. Khi nào lên đường Chu Đại ca sẽ được ngồi lên lưng ngựa nhà họ là con Tiểu Mã cầu, cũng không phải đi bộ nữa, Ngao đại ca cũng không phải công nữa”

Vương Bồi bỗng chốc thấy hứng thú, tò mò hỏi: “Ngựa kia cũng biết leo núi sao? Ngọn núi này sao lại nuôi được ngựa nhỉ? Ngựa kia đều cao to...” Cô vui quá hỏi liên tục, Cửu Tử vô cùng cao hứng trả lời, còn Ngao Du thì nhìn, nhìn không được cũng chạy lại chen vào khoe: “Bồi Bồi à, tôi biết cưỡi ngựa, nhà chúng tôi có ngựa lớn, sau này tôi sẽ dạy cô cưỡi ngựa. À, trước hết cô nên cưỡi con ngựa mẹ tính ôn hoà...”

Lô Lâm đứng cạnh nhìn không được phì cười, vừa ôm bụng vừa cười bảo: “Ôi ôi Bồi Bồi, sao Ngao Du lại đáng yêu đến thế cơ chứ”

Ngao Du vừa nghe thấy Lô Lâm khen mình đáng yêu, nếu có thêm cái đuôi chắc rằng đã vẫy vẫy rồi, về mặt vô cùng đắc ý nhìn Vương Bồi, cười hắc hắc không ngừng. Anh ta đúng là đang nghĩ từ “đáng yêu” thật hay!

Cả nhóm tiến vào trong trại, theo lời Cửu Tử nói, Mục đại thúc đã đi ra nghênh đón. Nói là đại thúc nhưng thực ra tuổi cũng không cao lắm, ước chừng khoảng ba mươi tuổi, nhưng lại để râu quai nón, vóc dáng thấp, lúc nói chuyện cứ cười tùm tùm thoát nhìn rất hào ái dễ gần.

Trong nhà ông chứa rượu rất thơm, trừ Chu Tích Quân bị thương ở chân không thể uống còn lại ai ai cũng phải uống kể cả Vương Bồi cũng uống vài bát, kết quả là đầu óc choáng váng, mơ màng nằm bẹp xuống. Vừa cảm giác nằm xuống mà lúc tỉnh lại thì thấy bên ngoài trời đã tối, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh ai nấy nhìn không nổi ôm bụng cười ha ha.

Tối tối họ dựng trại trong thôn, dân trong thôn thấy có khách tới thì cũng lại gần xem náo nhiệt. Khi thấy Ngao Du, một đám ánh mắt toả sáng ngời. Nhưng Cửu Tử dùng ngôn ngữ địa phương nói với họ mấy câu một lát sau họ cũng không dám nhìn anh ta với ánh mắt muốn nuốt chửng nữa, mà trở nên vô cùng cung kính, lại có e ngại sợ sệt nữa.

Vương Bồi lên hỏi anh ta: “Anh rốt cuộc là có điểm nào mà làm ọi người kính sợ vậy hả, chẳng nhẽ là anh có ba đầu sáu tay?”

Ngao Du tủm tỉm cười khoác một tay lên người cô, thần thần bí bí bảo: “Vương Bồi Bồi à, cô có muốn....à....tự mình kiểm tra không....Tôi cam đoan là sẽ không phản kháng đâu”

Vốn tính lịch sự, Vương Bồi đều đã quen nói những lời nghe đến kinh người, cho nên lần này chỉ là trừng mắt liếc mà cũng chưa giận, sau đó thì chuyển sang nói chuyện khác hỏi: “Chu Tích Quân thế nào rồi? Chân anh ấy vẫn còn sưng sao? Không có di chứng gì chứ?”

Ngao Du vừa nghe thế thấy không vui bảo: “Sao lúc nào cô cũng luôn nghĩ về anh ta vậy hử? Cô thích anh ta đến thế sao?”

“Sao đầu óc anh lúc nào cũng nghĩ chuyện linh tinh như thế chứ? Chúng ta là một nhóm, anh ấy lại là người luôn có trách nhiệm, chẳng nhẽ tôi hỏi anh ấy một chút không được hay sao?”

Vương Bồi nhin không nổi cào cào đầu của anh ta, khuyên răn: “Là một đàn ông thành thực, thú vị, sao anh lúc nào cứ mở miệng ra là nói từ ngây ngô thích hay không thích như thế chứ?”

Ngao Du há hốc mồm không nói được gì. Đúng là trừ nói thích và không thích ra thì anh ta cũng chẳng nói lời nào khác cả.

“Đúng rồi, anh ấy sao lại bị thương hả?” Vương Bồi vốn định hỏi lâu rồi “Lúc đi cứu người, người treo trên cây kia là ai vậy?”

Ngao Du bỗng chốc đứng phắt dậy, “Còn không phải là tên mặt trắng kia, đồ đáng ghét, cứu hấn mà cũng không nói được một câu cảm ơn. Đúng là đồ vô giáo dục! Lúc ấy tôi tức lắm, định túm cổ áo hấn ta quăng luôn xuống vách núi đen cho rồi..”

”...” Vương Bồi choáng váng rồi, cô biết rõ tính tình của Ngao Du, lúc lên núi đã sớm ngăn cản. Cho dù lên núi với Ngao Du cũng là chuyện nhỏ, “Vậy sau thế nào?” Anh ta lại “tốt bụng” ...à không....quá tốt bụng mà thả người kia đi như thế nào nhỉ.

“Chu Tích Quân ngăn lại...” Giọng Ngao Du bỗng nhỏ dần, đầu càng cúi xuống thấp hơn, cả người lộ ra nét chột dạ.

“Không đúng ha, lúc này Chu Tích Quân không hấn bị trật khớp!” Vương Bồi bỗng bừng hiểu ra, thì ra Chu Tích Quân bị gãy xương là do Ngao Du ban tặng.

Thảo nào mà anh ta lại tự mình công anh ấy xuống núi, lại còn lấy thuốc bôi chân nữa, làm Vương Bồi còn tưởng anh ta bỗng dưng trở thành người thành thực, chẳng chặc nữa chứ.

Ngao Du nhỏ giọng giải thích: “Tôi....không phải cố ý.” Tay anh ta cực mạnh, nếu là người bình thường thì không chịu được rồi, Chu Tích Quân chính là thoát chết trong gang tấc, anh ta đã.....rất nhẹ tay lắm rồi..

28. Chương 28

Buổi tối họ ngủ ở nhà bác Mục, Lô Lâm với Vương Bồi và vợ con của bác Mục cùng ngủ một phòng, còn nhóm nam giới thì trải chiếu nằm la liệt trên nền nhà.

Lúc mới ngủ Ngao Du còn cảm giác mới mẻ, về sau ngủ trên chiếu lăn qua lăn lại, nói to náo loạn, chờ mãi đến khi buồn ngủ vẫn không quen lắm. Anh ta lên gọi điện thoại cho Vương Bồi, “Vương Bồi Bồi, tôi không muốn ngủ cùng họ đâu, họ thối quá...”

Vương Bồi hỏi anh ta, “Vậy anh đã tắm chưa?”

Anh ta lập tức kích động bật dậy, “Tôi tất nhiên là tắm rồi, Chu Tích Quân cũng đã tắm, có họ thì chưa tắm thôi” Nói xong lại hạ giọng cầu xin: “Bồi Bồi à, tôi đến chỗ cô ngủ được không, tôi cam đoan...” Anh ta còn chưa kịp nói xong thì Vương Bồi đã cúp máy. Hiện giờ cô không muốn mắng anh ta, có phải là đã tiến bộ lắm hay không? Ngao Du lại bắt đầu mơ mộng.

Được vài giây sau, Ngao Du lại thấy tiếng điện thoại reo, mở ra thì thấy tin nhắn của Vương Bồi gửi tới: “Nếu anh chịu không nổi, thì dựng lều lên đi ra ngoài ngủ. Nếu có ai hỏi thì bảo là họ ngáy to quá không ngủ được. Đừng có dại mà bảo họ thôi nhé” Ngao Du bỗng chốc vui sướng đứng dậy, nhảy một nhát lặn ra ngoài đi dựng lều.

Sáng sớm hôm sau, bác gái Mục rời giường, vừa mở cửa thì khiếp sợ lùi lại mấy bước, hét lên vài tiếng. Vương Bồi và Lô Lâm cũng lao nhanh ra để xem xem có chuyện gì thì thấy trước cửa có chiếc lều mới thả lỏng người cười khở sở.

Cùng lúc đó cửa lều kéo ra, Ngao Du đầu tóc rối bù thò đầu ra, trông vô cùng ngốc nghếch, mơ màng nhìn mọi người lại còn hỏi: “Sao thế, sao thế?”

“Anh sao lại ngủ ở đây hả?” Lô Lâm buồn cười hỏi, nhìn về phía bác gái Mục cười giải thích: “Không có việc gì rồi, trẻ con mà” Bác gái Mục cũng phì cười, lắc lắc đầu bỏ đi.

Ngao Du vẫn chưa tỉnh, mắt nhắm mắt mở, không nghĩ ngợi gì nói thành thực: “Họ thối quá, tôi muốn ngủ cùng Vương Bồi Bồi, cô ấy lại không cho..” anh ta nói tới đây bỗng chợt nhớ tới tối hôm qua lời Vương Bồi dặn dò thì bừng tỉnh, mở to mắt nhìn về phía cô xem thì thấy cô đang ôm đầu chán nản quay vào phòng. Ngao Du lập tức nhanh nhẹn đứng lên, chưa kịp mặc quần áo, đuổi theo cô, “Vương Bồi Bồi à, cô đừng đi mà, có phải cô đau đầu không, tôi có thuốc này...”

Thần dược của Ngao Du đúng là tốt, chỉ qua một đêm mà chân Chu Tích Quân đã đỡ hơn nửa, nhìn bề ngoài thì cũng thấy vết thương không nặng lắm, nhận không ra. Nhưng vì an toàn, mọi người ai cũng không cho anh đi lại. Bác Mục thì đúng như lời của Cửu Tử, đem Tiểu Mã Câu cho nhóm họ mượn, vì vậy lần này lên đường cả nhóm lại có thêm một chú ngựa.

Vương Bồi đối với chú ngựa này rất thích, cô đã đặt tên cho nó là Tiểu Hoa. Chu Tích Quân cười ngựa, cô nắm dây cương dắt trông vô cùng thích thú. Ngao Du thì vẫn đi bên cô nói hươu nói vượn là nhà mình có rất nhiều ngựa, chẳng hạn như có con ngựa đen tuyền chạy cực nhanh, còn có con ngựa mẹ tên là Tiểu Na lại vô cùng ngoan ngoãn, xinh đẹp...

Về sau Lô Lâm không nhịn nổi cười hỏi: “Ngao Du à, nhà anh ở Mông Cổ sao?”

Ngao Du không thèm quay đầu lại trả lời: “Tôi không ở nơi đó, tôi ở...”

Bỗng dưng trong rừng có tiếng kêu cao vút, quái dị truyền tới, làm cho chim chóc gần đó hoảng loạn đều hướng về tiếng kêu đó bay tới. Ngao Du sững sốt, che miệng lại, mắt chớp chớp, vừa nghĩ mà thấy sợ.

Mọi người ai cũng bị sự cố này làm cho thất thần, Lô Lâm thậm chí còn liên tục hỏi Cửu Tử, “Cái gì thế? Sao lại vậy nhỉ, vừa rồi là tiếng kêu gì vậy?”

Cửu Tử cũng không trả lời cô nàng, quỳ rạp xuống đất lạy, vẻ mặt vừa thành kính vừa sợ sệt, miệng thì không ngừng lẩm bẩm gì đó mà mọi người nghe không hiểu. Ngã Đông thì ngơ ngác nhìn anh ta sững sờ, mãi lúc sau cũng bắt chước Cửu Tử quỳ rạp xuống vái lạy ba cái rồi mới đứng lên.

Lô Lâm kéo tay áo Vương Bồi, hỏi nhỏ: “Cậu nói thử xem, có phải là có chuyện gì xảy ra rồi không?”

Trong lòng Vương Bồi cũng đang loạn, không sao hiểu được mà trả lời, chỉ còn cách nhìn về phía Chu Tích Quân cầu cứu, hy vọng kiến thức anh hiểu rộng có thể nhìn ra manh mối từ hành động của Cửu Tử và Ngã Đông.

“Phượng Hoàng..” Chu Tích Quân nhỏ giọng thì thào, vẻ mặt không dám tin, anh từ từ ngẩng đầu nhìn Vương Bồi và Lô Lâm, tự nói một từ: “Họ đều cùng nói, Phượng Hoàng”

Phượng Hoàng ư? Vừa phát ra tiếng kêu quái lại – à không, phát ra âm thanh đó là phượng hoàng sao? Chuyện này cũng quá hoang đường đi! Vương Bồi cảm thấy kiểu gì cũng không tiêu hoá được từ này, Phượng Hoàng trong truyền thuyết, không phải là loài chim có nhiều màu lông sắc sỡ, mắt sáng, còn có giọng cao vút, sáng ngời mà lại duyên dáng hay sao. Vừa rồi nghe thấy tiếng kêu của con chim kia – thực là làm cho lòng người hoảng loạn.

“Thất thần cái gì, sao còn không đi tiếp” Một giọng không kiên nhẫn cất lên.

Ngao Du tức giận trừng mắt mắt hững nhìn Cửu Tử và Ngã Đông quát lên: “Đi nhanh, không phải việc của mình đừng xen vào, đừng để ý đến nó. Chạy mau đi”

Anh ta lên tiếng làm Cửu Tử và Ngã Đông mới từ từ bình thường trở lại, trịnh trọng hành lễ với anh ta rồi sau đó lại cầm dây cương dẫn ngựa Chu Tích Quân, đi lên phía trước mở đường. Cả đội ngũ bỗng đứng trở nên im lặng khác thường, hình như ai cũng có tâm sự cả, Lô Lâm và Chu Tích Quân thỉnh thoảng nhìn lên trời, dường như đang chờ mong có thể nhìn thấy gì đó. Trong lòng Vương Bồi cũng đầy tâm sự nhìn Ngao Du, cô cảm thấy Ngao Du hình như biết gì đó.

“...À Ngao Du này, anh đã nhìn thấy Phượng Hoàng chưa?” Cô cố tình đi chậm lại, ra phía sau mọi người thì thảo nghị hoặc hỏi Ngao Du, “Anh đã nghe thấy âm thanh kia rồi chứ?”

Ngao Du cảnh giác nhìn cô, không nói lời nào. Đã nói là không nói lời nào, nhưng về mặt anh ta thì lại muốn nói cho Vương Bồi rằng, anh ta thực đã nhìn thấy. Nhưng mà...được rồi, nếu cô đã từng nhìn thấy rồng, thì Ngao Du từng nhìn thấy phượng hoàng cũng không phải là chuyện lạ gì.

“Nếu không tôi kể với anh về hình dáng của rồng, còn anh nói cho tôi biết hình dáng Phượng Hoàng thế nào nhé” Vương Bồi cứ tự mình thương lượng với Ngao Du. Ngao Du bỗng chợt đứng lên cười nhạo: “Vương Bồi Bồi, cô ngốc thế, cô đã kể cho cho tôi nghe không biết bao nhiêu lần về rồng rồi, tôi nghe chán lắm. Chẳng phải là Tiểu Bạch Long, vẩy trắng, hình dạng rất tuần tú sao!” anh ta còn cố nhấn mạnh từ tuần tú lên cao vút, Vương Bồi thì chỉ nghĩ là anh ta đang cười mình nên vô cùng bực mình.

Nếu sớm biết thế không thêm nói với anh ta nữa.

“Nói đi nói lại, con chim kia có gì đẹp chứ” Giọng Ngao Du cười nhạt, “Bộ dạng của nó so với tôi không đẹp bằng. Cô muốn nhìn thì nhìn tôi đây này”

Trong rừng lại có tiếng Phượng Hoàng kêu, có vẻ rất tức giận, Vương Bồi nghe không biết có đúng vậy không.

Ngao Du nhấc tay lên, lộ ra cánh tay rắn chắc, trắng đến nỗi nhìn xuyên qua cả da, có thể bấm ra nước vậy, Vương Bồi tức rồi, bỗng không nhịn được, đưa tay véo tay anh ta một cái làm cho Ngao Du đau kêu lên một tiếng.

“Vậy thì...” Trong đầu Vương Bồi bỗng loé lên tia sáng, thần thần bí bí bảo: ‘Tôi sẽ vẽ cho anh một bức tranh, anh chỉ cần kể cho tôi nghe xem Phượng Hoàng có hình dạng thế nào là được’

“Không cần” Anh ta cương quyết cự tuyệt, “Cô vẽ không giống tý nào”

Sao mà lại không giống cơ chứ, lần trước vẽ con rồng kia nhìn rất giống anh ta mà. Vương Bồi sốt ruột túm lấy ba lô sau lưng anh ta, định tháo lấy hành lý của mình xuống, “Cực kỳ giống, không tin, tôi lấy cho anh xem xem” Lúc nói, tay đã lôi các bức hoạ trong túi ra, tìm tìm một lát thì lôi ra được bức hoạ vẽ Tiểu Bạch Long kia.

“Đây rồi...” Vừa mở ra, nét cười trong mắt Vương Bồi trong suốt nhìn anh ta bảo: “Anh xem đi, có giống không hả?”

Ngao Du không nói được gì, trợn mắt há mồm nhìn bức hoạ vẽ Tiểu Bạch Long cực kỳ sống động, trên mặt hiện vẻ ngốc nghếch đến buồn cười.

“Thế nào?” Vương Bồi đắc ý hỏi, “Biểu hiện của nó có phải là rất giống anh không, vừa ngốc....à, không phải, tôi muốn nói là, nó thoát nhìn mơ màng, rất giống lúc anh vừa mới tỉnh ngủ đó”

Ngao Du ngẩn ngơ nhìn bức vẽ, hình như có vẻ choáng váng, lúc Vương Bồi định đưa tay ra vỗ vỗ vai anh ta thì anh ta lại đưa tay ra cầm lấy tay Vương Bồi, ánh mắt sáng, biểu hiện rất chân thực, giọng thì cao vút xúc động, “Vương Bồi Bồi, ..thực ra thì...Tôi....muốn nói cho cô biếttôi...”

“Ngao Du!...Vương Bồi...!” Tiếng Lô Lâm ở xa xa gọi tên hai người, “Hai người đang làm gì đó, còn không đi nhanh cho kịp”

Vương Bồi vội vàng đáp lời, nhanh tay thu dọn này nọ, vừa dọn vừa oán giận bảo: “Đều tại anh hết, cứ không chịu nói với tôi, làm hại tôi lôi hết cái này đến cái kia ra”

Ngao Du không nói gì, cau mày, trông bộ dạng cực kỳ rầu rĩ.

Hai người nhanh chóng đuổi theo đội ngũ, Vương Bồi ngược ngược bảo: “Ngược quá, Ngao Du cứ thích chơi, anh ấy ngây thơ quá” Nói xong, lại lên nhìn anh ta, chỉ sợ anh ta giận. Nhưng thái độ Ngao Du thật khác thường, không phải thở phì phì và cãi nhau ầm ĩ với cô mà ngược lại trông đầy trầm tư.

Anh ta nghĩ gì nhỉ? Đầu óc ngốc nghếch vậy chả lẽ lại cũng có tâm sự sao?

“Ngao Du à, anh không sao chứ?” Vương Bồi cẩn thận hỏi anh ta.

Ngao Du không đáp lại lời cô mà hỏi ngược lại: “Sao cô lại thích Phượng Hoàng?”

“Tôi đâu có?” Vương Bồi lập tức hiểu rõ, “Tôi chỉ thấy tò mò thôi, âm thanh con chim kia sao khó nghe đến thế chứ”

Mặt mày Ngao Du lại hơi hờ, cổ ra sức gật đầu, “Đúng vậy ha, âm thanh của nó khó nghe lắm. Vương Bồi, cô muốn nhìn nó thật không, tý nữa ăn cơm trưa tôi vẽ hình dáng của nó cho cô nhé”

Sao tự dưng anh ta lại vui sướng thế chứ nhỉ? Vương Bồi vừa nghi hoặc vừa vui sướng, cười tủm tỉm, Ngao Du vẫn là người đáng yêu nhất.

Lúc nghỉ ăn cơm trưa, hai người lên ra xa, vì Ngao Du bảo không thể cho người nào nhìn thấy, nếu không Phượng Hoàng sẽ tức giận. Vương Bồi làm theo lời anh ta, đưa giấy bút cho anh ta, còn pha màu giúp, trong lòng tràn đầy vui sướng mong chờ Ngao Du vẽ ra phượng hoàng trong truyền thuyết.

Cô mới uống được vài ngụm nước thì thấy Ngao Du đã nhìn cô ghen cười ngoác ngoác tay, Vương Bồi kích động chạy nhanh tới giật lấy xem, lúc nhìn vào thì sững sốt.

“Không phải đã nói là vẽ Phượng Hoàng sao?”

“Đúng mà” Về mặt Ngao Du thản nhiên trả lời.

Nhìn tổng quan thì kỹ thuật vẽ của anh ta cũng không tồi, từ đường nét đều miêu tả rất rõ, màu sắc cũng rõ ràng, đến cả thần thái của người trong tranh cũng hiện rõ. Trên bức họa Ngao Du đã vẽ một người đàn ông cực kỳ đẹp trai! Tuy anh ta mặc bộ quần áo nhiều màu sắc nhưng ánh mắt anh ta cũng rất sắc sảo, nhưng rõ ràng là một người đàn ông không hơn không kém – thế mà anh ta còn giả vờ giả vịt cãi nữa chứ.

...

“Hai người họ sao lại làm loạn nữa rồi?” Chu Tích Quân ngồi dưới đất nghe thấy tiếng động náo loạn vang từ xa truyền tới, nhin không được cười khổ hời.

Lô Lâm liền cười, “Chuyện này không phải quá bình thường hay sao?”

29. Chương 29

Sau sự kiện Phượng Hoàng, Vương Bồi giận mất nửa giờ không thèm nhìn đến Ngao Du. Cô vẫn còn giận nói với Lô Lâm, “Cậu nói xem....anh ta...đúng là tên xấu xa...tự dưng vẽ người..lừa gạt mình...tức chết..” Lô Lâm vẫn mỉm cười nhìn cô, cũng không lên tiếng an ủi. Vương Bồi oán giận xong rồi thì cũng ổn, bỗng lại cảm thấy quá buồn cười, ôm bụng bảo, “Mình cả ngày bên anh ta, chỉ số thông minh lại bị hạ thấp nữa rồi. Khi nào trở về, nhà Vương giáo sư chúng mình thế nào bây giờ, ày da, đây là nhà của bản cô nương nha, sao mà lại tìm nhầm vào cửa nhà của mình thế không biết” Vương giáo sư chắc chắn sẽ chê cười cô à xem. “Không phải như thế rất tốt hay sao” Lô Lâm cười bảo, “Trước kia trông cậu rất lão luyện thành thực, giờ đã cười nhiều hơn rồi, rất phù hợp với tuổi đấy thôi” “Mình đã hai mươi sáu rồi, tỷ tỷ à” Nhưng mà cô đã bị Ngao Du kéo xuống chỉ còn mười sáu tuổi đấy thôi. “Hai mươi sáu tuổi thực nữ, và bên kia còn có mười sáu tuổi thiếu niên đang chờ cô an ủi đấy” Lô Lâm cười cô rồi đẩy đẩy bảo “Nếu cậu mà không đi khuyên anh ấy, anh ấy cứ phụng phịu hờn dỗi mãi đó” Tên Ngao Du kia còn dám giận nữa cơ à, Vương Bồi nghĩ ngợi chút thấy cũng bối rối, anh ta còn giận chờ cô đến xin lỗi nữa chứ, thật đúng là chả ra làm sao cả. Nếu thực sự cô mà không để ý tới anh ta chắc lát nữa biết đâu anh ta lại còn bày ra bộ dạng tội nghiệp bị người bắt nạt nữa cũng chưa biết chừng. Vương Bồi nghĩ vậy thì ăn nhanh chóng rồi sẽ đi khuyên bảo cái tên không biết lý lẽ kia để anh ta trở lại bình thường. Nếu không làm như thế mà để cho anh ta tức

quá lên thì...Vương Bồi không biết kết cục chuyện gì xảy ra nữa. Cô chậm chậm đi tới chỗ anh ta, trong mắt Ngao Du ánh lên nét sáng ngời, nhưng rồi anh ta lại nhanh chóng đè lại cổ chứa bản mặt giận dữ ra, môi mím chặt, lông mi sụp xuống, trông vừa ảo não vừa thương tâm. Vương Bồi đi đến bên anh ta, không nói gì, lấy tay xoa xoa nhẹ trên đỉnh đầu anh ta bảo: “Đừng làm loạn nữa đi” Ngao Du định há mồm giải thích gì đó nhưng không hiểu sao lại không nói gì, gật gật đầu. Do Chu Tích Quân cười ngửa nên họ cũng không tiện đi đường núi, cứ phải lòng vòng trong rừng, cũng bỏ qua chuyện dừng lại trong thôn theo kế hoạch, tối chỉ có dừng chân dựng lều nghỉ trong rừng. Đây cũng không phải lần đầu tiên ngủ trong rừng, ai nấy đều vô cùng thành thạo, dựng lều đều do một tay Ngao Du phụ trách, Cửu Tử thì đi săn thú gần bên, Ngã Đông thì nhóm lửa, Vương Bồi và Lô Lâm cùng hỗ trợ đun nước, nấu canh. Nửa tiếng trôi qua, Cửu Tử vẫn chưa trở về, Vương Bồi đã nhịn không được bắt đầu lo lắng, trời cũng nhanh tối, trong rừng cây không biết.... Trong lúc cô còn đang tưởng tượng linh tinh thì Cửu Tử đã trở về, trên tay mang một con thỏ đã chết, thỏ hồng hồng bảo: “Có...hai người...ngã ở đằng kia...” Cậu vội vàng kể chuyện mà càng nghe thì lại càng không rõ là chuyện gì. Nhưng ai cũng hiểu rõ ý của cậu nên cùng hợp lại bàn bạc, bảo Ngã Đông đi cùng cậu mang người trở về. Cũng chưa đầy mười phút sau thì họ đã công người trở lại, là một nam, một nữ, Vương Bồi chạy nhanh tới nhìn thì thấy rõ ràng đó là Cảnh Thích và Từ Khiết. “Sao vậy? Làm sao mà còn lại hai người thôi, thế còn hai người kia đâu?” Lô Lâm hỏi nhỏ. Cảnh Thích hấp háy mắt mở ra, giọng yếu ớt bảo: “Cảm ơn mọi người, khụ khụ...” vừa nói thì lại ho khụ khụ một trận, mà ho mãi không dừng được. Ngã Đông nhíu mày bảo: “Bị cảm rồi” Nói xong anh ta lấy từ trong túi ra mấy chiếc lá cây, dẫn đo nhét thẳng vào mồm Cảnh Thích lạnh lùng nói: “Nhai đi” Vương Bồi cũng nhịn không được sờ sờ yết hầu của mình, xem ra lần trước cô có thể uống canh thịt thuốc cũng vẫn phải nhờ cả vào Ngao Du. Đợi Cảnh Thích vất vả hồi phục chút mới chậm rãi kể ọi người mọi chuyện xảy ra nghe. Hoá ra hôm họ rời khỏi thì vẫn cứ tiến hướng nam đi, kết cục tới chiều hôm đó chân Từ Khiết bắt đầu sưng to. Lúc đầu chỉ hơi đau nhức chút, còn có thể đi được, nhưng tới sáng ngày hôm sau thì cổ chân bắt đầu sưng to hơn, cơ bản là không thể đi nổi nữa, chỉ có thể dựa vào ai đó đi mà thôi. Hôm đó mới đi được nửa giờ, Trần Kỳ Trúc bắt đầu chịu không nổi, oán thăm Từ Khiết đã liên lụy đến họ, lại oán giận bảo nếu cứ như thế này họ cũng không thể nào đi ra khỏi vùng núi này được. Sau đó thì cô ta và Trương Mậu Lâm liền.... “Sau đó họ lén đi mất, lại còn mang theo hơn một nửa thức ăn, nước uống” Mặt Từ Khiết bình tĩnh, chậm rãi nói, sắc mặt lạnh nhạt giống như là đang nói chuyện về người khác vậy. Bộ dạng của cô nàng so với Cảnh Thích còn chật vật hơn nhiều, toàn bộ mắt cá chân bên trái và bàn chân đều sưng rất to, thậm chí mặt mũi còn có chút phù, tóc rối loạn nhưng ánh mắt thì vô cùng kiên nghị. “Một đường này đều do Cảnh Thích công tôi mà tới, anh ấy...Đến một miếng cũng chưa được ăn..” Nói tới Cảnh Thích, mặt Từ Khiết bắt đầu nhăn nhúm lại, cúi đầu, nước mắt trong suốt tí tách rơi xuống tay. Vương Bồi chạy vội tới vỗ vỗ sau lưng cô nàng, nhỏ giọng an ủi: “Không sao rồi, không sao rồi, chúng mình cùng ra ngoài nào” Vương Bồi nhớ rất rõ lúc gặp nhau lần đầu, ánh mắt Từ Khiết luôn không kiềm chế được cứ lén nhìn theo Trương Mậu Lâm, nghĩ tới lúc đó chắc là thắm mẹn anh ta lắm. Nhưng trải qua chuyện vừa rồi, ai mới là người đàn ông chân chính chắc trong lòng cô nàng biết rõ. Lúc tối ăn cơm, mọi người ai cũng vô cùng cảm phần vất vả Trương Mậu Lâm và Trần Kỳ Trúc xa xa, trong lòng Vương Bồi còn xót xa thăm rủa họ khôn kiếp. Ngao Du thì bày ra bộ mặt khó coi, “Tôi đã sớm biết hai người kia không tốt đẹp gì mà, may là đã đuổi đi rồi” Trông bộ dạng vô cùng đắc ý dặt dào làm ai nhìn cũng không nhịn được cười. Thân thể Cảnh Thích vốn khỏe mạnh, sau khi uống thuốc của Ngã Đông, tối lại được bổ sung thêm năng lượng nên sáng hôm sau đã đứng dậy được, trông tinh thần cũng sáng sủa hẳn lên. Chân Từ Khiết thì đem qua được bôi thuốc đặc hiệu nên sau cũng đỡ hơn nhiều, không hề giống lúc trước sưng to đáng sợ nữa, nhưng vẫn không thể tự mình đi được, vì vậy Chu Tích Quân lại đem ngựa của mình cho cô. “Vết thương chân tôi đã đỡ rất nhiều rồi” Anh cười cười, đi đi lại lại trước mặt mọi người vài bước. Ngao Du thì im lặng, đưa tay đỡ lấy anh bảo nhỏ: “Trên đường đi tôi dìu anh vậy” Do có người bị thương nên tốc độ cả nhóm cũng chậm lại rất nhiều. Nhưng cũng may không phải vội gì, chẳng qua là làm kế hoạch cũng chệch đi chút một ngày. Ngã Đông bảo, nếu không nhâm thì chiều mai là mọi người có thể rời khỏi núi rồi. Cảnh Thích vốn là người hay nói làm cho cả nhóm cũng náo nhiệt hẳn lên, anh ta hứng chí kể chuyện mấy ngày trước gặp con muỗi to như con ruồi, lại thường gặp phải rắn mào đỏ, nửa đêm thì có tiếng hổ rình mồi, kêu ngao ngao....Nghe có vẻ vô cùng kích thích – chuyện này làm cho ai trong nhóm cũng vô cùng buồn bực, hai nhóm này chẳng phải đều cùng đi một đường hay sao? “Mọi người cái gì cũng không gặp sao?” Cảnh Thích kinh ngạc, mở to hai mắt tưởng sắp rớt ra ngoài, “Sao như vậy chứ? Vậy...” Anh ta vỗ mạnh vào ót, đỏ khốc đỏ cười bảo: “Tối hôm qua tôi còn không nghe được cả một tiếng vang nào, cứ tưởng là mình ngủ rất say nữa chứ, thì ra cái gì cũng không có ha” Nói xong lại thần mặt nghĩ không ra, “Sao vậy nhỉ? Trong rừng này có nhiều dã thú lắm cơ mà” Nếu

không sao Cửu Tử ngày nào cũng săn được con mồi mang về. “Ha ha..” Ngao Du cười to đắc ý, ưỡn ngực, vỗ tay, “Đó là vì có tôi ở đây! Bọn nó làm sao dám mạo phạm được!” Cửu Tử và Ngã Đông đứng đó lại ra sức gật đầu, nhóm Vương Bồi một vài người đồng loạt xem thường. Được rồi, họ thừa nhận, giá trị vũ lực của Ngao Du vô cùng cao, kể cả dã thú có xâm phạm đi chăng nữa thì chắc chắn sẽ bị mất mạng không trở về được, nhưng mà – Vương Bồi lại chợt nhớ tới chiếc vòng cổ quái đeo trên cổ anh ta kia, đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve kéo xuống. Ngao Du không hề phòng bị cười hì hì nhìn cô. Mặt đá đẹp lóng lánh năm màu, nhìn kỹ cũng không có gì đặc biệt, thế mà Ngã Đông lại coi nó như thánh vật vậy. Vương Bồi vừa nghĩ tay vừa sờ tới con dao bên hông, lẳng lặng rút dao ra, chém mạnh dao sắc vào mặt đá kia. Còn Ngao Du thì vẫn cười hì hì như cũ không có ý ngăn cản cô. Lúc dao hạ xuống mặt đá kia một giầy ngừng lại, Vương Bồi cũng không dám mạnh tay, nhìn thứ này thần thần bí bí, nếu cô mà làm hỏng nó chắc ông trời giáng tội xuống mình cũng nên, có thể Ngã Đông cũng sẽ nuốt chửng cô ấy chứ. “Cô chém đi, chém đi, nếu cô có thể chém mẻ một chút thì cô là người lợi hại rồi” Vương Bồi sẽ không dại như thế đâu, vung tay ném viên đá vào tay Ngao Du. Ngao Du vẫn mỉm cười như trước, hỏi cô: “Cô thích không? Nếu thích thì cho cô đây” Cô chỉ còn biết ngơ ngẩn nhìn anh ta không thốt lên được lời nào, Cảnh Thích và Từ Khiết tuy không biết viên đá này có gì thần kỳ nhưng thấy thần sắc của cô thì đều có thể đoán được chút ít. Thấy Ngao Du cứ tuý tiện tặng Vương Bồi này nọ, mọi người ai cũng không tưởng tượng kịp nổi. Nhưng Vương Bồi cũng đã biết rõ về sự hào phóng của Ngao Du trước rồi, lúc đó là gặp mặt lần đầu, anh ta cũng ném tặng cho chiếc nhẫn phỉ thúy không thương tiếc. Cậu nhóc này, đúng là tên phá nhà nát cửa mà. “Cầm lại này” Vương Bồi ném trả lại, cố không nhìn mê đắm vào viên đá hấp dẫn kinh người kia nữa. Không có công mà hưởng lộc, cô và Ngao Du, mặc dù thân nhau chút đấy nhưng không thể nhận lễ vật lớn của anh ta như vậy được. Nói lần trước anh ta còn tặng cho cô một viên đá nhiều màu sắc lóng lánh kia kia, là lấy từ dưới lòng đầm Ngọa Long lên trông vô cùng đẹp đẽ, chắc cũng là bảo bối nữa đây? Tâm Vương Bồi bỗng chốc đập loạn liên hồi. Lô Lâm cười hỏi: “Ngao Du à, trong tay anh cái gì cũng có ha. Là tổ truyền trong nhà sao? Hay là tìm được ở nơi nào vậy..” Nếu ở đâu mà tìm được bảo bối vậy thì dù cô nàng có phải táng gia bại sản cũng cố tìm được một cái mang về làm thành gia truyền mới được! Ngao Du không chút suy nghĩ nói: “Lấy từ trên trời xuống” Trong rừng lại có tiếng chim kêu yếu ớt, mọi người lúc này mới tròn mắt kinh ngạc. Chu Tích Quân vốn đang uống nước bỗng sắc phun ra một ngụm to văng vào mặt Cảnh Thích. Còn về mặt của Cửu Tử và Ngã Đông thì bắt đầu kích động đứng dậy, lập tức quỳ rạp xuống hướng Ngao Du cung kính vái lạy, dập đầu. Ngao Du đại gia thì không thèm để ý hướng họ phẩy tay, một chút á náy cũng không có. Vương Bồi thì tức lên rồi, tên nhóc này hơi quá đáng đấy, sao lại có thể gạt người anh em dân tộc thiểu số như vậy chứ! Cô đưa tay ra kéo tai anh ta, làm Ngao Du bỗng “oa oa” kêu to, Cửu Tử và Ngã Đông thì sợ quá, vội xông lên hoà giải, nói chuyện luyên thuyên, đến cả nửa câu cô cũng chẳng hiểu gì.

30. Chương 30

Tuy trên đường đi không gặp kích thích mạo hiểm gì nhưng ai ai cũng đều vô cùng vui vẻ, hơn thế Vương Bồi còn cảm thấy dường như Ngao Du so với trước có vẻ trưởng thành hơn rất nhiều – mặc dù thỉnh thoảng trông cũng hơi ngốc nghếch mơ hồ, đôi lúc nói chuyện lại có chút kỳ quái mà buồn cười, nhưng dù sao anh ta cũng đã chủ động biết quan tâm đến người khác. Chuyện này xem ra là tiến bộ rất lớn không phải sao?

Giữa trưa hôm sau, cả nhóm mới ra khỏi cánh rừng, tập trung ngoài bìa rừng tại một thôn nhỏ, hăng hái ăn uống những đồ mới. Cảnh Thích và Từ Khiết tạ ơn cả nhóm đã cứu mạng bằng chén rượu mời. Nhưng một lúc sau ai ai cũng đều uống rất nhiều, đến cả Từ Khiết là người bị thương cũng hăng hái cạn chén, nói cũng nói không nên lời nữa.

Mọi người ai cũng vứt hết mọi nỗi phiền muộn bức mình đi hết, sáng hôm sau thức dậy thì tán chuyện ầm ĩ, mới biết rõ xe của họ đều để ở trong cùng một thôn, vẫn cùng chung một đường trở về nên ai nấy đều cùng bật cười ha hả.

Nhưng Cửu Tử và Tiểu Mã Câu đều phải quay trở về trong rừng, mọi người ai cũng luyến tiếc không thôi. Nhất là Cửu Tử, tuy mới ở cùng mọi người có ba ngày nhưng cậu bé này tính tình hoạt bát nhanh nhẹn đều làm cho ai ai cũng rất thích. Cửu Tử cũng vốn là một cậu bé biết điều, về mặt nghiêm túc đi tới trước

mặt Ngao Du yên lặng hành lễ, hướng họ vẫy vẫy tay chia tay, sau đó nắm Tiểu Mã Câu đi vào trong rừng. Nhanh chóng đã biến mất trong đám rừng cây rậm rạp.

Ngã Đông tìm được một chiếc máy kéo trong thôn, mọi người ai cũng leo lên ngồi trên chiếc ghế nhỏ rất vui vẻ trở về. Đợi đến thôn phía trên mông người nào người nấy đã ê ẩm, hai đùi thì nhũn ra như con chi chi.

Cảnh Thích và Từ Khiết xuống xe trước, chiếc máy kéo lại tiếp tục đi tiếp rồi tất cả đều trở lại khách sạn trước. Cách thời gian ước định với lão Trương còn hai ngày nữa, nên ai ai cũng không vội, quyết định ở lại trấn trên nghỉ ngơi thêm nửa ngày nữa, nếu còn có tinh lực thì lại đi tới thôn gần bên ngắm cảnh.

Tới tối thì Cảnh Thích và Từ Khiết cũng tìm tới đây, thái độ thì vô cùng nghiêm túc, hỏi ra mới biết được thì ra Trương Mậu Lâm và Trần Kỳ Trúc hai người đó đến giờ vẫn chưa trở về.

Đoàn của họ vốn có người bị thương lại thêm đi đường vòng nữa, tính ra là đi khá chậm, nếu theo tình hình bình thường suy đoán thì nhóm Trương Mậu Lâm ít nhất cũng phải rời núi sớm trước một ngày mới đúng, sao lại kéo dài vậy, đến giờ vẫn còn chưa quay trở về. Chẳng lẽ trên đường đã xảy ra biến cố gì rồi? Trong lòng ai cũng nghĩ vậy, nhưng cũng không có ai nói gì.

Tuy ấn tượng của mọi người với hai người kia không tốt cho lắm nhưng nếu thực sự xảy ra chuyện gì thì cũng không thể khoanh tay mà làm ngơ được. Nghĩ một hồi cuối cùng Chu Tích Quân thở dài nói: “Chỉ còn cách đi báo công an thôi” Họ vốn không phải là những người làm công chuyên nghiệp, hơn nữa chỉ vì dựa vào cảm tình mà nói cũng không phải vì hai người như thế mà quay trở lại trong rừng một lần nữa. Nếu có khả năng để làm thì chỉ còn cách đó là báo công an mà thôi.

Sau đó nhóm họ và Cảnh Thích chào tạm biệt, hơn nữa nếu có tin tức của nhóm Trương Mậu Lâm thì Cảnh Thích nhớ báo tin một tiếng là được. Nhưng cho đến mãi lúc nhóm Vương Bồi trở lại thị xã J cũng không nghe thấy tin tức gì của nhóm Trương Mậu Lâm cả – đây là chuyện sau này.

Chân bị thương của Chu Tích Quân cơ bản đã khỏi hẳn, vì vậy nhóm bốn người họ ở lại thôn Thổ Gia gần bên đi dạo một vòng, cảm thụ phong cảnh khác nhau của Miêu tộc và Động tộc. Đến ngày thứ ba họ cùng đi đến trấn nhỏ trên tập hợp với lão Trương.

Lúc tập hợp cả đoàn xe thiếu mất hai người là lão Ngô và Đồng Thiển. Lão Trương cứ nhắc tới hai người họ là phát bực, vừa mất hứng vừa oán giận. Thì ra là hai người này chịu không nổi đơn độc và chán nản nên mấy ngày trước đã rời khỏi nhóm trở về thị xã J rồi, càng quá đáng hơn nữa là họ dám giữ lại xe của Chu Tích Quân nữa chứ.

Thế mà Chu Tích Quân thì lại vô cùng cao hứng, đứng dậy an ủi lão Trương: “Được lắm, như vậy càng tốt, trở về chúng ta cũng rộng rãi hơn nhiều.”

Lúc trở lại thị xã J thì ai nấy cũng đều mệt mỏi cả, có vẻ như là rời nhà đã lâu, có vẻ như là còn rất nhiều việc phải làm, vì thế trong vòng một đêm ai nấy đều cố trở về, chỉ dám nghỉ chân hai lần.

Nhìn thấy ánh đèn quen thuộc ven đường, Vương Bồi cũng thoải mái hơn nhiều. Đến lúc xuống xe, Ngao Du cũng không đi cùng cô trở về nhà. Anh ta đi gọi điện thoại bảo rằng có bạn xảy ra chuyện muốn anh ta đi giúp, nói xong thì vội vã đi mất.

Từ lúc Ngao Du đến, Vương Bồi không phải một hai lần to tiếng đuổi anh ta đi, thế mà hiện giờ trở mặt nhìn anh ta lái xe đi dần dần biến mất trước tầm mắt của cô thì bỗng dưng cô lại có cảm giác gì đó mất mát.

Dường như cô đã quen có một người luôn ở bên cạnh mình to tiếng huýt sáo rồi, nói thì vừa ngây thơ vừa buồn cười, cái gì cũng ỉnh là đúng, hoặc lúc nào cũng muốn người khác khen ngợi mình, thỉnh thoảng lại còn động tay động chân đánh lén nữa, nhưng dù vậy cũng tuyệt đối không quá hạ lưu và quá phẫn...

Vậy mà anh ta tự dưng nói đi – thì đi luôn sao? Trước đó đến cả nói trước cũng không nói, để người khác chuẩn bị tâm lý trước cũng không, thật sự là – hơi quá đáng đấy!

Tối Vương Bồi nghỉ ở nhà trọ Mùa Xuân tại thị xã J, mở cửa sổ, ngồi trên giường sạch cảm thấy thư thái. Gió đêm khá lớn, cô nằm trên giường nhìn xuyên qua cửa sổ ra ngoài xem cảnh đêm, phía xa ánh đèn nê

ông lóng lánh chói mắt, gần đó có tiếng ai hô hào truyền tới, trong đêm yên tĩnh có chút phá màn đêm trong trăng lạnh lùng.

Cô không thêm lo lắng nghĩ đến Ngao Du xảy ra chuyện gì đâu! Vương Bồi chui vào trong gối lo âu nghĩ ngợi.

Vương Bồi mua khá nhiều đặc sản ở Tương Tây, gói thành mấy gói to mang về. Giáo sư Vương và Thái Hậu cũng đã trở về rồi, lúc Vương Bồi mở cửa cô đã nghe thấy giọng hai người đang hát hí khúc, một người kéo đàn nhị, một người đánh đàn tỳ bà, cứ y y nha nha, hừ hừ ha ha, xem ra là vô cùng vui vẻ.

“Đã về rồi à” Thái hậu liếc cô một cái đến cả một chút nhưng nhớ cũng không có. Vương Bồi tức lên rồi, ném toàn bộ này nọ xuống sân, lớn tiếng bảo: “Mẹ, mẹ hát như thế....khúc này....đều nghe không lọt tai được, mẹ có biết không hả?”

Thái hậu liếc xéo nàng một cái chậm rãi bảo: “Con có biết mẹ hát khúc gì hay không?”

Vương Bồi sững sờ một chút rồi dần đo hỏi: “Là....(Tô Tam khởi giải)..?”

“Là (Tam nương dạy con) !” Giáo sư Vương cười ha hả, tay tiếp tục kéo đàn nhị, lại bắt đầu hát: “...”

Vương Bồi lẳng lặng đi vào nhà, lúc đến chân cầu thang lại nghe thấy Thái Hậu hỏi: “Ngao Du đâu rồi?”

“Đi rồi ạ” Vương Bồi giậm chân mạnh đi lên lầu, phát ra tiếng “bình bình, bang bang”. Có tiếng người sau cửa hỏi nhỏ: “Bồi Bồi à, sao vậy, sao lại tức giận đến thế hả?”

Nước mắt Vương Bồi bắt đầu trào ra, quay người nhìn xuống dưới lầu bảo: “Bà nội, bà đã trở lại sao, cha cháu mẹ cháu bắt nạt cháu kia kìa”

Ông nội Vương và bà nội từ Côn Minh đi nghỉ hè đã trở về! Trong nhà lúc này chắc náo nhiệt vô cùng.

Tối Vương Bồi vẫn làm nũng với ông nội và bà nội, cố ý mách cha cô mẹ cô làm bậy, từ nhỏ cô đã ở cùng bà nội suốt nên tình cảm vô cùng tốt. Bà nội vừa nghe vậy thì gọi giáo sư Vương tới lên lớp giáo huấn: “...Không phải mẹ đã bảo anh rồi sao, he, lúc ra khỏi nhà cũng không gọi điện thoại cho Vương Bồi, anh làm cha như thế sao?”

Giáo sư Vương hướng Vương Bồi cảnh cáo, Vương Bồi nhìn lại cha nhần mặt. Trong lòng cục tức một ngày bắt đầu có chỗ phát tiết đây.

“Ngày kia, tiểu thúc thúc của cháu trở về, cháu làm con gái của tiểu thúc thúc đi, đừng để ý tới cha cháu nữa” Ông nội cười hơ hớ, lúc nói chuyện lại mở gói trà Vương Bồi mang về, rất vừa lòng gật đầu. “Mùi trà này rất thơm, đúng là tốt lắm, tốt lắm. Vương Bồi nhà chúng ta thật là hiếu thuận ha”

Tâm Vương Bồi lại đập rộn nhảy vọt lên hỏi: “Tiểu thúc thúc – chú trở về khi nào vậy hả?”

“Một tuần nữa thì trở về rồi” Bà nội bảo: “Tối hôm qua gọi điện tới, lại còn hỏi Vương Bồi nữa đó. Cháu là do nó chăm sóc lớn đấy chứ”

Vương Bồi vừa cao hứng lại vừa buồn bực, tiểu thúc thúc đã về rồi, thật là hay quá, đừng nói là chú đã chăm sóc cô lớn đó nhé, chú chỉ có lớn hơn cô có mười tuổi thôi hà!

“Mẹ cháu bảo trong nhà còn có một tên nhóc đẹp trai nữa cơ mà, sao giờ không thấy vậy?” Người tuy đã lớn tuổi nhưng bà nội không bao giờ đăng trí, hỏi dò.

Vương Bồi nghe nói tới chuyện này thì mất hứng tức quá bảo: “Thôi không nói tới anh ta nữa, lúc hai giờ ở Lăng Thần, tự dưng anh ấy bảo có việc thế là đi, thật tức quá mà” Càng tức ở chỗ là, đã đi lâu như thế đến cả gọi điện thoại anh ta cũng không gọi về, tức chết lên được.

“Cha cháu lúc trẻ cũng đẹp trai lắm” Về mặt bà nội lại hoài niệm chuyện trước đây thở dài bảo: “Thế mà giờ thì thế nào đã béo quá, đây là mới chỉ có hơn năm mươi tuổi thôi đấy”

Ông nội thì cười tủm tỉm xen vào: “Nó ăn nhiều quá, lại không vận động gì cả. Lần trước tôi bảo nó đi vẽ phong cảnh ở Hoàng Sơn nó có đi đâu”

Vương Bồi trong lòng càng tức khí nói thêm: “Ông nội à, ông bảo cha đi vẽ phong cảnh ở Hoàng Sơn lúc nào vậy hả?”

“Tháng Sáu sao? Không phải, chắc là tháng Năm” Ông nội khẳng định gật đầu, bưng chén rượu lên uống một ngụm, bộ dạng vô cùng tự đắc. Ông lão cũng đã gần chín mươi rồi, thế mà tinh thần còn phấn chấn lắm – nhưng mà đi Hoàng Sơn có phải là quá kích thích mạo hiểm không nhỉ. Nếu là cô cũng không dám đi cùng ông nội nữa.

Vương Bồi nhanh chóng chuyển đề tài, cứ sợ ông nội hứng lên lôi kéo cô theo cùng thì gay. Không nói Hoàng Sơn, kể cả đi Lư Sơn cô cũng không dám.

“Bà nội à, cháu nói cho bà nghe, tên Ngao Du kia rất đẹp trai, cháu không thể so với anh ấy được” Cô nghĩ rồi nhanh tay lấy di động ra, cho bà nội xem bức ảnh Ngao Du trong máy, “Bà xem này, rất đẹp trai phải không, đẹp như yêu tinh đó”

“Cháu sao lại nói như thế chứ” Bà nội cười oán trách, cố lấy kính trong ngăn kéo ra đeo vào, cầm lấy điện thoại nhìn kỹ, giọng thì chắc chắn: “Ồi chao đúng là đẹp trai thật, rất giống thần tiên. Sao lại không đưa về để bà xem xem..”

Ông nội cũng lại gần ngó xem, rồi phát biểu vài câu khen ngợi.

Lúc ăn cơm Vương Bồi nhớ tới chuyện Chu Tích Quân nhờ vả, mới trịnh trọng nói với giáo sư Vương chuyện này, còn cố ý tăng bốc nhân phẩm Chu Tích Quân lên, lúc nói thấy Thái Hậu cứ nhìn cô chăm chăm ánh mắt còn lộ ra nét quái dị.

Nếu là chuyện con gái nhờ vả thì giáo sư Vương cũng dễ dàng đáp ứng ngay, đến cả ông nội cũng cười ha hả bảo: “Lúc ta ở Côn Minh cũng vẽ mấy bức, khi nào đem về sẽ đưa cho Tiểu Chu” Những lời của ông nội nói cũng có trọng lượng hơn nhiều so với giáo sư Vương, Vương Bồi vội vàng gọi điện thoại ngay cho Chu Tích Quân bảo yên tâm.

Tối Vương Bồi ngủ không được, cứ lẩn qua lộn lại trên giường, lúc lúc lại lấy điện thoại ra xem, vẫn không thấy có tin tức gì của Ngao Du. Tên nhóc hỗn đản kia, thật đúng là chẳng biết điều tí nào cả.

Càng nghĩ Vương Bồi càng tức, liền gọi trực tiếp cho anh ta nhưng mà đầu dây bên kia cũng không có tín hiệu gì. Vương Bồi càng tức lên rồi, lập tức nhắn tin gửi đi. “Ngao Du anh được lắm, nếu tối hôm nay anh không gọi điện lại cho tôi, sau này anh đừng có gọi tới đây nữa nhé”

Sau đó cô tắt máy đi ngủ luôn.

31. Chương 31

Ngày hôm sau khi cô tỉnh dậy khởi động máy thì thấy một loạt tin nhắn gửi tới, lúc mở ra xem thì thấy toàn là tin nhắn của Ngao Du. Cô còn chưa kịp xem thì đã chuông điện thoại đã reo. Ngao Du đầu dây bên kia hét rõ to: “Vương Bồi Bồi, cô có phải là người ngốc không đấy, sao chỉ số thông minh của cô lại thấp đến vậy hả?” Tên hỗn xược này dám khinh thường chỉ số thông minh của cô thế cơ à, cô...cô...nhưng mà trong lúc tức hộc máu thì cô lúc này lại chẳng mắng trả được một lời nào cả. Ngay chính cô cũng đều không rõ tối qua sao cô lại làm chuyện ngu ngốc đến vậy cơ chứ? Đúng là ở lâu một chỗ cùng Ngao Du cho nên cả chỉ số thông minh cũng bị anh ta kéo thấp xuống rồi hay sao? Cô tức quá hét to vào điện thoại, “Anh to gan quá ha, dám mắng tôi nữa cơ à. Chính anh thích chơi thì cứ việc chơi đi nhé, tôi đây không thèm để ý tới anh nữa đâu” Nói xong thì cúp máy luôn. Chỉ trong vòng nửa giây sau lại có tiếng chuông reo, đúng là tiếng Ngao Du đang giận dữ mắng “Vương Bồi Bồi, cô cô..” “Đừng có cô cô gì nhé” Vương Bồi vui sướng hướng vào điện thoại bảo “Anh rốt cục là có chuyện gì vậy hả? Không thèm nói một câu thì đã đi, tôi mắng anh là còn khách khí đó. Hôm nay Thái Hậu hỏi anh đó, bà nội tôi còn khen anh có bộ dạng thực lãng...à không, thực đẹp trai nữa kìa” Quả nhiên Ngao Du cực kỳ cao hứng, giọng nói khó kìm nén sự đắc ý, “Tất nhiên rồi, mất bà nội cô quả là tốt quá. À, đợi ta giải quyết xong mọi chuyện bên này rồi thì

sẽ trở về thăm dì Bành. Ta nhớ dì quá ha” Chắc, chắc, sao mà thân thiết đến kinh khủng thế không biết, nếu giáo sư Vương mà nghe được ý à thì chắc chắn sẽ tìm anh ta đánh nhau cho coi. Thế mà anh ta vẫn chưa nói có chuyện gì xảy ra, Vương Bồi nghĩ ngợi một lúc cũng không dám hỏi lại. Nếu nói được thì Ngao Du tên kia đã sớm nói cho cô nghe hết mọi chuyện rồi. Xem tên nhóc kia ra tay hào phóng, khí chất hơn người, tám chín phần là xuất thân trong gia đình danh giá. Gia đình danh giá, không phải trên báo chí vẫn thường nói hay sao, không chừng lúc này đúng là đang tranh giành đoạt lợi ấy chứ. Vương Bồi thông thả nghĩ ngợi. Lúc cô xuống lầu thì thấy Thái Hậu và giáo sư Vương đang ở trong sân tập Thái Cực quyền, vì vậy cũng đi tới gần nhìn hai người tập hai mươi tư thế, đánh bốn mươi tám thế, đợi chờ đến phát chán. Bưng chén trà của Thái Hậu nhấp một ngụm tẩm tẩm bảo: “Thái Hậu à, Ngao thiếu gia bảo là rất nhớ người đó” Động tác giáo sư Vương chợt dừng, đưa ánh mắt chậm chạp liếc Vương Bồi một cái. Vương Bồi cười hì hì, Thái Hậu đứng xa chỉ tay cảnh cáo cô, xem thường. Vương Bồi cười nịnh nọt bảo: “Thái Hậu à, giáo sư Vương sắp sửa xuất ngoại hơn nửa năm rồi, người nên cẩn thận hơn đó. Các cô gái Hàn Quốc một đám kia rất nhiều công phu kinh người đó” Thái Hậu chậm rãi đi tới bên giáo sư Vương ngồi xuống, nhắc bát trà Tam Tài lên nhấp một ngụm rồi chậm rãi bảo: “Mẹ biết rồi” Bà nhìn sang giáo sư Vương cười cười, ánh mắt bỗng trở nên ôn hoà hẳn lên, “Mẹ cũng cùng đi” “A...” Vương Bồi bắt chước Thái Hậu cũng nhắc chén trà lên định uống nghe thấy nói thế bỗng ngậy ngẩn cả người, “Mẹ cũng đi ư?” Thái Hậu điểm nhẹ vào trán cô nhỏ giọng mắng “Con bé này thật là, còn dám trêu chọc cha con nữa” Vương Bồi ôm Thái Hậu làm nũng trông rất xấu, “Nhưng nếu mẹ đi rồi, trong nhà này không phải chỉ còn lại mỗi mình con hay sao. Cha mẹ thật quyết liệt quá đó. Con mặc kệ, không ẹ đi, con không muốn đợi một mình đâu” “Sao lại nói chỉ còn mình con, còn có ông bà nội con mà, đừng có nói bừa” Giáo sư Vương vỗ nhẹ đầu Vương Bồi, cố ra vẻ nghiêm mặt lại. Nhưng lại thấy khoé mắt đều ánh lên nét cười, một chút thuyết phục cũng không thấy. Vương Bồi định tiếp tục đấu võ mồm với cha thì điện thoại lại reo lên, vừa mở máy có tiếng Ngao Du rống ở đầu bên kia, “Vương Bồi Bồi, ta nghĩ mất nửa ngày rồi, cuối cùng đã nghĩ ra được. Cô không phải là nhớ ta đấy chứ! Nếu không thì sao lại...” Anh ta chưa kịp nói xong thì Vương Bồi đã cúp máy luôn. Không biết trong óc tên nhóc đẹp trai kia chứa cái gì nữa vậy? Anh ta muốn đứng vững trong cuộc giành giật nếu lấy chỉ số thông minh của anh ta mà nói, có thể sống được tới giờ thật ra cũng không dễ dàng gì. Vài ngày sau, giáo sư Vương giúp Chu Tích Quân liên hệ được với nhóm họa sỹ địa phương, cũng không đầy một tuần, buổi triển lãm tranh của Chu Tích Quân cơ bản đã chuẩn bị xong, thế nhưng cũng vì thế mà anh rời thị xã J đi Thượng Hải. Ngao Du thì một ngày gọi hai cuộc điện thoại, mỗi lần nói rất lâu, thỉnh thoảng lại gọi cho Thái Hậu không biết nói lời ngon tiếng ngọt gì với Thái Hậu mà mặt mũi bà cứ tươi hơn hớn. Chuyện này làm cho Vương Bồi sinh ra một ảo giác, dường như Ngao Du mới chính là con ruột thịt của Thái Hậu nương nương vậy. Đầu tháng chín, giáo sư Vương và Thái Hậu đi Hàn Quốc, căn phòng lớn giờ chỉ còn lại mình Vương Bồi và hai người già ở, không khí có vẻ lạnh lẽo hẳn đi. Thế nhưng trường học cũng sắp sửa khai giảng rồi, cô cũng sắp phải đi làm. Thực ra công tác trong trường cũng không bận bịu gì cho lắm, khoá mỹ thuật tạo hình của cô năm hai không thể so với năm nhất được, nói là đi dạy, thực ra cũng là thay đổi địa điểm để vẽ vời mà thôi, sáng thì đi dạy giao bài tập cho sinh viên, chiều lại tới thu bài về, thời gian còn lại thì đều tập trung vẽ ở phòng tranh hoặc trong văn phòng, giảng bài cho sinh viên một lúc, thế là một ngày đã nhanh chóng trôi qua. Vương Bồi dạy học trong trường theo thời khoá biểu của phòng giáo vụ, mỗi một học kỳ đều sắp xếp thời khoá biểu gọn gàng, các tiết dạy của cô được xếp đều trong tháng chín và tháng Mười, mỗi ngày ước chừng có khoảng 6 tiết, riêng thứ năm có 8 tiết dạy. Nhưng qua hai tháng sau, lượng công việc của cô cũng đã xong, thời gian tiếp theo cô không phải đến trường dạy nữa, cũng đỡ phải hứng thời tiết lạnh, lại khỏi phải dậy sớm. Nhưng thị xã J cách Dao Lý mất gần một tiếng đi xe, Vương Bồi nghĩ ngợi rồi vẫn quyết định tạm thời ở lại trong hai tháng, đỡ phải ngày nào cũng bốn ba mệt nhọc đi đi về về, mất hơn nửa thời gian đều là ở trên đường cả, quan trọng hơn nữa, cũng không an toàn chút nào. Cô vừa đặt vấn đề cùng ông nội thì ông nội đã đồng ý ngay, còn thông cảm khuyên bảo: “Công tác là quan trọng, nếu ở lại được thì ở, nếu không ngày nào cũng đi đi về về sẽ rất vất vả đấy” Vương Bồi cảm thấy mình để hai người già ở nhà cũng có chút không yên tâm, thế mà chân trước cô vừa trở về trường thì đằng sau ông nội đã đi tới núi Hoàng Sơn, đến Hoàng Sơn rồi còn ra oai gọi điện thoại cho Vương Bồi, “Bồi Bồi à, ta ở Hoàng Sơn nha...Cái gì hả, bà nội cháu à, đang ở bên cạnh ta đây...Ày da tín hiệu kém quá, thôi nhé” Vương Bồi chẳng còn biết nói gì cho được nữa. Cô lập tức gọi điện thoại cho nhóm chủ nhiệm xin phép, chuẩn bị cả đêm đuổi tới Hoàng Sơn, vừa lên xe thì nhận được điện thoại của Điền Tri Vệnh, “Bồi Bồi à, ta đang ở cùng sư phụ” Vương Bồi lập tức choáng váng cả người. Cô biết rõ mấy ngày nữa thì tiểu thúc thúc sẽ trở về, còn đang đau đầu nghĩ sẽ gặp nhau kiểu gì, sau mười năm xa cách, cô nên nói gì mới được đây, vậy mà không nghĩ tới, chưa kịp gặp mặt thì chú đã đi Hoàng Sơn rồi.

“Cháu đi làm rồi phải không?” Đầu dây bên kia Điền Tri Vịnh nhẹ giọng hỏi, giọng trầm ấm, Vương Bồi có thể tưởng tượng ra bộ dạng chú khi nói, hơi hơi cười, ánh mắt nhìn xuống, ôn hoà, lúc nào cũng vĩnh viễn bình tĩnh, thông dong. “Vâng” Vương Bồi Bồi đành phải trả lời cũng không biết nói gì thêm. Điền Tri Vịnh ôn nhu dặn dò cô một hồi, Vương Bồi cảm thấy bên tai cứ ong ong, từng lời nói của chú cũng nghe không rõ, miệng thứ cử trả lời “vâng” một hồi, không biết là có ý gì chính cô cũng không rõ nữa. Điền Tri Vịnh dường như hiểu rất rõ cô, ở đầu dây bên kia nở nụ cười tươi, nói tiếp, “Được rồi, bên này sự phụ đã có ta, cháu không cần cố chạy tới làm gì nữa. Mấy ngày sau chúng ta sẽ trở về, ta sẽ đi tìm cháu” Câu cuối cùng cô có vẻ nghe rõ hơn chút, nhanh chóng gác đầu, cứ như là Điền Tri Vịnh đứng ngay trước mặt cô vậy. Cúp máy xong, Vương Bồi đứng ngây người một lúc vẫn chưa hồi lại, cứ nhìn ngơ ngẩn ra ngoài cửa sổ xe cười cười, sau đó lại mở cửa xe, chạy chậm chậm tới trường. Lúc ngồi trong phòng họp cô không nói một lời nào, đến lúc có đồng nghiệp cười ha hả chào hỏi cô, “Chúc mừng nha, nghe nói bức hoạ mới của giáo sư Vương lấy được một trăm vạn” “Có chuyện gì mà cao hứng thế, xem cô cười miệng đều mở to hết cỡ kìa” Vương Bồi vội vàng khép miệng lại, bên trong vẫn còn cao hứng lắm, chủ nhiệm Hệ nói gì cô cũng không nghe lọt một chữ nào. Nhưng nếu có người xấu nhìn cô trừng trừng, Vương Bồi miễn cưỡng cảm nhận được sự phát hiện ra, quay nhanh đầu lại, thì thấy giáo viên phụ đạo Trần Cương đang lạnh lùng soi xét cô, ánh mắt mười phần không thân thiện chút nào. Vương Bồi cảm thấy rất ngạc nhiên, cùng đi dạy và làm việc đều đúng giờ cả, tiếp xúc cũng không nhiều người cho lắm, cô cũng biết gần hết toàn bộ giáo viên trong trường. thật không thể tưởng tượng nổi mình lại có chỗ nào đắc tội với Trần Cương đây. Thế nhưng Vương Bồi cũng không để tâm chuyện này, trên thế giới này trừ đồng tiền ra không có cái gì làm cho con người ta thích thú cả, vì vậy Vương Bồi cũng không nghĩ gì nhiều lên lút ngồi tán chuyện với giáo sư Vương, lúc sau nói chuyện xong thì tiếp đó lại có điện thoại của Chu Bách Đình gọi tới. “Bồi Bồi!” Giọng Chu Bách Đình vốn đã to giờ lại giống như đang rống lên nữa, Vương Bồi liền để điện thoại ra xa, đợi cô nàng hét xong thì mới để điện thoại gần tai nghe, nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì thế này? Sao lại gọi to gọi nhỏ như đòi mạng vậy hả?” “Tai nạn chết người rồi mày ơi, mày nhanh nhanh chân chạy ngay tới đây đi!” Chu Bách Đình nói xong thì cúp máy luôn. Cú điện thoại này của cô nàng làm cho cô thấy lo lo, vội vàng nhanh chân đứng lên, vội vàng lái xe đến viện Hoa Dương, nhảy hai ba bước chạy thẳng lên lầu 10, đập cửa xông vào thì thấy Chu Bách Đình đang ngồi ung dung ăn táo. Trần Quý không thấy, phòng khách to như thế chỉ có mỗi mình Chu Bách Đình, đang ngồi trên ghế nhóp nhép ăn táo, vừa trừng trừng nhìn trên bàn trà. “Sao thế?” Vương Bồi nhìn xung quanh một vòng, vẫn không nhìn thấy có dấu vết đánh nhau gì cả, ngạc nhiên quá hỏi. Chu Bách Đình tay thì cầm quả táo cắn dở, vừa than thở vừa gục đầu xuống ghế, nắm tay nện thình thịch xuống ghế, “Bồi Bồi à, bây giờ phải sao đây, mình có thai rồi!” “Có thai á? Chuyện tốt quá đi!” Lòng Vương Bồi đang lo lắng cực điểm bỗng thở phào nhẹ nhõm, “Chuyện xảy ra lúc nào thế, lão Trần biết chưa? Con trai hay là con gái vậy? Đã mấy tháng rồi?” Cô vừa mở miệng là hỏi liền một lèo nhiều vấn đề, Chu Bách Đình không nói lời nào cứ ngửa cổ tựa vào ghế, vẻ mặt cực kỳ ảm đạm. “Mày sao thế?” Vương Bồi thấy cô nàng như vậy thì bực tức “Mày không phải là vẫn tật cũ đấy chứ, nói chính xác là...” hai con mắt trợn lên, hít một hơi dài kinh ngạc bảo: “Mày không muốn có con phải không?” Chu Bách Đình và Trần Quý đã lấy nhau nhiều năm rồi vẫn chưa muốn có con, lại còn nói là phải bồi đắp gia đình trước đã. Chu Bách Đình....cô nàng....thật sự không muốn có con thật sao. “Hãy da, mày nói linh tinh gì thế không biết” Chu Bách Đình mệt mỏi than thở, ngồi xếp bằng tròn trên ghế, hai tay cứ vịn xoắn vào nhau, “Chuyện này...là ngoài ý muốn...Lúc chúng mình kết hôn có nói trước là không sinh con. Mình rất sợ mập...Không thích có...” Cô nàng này vốn là thông minh cơ mà, sao bỗng dưng lại ngơ ngẩn đến thế cơ chứ? Còn Trần Quý kia lúc trước có nói không cần sinh con, cũng không phải là tại Chu Bách Đình nói muốn vun đắp gia đình sao, nếu thực muốn có con, người vui sướng nhất phải là người cha là anh ta chứ. Nói không chừng chắc là đi tìm tem vớ vấn đề cố gắng tạo người đây mà! “Mình gọi điện gọi lão Trần lập tức quay lại ngay nhé” “Bồi Bồi à, anh ấy chắc sẽ không..” Vương Bồi xoay người ấn nút gọi điện cho Trần Quý, giọng vô cùng nghiêm túc, “Anh Trần Quý đây à, anh đang bận hả? Thế này vậy, anh có thể thu xếp về nhà một chuyến có được không...Vâng, có chuyện xảy ra rồi, nhanh nhanh về chút nhé...Vâng là Bách Đình....Haiz, anh nói linh tinh gì thế, chuyện này tôi không giúp gì cho gia đình anh được đâu. Phải trực tiếp đi viện đó! Anh đừng hỏi nữa, cứ về nhanh lên nhé!” Cô nói xong thì cúp máy vừa tức vừa buồn cười bảo: ‘Mình nói vợ chồng hai người cũng xứng đôi thật đấy, nói chuyện này mà chất giọng giống nhau như đúc ý!’ Đúng như dự đoán của Vương Bồi, Trần Quý bị tin này làm cho choáng váng một lúc, đến nửa ngày sau vẫn không hồi phục lại được, rồi sau cùng lại cười rất ngây ngô, bảo vệ Chu Bách Đình như bảo vệ gấu trúc vậy, cứ hỏi han ân cần liên tục, vô cùng thân thiết, yêu thương. Tâm Chu Bách Đình bỗng nhảy vọt lên vui sướng, cứ điểm ngón tay liên tiếp vào trán anh, “Không phải anh bảo là không cần con sao? Trước đây anh đều lừa gạt người ta hết thời à...” Từ

trong nhà Chu Bách Đình đi ra, Vương Bồi cảm thấy tâm tình tốt lên rất nhiều, đuôi lông mày cùng khoe mắt cứ ánh lên nét cười rạng rỡ không dấu được, miệng thì không để ý cứ há hốc ra. Tin này thật là tin tốt lắm, không phải thế sao? Tới tới lúc Ngao Du gọi điện thoại đến, Vương Bồi vội vàng đem chuyện này kể cho anh ta nghe, lúc nói chuyện mới thấy kỳ kỳ, “...anh nói xem, Chu Bách Đình xinh đẹp như thế, nếu để con gái có phải xinh như công chúa không?” “Cô ấy xinh vậy, cả nhà cô ấy xinh đẹp là chuyện thường” Ngao Du ở đầu dây bên kia hừ một tiếng phản bác, “Cô nếu muốn có một đứa con xinh đẹp ấy à, sau này....đợi khi nào chúng mình cùng sinh con...đảm bảo con nhà mình còn xinh đẹp gấp mấy lần con nhà họ ấy chứ” Vương Bồi đã quen với cách đùa của tên này rồi nên lúc này cũng không nổi nóng mắng người, mới “hừm” một tiếng với anh ta rồi hỏi dò, “VẬY...anh có khoẻ không, mọi việc thế nào rồi?” “Không sao” giọng Ngao Du rầu rĩ, “Haiz, thực ra thì ta cũng không có chuyện gì, chẳng qua là đang kéo hai người” “Gì cơ?” Lòng Vương Bồi bỗng chồn lo lắng, “Hãy da, ai bảo anh cứ mạnh tay mạnh chân lắm, còn lôi kéo gì thế, đừng có làm người ta bị thương đó. Có chuyện gì nhớ tìm cảnh sát nhé” “Cảnh sát cũng kệ chuyện này thôi” “Sao cảnh sát lại kệ chuyện này vậy” Vương Bồi hét lên, “Cho dù là mâu thuẫn anh em thì cũng không thể động chân tay. Sinh lắm chuyện đấy, còn đánh nhau nữa đó” “Còn có thể làm gì được, miễn bàn đi” Ngao Du nói giọng nhẹ nhàng băng quơ, “Ta đều quen rồi, haiz, không thèm nghe cô nói nữa, mệt lắm, đừng có lôi ta vào uống rượu nhé” Nói xong anh ta cúp máy luôn. Miễn...bàn. Không phải chuyện tranh đấu trong gia đình bình thường rồi, tám chín phần là xã hội đen rồi. Chẳng trách Ngao Du lại có thân thủ như thế, thì ra là do huấn luyện trong đao kiếm mà ra vậy! Nhưng sao mà đầu óc của anh ta chậm lớn vậy thế hả?

32. Chương 32

Sau khi khai giảng, Ngao Du gọi điện thoại tới ba mươi cuộc, không có chuyện gì thì cứ nấu cháo điện thoại với Vương Bồi, tới nào cũng nói chuyện đến hơn mười một giờ, so với người già còn dài dòng chán. Trong những lúc đó, thỉnh thoảng anh ta còn tự mình đa tình, không có chuyện gì thì hỏi Vương Bồi: “Cô có phải rất nhớ tôi không? Cô nói một câu thôi, chỉ cần một câu thôi là tôi sẽ trở về ngay lập tức” Vương Bồi: “...” Trong lúc đó Vương Bồi và giáo viên phụ đạo Trần Cương còn làm âm ỉ một trận. Ngày đó là cô đi lập danh sách sinh viên mới nhập trường, lúc sắp đến cửa văn phòng thì bỗng nghe thấy tiếng Trần Cương mắng người, “....Mẹ nó chứ, chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, có cái gì hay chứ, dám mách lão lão đây, lần này nếu làm lão đây mất việc lão đây chắc sẽ cho cô ta một trận cho biết tay” Vương Bồi còn chưa định thần được là lão ta đang mắng mình, định đẩy cửa bước vào thì lại nghe thấy tiếng một giáo viên phụ đạo khác tên là Thẩm Tâm Mi khuyên nhủ: “Anh đừng có nói linh tinh, Vương Bồi không phải loại người như thế” “Đã cần người còn không bằng con chó! Cô nói cô ta là người thực sự thành thật sao? Mẹ nó chứ, Lão đây thấy rõ con mẹ này chỉ càng giả vờ ngây thơ lại càng là con **_____” (Cái này là do tác giả nhé, không phải tó) Vương Bồi đẩy mạnh cánh cửa ra, trừng mắt nhìn Trần Cương, cất giọng lạnh lùng hỏi: “Một người lớn, nói xấu người khác sau lưng thì còn ra thể thống gì? Nếu có gì ông cứ trực tiếp hỏi tôi, tôi thực ra đang muốn tìm hiểu xem là có chuyện gì đây, tôi đã làm chuyện gì đến nỗi mà bị người mắng chửi bần thỉu như thế. Loại miệng thô tục, không biết, người ta còn tưởng là rác rưởi” Thẩm Tâm Mi chạy vội tới hoà giải, cố cười cười: “Vương Bồi à, cô đừng giận, Trần Cương này chỉ to mồm thôi, thực ra không có ý gì đâu” Trần Cương ngậm chặt miệng lại không nói gì, ánh mắt trốn tránh, sắc mặt cực kỳ ngượng ngùng. “Cơm có thể ăn bậy, nhưng mồm cũng không thể nói lung tung” Vương Bồi không phải là người luôn nhẫn nhịn, nhưng cô được giáo sư Vương chân truyền, bình thường thì vô cùng nhã nhặn lịch sự, thật thà, chỉ khi nào chọc vào cô mới bùng nổ, không phải chỉ cần có hai câu là làm cô người giận được. “Bản thân ông ta vui sướng tôi dựa vào cái gì phải nhịn. Nói thẳng ra tôi không làm chuyện gì cả, mà nếu tôi có nói thực đi chẳng nữa, nếu chính ông ta không gây chuyện thì sao lại có người túm được đuôi mình chứ?” Lúc vừa mới tới cửa trong đầu Vương Bồi đã hiểu ra, sau khi khai giảng lúc ở văn phòng thông báo xử phạt Trần Cương bị lỗi nặng, nguyên nhân chính là nâng điểm cho sinh viên, bị người khác tới tận trường tố cáo. Vương Bồi lập tức nghĩ đến lúc nghỉ hè có gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm nói chuyện này, chuyện Trần Cương chửi âm ỉ lên cũng chính là vì chuyện này cho nên mới hận cô thấu xương. Vương Bồi rất hiểu nghệ thuật cãi nhau, giọng không phải cứ nhất định cao vút lên nhưng khí thế thì phải lớn, phải bắt được trọng điểm, tuyệt đối không được nói tục, nếu không sẽ tự hạ thấp bản thân mình. Cô chỉ lạnh lùng trừng mắt,

hơn nữa còn có chút cười giễu, điều này càng làm cho người không phân biệt được tốt xấu gì lại thêm chột dạ. Mặc dù Trần Cương bắt đầu áp úng nói không nên lời, Vương Bồi cũng không đi, cứ chậm rãi kéo ghế ngồi trước cửa, không cho ông ta ra khỏi cửa. Chỉ một lúc sau đồng nghiệp ở phòng bên cũng bắt đầu nghe thấy, thì thầm to nhỏ, mặt Vương Bồi vẫn không đổi, còn chậm rãi rót chén trà nhấp giọng. Vẫn cố chờ cho đến lúc chủ nhiệm Hệ nghe thấy mà tới giảng hoà, lúc này Vương Bồi mới nể mặt cô mà từ từ đứng dậy. Trần Cương lúc này thừa dịp lập tức cúi thấp đầu xông ra ngoài, về mặt đồ bưng. Chủ nhiệm Hệ thì phụng phịu đứng ở cửa cứ liên tục lắc đầu. Tới tới Vương Bồi nói chuyện điện thoại với Ngao Du, liền âm ỉ kể cho anh ta nghe chuyện này. Ngao Du ở đầu dây bên kia lập tức rống to: “Thật đúng là đồ vô liêm sỉ, dám mắng cô à, xem ta đây dạy dỗ ông ta thế nào nhé” Vương Bồi nghe vậy thì đã hết giận, nhưng ngày hôm sau cô lại nghe nói Trần Cương ngã cầu thang trong trường bị gãy chân – tên Ngao Du này, không biết đã luyện được lời nói xấu xa từ lúc nào vậy nữa. Cuối tháng chín, ông bà nội Vương đã từ Hoàng Sơn trở về, nghe nói là thu hoạch được khá lớn, về được bức tranh dài hơn hai thước. Trong điện thoại Điền Tri Vịnh miêu tả phong cảnh rất kỹ, làm tâm trí Vương Bồi sôi sục chỉ hận không thể lái xe đi Dao Lý đón ngay lập tức được. Nhưng nhóm học trò lại quá hiếu động, tìm không thấy giáo viên làm giám khảo, gặp Vương Bồi trẻ tuổi không nói gì nhiều cứ quẩn lấy cô, lôi cô vào cùng tham gia. Vương Bồi vốn là người dễ mềm lòng, chịu không nổi sự rủ rờ của họ, đành nhận lời. Hoạt động đêm nay rất náo nhiệt kéo dài cho tới tận chín giờ mới dứt, Vương Bồi là giáo viên giám khảo, lại bị các sinh viên lôi kéo vào chụp ảnh lưu niệm, mất vài phút mới rời đi được. Lúc đến cửa cô lại phát hiện thấy tất cả bọn họ đều áp úng, lúng ta lúng túng không chịu đi, toàn bộ đều nhìn về một phía xem, trên mặt loé lên nét hưng phấn và kích động. Tình hình thế này sao trông có vẻ quen thuộc thế nhỉ? Trong lòng Vương Bồi nghi ngờ, cứ theo dòng người chậm rãi ra cửa, quả nhiên nhìn thấy Ngao Du đứng cạnh cột đèn đường, vóc dáng cao ráo, da trắng nõn, miệng cười tươi như hoa. Sao lúc nào anh ta cũng có bộ dạng trông cực kỳ đẹp trai đến thế cơ chứ? Thật đúng là một cậu bé trắng trẻo đẹp trai đến dễ sợ! “Vương Bồi Bồi...” Ngao Du tùm tùm cười vẫy tay về phía cô, cũng không vội vàng chạy tới mà cứ đứng im hiên ngang một chỗ, khoe miệng nhếch lên cao, trông có vẻ mong ngóng kinh khủng. Trong đầu Vương Bồi biết rõ anh ta đang nghĩ gì, đừng tưởng cô sẽ chạy tới ôm hôn anh ta đâu nhé, tên nhóc này vốn đã tự kỷ rồi, nếu cô mà tiến lên thực sự thì chắc chắn anh ta lại càng thêm dắc ý hơn nữa, mà như thế cái miệng của anh ta không biết còn nói thêm gì đó đẩy cô vào tình trạng không lối nào mà chui. “Cô giáo Vương, người kia...là ...bạn trai...của cô à?” Một nữ sinh kích động lên tiếng hỏi. “Nhìn nhầm rồi đó!” Vương Bồi cắt ngang lời của cô bé “Đó là họ hàng nhà cô!” Cô nhìn Ngao Du, tên nhóc kia không nghe thấy lời cô nói, vẫn cứ cười tùm tùm. Nhưng mà lúc này cũng đã đi đến gần rồi, chậm rãi thong thả đến trước mặt anh ta, mặt mũi cười tươi như hoa, “Vương Bồi Bồi à, cô có nhớ tôi không?” Vương Bồi Bồi: “...” Viện Thái Dương ở gần ngay trước cổng trường đại học, Vương Bồi đi tới đây cũng không lái xe, vừa cùng Ngao Du đi vào trong vừa cười vừa nói. Một lúc sau Vương Bồi thấy có vẻ không đúng cho lắm, không phải là về nhà, vậy lát nữa anh ta ngủ đâu bây giờ? Cô nhìn không được hỏi anh ta, Ngao Du lại quay nhìn vào cô, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, tựa như mười phần kinh ngạc chuyện Vương Bồi sao lại hỏi câu ngu ngốc thế chứ, “Đương nhiên là ngủ nhà cô rồi, sao lại hỏi làm gì?” Nói xong anh ta liếc nhìn Vương Bồi một cái, chậm rãi hỏi: “Không lẽ cô còn dấu đàn ông trong nhà hay sao?” Vương Bồi hít một hơi dài rồi bình tĩnh trở lại. Nhà Vương Bồi trọ cũng không lớn lắm, nhưng may cũng có hai phòng, trong phòng khách còn có ghế sofa làm giường, không giải được chăn đệm nhưng cũng có thể dùng tạm trong vài tối. Vương Bồi vừa dọn dẹp phòng vừa lải nhải hỏi chuyện anh ta, “Sao anh lại đến vậy? Chuyện trong nhà anh đã giải quyết xong rồi sao? Anh định ở trong này không đi sao? Đã có kế hoạch gì chưa...” Ngao Du cứ nở nụ cười tươi, mặt mũi trông rất mờ ám, thỉnh thoảng dừng ánh mắt chút, lại ánh lên vẻ sắc bén làm cho người khác không dám lại gần. Cũng không rõ từ lúc nào, con người anh ta bỗng trở nên ôn nhu, tuy rằng vẫn là mặt đó, mi đó, ánh mắt đó nhưng lúc cười lại ánh lên nét nhu hoà, một Ngao Du như thế cũng không làm cho người ta giận dữ lên được. “Haiz, sao anh lại không nói gì thế?” Vương Bồi xoay người ánh mắt tức giận nhìn anh ta. Ngao Du bật cười, trông vô cùng đắc ý, “Vương Bồi Bồi à, cô còn giả vờ không thích tôi nữa. Cô nghe xem, những lời cô hỏi rất giống như hai vợ chồng đó...” Anh ta rất cao hứng, nghiêng ngang đứng lên, vươn người, vỗ vỗ ngực rồi nhìn Vương Bồi dang hai tay ra, “Lại đây cho tôi ôm cô một cái” Vương Bồi lấy ghế ném vào người anh ta. Điện thoại trong phòng reo vang, Vương Bồi hung hăng trừng mắt liếc Ngao Du một cái, thờ phỉ phỉ đi nghe điện thoại, nhìn thấy trên màn hình hiện tên, cô liền tròn tròn mắt. “Bồi Bồi à...” Tiểu thúc thúc của cô ở đầu dây bên kia gọi tên cô, trong giọng có chút mệt mỏi, lại dường như có pha chút cười, “Đã ngủ chưa?” Giọng Vương Bồi lập tức mềm mại hẳn lên, vừa rồi còn cao giọng tức giận với Ngao Du, lúc này thì im lặng, dứ dứ nắm đấm hướng phía người trên sofa, trên mặt lập tức đồ bưng, trừ kêu lên một tiếng “Tiểu thúc thúc” ra cô cũng không biết nói gì nữa. “Cô nói

chuyện với ai thế?” Khuôn mặt tuần tú lập tức hiện ra trước mắt cô, Ngao Du nhú mày tròng mắt nhìn cô, trong ánh mắt có chút bất mãn. Vương Bồi bị anh ta nhìn như thế thì cả kinh, cuối cùng cũng tỉnh chút, luống cuống lấy tay che điện thoại, tròng mắt liếc Ngao Du một cái, lại làm động tác hua hua tay, quay người vào trong phòng mình, còn lấy tay khoá chặt cửa phòng lại. Trong phòng lập tức yên tĩnh, Vương Bồi hít một hơi dài trấn tĩnh sau đó mới đem điện thoại lại gần, nhẹ giọng trả lời, “Chú à, cháu vẫn chưa ngủ. Chú đã trở lại rồi à?” “Vừa mới đưa sư phụ sư mẫu về nhà, ta bây giờ đang đứng trước cửa viện Thái Dương đây này..” Lời nói tiếp theo của Điền Tri Vĩnh Vương Bồi cũng không nghe thấy gì nữa, cô đứng bật dậy, nhìn về phía Ngao Du hét to: “Ngao Du, không xong rồi, anh trốn chỗ nào đi” Không khí trong phòng bỗng dưng như đông lại, vì vừa rồi Vương Bồi nhốt anh ta ở ngoài cửa đã đành, Ngao Du ngồi trên ghế sofa đang tức khí, cứ nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ làm cách nào để trả thù, lại muốn nếu cô nguyện ý hôn anh ta một cái, anh ta....anh ta sẽ tha thứ cho cô, nhưng mà, cô tự dưng..... “Vương Bồi Bồi, cô cũng đừng quá đáng thế!” Ngao Du nhắc mông lên, ba bước đã vọt đến trước mặt cô, đoạt lấy điện thoại trên tay cô, lúc Vương Bồi còn không biết chuyện gì đang xảy ra thì anh ta đã ném thẳng chiếc điện thoại ra khỏi phòng. Đang là tầng 10 nha...Cô cũng vừa mới sắm chiếc di động này chưa đến một tháng nha... Vương Bồi lập tức nổi điên lên rồi, cũng không nhớ rõ chuyện Ngao Du dọa chết người kia, thậm chí cả Điền Tri Vĩnh ở dưới lầu cũng quên mất, cô hét to một tiếng bổ nhào vào người Ngao Du. Tên khốn này, cô nhất định phải phá nát anh ta, phá nát khuôn mặt xinh đẹp này, xé rách chiếc miệng xinh đẹp này, đánh không được thì sẽ cắn anh ta một miếng.... “Vương Bồi Bồi à,..” Ngao Du hỗn hển kêu lên, một lát không biết là nên cười hay nên khóc nữa, “Cô rốt cục làm sao thế, sao cô lại cởi quần áo của tôi, oa...cô cắn ta! Ôi ôi..” Hai người họ cứ náo loạn ầm ĩ một hồi mất chừng mười phút cho đến khi có tiếng đập cửa dồn dập truyền tới Vương Bồi lúc này mới như bừng tỉnh, cúi đầu nhìn toàn thân Ngao Du quần áo hỗn độn mà choáng váng.

33. Chương 33

“Nhanh lên...Mau vào trong phòng!” Vương Bồi cuối cùng mới kịp phản ứng hung hăng lòi Ngao Du dậy lại không biết rằng hơi mạnh tay chút đã làm cho quần áo hỗn độn của anh ta rách toạc một mảng.

Cô cũng không để ý tới khuôn mặt đen sì của Ngao Du, rất hợp với đám quần áo rách nát, đẩy nhanh anh ta vào phòng ngủ, vừa đẩy vừa đe dọa: “Tìm quần áo khác thay đi! Mà này, cấm không được ra đó!”.

Ngao Du cứ lặng im để cô tùy ý đẩy mình vào phòng, không nói lấy nửa câu. Điều này làm cho Vương Bồi cũng hơi chột dạ, nhưng lúc này cô cũng không để ý, nhanh tay đi thu dọn linh tinh trong phòng khách, nhất là đôi giày của anh ta đang để trước cửa bỏ vào ngăn tủ, rồi xoay người nhìn một vòng lượt trong phòng, khi đã chắc chắn không còn lộ gì nữa lúc này mới hít sâu một hơi dài, chậm chậm mở cửa.

Điền Tri Vĩnh mang theo mấy chiếc hòm đứng yên lặng trước cửa, trên mặt có chút cười cười, vẻ mặt đều ôn nhu. Bộ dạng của anh vẫn giống như trước kia, tựa như mười lăm năm qua không có chút gì đổi thay, không mập, không hói đầu, mặt sáng sủa, giống y như trước khi rời đi vậy.

“Tiểu thúc thúc...” Vương Bồi trừ gọi tên anh ra như thế thì không biết nói gì nữa.

“Ta mang từ Hoàng Sơn về cho cháu một ít đồ ăn , sợ trời nóng, không đợi được nên đi suốt một đêm mang về cho cháu đó” Điền Tri Vĩnh cười đưa chiếc hòm cho cô, thay giày vào nhà.

Anh vẫn coi cô như đứa trẻ vậy, giống như nhiều năm trước đây Vương Bồi còn nhỏ, anh cứ lên mua cho cô ăn, lúc thì kem mùa hè, mùa đông thì khoai nướng, tất cả đều chỉ muốn cô được vui vẻ. Giáo sư Vương còn đùa bảo sẽ cho Vương Bồi làm con gái nuôi của anh, nhưng cô thực sự không muốn.

Vương Bồi mang đồ ăn vào bếp, rót uống một ngụm nước đá mới tỉnh táo lại chút, chạy nhanh đi pha trà cho Điền Tri Vĩnh, “Tiểu thúc thúc à, sao chú biết con ở đây vậy?”

“Là sư phụ bảo” Điền Tri Vĩnh nhìn khắp xung quanh, đánh giá một lượt trong phòng.

Từ nhỏ Vương Bồi cũng không phải là một đứa trẻ yêu lao động, vì thế trong nhà lúc nào cũng lộn xộn, có hai bộ quần áo vắt vẻo trên ghế, mấy quyển sách chồng trơ trên bàn ăn, một bức vẽ chiếc lọ đổ đang trên

cửa sổ, bên cạnh còn để màu vẽ và dụng cụ vẽ tranh ngổn ngang, khắp xung quanh là một vẻ lộn xộn lộ ra nét âm áp, vẫn như cô gái nhỏ hơi tí gào khóc của nhiều năm trước.

Vương Bồi hơi xấu hổ thu dọn quần áo trên ghế ném vào máy giặt, rồi ngượng ngùng gãi đầu gãi tai, hỏi nhỏ: “Tiểu thúc thúc à, sao chú không gọi điện cho cháu để cháu dọn dẹp chút” Nếu không thế thì sẽ không phải lúng túng đến mức vậy – mà trong phòng ngủ, đúng là đang dấu một người đàn ông nữa.

Cô cứ nghĩ tới Ngao Du mà lòng thấy lo lo, hôm nay anh ta rất ngoan, rất nghe lời, dù như thế thì thật sự cũng khác thường lắm, Cứ dựa theo tính tình của anh ta, lúc này chắc chắn là phải la to tức giận không phải sao? Cô cố vênh tai lên nghe ngóng, nhưng trong phòng ngủ im lặng đến dễ sợ, tựa như có tiếng bước chân đi đi lại lại, lúc lúc lại dừng trước cửa phòng – Vương Bồi liếm nhanh đầu lưỡi, uống một ngụm nước lạnh.

“....Bồi Bồi, Bồi Bồi à!”

Vương Bồi giật nảy mình, chạy nhanh tới chỗ Điện Tri Vịnh nhìn. Anh nghi hoặc nhìn cô, “Cháu sao thế?”

“Không...Không sao, cháu tự dừng thấy....rất hồi hộp..” Vương Bồi lau mặt, hít hít mũi nhỏ giọng bảo.

Điện Tri Vịnh cũng cười cười theo, trong ánh mắt có nét cười ôn hoà. Anh vốn lúc nào cũng ôn hoà, cũng nhẹ nhàng, lúc nói chuyện bao giờ cũng nhìn người nói, giọng nhẹ nhàng trầm ấm, thân thiết. Một người đàn ông tao nhã như thế, lúc nào cũng làm cho người khác không nhận được mà yêu thích, Vương Bồi chính là thích một người đàn ông như thế.

“Tiểu thúc thúc, chú định ở lại thị xã J này sao?”

“Ừ, cứ tạm thời như thế” Anh cầm chén trà lên nhấp một ngụm, từ từ trả lời: “Lúc trước có nhờ ba cháu tìm cho, thuê một kho hàng ở vùng ngoại ô, đang thuê thợ sửa sang”

Thế mà giáo sư Vương nửa lời cũng không thêm nói với Vương Bồi, ông già này thật quá đáng! Trong lòng Vương Bồi thầm mắng. Thế nhưng tiểu thúc thúc định ở lại thị xã J này đây mới đúng là tin tốt làm cho lòng người phấn khởi. Trước kia cô cố gắng theo đuổi anh, đuổi đến học đại học tận Bắc Kinh, thế mà anh lại ra nước ngoài, vừa đi mà đã mười năm....

“Cháu...” Vương Bồi định nói vài lời chúc mừng bỗng nhìn thấy cửa phòng ngủ mở, Ngao Du xoa mắt, mơ màng từ trong phòng đi ra – cô bỗng chợt tỉnh giấc mộng.

Nghiêm túc mà nói, Ngao Du cũng không phải là quần áo không nghiêm chỉnh. Anh ta đã thay quần áo rách kia bằng bộ quần áo lụa rộng thùng thình tìm được trong tủ của Vương Bồi, không cài cúc, lộ ra một nửa ngực rắn chắc, trắng nõn, hai điểm hồng hồng như ẩn như hiện dưới áo, mặc ở dưới là chiếc quần ngắn hoa trên còn in hình của Winnie the Pooh...

Anh ta cứ thế mà mặc quần áo của cô, lại còn chậm rãi từ phòng cô đi ra nữa, lại còn buồn ngủ mơ màng, cảnh xuân lộ ra hết.

Vương Bồi lúc này chỉ muốn tìm lỗ nào để chui mà thôi.

“À...” Ngao Du dụi dụi mắt, cứ như vừa mới nhìn thấy hai người trong phòng khách vậy, chậm rãi đi đến gần Vương Bồi, chạm vào cô, rồi ngồi ghé xuống tay ghé cô ngồi, miệng thì mở to, nhìn Điện Tri Vịnh bảo: “Chú là tiểu thúc thúc phải không, Bồi Bồi đã từng nói với cháu về chú”

Vương Bồi định phản đối thì thấy đầu óc trống rỗng, toàn thân cứng lại, trừng mắt lớn nhìn Ngao Du chăm chăm, giống như muốn nuốt chửng anh ta vậy.

Ngao Du nhắc chén trà của Vương Bồi lên nhấp một ngụm, rồi đặt xuống, cau mày nhìn cô: “Nước lọc à? Tiểu thúc thúc là người quan trọng như thế, sao lại không pha trà hả? À...” anh ta vỗ mạnh lên đầu trông như tỉnh ngộ, “Ồ tỷ anh lại quên, tuần trước không phải trà đã hết rồi sao”

Sau đó anh ta chấp tay hướng Điện Tri Vịnh xin lỗi rồi rít, cười hì hì bảo, “Tiểu thúc thúc, chú đến từ lúc nào vậy, sao không nói trước để chúng cháu đi đón. A đúng rồi chú đã kết hôn chưa? Khi nào đến nhớ mang thím đến cho chúng cháu gặp nhé”

Diễn Tri Vịnh hơi cười cười, cực kỳ khách khí: “Ta từ nhà tới, thực ra cũng không có gì, đến đây thăm Bồi Bồi thôi” Lúc nói chuyện anh lại nhìn sang Vương Bồi, trong mắt tràn đầy ý cười, “Loáng cái mà đã mười năm rồi, Bồi Bồi bây giờ đã trở thành một cô gái trưởng thành rồi”

Ngao Du cười hì hì, đưa tay ra ôm vai Vương Bồi, “Tiểu thúc thúc à, tối nay ngủ ở đây đi, bảo Vương Bồi dọn sofa trong phòng khách cho chú làm giường là được. Khách sạn ngoài kia không thoải mái đâu”

“Cha Bồi Bồi đã sớm tìm phòng ở cho ta rồi, ở ngay gần đây thôi, cạnh hồ công viên” Diễn Tri Vịnh uống một ngụm rồi đứng dậy bắt tay Ngao Du, “Bây giờ cũng đã muộn, ngày khác ta sẽ đến thăm Bồi Bồi vậy”

Ngao Du cực chân thành bảo: “Tạm biệt chú” Nói xong còn vẫy vẫy tay, nhưng không đứng dậy tiễn.

Chờ Diễn Tri Vịnh ra tới cửa, Vương Bồi lúc này mới đứng phắt từ trên ghế lên, đẩy mạnh Ngao Du ra, nhảy hai, ba bước đã tới cửa mở cửa, sau đó đi giày đưa anh xuống lầu.

Dọc đường đi, Vương Bồi định mở miệng giải thích nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Chuyện mới xảy ra thật quỷ dị, trong đầu Vương Bồi cứ ong ong, cô không biết phải giải thích như thế nào nữa.

Đợi Diễn Tri Vịnh bước lên xe, cô mới ấp úng bảo: “Tiểu thúc thúc à....cháu...cháu....chuyện vừa rồi....không phải như thế...”

“Ta biết” Diễn Tri Vịnh xoay người nhìn cô, khoé mắt ánh lên cười cười, “Tên nhóc kia...Mặt thì nghiêm túc nhưng thật ra đang cười trộm đó”

Chú biết! Chú có thể nhìn thấy! Lòng Vương Bồi lập tức thả lỏng.

“Tuy nó chỉ là đùa, ” Sắc mặt Diễn Tri Vịnh bỗng dưng nghiêm lại, nhìn về phía cô bảo: “Nhưng mà, ta có thể nhìn thấy nó thực sự để ý tới cháu”

Vương Bồi: “...Không phải đâu.” tên nhóc hỗn xược Ngao Du kia, anh ta chỉ chỉ là...chỉ là một đứa trẻ con, không biết gì, vừa vô sỉ vừa linh tinh, anh ta chắc chắn sẽ không thích một người nào thực sự đâu. Hơn nữa, cô cũng đâu có thích anh ta...

Diễn Tri Vịnh lái xe chậm chậm ra cổng, rất nhanh biến mất trong dòng xe cộ. Vương Bồi đứng ngẩn người trong gió một lát, sau đó mới thất thểu bước chân về phòng.

“Ngao Du!” Cô đập một nhát cửa phòng vắng ra, hùng hổ vọt vào phòng nhưng không thấy bóng Ngao Du đâu.

Cửa phòng ngủ đóng chặt, hắt ánh sáng ra dưới khe cửa, Vương Bồi hung hăng đẩy mạnh cửa, xoay nắm tay nhưng không mở được, anh ta đã khoá chặt ở bên trong rồi, “Anh, có ra ngay đây không thì bảo!”

“Tôi không ngốc vậy đâu” Ngao Du trong phòng đắc ý dạt dào, “Nếu ra ngoài sẽ bị đánh, tôi không muốn tự mình chuốc lấy khổ cực đâu”

Vương Bồi tức quá dậm chân thỉnh thỉnh, đập vài cái vào cánh cửa, nhưng Ngao Du cũng không mở cứ ở trong phòng nói vọng ra.

“Anh...đi ra ngay...Tôi cam đoan...sẽ không đánh anh..

“Có trời mới tin” Ngao Du đến gần cánh cửa nhỏ giọng hầm hừ, “Vương Bồi Bồi, cô bắt nạt tôi, cô tự nghĩ lại mà xem, cô đã bắt nạt tôi thành dạng gì rồi này. Cô vừa mới cắn tôi, tôi còn chưa thèm tính toán với cô đâu nhé. Tôi...tôi đối với tiểu thúc thúc của cô đã tính cực kỳ lễ phép rồi đấy. Nếu là trước ấy à, tôi sẽ giận cả đời, một ngụm nuốt chửng hẳn cho coi, nếu không được, nếu không được thì cũng muốn làm cho hẳn giống tên họ Trần kia vậy, làm cho hẳn gãy chân....Thế mà tôi còn mời hẳn uống trà.....tôi đã lễ phép lắm rồi đấy ..”

Vương Bồi lập tức sững sờ, “Trần Cương bị ngã gãy chân là anh làm phải không?”

Ngao Du im lặng.

“Anh...tên nhóc hỗn láo kia, anh....Anh có phải là người không” Vương Bồi điên lên mất rồi, cô đã sớm biết tên Ngao Du này to gan lớn mật mà, nhưng tuyệt đối cô không nghĩ tới anh ta thực sự dám làm chuyện này, nếu chuyện này bị người ta phát hiện ra thì chắc chắn sẽ bị cảnh sát bắt nhốt không ra được.

“Tôi có ngực thế đâu” Anh ta bắt đầu thao thao bất tuyệt phản đối lại. Vương Bồi nghe xong bỗng đau hết đầu thấy chuyện khuyên nhủ anh ta là chuyện ngoài khả năng, đành phải cắn răng hậm hực trở về phòng mình, định ngày mai sẽ cho anh ta một trận.

Không nghĩ đến ban đêm Ngao Du lại bắt đầu trêu chọc cô.

34. Chương 34

Buổi tối Vương Bồi đang ngủ ngon lành thì nghe mơ màng có người đẩy cửa, rồi tiếng Ngao Du làm nũng nghe rõ mồn một vào tai cô, “Bồi Bồi à, nóng chết rồi, trong phòng không có điều hoà, cô mau mở cửa ra đi..” Vương Bồi không thèm để ý tới anh ta, xoay người ngủ tiếp. Anh ta lại tiếp tục lải nhải kêu bên ngoài, “... Vương Bồi Bồi...Mau mở cửa đi nào...” Một lúc sau, giọng kia mới dần dần ngừng hẳn, Vương Bồi lúc đó mới vừa lòng thả lỏng người tiếp tục ngủ tiếp. Cô vặn nhỏ điều hoà xuống, cuộn trong chăn ngủ, không nghĩ ngợi thêm nhiều. Đến sáng tỉnh dậy cô còn lười không muốn dậy nữa. Trên người rất ấm áp, lại ngửi thấy mùi hương của con trai bên cạnh, chân tay cô giống như con bạch tuộc cuộn chặt lấy tay chân anh ta, gác lên người anh ta, đầu chui vào trong ngực anh ta, ngủ quá ngon lành... Anh ta...Vương Bồi mở bừng mắt ra, lọt vào tầm mắt là hình ảnh một cậu con trai trẻ trung trong ngực, tóc xù gối đầu, hai mắt nhắm chặt, lông mi cong dài, bộ dạng trông vô cùng xinh đẹp. “Hm..” Hình như thấy Vương Bồi động dậy Ngao Du lúc này mới động dậy, vươn dài cánh tay ôm cô vào trong lòng, thậm chí bộ phận mấu chốt của anh ta còn cọ cọ trên người Vương Bồi nữa, trên mặt hiện lên nét thoải mái, thoải mái vô cùng. “Ngao Du...” Vương Bồi bây giờ mới thấy mình đặc biệt đã phụ công dạy dỗ của Thái Hậu, mẹ yêu quý của cô đã phải vất vả bao nhiêu năm nay mới miễn cưỡng đào tạo cô trở thành thực nữ như thế, nói chuyện lúc nào cũng nhẹ nhàng, vui buồn, tức giận cũng không thể hiện ra, vậy mà từ lúc có Ngao Du đến thì sau này cô càng ngày càng rộng to hơn nhiều, gần đây lại càng có xu hướng gào thét kinh khủng nữa. “Hm..” Ngao Du bị tiếng rống như sư tử từ cửa cô thì bừng tỉnh ngay lập tức, lắc lắc đầu, ngáy ngốc nhìn cô, rồi lại nhử mắt, mắt hứng bảo: “Vương Bồi Bồi, mới sáng sớm mà kêu la cái gì thế, vẫn còn ngủ chưa đủ nè” Nói xong lại nằm vật xuống, cánh tay còn túm nhanh eo Vương Bồi kéo sát lại, lòi cô cũng ngã xuống giường, “Chúng ta ngủ tiếp một lúc nữa đi nha” Vương Bồi tức đến nổi mũi lên rồi, đúng là tên hạ lưu bản thủ, dám lên lên giường cô, lại còn ung dung tự tại như thế nữa chứ. Cô...cô định nhấc chân lên đạp luôn vào bộ phận chủ chốt của anh ta, cô muốn phét anh ta luôn! Nhưng Ngao Du lại thông minh ngăn chân của cô lại, trông còn tức giận nữa chứ, khuôn mặt đẹp trai lúc đó lúc trắng, trông cực kỳ âm ỉm, “Vương Bồi Bồi à, cô cũng thật quá thể đáng. Tôi qua còn ngủ trên người tôi, cô....lại còn cắn tôi....thế mà vừa mới mở mắt đã trở mặt rồi. Cô...cô...” “..Anh nói bậy!” Mặt Vương Bồi tái đi rồi lại đỏ ửng lên, ánh mắt cô len lén nhìn vào ngực Ngao Du, quả nhiên ở đó thấy có một mảng đỏ, nhìn xuống chút nữa....Xuống chút nữa cô càng không dám nhìn nữa rồi... Cô chưa bao giờ cùng đàn ông ngủ nên có biết đâu rằng mình lại có tật xấu như thế. Cho dù...cho dù là sự thật đi chăng nữa....chuyện này cũng thật kỳ lạ quá đi. Ngao Du tên này...làn da của anh ta sao mà trơn bóng thế, dáng sao đẹp thế, mùi hương trên người sao thơm thế, lại ôn nhu ôm lấy cô, cho dù có có là tên lưu manh đến cỡ nào đi nữa thì cũngcũng chỉ là con người bình thường thôi mà...có đúng vậy không. Vì thế Vương Bồi lập tức cho là chuyện bình thường hợp tình hợp lý, giọng vóng lên cao, “Ai cho anh trèo lên giường của tôi?” Không phải cô đã khoá cửa rồi sao, tên Ngao Du này rốt cục là vào lúc nào vậy cả? Quả nhiên anh ta bắt đầu cười ha ha, ngã xuống giường, cười rung ngực, cứ đắc ý đến mức kiêu ngạo nhìn Vương Bồi, “Chuyện khoá cửa sao làm khó được tôi?” Nói xong anh ta lại xấu tính tiến đến gần Vương Bồi, đưa tay ôm lấy eo cô, cất giọng nũng nịu, “Vương Bồi Bồi à, chúng ta cùng ngủ thêm một lúc nữa nhé” Nhìn bộ dạng đẹp trai chiếm hết cả thân thể mình. Tên này đúng là tên đáng ghét, cái giọng nheo nhéo phát ngấy, ai nghe cũng thấy ghê tởm chỉ muốn ột bạt tai, thế mà đổi lại là Ngao Du thì lại thấy vẻ hồn nhiên đến thú vị. Vương Bồi gờ cao tay định tát một nhát vào khuôn mặt xinh đẹp kia nhưng không biết sao lại không nổi xuống tay. “Anh...Buông tay ra” Vương Bồi đành hạ tay xuống cắn răng, tức đến bất đắc dĩ hét lên. Anh ta cứ như mất diếc tai lòi, còn cố ra sức dúi đầu vào lòng cô, nũng nịu, “Ngủ một lát nữa đi, tôi qua tôi ngủ nóng chết lên được, Bồi Bồi à, Bồi Bồi à.” Chuyện này làm cho người ta sống không bằng chết.. Hai người họ cứ trên giường cưỡng ép một hồi mất đến nửa giờ, cuối cùng Vương Bồi mới giãy dụa thoát ra được nhanh chóng rời giường, nhanh như chớp chạy vào toilet, đã sớm quên tiết chuyện tối qua anh ta gây ra. Đến giờ nghỉ trưa Vương Bồi không về nhà. Cô cảm thấy định lực của mình càng ngày càng kém đến tệ, cứ nói là háo sắc đi, nhưng đối với người đẹp trai như Ngao Du kia, người thường cũng không cảm lòng được nữa là. Nhưng cô thì sao giống thế được, trong lòng cô đã có người thương rồi, cô

không thể nào bị tên Ngao Du đẹp trai kia mê hoặc được – cái tên nhóc hỗn xược kia, trừ chuyện làm nũng ra thì chẳng có gì tốt cả. Một người đàn ông tốt sẽ không giống anh ta như thế, à mà đàn ông tốt thì chắc chắn không phải suốt ngày ru rú trong nhà, mà phải học hành tử tế, cố gắng làm việc, duy trì phong độ, có sự nghiệp, không giống như tên Ngao Du kia cả ngày chỉ biết ăn không ngồi rồi, chỉ biết có tán gái mà thôi. Vương Bồi thích là người đàn ông chừng chạc, trưởng thành, lúc cười cũng không phải cứ ngoác mồm ra cười chả nghĩ gì, lúc giận cũng sẽ không giống anh ta nghiêng răng nghiêng lợi bộc phát. Ngao Du tên kia, trừ đẹp trai ra, thì chỉ biết phá rối. Một người đàn ông ngây thơ như thế, cô không thêm thích đâu nhé!

“Anh ta...cứ ăn mặc như thế mà đi ra sao?” Chu Bách Đình mở to mắt, vừa buồn cười vừa ngạc nhiên hỏi, “Mình còn nhớ rất rõ, bộ quần áo kia của cậu...hình như là rất mỏng...Chắc không phải là...” “Đến cả cúc anh ta còn chưa đóng vào nữa là!” Vương Bồi oán hận nói, “Chỉ thiếu chút thì đã trần truồng như nhộng mà đi ra rồi, thực sự là...” Còn không biết xấu hổ nữa. “Vậy cậu chẳng nhìn thấy hết rồi còn gì” Chu Bách Đình che miệng cười to, ánh mắt còn mang theo nét trêu trọc và chế nhạo, “Dáng người anh ta cũng đẹp nhé, hây da cậu chẳng chiếm hết tiện nghi rồi đấy thôi, lại được mở rộng tầm mắt nữa nhé..” Cái cô nàng Chu Bách Đình này nói thế nào mà lại lạc đề nữa rồi? Cô đang oán hận chưa kịp giải toả đây này, hơn nữa, thấy được phúc gì chứ – đến cả “tiểu đệ đệ” của anh ta cô cũng đã nhìn thấy hết rồi, trần truồng cả người thì là gì chứ. Nhưng Vương Bồi thông minh biết ngậm miệng đúng lúc, cô suýt nữa đã buột mồm nói ra chuyện này, Chu Bách Đình chưa biết chừng còn nhảy dựng lên ấy chứ, lúc đó cô còn biết làm gì nữa. “Sau đó thế nào?” Chu Bách Đình hỏi, “Anh ta cứ thế ở lại nhà cậu sao? Mình nói này, không phải là anh ta thực sự thích cậu đấy chứ? Ở một nơi xa, từ Dao Lý đuổi tới tận đây cũng rất xa nha, không dễ dàng gì. Theo mình thì cậu gật anh ta luôn đi. Cứ lẳng lẳng chấp nhận đi, anh ta đẹp trai như thế, vóc người lại đẹp nữa, dù sao cậu có bị thiệt gì đâu” Cái cô nàng mang thai này thật là, sao lại không nói chuyện tử tế lại cứ nói chuyện đầu đầu vậy. Chu Bách Đình còn cảm giác chủ ý của mình cực kỳ tuyệt vời vì thế cứ hứng chí lên nói một thôi một hồi, “Mình không phải nói cậu nhé, Bồi Bồi à, cậu vóc dáng cũng xinh đẹp, nhà cửa đang hoàng, tương lai sán lạn, mấy năm nay có rất nhiều người theo đuổi cậu, cậu vẫn chẳng động tĩnh gì cả. Con gái ấy à, chỉ đẹp được một thời nào đó thôi, cậu đừng có lãng phí tuổi xuân như thế. Giống Ngao Du vậy, có muốn cũng hiếm, nếu mình chưa kết hôn ý à, thì mình đã nhanh chóng chiếm lấy rồi. Cột anh ấy vào trước, nói yêu sau đi. Xem gương mình đây này, cả đời chỉ có một người đàn ông, muốn có thêm cũng không dám.” Lúc cô nàng nói chuyện, Vương Bồi đều chịu hết nổi cứ nhìn ngó ra cửa mãi chỉ sợ Trần Quý mà trở về, anh mà nghe được thì chết chắc. Cả đời một người đàn ông, không phải chứ, vẫn là ước mơ xa vời bấy lâu của Vương Bồi đấy thôi. Cả đời chỉ thích có một người, nắm chặt tay, cùng sống tới già, tựa như chuyện đồng thoại xưa vừa đẹp vừa hạnh phúc viên mãn. Vương Bồi trầm mặc xuống, Chu Bách Đình chợt thấy không bình thường mới nhíu mày nhìn cô, nhìn kỹ tìm kiếm, “Bồi Bồi à, cậu, không phải cậu có người trong lòng rồi chứ” Mặt Vương Bồi bỗng đỏ ửng lên. “Thật thế à!” Chu Bách Đình lập tức bị kích động đứng bật dậy, nhanh chân tiến đến túm lấy tay Vương Bồi, hứng phấn hỏi, ‘Ai thế? Tên gì? Mình có biết không đấy? Bao tuổi rồi? Đang làm gì..’ Vương Bồi do dự chút rồi vẫn cứ quyết định đem tâm sự của mình nói ra cho cô nàng nghe. Cô đem chuyện giấu kín trong lòng mười năm, tới mức khó chịu vô cùng nói ra hết không còn để lại chút nào. “Là tiểu thúc thúc kia của cậu á?” Chu Bách Đình giật nảy mình, “Người trong lòng của cậu là chú ấy sao? Chú ấy đã từ nước ngoài trở về rồi ư?” “Ừ” Vương Bồi gật đầu, nhỏ giọng bảo: “Mình vừa mới không phải đã nói rồi sao, tối qua chú đã đến nhà mình đó” Chu Bách Đình chỉ nhớ mỗi chuyện Ngao Du mặc quần áo của Vương Bồi đi ra thôi, còn đâu mà nhớ tới người khách đến là ai nữa, mới cười xòa “ha ha” hai tiếng, tiếp tục hỏi, ‘Vậy cậu có nói với chú ấy không?’ “Nói á? Nói cái gì cơ?” Lòng Vương Bồi bỗng hoảng hốt đứng bật dậy, hình như chỉ cần nghĩ thôi cũng đã ngượng lấm rồi, sao cô không biết xấu hổ lại nói ra chứ. “Hây da, cậu đúng là quá ngây thơ đi” Chu Bách Đình cũng nóng ruột, “Cậu đã đợi chú ấy những mười năm, thật là vất vả khổ sở chờ đợi chú ấy, đương nhiên là phải nói cho chú ấy biết mới được chứ. Cậu không phải nói là, chú ấy trông rất đẹp trai sao, lại vĩ đại nữa. Một người đàn ông như thế, hấp dẫn như thế, không biết có bao nhiêu con gái bầu vào như ruồi ấy chứ. Cậu không thể bỏ qua được, nếu không để ý sẽ bị người khác cướp mất đến lúc đó cậu chỉ biết khóc mà thôi” Chu Bách Đình nói thế thực ra cũng rất có lý, hơn nữa, không phải cô nàng rất có kinh nghiệm đấy sao, Trần Quý nhà cô nàng không phải cũng bị theo đuổi y như thế sao. “Vậy không phải chú ấy vừa mới trở lại à?” “Chuyện như thế phải làm càng sớm càng tốt” Chu Bách Đình nhanh chóng lôi điện thoại của cô ra, nhét vào tay Vương Bồi, vẻ mặt nghiêm túc bảo: ‘Gọi điện ngay đi, nhanh lên!’ Chu Bách Đình giám sát bên cạnh, Vương Bồi do dự mãi mới gọi điện cho Điền Tri Vịnh. “Bồi Bồi đấy à..” Giọng Điền Tri Vịnh qua điện thoại vẫn ôn hoà như trước, giống như một làn gió mát giữa ngày hè nóng nực vậy. Vương Bồi ngẩng đầu, vẻ mặt Chu Bách Đình chờ mong nhìn cô, ngoài cửa mặt trời vẫn chiếu ánh nắng chói chang, gió thổi

vào làm tấm rèm cửa bay phấp phật. Vương Bồi mới mở miệng thì bị đập một nhát vào điện thoại. Chu Bách Đình ôm bụng cười lăn cười bò, Vương Bồi vừa vội vừa giận lập tức gác máy “cộc” một nhát xuống. “Cậu...sao cậu lại như thế chứ..Khó nói thế sao..” Chu Bách Đình dở khóc dở cười bảo, “Bình thường cậu lợi hại đến thế cơ mà, không phải vừa cãi nhau với người khác sao, thế mà tới điểm mấu chốt lại không được là thế nào?” Chính cô cũng không biết rõ cho lắm, cô luôn cảm thấy tổ chức tâm lý mình rất ổn, lúc ấy vừa mới vào học, đại diện cho sinh viên mới lên phát biểu cô cũng không hồi hộp đến vậy. “Chuyện như thế...làm sao nói trên điện thoại được chứ” Vương Bồi nói lấp liếm, “Chắc chắn là phải gặp mặt nói chuyện rồi, nói trực tiếp mới được” Có trời mới biết được nếu thực sự tiểu thúc thúc đứng ở trước mặt, cô cũng không biết phải làm thế nào để nói ra được. “Vậy thì tới cậu đi tìm chú ấy đi” Chu Bách Đình dặn dò bảo: “Trăm ngàn lần đừng có ngại, chuyện gì à, một tiếng trống thúc đẩy tinh thần thêm hăng hái, nghĩ mà coi, phải cố gắng lên, cậu đừng có mà lại ngại gì thêm nữa đấy” Buổi chiều Vương Bồi dạy xong liền lái xe về Dao Lý... Cô cũng không dám nói chuyện cùng với Chu Bách Đình nữa. Lúc về đến nhà thì trời đã tối, trong nhà dì Tào đang nấu cơm, ra mở cửa cho Vương Bồi, vừa nhìn thấy mặt thì đã cười tươi như hoa, “Hôm nay đúng là khéo quá, thầy Điền cũng vừa tới” Vương Bồi nghe thế cũng đứng sững lại, chẳng lẽ đó chính là định mệnh sao? Cô còn đang ngẩn người trước cửa thì trong phòng lại chui ra một người, vóc dáng cao ráo, da trắng nõn, xinh đẹp tới mức người ta không dám nhìn gần nữa. Ngao Du cười hì hì nhìn cô chào hỏi, “Vương Bồi Bồi à, cô tới rồi à” Anh ta sao lại giống âm hồn bám theo không tan thế không biết?

35. Chương 35

“Sao anh lại ở chỗ này?” Vương Bồi đứng ở cửa ngõ ngẩn nhìn Ngao Du. Lúc sáng bị đuổi ra khỏi nhà, Ngao Du còn bực tức cơ mà, Vương Bồi thì nghĩ chắc hẳn anh ta vẫn còn giận chứ, lại không nghĩ đến anh ta đã hồi phục nhanh thế, nhanh chân chạy tới Dao Lý này rồi chứ.

“Còn đứng ngốc như thế làm gì, mau vào đi, ở ngoài nóng lắm” Ngao Du ra dáng chủ nhà, tùm tùm cười giúp cô xách túi, lại ân cần hỏi, “Dì Tào đang làm món thịt kho tàu, ăn ngon lắm. Lát nữa cô ăn thử xem, không kém cô đâu nhé”

Vương Bồi không biết nên nói gì cho phải nữa.

Trong phòng ông nội Vương và bà nội đang ngồi trên sofa, còn pha một ấm trà ngon trên bàn nữa, Bà nội Vương thì trông rất thích thú, chỉ không thấy bóng dáng Điền Tri Vịnh đâu cả.

“Bồi Bồi cháu đã về rồi à” Bà nội Vương cười tùm tùm vẫy vẫy tay với cô, “Mau tới đây, mau tới đây, vừa rồi tiểu Du kể chuyện Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung rất chi tiết còn hơn cả trong TV nữa cơ đấy”

Ông nội Vương cũng phụ họa thêm, “Đúng đó, nghe thấy thế ta còn rất thích thú nữa, nhịn không được đang định vẽ một bức đây này”

Anh ta còn có thể kể chuyện nữa sao? Anh ta chỉ nói linh tinh thôi, trước kia anh ta còn kể hươu kể vượn là cùng đánh nhau với Ngưu Ma Vương nữa cơ. Thế mà cũng lừa được ông bà trong nhà nhân rồi không có việc gì tin sái cổ nữa. Vương Bồi thầm oán, nhưng thông minh không nói gì. Thấy bà nội thân thiết với anh ta trông như hận không thể đem anh ta làm cháu đích tôn nữa ấy chứ, cô cũng muốn vạch trần nhưng nếu thế sẽ trở thành cái đích ọi người chỉ trích mà thôi.

Ông trời đúng là không công bằng mà, bộ dạng xinh đẹp, người người đều thích, Cái tên nhóc Ngao Du hỗn xược kia, vừa ngốc lại vừa vô sỉ, lại còn ba hoa chích choè không biết dừng, chẳng qua là có bộ mặt xinh đẹp thôi mà, nếu không thì làm sao lấy lòng ông bà nhanh như thế chứ.

Vương Bồi ngồi xuống, Ngao Du không kể chuyện nữa mà lôi cô hỏi thăm rất ân cần, trông vẻ ân cần kia ấy à, làm Vương Bồi đến phát ngượng.

Bà nội Vương thì mỉm cười nhìn hai người, không nói lời nào, nhưng ánh mắt thì trông rất mờ ám. Vương Bồi chịu hết nổi rồi, ánh mắt của bà nội sao mà trông đáng sợ thế chứ.

Cô nhấc chén trà lên lên nhìn khắp xung quanh, nhưng vẫn không nhìn thấy Điền Tri Vịnh đâu cả, trong đầu giống như có gì đó chà sát đến đau nhức. Đau nhức một hồi, cô nhìn không được hồi bà nội, “Bà nội à, dì Tào bảo tiểu thúc thúc đã trở về, sao không thấy chú vậy ha?”

“Tiểu thúc thúc của cháu ra kho hàng rồi” Bà nội Vương trả lời, “Nó đi lấy mấy bức hoạ, giải phóng kho hàng chút”

“Vậy ha” Vương Bồi buông chén trà xuống đứng lên, “Cháu đi xem một chút vậy”

Cô đứng lên, Ngao Du cũng ngồi không yên, cũng đứng dậy đi theo, “Cháu cũng đi”

Vừa ra khỏi cửa phòng Vương Bồi chịu không nổi nhìn anh ta cúi lên, “Sao anh lại tới nữa là sao, tôi đã nói anh sao giống âm hồn không tan thể. Sáng nay anh còn thể thốt là muốn đi đấy chứ?”

Thái độ Ngao Du thật khác thường không phản đối lời nào, lại càng không giận dữ, anh ta chỉ lẳng lẳng quay sang nhìn cô mặt đen sì, ánh mắt sắc bén, nhìn trong mắt như có mưa rền gió dữ vậy nhưng lại ẩn nhẫn không bộc phát.

Loại thái độ trầm mặc như thế lại làm cho Vương Bồi thấy sợ hãi, cô chịu không nổi run rẩy cả người, vừa rồi còn khí thế cao ngạo giờ giọng cũng hạ thấp xuống, “Chuyện kia...anh...anh đang giận sao?”

Lúc nói chuyện Vương Bồi lấy tay đung vào khuỷu tay anh ta, tuy miệng không nói xin lỗi nào nhưng thái độ thì nhún nhường hẳn.

“Không có” Anh ta nhỏ giọng nói, mặt vẫn bình thản, nhưng nét lo lắng đã dần dần biến mất, chỉ còn sót lại cảm xúc mất hứng.

Vương Bồi thở nhẹ nhẹ thả lỏng cả người.

Hai người họ trầm lặng đi vào kho hàng, bên trong Điền Tri Vịnh đang đóng gói hàng, có mấy chỗ dưới đất để tranh trải rộng ra, trên cùng là bức tranh trong mưa, là tranh sơn dầu, nhìn tranh có thể cảm nhận được thời tiết đầy hơi nước, đèn đường đẹp vô cùng, pha lẫn trong màn nước là quán cà phê yên tĩnh lạ thường.

Nhưng ánh mắt Vương Bồi lại không tự chủ được cứ nhìn đắm đắm vào cửa sổ quán cà phê đó, có một bóng dáng yếu điệu hấp dẫn ngồi cạnh đó, bên cạnh là ly thủy tinh đựng nước bốc hơi, khuôn mặt người con gái nhìn mơ hồ không rõ lắm, chỉ phân biệt được người con gái này có một mái tóc đen dài mượt mà cùng bộ váy hoa lam dài. Cô ngồi ở vị trí không thu hút lắm nhưng Vương Bồi cũng là hoạ sỹ thì lại chỉ trong thời gian rất ngắn ngửi nhận ra tình cảm mà người hoạ sỹ đặt trong đó. Với bức tranh này, toàn bộ tình cảm của Điền Tri Vịnh đều thể hiện lên trên người con gái này hết.

Cho dù không nhìn thấy rõ mặt cô, nhưng Vương Bồi cũng có thể cảm nhận được là cô gái này rất xinh đẹp, khí chất trầm tĩnh, dịu dàng đã xuyên thấu qua vải vẽ tràn ngập ra ngoài.

Ngao Du giúp Điền Tri Vịnh đóng gói, lại hô to gọi nhỏ Vương Bồi trầm mặc đứng ở bên kia trước bức tranh, một lúc lại hiện lên vẻ mặt khác thường. Mỗi một bức tranh đều là một chủ đề khác nhau hoà cùng phong cảnh, có bức là bến cảng náo nhiệt, có biển trời, có trấn nhỏ vô cùng xinh đẹp yên tĩnh đến lạ thường, nhưng mỗi một tác phẩm trên đó đều có bóng dáng người con gái này.

Vương Bồi lặng lẽ thu dọn cho xong, trên mặt vẫn cố cười cười, nhưng trong tim thì đau xót. Người con gái kia, cô ấy chắc chắn là vô cùng xinh đẹp, có mái tóc dài đen bóng, còn có tư thế dịu dàng ôn hoà lạ thường.

Cô cũng muốn chạy đến giúp dọn nhưng lại chỉ biết đứng im một bên ngơ ngác nhìn mà không làm gì. Ngao Du gọi tên cô mất nửa ngày cô mới có phản ứng. Điền Tri Vịnh ngẩng đầu nhìn cô, mày nhíu lại, một lòng lo lắng. Nhưng anh chưa nói gì, Vương Bồi nhìn anh cười ngây ngốc, rồi quay người lao ra kho hàng.

Tình yêu của cô, tình yêu mười năm cô chờ đợi, vẫn chưa có bắt đầu chả lẽ lại chấm dứt rồi sao?

Tới lúc ăn cơm tối, ông nội Vương lấy rượu hạ thổ đã nhiều năm ra, Vương Bồi cười ha ha giúp mọi người rót rượu, rồi chính cô cũng tự rót ỉnh một bát to cứ uống một ngụm lớn lại thêm một ngụm lớn.

“Uống ngon quá hà” Vương Bồi mặt mày hớn hở nhìn Ngao Du cười cười.

Ngao Du cúi đầu tiến đến gần tai cô hạ giọng nghiêng rằng nghiêng lợi bảo: “Vương Bồi Bồi, nếu cô buồn thì khóc đi, bây giờ cười thật sự là khó coi chết lên được. Thế mà cô còn nhếch miệng lên như thế!”

Vương Bồi tức nổi mắt nhắc chân đạp cho anh ta một nhát ở dưới bàn không ai nhìn thấy được. Cô tức trừng mắt nhìn anh ta, tên nhóc hỗn láo này, anh ta chỉ là một tên nhóc lưu manh thôi, làm sao mà hiểu được nỗi đau của cô chứ.

Cô rất đau khổ, vì thế lấy toàn bộ rượu uống sạch, uống xong rồi còn ra vẻ không sao. Lại tiếp tục rót tiếp thì bị ông nội Vương mắng, “Con nhóc này có biết uống rượu là gì đâu, sao uống nhanh thế, chỉ lãng phí thôi” Nói xong giật luôn chiếc chai đi.

Nước mắt Vương Bồi bắt đầu rơi nhanh xuống, cô...hôm nay cô...thất tình thế này...chỉ có uống chút rượu thôi...thế mà còn không cho...

Điền Tri Vịnh thấy mắt cô đã đỏ lên mới chạy nhanh tới giải hoà, cười bảo, “Sự phụ lúc nào cũng keo kiệt thế, ta không để ý đâu, ngày mai tiểu thúc thúc sẽ đưa cháu ra ngoài uống nhé, muốn uống bao nhiêu cũng được”

Vương Bồi lau nước mắt, nhỏ giọng đáp, “Chú...nói...đừng có nuốt lời đó..”

Thế mà đến đêm cô vẫn uống nhiều. Đến lúc đi ngủ, Ngao Du cứ gõ cửa phòng cô, gọi to, “Vương Bồi Bồi à, cô ra đây, chúng ta cùng đi uống rượu đi..”

Ngao Du khiêng một thùng bia to. Anh ta có sức mạnh nên một tay vừa khiêng thùng bia vừa túm lấy Vương Bồi còn lay nhẹ nhẹ, không tốn một chút sức lực nào, “Chúng ta đi đến đầm Ngoạ long uống đi, ở đó mát mẻ, thanh tịnh lắm”

Vương Bồi không nghĩ ngợi gì liền đi theo. Cô thất tình, trong lòng rất khó chịu, lúc ăn cơm tối còn bị ông nội Vương giật lại rượu, lúc này đang uất nghẹn đây, cho dù Ngao Du không tới thì cô cũng muốn đi ra ngoài một chút. Thế nhưng lúc đứng lên thật ra Ngao Du cũng là người săn sóc chu đáo đó chứ đúng không.

Hai người tay cầm tay đi đến đầm Ngoạ long, Ngao Du đặt thùng bia xuống, lại như làm ảo thuật vậy lấy ở đâu đó một chiếc túi, mở túi ra, bên trong có rau và củ cải đặc biệt làm món nhắm cũng tuyệt lắm.

Vương Bồi cắn một miếng củ cải, thấy vừa chua vừa nhạt, lại có chút thơm của rau, ăn rất ngon miệng, “Anh giỏi quá hà” cô vỗ vỗ vai anh ta khen, “Tên nhóc này thực chu đáo quá, được lắm được lắm, rất có tiền đồ”

Ngao Du lấy tay gạt móng vuốt của cô ra mở bia đưa cho cô, còn mình cũng cầm một chai ngựa cổ tu hết một hơi đã bay hơn nửa chai.

“Ngao Du à...” Vương Bồi cũng uống hết nửa chai, thấy người mát mẻ vô cùng đứng lên mê đắm nhìn anh ta hỏi, “Anh có...thật sự thích một người nào đó không?”

Ngao Du mãi không nói gì, cứ gơ chai bia lên uống nhìn nhìn cô, mất khoảng một phút gì đó anh ta lại gờ cổ tu tiếp một hơi hết chai rồi nhỏ giọng bảo: “Có, tôi nghĩ là...tôi...rất thích..thực sự thích...” ánh mắt anh ta đắm đắm nhìn Vương Bồi, trông trầm tĩnh mà ôn hoà, một lát lại nghĩ đến gì đó, cao hứng đứng lên, cả khuôn mặt thực ngời sáng.

“Được rồi...” Vương Bồi ngây ngốc cười, đưa tay xoa đầu anh ta, “Ngao Du anh này, trông bộ dạng anh đẹp trai như thế, anh cơ bản không cần thích một người khác đâu, cứ chờ người khác thích anh là được rồi. Anh nói thực đi, anh trông được như thế, có bao nhiêu bạn gái vậy? Chắc ít nhất cũng phải có đến chín, mười người ấy chứ. Tên lưu manh nhà anh này, đa tình như thế, ai mà tin tưởng anh chứ...Lại...còn thích thực sự nữa...thích một người. Chắc cả anh cũng ...không tin chính mình nữa đi..”

Nhưng ông trời ơi sao lại bắt công thế. Những mười năm cô chỉ thích có một người, mà chỉ có một người thôi vậy mà cô đều đợi không được nữa rồi.

Cô nói xong lại muốn khóc, lại tự mình mở bia, cũng không nhìn Ngao Du, cứ tu một hơi. Ngoảnh đi ngoảnh lại đã uống vài chai, cũng thấy mơ mơ màng màng, thấy một người thành hai người, cứ mở miệng lại nói chuyện một thôi một hỏi.

Vương Bồi vốn không uống được rượu, nếu uống rượu thì lại thích nói chuyện, cứ nói dông dài, linh tinh không có ý tứ gì. Cô tiến đến gần Ngao Du, lúc đến gần phả hơi rượu vào mặt anh ta, cười cười, “Ngao...Ngao Du...anh...có phải...thích tôi không?”

Ngao Du hung hăng uống rượu nhìn cô trừng trừng.

“Ha ha..” Vương Bồi che miệng, cười trông thích thú đến ngây dại, nâng hai tay vỗ vỗ vào mặt anh ta, rồi một lát lại nhảy lên lưng anh ta, dầm bồm bộp bộp, “Ha ha...tên nhóc hỗn xược nhà anh, tôi...tôi...không thêm thích tên nhóc hỗn xược nhà anh đâu nhé. Trông đẹp traiđẹp trai thật đấy...nhưng mà thêm vào nhé...chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt thôi..”

Ngao Du thờ phì phò ánh mắt bốc lửa.

“Lại đây nào, lại đây cho tôi xem xem nào” Vương Bồi híp mắt lại, nghiêng đầu nhìn anh ta, ánh mắt mê đắm, thái độ hốt hoảng. Trong lúc mê đắm nhìn anh ta cô mới thấy rõ vẻ đẹp trai của anh ta, cách gần như thế, ánh mắt của anh ta trông cực kỳ xinh đẹp, lông mi dài cong vút, miệng đỏ mọng, nhìn trông thực mềm mại, mùi vị được lắm.

Vương Bồi không nghĩ gì tiến lên làm một ngụm.

Không chỉ mềm mà lại thơm, lại ngọt lại mềm mại nữa tựa như bánh hoa quế lúc nhỏ Vương Bồi thích ăn vậy...

Trong đầu cô hỗn loạn vô cùng, cả nửa chuyện xấu hổ cũng không có. Trước vẻ mặt một cậu bé ầm ập, đẹp trai lại nhiệt tình như thế, cô thất tình, uống rượu vào, nhịn không nổi nữa rồi....

“..”

“Vương Bồi Bồi..” Ngao Du nhìn cô trong ánh mắt có chút lửa nóng, “Cô đừng giả vờ say rượu nữa, giả vờ cũng vô dụng thôi..”

Giả vờ say rượu gì chứ, cô thực sự say thật mà. Cô oán hận nhìn anh ta, cố gắng làm ình tỉnh táo đôi chút.

Chỉ có hôn một cái thôi...có gì đặc biệt hơn người đâu, anh ta, đây cũng không phải lần đầu nhé. Nếu anh ta mà còn là trai tân ý à, thì còn kém xa nhé...

Cô nhướn mày, giật mạnh người ra cất bước chạy trốn, Ngao Du nhanh tay tóm lại, tức quá hỏi, “Vương Bồi Bồi, cô còn muốn chạy nữa sao?”

Vương Bồi lúng túng đến mức xoay mạnh người, trối, “Tôi...chạy gì chứ...tôi muốn đi tiểu!”

36. Chương 36

“Này, cô có khỏe không?” Giọng ghen cười hỏi.

“Đừng làm ồn!” Vương Bồi nghiêng răng nghiêng lợi gặm nhẹ, đầu còn vầng vất quay xung quanh nhìn chỉ sợ có ai nghe thấy mà đến vậy. Nếu thực sự mà bị ai phát hiện cô làm chuyện xấu vừa xong thì chắc chắn một đời anh mình của cô bị huỷ hoại hết. Muốn để cho tỉnh táo, Vương Bồi chạy nhanh kéo váy lao tới bên bờ sông, soi xuống thấy một bộ mặt đỏ như ráng chiều vậy.

“Hổng mất rồi” Cô xoa xoa mông tự dưng oán giận bảo.

Ngao Du nhịn cười cổ nhỏ giọng nói: “Tôi đã bảo rồi mà, cứ giải quyết ngay tại bờ sông đi, thế mà cô không chịu, đáng đời chưa!”

“Sao lại thành như thế chứ!” Vương Bồi phản bác ngay lại, vẻ mặt kích động, “ Chỗ nàylà thượng nguồn....là thị trấn có người....đều uống chung nguồn nước này, tôi...” Sao cô lại làm chuyện mất đạo đức thế cơ chứ, à đừng nói chuyện đạo đức, Vương Bồi đã nghĩ ngay tới mình làm chuyện vừa rồi mới thực lưu manh làm sao, đầu vầng vất, bắt đầu giả vờ say, “Đau đầu quá ha, đau...” Nói xong cả người cũng từ từ đổ xuống, đặt mông đánh phịch xuống đất không chịu đứng lên nữa.

Lúc đầu cô cũng có say thực để giấu tâm trạng, nhưng lúc này ngồi xuống đầu lại gục xuống, thần trí cũng dần dần mơ hồ không rõ. Cô cần gì phải chống đỡ như thế chứ, say thì say đi, bên người còn có Ngao Du nữa mà....

Say rượu hậu quả để lại là tận mười giờ sáng hôm sau mới tỉnh, đầu vẫn còn đau ghê lắm. Vương Bồi ngồi trên giường mất vài phút mới tỉnh táo chút, rồi giường tắm rửa xong mới đi xuống lầu, chỉ thấy Ngao Du đang ngồi trong phòng khách chơi trò chơi. Nghe tiếng chân cô đi xuống Ngao Du mới ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt ngồi sáng nhìn cô.

Ngao Du cũng không nói gì cả, nhưng Vương Bồi vô duyên vô cớ lại thấy chột dạ, tuy hôm qua cô uống rượu nhưng trong lòng lại cảm thấy rất vừa lòng. Cô làm ra chuyện này nếu Ngao Du mà uy hiếp cô thì cô cũng cảm thấy chuyện này không hề kỳ lạ gì.

Cứ nghĩ đến thế Vương Bồi mới thấy hối hận, chẳng trách mọi người đều nói tử sắc làm hỏng người, tới qua đều đúng ý vậy khó trách cô cảm giữ không nổi.

“Ăn cơm không?” Ngao Du không để ý chút nào chuyện tối qua, cứ hỏi rất thân thiết: “Mọi người ai cũng ăn rồi, tôi để phần cháo và trứng gà cho cô” Anh ta nói xong thì dừng chơi game, theo lối cũ vào bếp một lát sau bưng bữa sáng ra.

Vương Bồi thấy trong lòng đập rộn, Ngao Du càng làm ra vẻ tự nhiên thì cô lại càng thấy hoảng hốt. Ngoài mặt bình tĩnh đó, anh ta rốt cục đang tính toán cái gì nhỉ? Không chừng anh ta chờ lát tới trưa chắc đem mọi chuyện nói ra hết ấy chứ! Hay là lợi dụng lúc cô ngủ mê man anh ta đã kể ra hết rồi...

Cô cứ hoài nghi ăn cháo, Ngao Du thì ngồi bóc trứng gà cho cô, vừa bóc vừa hỏi, “Có muốn ăn dưa chua không?”

Vương Bồi ăn nhanh đến mức cũng chưa kịp tiêu hoá nữa.

Ông bà Vương đều ở phía sau nhà, Điền Tri Vịnh cũng vậy. Vương Bồi ở nhà ngồi suy nghĩ rất lâu định đi tìm Điền Tri Vịnh hỏi cho rõ, vì vậy mới đi ra phía hậu viện. Ánh mắt Ngao Du chớp chớp cũng theo sát phía sau.

Mới đến cửa thì chợt nghe giọng bà nội lo lắng dồn dập nói, “...Hãy da cẩn thận chút, đừng đứng lên thế, ày da...”

Vương Bồi và Ngao Du liếc nhìn nhau, lập tức cùng vọt vào phòng thì thấy ông nội Vương đang đứng trên bàn, run rẩy đổ bóng đèn. Ông cụ cũng gần chín mươi tuổi rồi, tinh thần thì cũng có vẻ còn tốt lắm nhưng chân tay chắc chắn không thể nhanh bằng người trẻ tuổi được. Cái bàn kia không lớn, ghế đặt lên trên cũng lắc la lắc lự, chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta thấy rung mình.

“Ông nội à, ông xuống nhanh đi” Lòng Vương Bồi đều sợ hãi đến nghẹn lại chạy nhanh tới đỡ lấy ghế. Ngao Du thì bay nhanh tới trên bàn đỡ ông nội Vương xuống dưới.

“Ông..Ông định làm gì thế? Muốn đổ bóng đèn sao không bảo cháu vậy, tay ông cũng già rồi..” Vương Bồi vừa nói tới đó vội nuốt trở vào, lắc lắc đầu, bất đắc dĩ cầm chiếc bóng đèn trong tay ông cụ, nhanh nhẹn đứng lên trên bàn.

Ngao Du giữ chặt lấy cô, làm bộ phong lưu phóng khoáng bảo: “Tôi là đàn ông vẫn còn đứng ở đây chuyện này lại đến phiên cô hay sao?” Nói xong giành lấy chiếc bàn treo nhanh lên đem bóng lắp vào.

Trong nhà nếu có đàn ông thì chính là chỗ dựa vậy, nhưng – sao không thấy Điền Tri Vịnh đâu nhỉ?

Vương Bồi nhìn khắp bốn phía một lượt, bà nội Vương nhận ra cười giải thích, “Tiểu thúc thúc của cháu sáng có việc đi ra ngoài rồi, lát nữa mới về ăn cơm trưa”

“Đang ban ngày ban mặt chưa vội dùng đèn mà, ông nội định làm gì đừng tự mình làm nhé” Vương Bồi nhỏ giọng oán giận bảo: “Nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra, cháu có tự sát cũng không đền đủ đâu”

“Con bé này thật là, nói bậy bạ cái gì thế” ông nội Vương tức quá thổi bay râu ra, “Ông của cháu rất khoẻ mạnh nhé, không cần lo lắng. Con bé này nói linh tinh quá, cẩn thận không có lấy được chồng đâu”

Vương Bồi chán nản thở dài, lắc đầu. Ngao Du thì cười hì hì đứng bên, “Ông nội Vương có số sống lâu, là người sống rất trường thọ, Bồi Bồi cô đừng có lo lắng quá”

Vương Bồi không dám nói gì với ông nội nữa, nhưng với Ngao Du thì không ngại ngần gì, lập tức nhìn về phía anh ta bảo: “Cứ xem ý của anh à, chả nhẽ còn biết xem tướng nữa sao. Lại còn ra vẽ dạy dỗ người khác!”

Ngao Du đắc ý đứng dậy, trên mặt đầy vẻ tự tin, “Vậy thì mới nói, mặc kệ là biết xem tướng hay là thầy tướng đi nữa, bảo đảm không đúng cũng không lấy tiền” Anh ta lại lộ ra vẻ mặt hiểu biết, cố ý cười trông rất khôi hài. Vương Bồi rất muốn cười nhưng không làm thế nào nhịn nổi, vì thế không đầy hai giây cô cười phá ra.

Bà nội Vương cũng coi lời Ngao Du như thật vì thế sốt ruột kéo tay Ngao Du bảo: “Hãy da tiểu Du chính là thầy tướng số rồi, như vậy thật hay quá. Cháu xem giúp tiểu thúc thúc của Vương Bồi xem nào, giờ tuổi đã lớn như thế mà vẫn chưa lập gia đình làm mọi người sốt ruột quá đi mất”

Vương Bồi đang định cười nghe nói tới đối tượng là Điền Tri Vịnh thì lập tức không nói gì nữa. Cô lén nhìn Ngao Du mà trong lòng lại bồn chồn lo lắng. Hơn nữa, Ngao Du thực sự có chút thần bí, lúc trước ở Tương Tây, dân trong thôn đều rất kính sợ anh ta, chả nhẽ anh ta có năng lực đặc biệt gì chăng?

Thấy vẻ mặt mọi người nóng ruột nhìn mình, Ngao Du lại càng thêm đắc ý đứng dậy, ánh mắt bắt đầu mơ màng, cũng chỉ vì nể mặt mũi bà nội Vương nên anh ta mới không nói phóng đại lên, giả vờ ho khò khè vài tiếng, rồi mới hỏi bà nội về ngày tháng năm sinh của Điền Tri Vịnh, tư thế ấy trông cứ như thật vậy.

Anh ta cố làm vẻ nhăm nhăm lại tính toán, trong miệng lẩm nhẩm gì đó, một lát sau thì trợn mắt, rồi lại nhìn bà nội Vương xem xét, một lát lại quay sang Vương Bồi xem xét, trông bộ dạng vô cùng khó xử. Bà nội Vương cũng nóng ruột đứng dậy, hai mắt mở to. Vương Bồi cũng cảm giác anh ta có chút mờ ám nhưng cũng không biết làm sao lại thấy tim đập nhanh hơn chút, tai cũng dựng đứng lên, cố gắng nghe xem anh ta nói thế nào.

“Tiểu thúc thúc này...” Ngao Du xoa xoa cằm khẽ lắc đầu, “Sợ vài năm tới có chút khó khăn”

“Nói như thế cụ thể là thế nào?”

Lòng Vương Bồi cũng lo lắng đi theo.

“Tình cảm không bền...” Ngao Du thở dài, vẻ mặt thâm trầm.

“Tình cảm không bền...” Ý nói là Điền Tri Vịnh hay là cô gái trong bức tranh chú vẽ đây? Vương Bồi nghĩ ngợi, nhin không được lại ngó xem Ngao Du muốn ngầm hỏi thêm.

Cô vừa ngẩng đầu thì lại thấy ánh mắt Ngao Du ngời sáng nhìn mình. Trong lòng Vương Bồi bỗng hoảng loạn đứng phắt dậy, định nói gì đó mà không cất nên lời. Ngao Du lại cười rộ lên, bảo: “Vương Bồi Bồi, cô không phải đang nghĩ khi nào thì gả cho tôi đây chứ?”

Vương Bồi bị một câu của anh ta làm nghẹn họng, cuống quýt ngẩng đầu nhìn bà nội Vương, đã thấy vẻ mặt của bà cụ cứ tùm tùm cười, lại còn nhìn về phía Ngao Du vẫy vẫy tay bảo: “Tính chứ, tính chứ. Bồi Bồi giờ đã hai mươi sáu rồi, nếu không gả đi thì muộn. Cô gái nhỏ này đừng so đo với đàn ông, nếu thêm vài tuổi thì không hay đâu”

“Bà nội Vương” Ngao Du bị kích động lập tức đứng lên, ưỡn ngực ra sức vỗ bồm bộp vào ngực mình, “Cháu...có cháu ở đây, chỉ cần Vương Bồi nguyện ý, ngày mai.....ngày mai sẽ kết hôn luôn. Chúng cháu...chúng cháu...”

Miệng anh ta đang thao thao bất tuyệt thì bị Vương Bồi lấy tay bịt lại, “Anh nói vớ vẩn gì thế, nói sai rồi!”

Ngao Du có sức khá mạnh chỉ một loáng đã tránh được, lại ra sức nhìn về phía bà nội Vương đảm bảo: “Bà nội Vương à, cháu nói với bà nhé, chuyện đó...”

“Ngao Du!” Vương Bồi tức điên lên rồi, rống to một tiếng làm trong phòng bỗng yên tĩnh lại. Ông nội Vương thì neho mắt nhìn hai người họ, miệng mếu máo, đứng lên nắm tay bà nội bước vào buồng. Bà nội Vương vẫn chưa hết hy vọng, trước khi đi còn không quên nhìn về phía Ngao Du vẫy vẫy tay: “Tiểu Du à, Bồi Bồi nhà chúng ta ngày sinh tháng đẻ là...”

“Cô mới có hai mươi lăm tuổi thôi à, còn nhỏ so với tôi đấy” Ngao Du cười hì hì, bẻ bẻ ngón tay, tự cho là mình biết rất rõ vậy. Một lúc sau trên khuôn mặt tươi cười của anh ta bỗng cứng ngắc, tay vung ra giữa cũng không dám thu về, ánh mắt bỗng trở nên tối tăm.

Lại còn cố làm ra vẻ gì nữa đây? Trong lòng Vương Bồi đoán mò, nhưng vẫn không tránh khỏi có chút hồi hộp.

Ngao Du từ từ hạ tay xuống, nhìn về phía cô ánh mắt sâu thẳm, trong mắt không hề có chút ánh sáng nào. Vương Bồi cũng lẳng lẳng nhìn anh ta rất muốn hỏi nhưng lại không dám mở miệng.

“Sao vậy?” Vương Bồi cuối cùng nhịn không được nữa cất tiếng hỏi.

Ngao Du cười phì một tiếng trên mặt nở nụ cười tươi như hoa, ánh mắt trông gian xảo, lại trông cực kỳ đắc ý, giảo hoạt, “Vương Bồi Bồi à, cô còn nói là không thích tôi nữa đi. Đúng là kẻ nói dối! Nếu cô không thích tôi thì sao mới thấy không gả đi được đã nôn nóng đến như thế chứ?”

Tên quỷ thích bốn cọt này, anh ta là cố ý trêu chọc người mà!

Vương Bồi tức quá tiến sát anh ta bóp cổ, Ngao Du lại nhẹ nhàng lách mình ra tránh, “Ha ha...” anh ta cười to, “Vương Bồi Bồi, đó là chột dạ nhé..”

Vương Bồi dậm chân chạy đuổi theo sau, nhưng đuổi kiểu gì cũng không kịp Ngao Du chân dài. Anh ta chạy nhanh lên trên lầu, khoá cửa lại, tiến ra ban công nhú mày nhìn mặt trêu chọc Vương Bồi, “Vương Bồi Bồi, sao nôn nóng thế! Đã nghĩ tới chuyện cưới xin gì đâu”

Vương Bồi oán hận nghĩ rằng cuối cùng tức quá chỉ còn biết dậm chân một chỗ. Không hiểu sao lúc Ngao Du quay sang chỗ khác trong mắt lại có chút lo lắng..

“Thần hỉ không tới, Trăm năm chưa động...”

37. Chương 37

Giữa lúc ăn cơm trưa Điền Tri Vịnh đem lão Trương Văn Liên về cùng. Lần đi du lịch Tương Tây kia, Lão Trương đối với Vương Bồi rất nhiệt tình, lúc ăn cơm còn cùng uống rượu, không khí rất hoà thuận. Vương Bồi giờ mới biết Văn Liên định giúp Điền Tri Vịnh mở triển lãm tranh, thời gian là định vào giữa tháng năm, à không, còn phải liên lạc bàn bạc dài dài với lão Trương nữa.

Vương Bồi nhịn không được hỏi: “Chú à, tranh của chú vẽ” cô chỉ nhìn thấy mười sáu bức tranh trong kho hàng, chỉ bằng ấy bức thì không đủ để mở triển lãm.

Cô vẫn chưa hỏi rõ, nhưng Điền Tri Vịnh đã hiểu là cô hỏi gì rồi mới cười cười giải thích: “Mấy bức trong nhà kho là lúc về mang theo bên người, còn những tác phẩm khác đều gửi qua bưu điện, chắc hai ngày nữa là sẽ tới thôi”

Vương Bồi trầm mặc đứng dậy, đúng vậy, đó là thứ quan trọng của chú ấy, chú ấy lại giấu tình cảm sâu trong lòng như thế, sao có thể dễ dàng thổ lộ cho người khác biết được chứ. Tiểu thúc thúc của cô, cho tới tận bây giờ không phải là người thích biểu lộ tình cảm.

Trong bát có người gấp rau cho cô, Vương Bồi ngẩng đầu, nhìn thấy Ngao Du đang nhìn cô, trông rất im lặng, cũng không cười nhạo, cũng không tự đắc ý như mọi lần, rất bình thường nhìn chăm chú, thông dong, lạnh nhạt, “ăn cái này đi_____” anh ta nói: “Dì Tào nấu nắm ngon lắm đó, canh cũng ngọt nữa”

Cái này cũng không giống anh ta nha. Vương Bồi cảm giác như Ngao Du đã trở nên chừng chặc, trưởng thành lên rất nhiều.

Họ ở Dao Lý khoảng một tuần, Điền Tri Vịnh bận rộn nhiều việc, mở cuộc triển lãm cũng không phải chuyện đơn giản, nào là chọn địa điểm, bố trí hội trường, còn phải đi gặp gỡ một số nhân vật đức cao vọng trọng nữa – cho dù là đệ tử của ông nội Vương thì sao, tư thái cũng phải hạ mình xuống một bậc. Mọi người ai cũng thích người khiêm tốn cả.

Vương Bồi nghĩ cô vốn chẳng giúp được gì cả, nên ở đằng sau không muốn đi làm phiền thêm. Vì vậy tạm thời buông xuôi mọi tâm sự, quyết định không hỏi nữa.

Chiều chủ nhật Vương Bồi trở lại thị xã J, Ngao Du vẫn đi theo như trước, tự mình mở xe ngồi vào, cũng không tranh đoạt với Vương Bồi nữa, còn nói rõ ràng là biết rõ hai ngày nay uống rượu, làm chuyện này cũng chính là xuất phát từ chuyện an toàn mà thôi.

Trên đường đi Ngao Du vẫn im lặng, ngã người tựa vào ghế ngủ rất ngon lành, một lát đã ngáy khò khò. Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa kính soi vào khuôn mặt anh ta, hiện lên ánh hào quang mờ ảo, làm cho vẻ đẹp trai của anh ta càng đẹp hơn. Anh ta làm sao mà vẫn vĩnh viễn là một người ngây thơ, vô lo vô nghĩ như thế chứ, cái gì cũng không quan tâm, ăn rồi ngủ, ngủ rồi làm nũng, thế giới của anh ta vĩnh viễn là như thế, cũng thật làm cho người khác thấy hâm mộ.

Lúc qua cầu vấp phải tảng đá làm cho Ngao Du bỗng chợt mở mắt, con ngươi trong veo, chút mơ màng ngày trước cũng không thấy. Vương Bồi cảm giác kỳ lạ chút, không nhịn được hỏi: “Vừa rồi anh không ngủ sao?”

” Có ngủ chút” Ngao Du vuốt vuốt tóc, nhấp nháy mắt, ánh mắt càng thêm ngời sáng, “Cô có mệt không, nếu mệt đến lượt tôi lái nhé”

“Không cần đâu, dù sao thì cũng sắp tới rồi” Vương Bồi lắc đầu, tiện tay đưa bình nước cho anh ta, “Tỉnh ngủ hẳn chưa?”

Ngao Du nhận lấy bình nước, nghiêng mặt nhìn cô, trông có vẻ rất chuyên tâm. Vương Bồi bị ánh mắt của anh ta nhìn có chút mất tự nhiên, liếc xéo mắt, nhỏ giọng mắng: “Nhìn tôi chăm chăm làm gì thế? Trông anh ngốc nghếch chưa kìa”

Ngao Du cũng không giận, uống một ngụm nước, mới nhỏ giọng bảo: “Vương Bồi Bồi à, tôi cảm thấy...cô...nhìn trông được lắm”

Tất nhiên rồi! Tuy cô không có vẻ đẹp rực rỡ kiểu Chu Bách Đình, nhưng lại có gien của Thái Hậu, dù gì cũng là một người đẹp rồi – đương nhiên không thể so sánh với Ngao Du xinh đẹp tới mức không có tỳ vết nào, vẫn còn cách một khoảng xa lắm.

Chỉ cần là con gái, nếu được người ta khen xinh đẹp thì ai mà không thích cơ chứ, Vương Bồi cũng không ngoại lệ, hơn nữa, lúc nói chuyện mắt cứ nhìn vào trên mặt Ngao Du. Vì thế Vương Bồi lập tức tự kiểm điểm bản thân thái độ của mình đối với Ngao Du, thực ra, tên nhóc này trừ vẻ ngây thơ hơi chút quá đáng kia ra thì thực chất tính tình cũng được lắm, ít nhất là đối với cô vẫn còn giữ ý.

“Vương Bồi Bồi” Ngao Du lại mở miệng nói: “Vì sao cô lại thích Điền Tri Vĩnh thế?”

Trong lòng Vương Bồi run rẩy, chân theo bản năng dùng sức nên đạp mạnh vào phanh làm ô tô phanh kết lại, xoay mình dừng ngay giữa đường.

Đừng có hỏi có được hay không, mà vì sao, anh ta lại biết chắc chắn như thế chứ! Ngao Du, anh ta.....sao biết được cơ chứ?

Vương Bồi nghĩ tới chính mình đã chôn dấu tình cảm trong lòng rất kỹ, những năm gần đây trừ Chu Bách Đình ra thì không có người thứ hai biết được cô có ý với Điền Tri Vĩnh, nhưng mà, Ngao Du chỉ mới thấy Điền Tri Vĩnh có vài lần thôi? Tính anh ta cứ ngốc nghếch mơ hồ như thế, tại sao lại mẫn cảm vậy chứ?

“Anh nói linh tinh gì thế?” Vương Bồi triệt để phủ nhận, lại còn ra vẻ cười cười, “Ngao Du, anh cũng thật lắm chuyện ghê, giống phụ nữ quá đi. Phụ nữ người ta không có giống anh đâu”

Ngao Du cứ như vậy nhìn cô, hai tròng mắt tối sầm, ánh mắt nhìn rất thâm thúy, một giây thôi, lại bắt đầu trở lại như bình thường vậy.

“Ngao Du___”

“Cô thích chú ấy, là vì chú ấy chững chạc hơn tôi phải không?” Hình như anh ta không nghe thấy Vương Bồi nói gì, quay mặt đi, tiếp tục tự nói: “Nhưng mà, chững chạc là gì chứ? Biết vẽ, biết mang đồ ăn từ xa

về cho cô, lúc nói chuyện lại nhỏ nhẹ, sẽ không cười to, sẽ không đấu võ mồm với cô...Có phải như thế được gọi là chững chạc hay không?”

Vương Bồi trầm mặc, cô cũng không biết trả lời vấn đề của Ngao Du như thế nào nữa.

Cô không phải kẻ ngốc, cả ngày Ngao Du quần quanh cô không rời, suốt ngày kêu gào, mồm cứ lải nhải chuyện kết hôn, miệng cô nói anh ta ngây thơ, thực ra trong lòng thì sao mà không biết tình cảm Ngao Du dành cho cô chứ, thỉnh thoảng cô cũng có chút thấy đắc ý tự hào nữa ấy chứ.

Cô ở trước mặt anh ta chưa bao giờ che giấu bản thân, cứ nói chuyện thoải mái, cứ mắng chửi người, hoàn toàn không để ý tới hình tượng của mình, còn không phải bởi vì cô biết anh ta thích cô hay sao. Con gái đứng trước mặt người thích mình, nhất định sẽ thấy an tâm và tự tin.

Vương Bồi càng nghĩ càng thấy mình thật vô sỉ, trên mặt cô lại đỏ bừng lên, xấu hổ vô cùng. Rõ ràng cô không thích Ngao Du, còn đưa anh ta đi theo suốt ngày, lúc thích thì cứ gọi điện thoại liên hồi, lúc lại còn làm kẻ lưu manh cưỡng hôn anh ta nữa....cô quả thực mới là kẻ phá rối.

“Vương Bồi Bồi, nếu tôi....nếu trở nên chững chạc một chút, có phải cô sẽ...sẽ thích tôi không?” Ngao Du lại quay sang nhìn cô với ánh mắt thật đau thương, trong mắt lộ vẻ cầu xin, ánh mắt kia, quả thực làm cho lòng người đều tan nát.

Nhưng mà, tình cảm chuyện này không thể một hai câu là nói rõ ràng được. Vương Bồi nghĩ nếu không phải cô thích tiểu thúc thúc, cô cũng sẽ không tự nguyện chờ đợi chú ấy, có lẽ cô đã sớm lập gia đình, nói không chừng còn có cả con nữa rồi. Có lẽ cô căn bản sẽ không gặp được Ngao Du, lại càng không vướng vào vấn đề rối rắm như thế này.

Ngao Du à....Ngao Du....anh tađối với chuyện tình yêu, anh ta có biết tý nào hay không?

Anh ta có nhiều bạn gái như thế, anh ta chỉ cần vẫy tay một cái, nháy mắt một cái, sẽ có rất nhiều con gái hét tên anh ta đến chói tai, vì anh mà phấn đấu quên mình. Có lẽ anh ta chỉ là do trước kia cái gì cũng được dễ dàng cho nên đến đây mới cứ bất chấp như thế – tính đi tính về thì họ mới quen biết nhau có hai tháng mà thôi, sự chấp nhất của anh ta sẽ duy trì được bao lâu đây?

Vương Bồi không hề biết.

Cô trầm mặc rất lâu, không nói được lời nào, chỉ im lặng, nhìn xuyên qua cửa kính ra đường quốc lộ.

Xa xa là bầu trời xanh, mây trắng, thỉnh thoảng còn có chim chóc bay vọt qua phía chân trời, thời tiết thoáng đãng, cô tự đứng lại có chút thấy lạnh.

Trong xe không khí càng như ngưng lại, Ngao Du cứ lẳng lặng đợi rất lâu, vẫn không chờ được câu trả lời của Vương Bồi, ánh mắt càng ngày càng đen sẫm lại, cuối cùng biến thành tiếng thở dài tức tối. Ngao Du đưa tay mở cửa xe, chân bước ra khỏi xe, bước chân đi không có quay đầu lại...

“Ngao Du....” Vương Bồi lớn tiếng gọi tên anh, định nói gì đó nhưng anh ta chẳng để ý gì cứ bước từng bước dài đi.

Trên đường không còn ai, chỉ có tiếng xe réo gào ồn ã, Ngao Du một mình đi trên đường lớn, trông cô tịch và cô đơn làm sao. Nhưng mà Vương Bồi không dám gọi tên anh ta nữa rồi, chỉ trơ mắt nhìn anh ta đi càng ngày càng xa, một lúc bóng anh ta cứ mờ dần mờ dần rồi biến mất...

Trước kia lúc anh ta tức giận không phải chỉ cần tùy tiện đổ dành, thì anh ta lập tức sẽ trở lại bình thường sao? Cho nên lúc này đây, chắc anh ta chỉ nhất thời tức giận thôi, sẽ nhanh trở về thôi...

Vương Bồi kiên trì đợi tại chỗ, một lát lại gọi điện cho anh ta, mãi tới lúc trời tối rồi mà anh ta cũng không thấy xuất hiện.

Chẳng nhẽ anh ta...cứ như vậy đi rồi sao...

Trước kia lúc có Ngao Du, Vương Bồi mở miệng mắng anh ta ồn ào, huyên náo, ngây thơ, vô sỉ, nhưng lúc này không có anh ta bên cạnh, Vương Bồi lại có cảm giác không đúng lắm. Chẳng còn ai như anh ta suốt ngày đuổi theo đòi ăn thịt kho tàu nữa, tối không còn ai gõ cửa phòng, thò khuôn mặt đẹp trai nhỏ nhắn

làm nũng với cô nữa...không biết tên ngốc nghếch này có sống được không, có bị người ta lừa không, có phải bữa nào cũng có thịt kho tàu ăn không.

Chắc là không rồi, đã bắt đầu thấy hối hận rồi.

Tối tắm rửa xong, nằm trên giường Vương Bồi còn định gửi một tin nhắn nói lời xin lỗi anh ta, lúng túng mất nhiều giờ mới nhe nhằng đánh được mười mấy từ, cuối cùng thở dài cũng không gửi tin đi.

Nếu đã không nhận tình cảm của anh ta, vậy thì nói lời xin lỗi không phải càng làm cho anh ta thêm thương tâm hay sao. Nhưng mà, Vương Bồi thực sự không nghĩ ra cách gì hay hơn nữa.

Hôm sau lúc đi làm như mọi lần, có vài học trò đến muộn, Vương Bồi lần đầu tiên phê bình gay gắt với họ, làm cho không khí trong phòng học bỗng trở nên khó thở, nghiêm trọng hẳn lên. Học trò đứa nào đứa nấy nơm nớp lo sợ, không ai dám nói chuyện lớn tiếng.

Vương Bồi vào trong văn phòng lấy bức vẽ dở tên “bi thương nhạt nhẽo”, thật lâu lắm cho đến giờ cô vẫn tìm không được cảm xúc, hiện giờ lại có cảm xúc rồi.

Về suốt cả trưa, đầu óc cũng choáng váng nặng nề, về đến nhà cô nằm vật ra giường, lại nghe mơ màng có tiếng đồ đạc nhà hàng xóm kêu lanh canh, rồi lát sau lại có tiếng máy khoan, một tiếng ầm to như khoan vào đầu cô. Đang lúc mất hứng thấy gì cũng ghét thậm tệ.

Sau đó vài ngày, nhà hàng xóm lại phát ra các loại âm thanh ồn ào. Hai ngày tiếp theo, tiếng ồn ào cũng mất, lại có tiếng nhạc ầm ĩ, lại còn có tiếng con gái nói chuyện cười đùa huyền ảo, có giọng như chuông bạc, có giọng như chim hót, —đi ở lâu một nói là tầng 10 vừa chuyển đến một thanh niên rất đẹp trai và một bạn gái rất đặc biệt.

Chiều cuối tuần, Vương Bồi ngồi trên ban công ngắm cả người nhìn xa xa đám cây lá rậm rạp xanh rì, có tiếng gió thổi tới mang theo tiếng con gái nói chuyện, cũng có tiếng đàn ông, vừa trầm thấp vừa nam tính. Vương Bồi nghe thấy có chút quen tai.

Cô quay đầu lại, đứng cách ban công có một cô gái rất xinh đẹp, tóc đen, mắt to, cười nói tủm tỉm. Cô định đứng lên gọi mấy câu bảo cô nàng là sau này tối vận nhỏ âm thanh xuống chút, thì có bóng người hiện ra từ trong phòng, một người đàn ông trẻ tuổi, tóc đen, da trắng, cực kỳ anh tuấn làm cho người ta phát ghen tỵ.

Là...Trọng Hằng.

Vương Bồi nhận ra anh ta là bạn thân của tên lãng tử Ngao Du kia, nhưng mà sao anh ta lại đến ở chỗ này nhỉ?

Đầu óc Vương Bồi lúc này không nghĩ được nhiều cho lắm.

Tên hỗn xược Ngao Du kia — Vương Bồi nghĩ, quả nhiên anh ta có nhiều bạn gái thật!

38. Chương 38

“Xin chào___” Trọng Hằng nhìn cô gật gật đầu, hỏi khách sáo: “Đã ăn cơm chưa?” Chỉ là lời nói quá ư bình thường nhưng từ miệng anh nói ra, Vương Bồi lại cảm giác có chút không được tự nhiên. Thực sự giống như anh ta nguyên bản không phải là người nhân gian, lúc nói lại toàn những lời của người nhân gian, nhìn thấy có chút không phù hợp lắm. Vương Bồi sững sờ một lúc rồi mới kịp phản ứng gật đầu nhanh chóng xác nhận. Cô gái xinh đẹp nhìn anh ta một cái, rồi lại liếc nhìn Vương Bồi một cái, trông rất ngạc nhiên. “Bạn gái của tôi, Tuệ Tuệ” Trọng Hằng giới thiệu, lúc nói rất tự nhiên ôm lấy vai Liễu Tuệ Tuệ, đặt cằm trên đầu cô nàng, đôi mắt bỗng dưng trở nên ôn hoà lạ thường, “Đây....là bạn.....Ngao Du.” Lúc giới thiệu đến Vương Bồi, Trọng Hằng hình như chần chờ đôi chút, dùng từ “bạn”, nhưng vẻ mặt của anh ta cực kỳ mờ ám, anh ta còn lén nhìn Tuệ Tuệ nhui nhủi mày, tưởng là Vương Bồi không nhìn thấy gì. “A...” Tuệ Tuệ hình như chợt hiểu, “Cô là Vương Bồi Bồi” “Vương Bồi” Vương Bồi nghiêm mặt nói nhỏ sửa cho

đúng, “Tôi tên Vương Bồi” Thôi rồi, lại nhịn không được hỏi tiếp: “Ngao Du đâu?” Tuệ Tuệ lập tức lấy tay che miệng cười khúc khích, ra sức gạt đầu, “Đang uống rượu trong phòng khách đó, tôi đi gọi anh ấy nhé” Nói xong không đợi Vương Bồi đồng ý đã quay vào phòng gọi to: “Ngao Du, Vương Bồi Bồi tìm anh kìa” Đợi mãi một lúc lâu vẫn không thấy anh ta đi ra, Trọng Hằng và Tuệ Tuệ đều cười, Tuệ Tuệ cần ăn cần bảo: “Cô cũng vào đây đi, càng nhiều người mới vui, trong nhà cũng vừa mới mở rượu nho nữa” Thật là ngượng ha, cô và Ngao Du vừa mới cãi lộn với nhau còn chưa xong đi, lát nữa anh ta mà nhìn thấy bản mặt của cô ý à, không chừng lại còn cười nhạo nữa ấy chứ, nói là cô thích anh ta. Nhưng mà, lúc trước rồi đi, Ngao Du hình như rất tức giận mà. Trong đầu cô đang đấu tranh tư tưởng, nhưng miệng lại nhanh nhẩu trả lời: “Tôi sẽ tới ngay đây” Trước kia hàng xóm của Vương Bồi là một đôi vợ chồng trẻ tuổi, mới lấy nhau không lâu thì đã cãi nhau suốt ngày, thỉnh thoảng còn choảng nhau đến kinh khủng, cô vợ xinh xắn lạnh lợi suốt ngày cùm kẹp ông chồng giống trên TV chẳng được bao lâu thì họ ly hôn. Vì sao Ngao Du lại muốn ở cạnh phòng cô chứ, có rất nhiều khu nhà sao anh ta không chọn, có nhiều phòng đẹp anh ta không chọn, lại cứ chuyển tới ở đây là vì sao chứ? Vương Bồi cứ tự hỏi mình liên tục, người ta muốn ở đâu là chuyện của người ta, liên quan gì mình, biết đâu chính anh ta thích ở Viện Thái Dương Mùa Xuân này thì sao, thích ở trên tầng 10 thì sao, thích căn phòng này quá thì sao... Đến cả cô cũng không thuyết phục được bản thân mình nữa – tên nhóc Ngao Du này, lúc này, anh ta đến rồi ư? Cô gõ cửa, rất nhanh đã nghe tiếng chân bước tới gần, cửa mở, Tuệ Tuệ tùm tùm cười bảo: ‘Vào mau đi’ Cô nàng nói cả khuôn mặt hớn hở: “Ngao Du đang trong toilet” Mấy người này tuy trông không giống nhau lắm, nhưng rõ ràng làm người ta liên tưởng tới cùng một loại người. Nói thẳng thừng ra, chính là cùng một loại khí chất. Hơn nữa lúc họ cười cả khuôn mặt đều rạng rỡ như trăng rằm, lại vô cùng xinh đẹp đến không ngờ – Tuệ Tuệ này, tuy không có nét xinh đẹp như Trọng Hằng, nhưng thoát nhìn lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Vương Bồi thay dép đi vào trong nhà, nhìn cẩn thận trên trần lẫn quanh phòng. Cùng kiểu dáng với căn phòng của cô nhưng cách trang trí thì lại khác xa cực kỳ, tường trắng, rèm cửa sổ màu xanh, sofa và khăn trải bàn màu xanh, trông vừa sạch sẽ vừa thoải mái, hoàn toàn nhận không ra mấy ngày trước nơi đây còn bẽ bộn ồn ào. Sau sofa là mảng tường treo đầy ảnh, toàn là ảnh của Ngao Du, chụp ở mọi góc độ khác nhau, ảnh nào cũng rất đẹp đều làm cho con gái phát cuồng lên. Trên bàn có một chai rượu vang đã mở, còn bày một đĩa hoa quả và bánh ngọt trông rất ngon mắt, Tuệ Tuệ nhiệt tình tiếp đón cô, rót cho cô một chén. Ánh mắt Vương Bồi nhìn ngắm khắp nơi, cửa phòng toilet đóng kín, Ngao Du tránh ở trong. Rượu vang rất thơm, nhẹ nhàng, bánh ngọt lại ngon, Vương Bồi uống một chén rượu, ăn hai miếng bánh và dâu tây, mãi vẫn không thấy Ngao Du ra. Chịu anh ta đấy, thế mà cũng ngồi bên trong được! “...Hai người...vì sao lại cãi nhau thế?” Tuệ Tuệ tò mò hỏi: “Có phải Ngao Du lại mắng cô không? Tôi nghe A Hằng nói, tính tình anh ấy không tốt cho lắm, trước kia còn nuốt....à không, cho dù đối với con gái anh ấy cũng không khách sáo chút nào” Nói xong, cô nàng ép nhỏ giọng cúi đầu thì thầm: “Nhưng mà, trông anh ấy đúng là đẹp trai thật đó, có đúng không? Bộ dạng đẹp trai như thế, ai nhìn cũng thích” Trọng Hằng cũng rất tuần tú đấy thôi! Vương Bồi lén nhìn Trọng Hằng, phát hiện thấy anh ta đang nheo nheo mắt nhìn phía hai cô, trông cực kỳ lợi hại, thái độ cực kỳ nghiêm túc. Vương Bồi lập tức trở nên thành thật không dám nói thêm gì nữa. Anh ta bưng tới đĩa hoa quả đưa cho Tuệ Tuệ, lại nhìn Vương Bồi bảo: “Tôi đi gọi Ngao Du ra nhé” Gọi...gọi ra.. Anh ta...thực ra tính tình anh ta còn tệ hơn so với Ngao Du nữa ấy chứ! Anh ta còn chưa kịp đi tới gần cửa toilet thì cửa kia đã tự khắc mở, Ngao Du phụng phịu bất mãn chép chép miệng đi ra, miệng còn lầm bầm: “...Tôi...bị táo bón...đi toilet chút...cũng không để yên cho người ta nữa..” Nói xong, lại chậm rãi đến bàn lấy đĩa xiên hoa quả ăn, còn không thèm liếc Vương Bồi, chứ đừng nói quay sang nhìn nhé. Vương Bồi lập tức cười phá ra. Cô điềm nhiên quay sang nói chuyện với Ngao Du, lúc đầu Ngao Du không thèm để ý tới cô, nhưng sau đó thì lại để ý lắm, anh ta còn đặc biệt nói hùng dũng rằng lúc mở tiệc ở nhà chính mình có rất nhiều bạn gái, trông cực kỳ vui vẻ. Chuyện này không phải tên ngốc nghếch kia đã trở lại rồi sao! Ngao đại gia ở ngay bên cạnh phòng Vương Bồi, vẫn cứ tiếp tục ăn cơm nhà Vương Bồi, thường xuyên gọi điện cho bà nội và Thái Hậu làm nũng, động tý thì chọc cho Vương Bồi giận, nhưng mà cô cũng cảm giác được hình như anh ta không giống trước kia lắm, còn không giống cái gì, Vương Bồi lại không thể nào nói rõ ràng cho được. Trung tuần tháng mười, Điền Tri Vịnh mở triển lãm đúng như dự định, địa điểm được chọn ở khu Nghệ thuật thôn Tam Bảo. Buổi khai trương triển lãm tranh ngày đó, ông nội Vương đã nhiều năm không xuất hiện lại có mặt, cả giáo sư Vương tham gia phỏng vấn ở Hàn Quốc cũng cố bay về tham dự, cổ động, dẫn tới rất nhiều du khách cũng giới nghệ thuật đến xem đêm không hết, có rất nhiều hãng truyền thông cũng tới để đưa tin. Điền Tri Vịnh về nước trận đầu là mở triển lãm tranh, xem như là trận mở màn oanh liệt. Vương Bồi chỉ đến cuối tuần mới chạy vội qua xem triển lãm một lần, rồi lại vội vàng trở về. Cô thấy tác phẩm của tiểu thúc thúc chủ yếu là thiên về tình cảm, đối lập với rất

những cuộc triển lãm tranh khác, tuy cũng có nét đẹp nghệ thuật, cũng có nhiều ý nghĩa sâu sắc, nhưng mà lại không bằng vẻ lo lắng trong lòng của cô lúc này. Tất nhiên cô như vậy cũng chỉ có một nguyên nhân là Ngao Du. Anh ta mới chuyển đến ở không lâu tự dừng lại có ý tưởng muốn mở một nhà sách ở J thị, độc quyền về sách nghệ thuật và từ điển tra cứu. Vương Bồi đã dội thẳng nước lạnh lên trên đầu hắn, bảo là dù sao ở gần trường cũng có rất nhiều nhà sách tương tự, muốn trở hết tài năng thực sự cũng không phải chuyện dễ dàng. Nhưng lúc này Ngao Du cũng không giống như lúc bình thường kiên trì đến cùng, thậm chí anh ta còn lảng lảng tự chọn lấy một khu nhà, ước chừng rộng khoảng hai ba trăm mét vuông, đợi tới lúc Vương Bồi biết thì cả tiền thuê nhà anh ta cũng đã trả xong rồi. “Vương Bồi Bồi à” về mặt anh ta trông rất nghiêm túc: “Không phải cô từng nói tôi rất ngây thơ sao, cuối cùng tôi cũng tìm được chuyện phải làm để chứng minh rằng tôi cũng không phải là tay ăn chơi nhè” Ngao Du như thế vừa làm cho Vương Bồi thấy bức mình lại vừa làm cho cô cảm thấy chua xót, cô đương nhiên cũng rất hy vọng anh ta có thể cố gắng, nhưng mà khi anh ta phụng phịu lại nghiêm túc nói chuyện, Vương Bồi bỗng cảm thấy hình như cô đã bóp chết Ngao Du vậy, bóp chết một con người vừa đơn thuần, vừa hạnh phúc đơn giản như thế. Nếu có một ngày, Ngao Du bỗng trở thành một thương nhân thành công, ăn nói lúc nào cũng cẩn trọng, làm việc lúc nào cũng lão luyện khôn khéo thì thật là chuyện đáng sợ biết chừng nào. Vì thế, cô cũng chỉ cố ra sức giúp anh ta, liên hệ công ty trang trí nội thất, tìm con đường nhập hàng, giúp điều tra thị trường... Ngao Du cũng khó mà một mình đảm đương được, một đại thiếu gia luôn có cuộc sống an nhàn sung sướng của như anh ta, tự dừng ngày nào cũng phải tới công ty trang trí nội thất, xem bản thiết kế, mua tài liệu, giám sát tiến trình, rồi lại chạy theo nhà buôn để cò kè mặc cả, rồi lại thuê một đám người làm đứng phát tờ rơi bên đường.... Chỉ tới tối trở về nhà, anh ta mới lộ vẻ đơn thuần ngây thơ như trước, làm nũng nhìn Vương Bồi oán hận bảo: “Vương Bồi Bồi à, cả đời tôi chưa bao giờ vất vả như thế...” “Tên kia thật là vô liêm sỉ, dám làm vớ vẩn sau lưng tôi, thế nào tôi cũng nuốt chửng anh ta một ngụm mới được..” Đầu tháng mười một, nhà sách Ngao Du rốt cục cũng khai trương, đại gia trở thành ông chủ, cũng có chút hăng hái nhiệt tình, đôi mắt kia loé sáng ngời, bắn ra tia hào quang làm cho người ta thực sự không dám tới gần. Mỹ nam đúng là có lợi thế, anh ta vừa đứng ở trước cửa, nhà sách bỗng có sinh khí hẳn lên, trước cũng không nói chuyện buôn bán, chỉ cần nhìn thấy người người vào ra cũng thấy mừng rồi. Thực ra thì không phải hoàn toàn là nhà sách cả, J thị nhỏ, nơi này nếu chỉ giữ độc quyền về sách nghệ thuật và sách tra cứu thì không cần diện tích lớn thế, vì vậy Vương Bồi đã đề nghị anh ta cải tạo tầng lầu làm nơi trưng bày nghệ thuật, đặt cạnh cửa sổ vài chiếc bàn, ghế vừa để nghỉ ngơi vừa kiếm bán cà phê và trà. Thiết kế trọng điểm và trang trí đều do Vương Bồi tự làm, còn cố tham khảo được thêm ý kiến của Thái Hậu và giáo sư Vương ở Hàn Quốc, làm cho cả toà nhà thoát nhìn tựa như tầng trưng bày tác phẩm nghệ thuật vậy. Nhà sách vừa đi vào quy củ, ông chủ Ngao Du cũng có vẻ thoải mái chút, toàn bộ thời gian anh ta đều ngồi trên lầu hai nghe nhạc uống trà, còn nếu không như thế thì lại gọi điện thoại quấy rầy Vương Bồi, lúc thì báo cáo thu chi hàng ngày, lúc thì lại tán gẫu chuyện khách trong quán.. Giữa tháng mười một, thời tiết bắt đầu thay đổi, thường thường sẽ mưa suốt ngày nhưng nhiệt độ thì không giảm. Vì vậy Vương Bồi cũng vẫn chỉ mặc quần bò, áo sơ mi đi làm, không nghĩ đến hôm nay vừa bước vào lớp học thì trời bên ngoài lại bắt đầu có thay đổi, lúc đầu là gió thét gào, rồi sau đó thì mưa như trút nước, sau đó nữa là nhiệt độ giảm dần, chỉ một lát sau Vương Bồi đã bắt đầu có chút lạnh chịu không nổi. Cũng vừa đúng lúc mấy ngày nay là ngày cô nghỉ lễ nên có lạnh chút cô cũng chịu không nổi, hiện giờ cả người bắt đầu run rẩy, tay chân cứng lạnh như đông đá. Trong thời điểm này lại đúng lúc giáo vụ trong trường thường đi kiểm tra chấm công giáo viên, Vương Bồi thực sự cũng không dám cho nghỉ học giữa chừng để về nhà, đành phải ra bài tập cho học sinh làm, còn mình thì trốn vào văn phòng. Trong văn phòng có một vài giáo viên phụ đạo, có cả người tên là Trần Cương lần trước náo loạn với cô nữa, Vương Bồi chịu không nổi bộ dạng hăm hực của ông ta, rốt cuộc một chén nước nóng rồi đi ra, khi quay người lại cô liền nhìn thấy trên cầu thang là Ngao Du. Chắc anh ta đã chạy đến nên trên người còn có chút ẩm ướt, do vận động nên mặt hơi hồng hồng, tóc bết dính chặt vào trán trông vô cùng chật vật ngốc nghếch đến buồn cười. Trong tay tên ngốc Ngao Du kia đang cầm một bộ áo da màu nâu nhạt, cứ thấp thò ngó vào từng phòng học nhìn nhìn, một lát lại bước nhanh sang phòng học khác ngó nghiêng... Vương Bồi đang cầm chén cứ ngỡ ngác một chỗ, cô tự dừng nói không nên lời, chân như mọc rễ vậy, căn bản là không bước nổi một bước. Ngao Du tìm hết cả tầng một cũng không nhìn thấy người đâu, tới lúc quay người lại thì vừa vặn chạm ngay vào ánh mắt Vương Bồi, cơn giận bắt đầu bùng lên: “Vương Bồi Bồi, cô mù rồi sao, nhìn thấy tôi cũng không gọi tôi tiếng nào, làm hại tôi tìm cô cả buổi” Lúc nói chuyện thì người đã “lọt tọt” chạy tới gần, tay run lên đem tấm áo da trùm lên cả người cô. “Anh...sao lại đến đây thế?” Vương Bồi cúi đầu, cô cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta nữa. Anh ta vừa thân thiết vừa lo lắng như thế, tất cả cảm xúc của anh ta đều như hiện lên trên mặt hết.

Bên ngoài trời mưa tầm tã, tiếng mưa như át cả tiếng của cô, gió thổi vù vù, cây phù dung dưới lầu cứ đổ nghiêng ngả.... Ngao Du cười rõ tươi, mặt mày hớn hở, ánh mắt như trút được gánh nặng, “Tôi rất lo cho cô....Tôi thực sự lo cho cô, Vương Bồi Bồi à”

39. Chương 39

Bên ngoài mưa to gió lớn, sao anh ta lại tới đây được?

“Anh không mang ô sao?” Vương Bồi đưa tay ra sờ quần áo của anh ta thấy đều ướt đầm cả. Tên nhóc này cũng thật là, chẳng biết chăm sóc mình gì cả.

Ngao Du cười hắc hắc, xoa xoa đầu, cởi nhanh áo khoác xuống, “Có mang theo chứ, nhưng bên ngoài mưa to quá, gió lớn quá ướt hết cả người”

“Thế ô đâu rồi?”

“Ở dưới lầu ha” Anh ta nhún nhún vai, lấy tay vắt quần áo ướt, chẳng coi ra gì cả: “Đâu đâu cũng toàn nước hết. À, Vương Bồi Bồi, cô thấy khó chịu sao? Sao sắc mặt lại nhìn khó coi thế?” Lúc nói thì tay đã thò ra cầm lấy tay Vương Bồi, lông mày nhíu lại, “Sao tay vẫn còn lạnh thế?”

Tay Ngao Du thon dài lại ấm áp, nắm chặt lại tựa như toàn bộ hơi ấm từ từ chảy dần vào tim làm cho Vương Bồi không nở nào rút ra. “Chuyện đó...” Cô lảng tránh ánh mắt anh ta, cố sức nói loanh quanh, “Hay cứ mang ô tới đi, nếu không tý nữa tan học người ta mặc kệ đó”

Ngao Du cười hì hì xoay người đi xuống lầu, khoảng mười giây sau lại “lọt tọt” chạy tới, ra sức vuốt nước, trên mặt vẫn tươi như hoa, “Vương Bồi Bồi à, cô không mang ô theo, tôi chờ cô tan lớp được không. Tý nữa chúng ta cùng về”

“Được rồi” Vương Bồi chớp chớp mắt, nghĩ ngợi bảo “Hay là anh theo tôi đi vào lớp học vậy” Văn phòng bên kia chính cô còn không muốn vào nữa, lần trước Ngao Du gây ra chuyện xấu làm Trần Cương gãy chân, nếu thực đưa anh ta tới chỗ đó e rằng sẽ xảy ra tai nạn chết người cũng không chừng.

Ngao Du cũng vui mừng đứng dậy, hớn ha hớn hở đi sau Vương Bồi, lại còn hỏi rất nhiều câu vừa ngây thơ vừa buồn cười nữa, nào là “Vương Bồi Bồi à, trên tường này vẽ cái gì thế?” “Vương Bồi Bồi à, cô đang vẽ gì vậy?” “Vương Bồi Bồi à...”

“Tý nữa vào lớp học thì bớt nói chút đi nhé!” Vừa vào đến trước cửa Vương Bồi cẩn thận dặn dò anh ta, chỉ cần anh ta không nói lời nào, không cười ngốc nghếch là tốt rồi, nhìn tổng thể vẫn còn trông có vẻ thành thực. Nhớ cái ngày lần đầu tiên cô nhìn thấy Ngao Du kia, không phải cô đã bị dọa bởi cái vẻ nghiêm túc của anh ta đấy sao.

Ngao Du nghiêm nghị gật đầu, nét cười trên mặt thu lại, ho nhẹ hai tiếng, tỏ vẻ nghiêm túc vô cùng, bỗng đứng lúc đó nhìn trông chừng chặc thêm mười tuổi.

Trong phòng học, học trò đang cắm cúi vẽ, vì thế lúc vừa bước vào lớp họ cũng không chú ý cho lắm, nhưng chẳng bao lâu phòng học bắt đầu có người chụm đầu ghé tai, hóng mắt ngóng nhìn Ngao Du. Nửa tiếng sau Vương Bồi đã không làm chủ được cục diện nữa rồi, thậm chí có nữ sinh còn nhịn không được hì hì cười hỏi cô: “Cô giáo Vương, đây là bạn trai của cô phải không ạ? Có thể mời anh ấy làm người mẫu cho chúng em được không?”

Vương Bồi trừng mắt nhìn cô bé, nhưng do thường ngày cô vẫn hay đùa giỡn với họ nên không có ai sợ cô cả, ngược lại đều cười ầm ĩ, có học trò lại còn mạnh dạn kêu la: “Cô giáo Vương ơi, cô đừng nhỏ mọn thế có được không?” “Nếu không phải là bạn trai của cô đẹp trai như thế, cô cũng đừng có giấu kín chứ. Chúng em chỉ xem nhiều hơn tý thôi mà, cũng có sút mẻ miếng thịt nào của anh ấy đâu” “..”

Họ cứ mồm năm miệng mười nói cười ồn ào làm ặt Vương Bồi đều đỏ lựng lên không biết nói lại ra sao. Cũng may Ngao Du giải vây cho cô, nheo nheo mắt nhìn lũ học trò một lượt, cái loại ánh mắt lợi hại đó đã

làm cho tất cả mọi người đều sợ hãi – trên người anh ta toát ra một loại khí chất cao ngạo đáng sợ, điều đó đã đủ dọa cho lũ trẻ sợ hãi.

Mãi cho tới 11 rưỡi thì mới tan học, bên ngoài mưa vẫn không ngừng, cả hành lang chật ních học trò, dường như họ đều tủa ra từ các lớp học về. Học trò lớp Vương Bồi cũng không đi vội vàng, lại có trò nữ không sợ chết đến gần cô cười hi hi bàn tán quan hệ của cô với Ngao Du, len lén đánh giá anh ta, có trò còn lấy cả di động ra chụp ảnh anh ta nữa.

“Tôi đã bảo Tiểu Vũ lái xe đến đây đón rồi” Ngao Du lại gần cô thì thầm bên tai: “Ngoài trời mưa to thế, tý nữa về chắc chắn là ướt hết” Tiểu Vũ là học trò của Vương Bồi, sau khi tốt nghiệp đến làm tại quán sách của Ngao Du. Gặp được ông chủ Ngao Du tính tình thoải mái, mọi chuyện trong ngoài đều giao cho cậu làm, trở thành người quản lý nhà sách.

Vì vậy Vương Bồi tạm thời đưa anh ta đi đến cuối hành lang.

Nhóm giáo viên phụ đạo đã sớm đi rồi, lúc này trong văn phòng không có bóng người nào, cũng bớt đi được rất nhiều chuyện, nếu không thì chuyện Vương Bồi đơn độc dẫn một thanh niên trẻ tuổi xuất hiện cũng là tin tức trọng đại vô cùng.

Tuy đã mặc thêm áo lông nhưng cuộc sống là vậy, tay chân Vương Bồi vẫn lạnh như trước, sắc mặt lại càng thêm tái nhợt hơn. Ngao Du rất lo lắng cứ hỏi han liên hồi, càng hỏi nhiều chuyện đến cùng. Điều này làm Vương Bồi vô cùng khó xử, đồng thời lại cảm thấy rất kỳ quặc, coi Ngao Du kia – một thân bách chiến, nhiều bạn gái không kể xiết, vậy mà cả chuyện như thế cũng đoán không ra – loại chuyện này sao cô lại dám không biết xấu hổ nói ra chứ.

Nhưng cô càng áp úng thì Ngao Du lại càng thêm lo lắng không yên, trông còn rất ngạc nhiên nữa, hơn thế nhìn tư thế của anh ta lúc này nếu như Vương Bồi mà không nói ra thì chắc chắn anh ta sẽ buộc cô phải tới bệnh viện cũng chưa biết chừng.

“Tôi đã nói rồi, sao anh lại thế chứ – thật đáng ghét” Vương Bồi vừa tức vừa xấu hổ, tim đập bùm bùm, cũng cố nén giọng ngừng bảo, “Anh....không phải anh có rất nhiều bạn gái sao, chẳng nhẽ lại không biết chuyện con gái hàng tháng lúc nào cũng có vài ngày như vậy sao!”

Ngao Du trợn tròn hai mắt, sau đó mặt bắt đầu đỏ bừng lên, đầu cúi thấp xuống, trông vô cùng ngượng ngùng – ô anh ta cũng biết ngượng sao?

Cả hai người đang xấu hổ thì điện thoại bỗng vang lên, Ngao Du như được cứu mạng vội vàng lấy điện thoại ra, “Đã tới đây chưa? Cái gì cơ? Cửa trường bị ngập á.....không mở được...vậy phải làm sao bây giờ..”

Cửa trường học ở đằng kia rất thấp, cứ lúc nào mưa to, đặc biệt là vào mùa hè thì lần đó đều ngập cả, vì thế trường học đôi lúc phải nghỉ dạy mất một ngày.

“Hay là...” Vương Bồi nhỏ giọng đề nghị, “Chúng ta cứ lợi qua đi, dù sao thì...cũng không lạnh lắm đâu..” Nói đến đây giọng của cô bỗng nhỏ lại một chút lo lắng cũng không thấy. Không thể cứ vậy bị nhốt trong trường đi, lúc này cô vừa lạnh vừa mệt rồi, cứ nghĩ thầm muốn tìm chỗ nào đấy tốt tốt một chút để nghỉ ngơi, cũng thực sự không muốn đứng đợi một chỗ nữa.

“Về thôi...” Ngao Du vung tay lên bảo, “Tôi sẽ công cô về”

.....

“Lên đi nào!” Ngao Du kêu to, xoay người lại nhìn cô, thái độ rất tích cực, không phải nói đùa, “Vương Bồi à, cô đừng ngượng nhé, nếu không tý nữa mà về, cô lại thấy càng khó chịu hơn. Hơn nữa....” Anh ta chỉ chỉ từng đôi tình nhân trên đường, “Cũng không phải chỉ có một mình cô đâu, tý nữa cô che ô cho tôi là được chứ sao”

Nhưng cô đâu phải là bạn gái của anh ta chứ, cô vẫn là cô giáo mà, nếu.....làm như thế...có phải rất mất mặt hay không?

“Chẳng nhẽ cô muốn tôi bế cô sao?”

Vương Bồi thấy vậy lập tức ngoan ngoãn leo lên lưng anh ta.

Bờ vai Ngao Du thật rộng, cơ bắp trên lưng thật cứng rắn, hơi thở từ thân thể anh ta thật ấm áp, cứ không ngừng truyền vào người Vương Bồi làm cho cả người cô trở nên ấm áp lạ thường.

Thật ra thì đôi lúc Ngao Du vẫn làm cho người ta có cảm giác rất an toàn. Ít nhất chỉ cần có anh ta Vương Bồi sẽ không bao giờ thấy sợ hãi, bất kể ở chỗ nào đều như thế. Tuy miệng anh ta thỉnh thoảng nói những lời ngây thơ, tuy đôi lúc thoát trông anh ta rất ngốc nghếch, nhưng nếu nghĩ kỹ ra thì kỳ thực anh ta chưa từng bao giờ làm tổn thương cô, ngược lại lúc nào, ở đâu cũng luôn bảo vệ cô, giúp đỡ cô...

“Cảm động rồi sao” Người dưới thân cô ngốc ngốc hỏi, trong giọng nói lộ ra vẻ đắc ý, nhưng bước đi thì thực trầm ổn, hai tay ôm chặt lấy chân cô, hỏi: “Vương Bồi Bồi à, hiện giờ có phải cô....thích tôi hơn rồi không?”

Vương Bồi mới lộ chút cảm động bị lời nói thế thì biến mất không còn gì.

Anh ta lúc nào cũng thế, vất vả lắm mới có chút thâm trầm, sau đó thì vứt hết toàn bộ, trở lại nguyên dạng, điều này quả thực là cho người ta ghen hòng, đúng là dở khóc dở cười.

Ánh mắt Vương Bồi nhìn lên trời không biết nói gì, tên ngốc kia lại tiếp tục lải nhải: “Vương Bồi Bồi à, cô có đau bụng không? Tôi nghe nói, con gái....bị thế....lúc nào cũng đau bụng...”

“Vương Bồi Bồi à, cô có thích tôi công cô như vậy không? Trước kia có ai đã từng công cô như thế chưa?”

Có hay không đây?

Có chứ...

Hồi bé thân thể cô không khoẻ lắm, cứ hai ba ngày lại phải vào viện, có đợt ngày nào cũng phải tiêm, mông đều cứng đơ hết, đi đường cứ khập khà khập khiễng. Mà lúc ấy giáo sư Vương và Thái Hậu cũng không có ở đó, ông bà nội tuổi thì đã cao, ngày nào cô cũng phải đi mất hai dặm để đi học. Lúc đó, chính là tiểu thúc thúc ngày nào cũng công cô đi học...

Lúc đó tiểu thúc thúc tuổi cũng còn nhỏ, chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi thôi, người cao gầy, thoát nhìn trông như cây sào yếu ớt vậy. Thế mà chú ấy ngày nào cũng rất kiên trì, cho dù thất lưng mỗi rã rời, vẫn rất ôn hoà cười đùa với cô, hỏi cô rằng hôm nay học gì, có cãi nhau với bạn bè hay không...

“Vương Bồi Bồi à, Vương Bồi Bồi...” Hình như Ngao Du cũng không nhận ra cô không trả lời cứ lải nhải nói, anh ta chính là nghĩ đơn giản.....muốn cùng nói chuyện với cô mà thôi.

Hai người họ không về Viện Thái Dương Mùa xuân, Ngao Du công cô trở về nhà sách, lên lầu, ở đó có chỗ nghỉ của anh ta, có giường có sofa, Vương Bồi đắp chăn xong thì ngủ.

Rèm cửa sổ trên lầu kín, cả tầng lầu rất yên lặng, lúc này vừa cảm giác tỉnh ngủ, Vương Bồi không phân biệt được là trời tối hay sáng nữa. Duỗi cả người ra ngồi dậy, cô chợt nghe thấy tiếng Ngao Du, “Cô tỉnh rồi”

Đèn bên giường sáng rõ lên, mặt Ngao Du hiện ra rõ ràng.

Anh ta vẫn luôn bên cô canh giữ.

Cả tầng lầu im lặng còn nghe thấy cả tiếng dương cầm vang lên dưới tầng, ngọn đèn màu cam chiếu xuống, sắc mặt cả hai người cứ hồng rực lên. Lông mi của anh ta sẫm, mắt sâu thăm thẳm, ánh mắt cứ thâm tình nhìn, mũi cao, miệng tươi cười, vừa mềm mại vừa sáng bóng.

Vương Bồi mơ màng thấy trong lòng có chút giật thột, điều này làm cho cô cảm giác có chút sợ hãi – cô thực không thích cảm giác này tí nào, loại cảm giác này làm cho cô không kiểm soát được.

“Điện Tri Vịnh có gọi điện đến” Ngao Du nhìn vào mắt cô nói nhỏ: “Tôi bảo là cô đang ngủ”

Vương Bồi cuối cùng cũng tìm được cơ hội mắng anh ta, cuối cùng cô cũng có thể vứt bỏ được cảm giác kỳ quái ấy đi rồi, vì thế liền lập tức nhăn mặt nhìn anh ta: “Ngao Du anh hơi quá đáng đấy, ai cho anh trả lời điện thoại của tôi? Sao anh không gọi tôi? Sao anh lại làm như thế chứ...”

Cô đem toàn bộ cảm xúc lẫn lộn của mình bộc phát ra. Ngao Du tên này...thật là một tên nhóc vô liêm sỉ, thật là ghét quá, sao anh ta lại đối xử tốt với cô thế cơ chứ? Sao anh ta lại nhìn cô như thế, lại còn công cả cô về nữa, thật sự là...thực ghét quá đi!

Cứ mắng mỗ lòng cô lại càng cảm thấy rất khó chịu. Hiện giờ cô thực sự thấy ghét bản thân mình, cô cảm thấy Vương Bồi cô mới thực sự là kẻ vô liêm sỉ, trước đây cô rất ghét kiểu con gái như thế, ra vẻ đạo đức làm gì, cứ xa cứ gần như thế làm gì, một người như thế đến cả một chút đạo đức cũng không có nữa!

Nhưng mà hiện giờ chính cô lại có vẻ giống người như vậy....Rõ ràng người trong lòng cô là tiểu thúc thúc, nhưng sao còn suốt ngày ở cùng Ngao Du mà cô lại cảm thấy vui sướng chứ. Cô thực sự là không có cảm giác, đạo đức gì rồi sao?

“Vương Bồi Bồi”, Ngao Du nhìn thẳng vào mắt cô, bỗng dừng mỉm cười, anh ta còn hỏi thêm, “Vương Bồi Bồi à, cô đang sợ gì chứ?”

40. Chương 40

Bỗng Ngao Du tự dừng thay đổi hoàn toàn, ánh mắt lẫn ngôn ngữ cũng lại sắc bén chua ngoa hẳn lên, điều này quả thực làm cho Vương Bồi thấy không quen lắm. Cô cúi đầu xuống không nhìn anh ta, nhỏ giọng than thầm: “Ngao Du à, sao tự dừng anh nói ác thế, chẳng nhẽ anh định làm người anh sắc sảo hay sao?” Nói xong cô đứng lên đi nhưng mới được hai bước chân mềm nhũn cứ thế lăn quay xuống sàn nhà. Cô đứng là đang trong kỳ, buổi trưa chưa ăn cơm, lúc này lại căng rần tinh thần để đối phó Ngao Du, đến chút sức lực cũng không còn nữa, càng buồn cười hơn nữa là, bụng cũng bắt đầu kêu gào âm ỉ, nghe xấu hổ đến chết. Thế nhưng Ngao Du tốt xấu gì cũng tạm tha cho cô, cẩn thận đỡ cô dậy, ánh mắt vẫn sáng ngời, giả hoạt như hồ li vậy, “Chúng ta đi ăn cơm đi” anh ta nói giọng cực kỳ ôn nhu. Lúc anh ta muốn lấy lòng người khác thực sự không có người phụ nữ nào cự tuyệt được anh ta. Ăn cơm trưa xong, Vương Bồi bỏ cửa chạy lấy người, mượn cố đi nhà Chu Bách Đình chơi, kết quả vừa đứng lên thì Ngao Du cũng đứng lên theo, cầm lấy khăn ăn lau lau miệng chậm rãi bảo: ‘Tôi đưa cô đi’ Tuy anh ta không giống lúc trước khí thế bức người nhưng Vương Bồi lại cảm thấy vô cùng bất an. Nếu mà là người đàn ông khác cũng đối tốt với cô, cô sẽ nhanh chóng tìm mọi lý do để cự tuyệt ngay, nhưng với Ngao Du thì đến một lời cô cũng không nói được. Mấy tháng ở chung biết nhau rồi, cả hai người hình như có chút không giống lúc đầu tạo nào. Ngao Du đưa Vương Bồi đến dưới nhà Chu Bách Đình, cũng không đi theo chỉ nói một câu: “Khi nào về gọi điện thoại cho tôi nhé” rồi lái xe rời đi. Trước kia anh ta sẽ không như thế, một tắc cũng không bao giờ rời Vương Bồi, cứ như da trâu dính chặt vậy. Cũng may là người cũng không đến nỗi đáng ghét, tuy có đôi chút gây thõa, tuy không tránh khỏi có đôi chút tự kỷ, nhưng rốt cục vẫn là một đứa trẻ ngoan. “Ngao Du đưa cậu đến sao?” Vừa vào cửa Chu Bách Đình cứ thần bí hỏi, đầu cũng ló ra ngoài xem nhưng không thấy bóng anh ta đâu, không khỏi ngạc nhiên, “Sao tiểu soái ca không vào, mình còn định trông cậy xem vài lần nữa chứ. Trong sách nói, lúc mang thai phải xem thật nhiều người đẹp vào, chắc chắn con sẽ rất đẹp” Vương Bồi tức quá bảo: ‘Thật sự là có lỗi với người đẹp Chu, rõ ràng diện mạo, khí chất của tôi không phù hợp với yêu cầu của cô rồi’ Chu Bách Đình lập tức cười to, chuyển nhanh đề tài: ‘Cậu và Ngao Du bây giờ thế nào? Có phải hai người đang yêu nhau không? Mình thấy thật ra hai người cũng rất xứng đôi...’ Cô nàng này lại làm sao thế không biết, nói giỡn gì rồi, sao cứ nói chuyện này chứ. Thực là mất mặt quá đi, Vương Bồi sắp rớt cả nước mắt đây này. “Mình không phải đã sớm bảo cậu rồi sao, chuyện đó, mình thích là tiểu...” “Tiểu thúc thúc của cậu á?” Chu Bách Đình giận cắt đứt lời cô, “Bồi Bồi à, không phải mình không tôn trọng mối tình đầu của cậu nhé, nhưng mà cậu cứ nghĩ kỹ đi, đây có tính là mối tình đầu không đấy? Cơ bản là chỉ có thăm mền mà thôi! Hơn nữa, nếu cậu thực thích chú ấy, sao vài tháng nay chẳng thấy có biểu hiện gì hết vậy cả” Vương Bồi bỗng chốc chẳng nói nên lời, trong lòng cô rất hỗn loạn. Chu Bách Đình nói không sai, cái gọi là mối tình đầu của cô ấy thì từ đầu tới cuối chỉ có một vai thôi, cô giấu kín trong thế giới của cô, chưa bao giờ nói ra với Điền Tri Vịnh, cũng chưa bao giờ biểu hiện tình cảm này ra cả. Từ sau khi biết trong lòng tiểu thúc thúc có một người con gái, Vương Bồi đã lặng lẽ lui bước, mấy tháng nay thậm chí cô cũng rất ít khi gặp mặt Điền Tri Vịnh. Đường như Điền Tri Vịnh cũng làm việc quá nhiều, từ lúc triển lãm thành công, chính chú ấy cũng nhốt mình trong phòng ngồi làm việc hoặc là vẽ tranh, hoặc là đi ra ngoài giao tiếp, hình như chú ấy còn cố ý an bài như thế nữa – điều này thực sự không giống tiểu thúc thúc trong trí nhớ của Vương Bồi chút nào cả. “Mình chỉ là, chỉ là...” Vương Bồi nặn hết mọi lý do trong óc ra, “Mình không muốn về sau mất hết mặt mũi không nhìn nhau nữa thôi” Thực ra thì cô đại khái cũng có cảm giác biết được nội tâm của Điền Tri Vịnh, chú ấy coi cô như vai dưới, coi cô như cháu gái cần được chăm sóc vậy, mà không phải là một cô gái sống chung một đời. Nếu chẳng may cô thổ lộ nỗi lòng với chú ấy, sau này họ sẽ sống cùng nhau ra sao đây? “Chú ấy đi lúc mới có mười mấy tuổi, có biết tình yêu là gì đâu? Mà cho

dù là bây giờ, chính cậu vẫn còn mơ hồ lắm kia mà. Cậu đối với chú ấy chỉ là.....Ồ, ảo tưởng. Cậu có cảm thấy chính cậu đã lý tưởng hoá người bạn đời của cậu như thế không? Thực ra chắc cũng không thích chú ấy nhiều cho lắm” Chu Bách Đình không hề để ý cứ nói tiếp: “Cậu ở cùng một chỗ với Ngao Du đấy thôi, anh ấy tốt lắm. Cậu cũng đừng nói là không biết ý của anh ấy đấy nhé, người ta thể hiện rõ lắm cơ mà” Làm sao cô lại không thích tiểu thúc thúc cơ chứ, sao bỗng dưng lại không có cảm tình với chú ấy được? Nhưng mà cô có ngốc đi thế nào chẳng nữa thì cũng cảm giác được tình cảm của Ngao Du, hơn nữa anh ta còn suốt ngày lải nhải bên tai cô. Chỉ là, chỉ là.... “Bồi Bồi à, không phải mình nói với cậu rồi sao, Ngao Du có gì không tốt chứ, vóc dáng cao ráo, tuấn tú, cực kỳ đẹp trai, có tiền, quan trọng hơn nữa là anh ấy cứ toàn tâm toàn ý với cậu. Một người đàn ông như thế biết đâu mà tìm đây?” “Nhưng mà...” nhưng mà anh ta lại là người quá tự kỷ, ngây thơ, vô sỉ, không biết xấu hổ, lại còn một đồng bạn gái nữa. Cô thực sự không muốn ở cùng một chỗ với anh ta, nếu không sẽ bị anh ta làm cho tức chết đi. Chu Bách Đình giận quá dậm chân bình bịch, đập vào gáy Vương Bồi, “Vương Bồi Bồi cậu thật cố chấp quá, bình thường cậu thông minh thế cơ mà, sao gặp chuyện tình cảm thì lại u mê thế không biết. Ngây thơ thì đã sao, anh ấy thực sự ngây thơ sao? Chẳng qua Ngao Du người ta muốn dỗ dành cho cậu vui vẻ thôi. Chả lẽ gặp phải cái miệng buồn bã thì cậu mới chịu sao. Cậu nói anh ấy đa tình, thế mà từ trước tới giờ mình có thấy anh ấy đối xử hoà nhã với con gái khác như thế đâu.” Cô ấy nói vậy....thực ra cũng có lý chút thật, Ngao Du anh ta, chỉ có miệng thôi thôi, suốt ngày khoe khoang có nhiều bạn gái, nói đa tình nhưng thực ra có nhìn thấy gì đâu. “Hơn nữa” Ánh mắt Chu Bách Đình liếc nhìn cô, trong mắt có chút ý tứ, “Bồi Bồi à, cô có dám vỗ ngực thề rằng cô không thích anh ấy không?” Vương Bồi bỗng nhảy dựng từ ghế sofa lên, vẻ mặt đỏ bừng, “Mình...Mình..” Áp úng vài giây muốn nói cái gì cũng không thốt ra lời. Cô nhăn nhăn nhí nhí, rầu rĩ, tinh thần sa sút. Cô cũng không rõ sao chính mình lại đi thích tên ngốc nghếch ngây thơ như anh ta chứ. Cô vẫn cảm thấy bản thân mình rất thành thực, lý trí, làm sao chỉ vì bộ dạng đẹp trai của Ngao Du mà đi thích anh ta chứ, như thế không phải là chuyện của bọn con gái ít tuổi không đầu óc chuyên làm vậy hay sao? Lúc về Vương Bồi cũng không gọi điện thoại cho Ngao Du, nhà cô cách nhà Chu Bách Đình có mấy bước chân thôi, hiện giờ cô thực sự không muốn nhìn thấy anh ta chút nào. Trong lúc đầu óc đang lộn xộn như vậy, cô cần phải điều chỉnh đôi chút, cần phải hiểu rõ hơn chút. Cô cứ cự tuyệt anh ta như thế có phải là bởi vì nhiều năm rồi cô đều cảm thấy mình thích phải là người đàn ông chừng chạc, thành thực, vì tính cách anh ta hoạt bát, nói nhiều, dong dạc nên cho dù cô có thích cô cũng không chịu thừa nhận hay không. Cô như vậy có phải đối với Ngao Du thực không công bằng hay không đây? Lúc Vương Bồi bước vào thang máy thì suy nghĩ kỹ hơn, rung đùi đắc ý quyết định, có có phải hay không....thì cứ thử một lần xem sao. Chỉ thử thôi cũng sẽ không sút một miếng thịt gì, nếu mà thực sự không thích hợp..... “...thì đến lúc đó nói sau đi!” Cô còn nhớ rõ hình như là lời của Chu Bách Đình đã nói với cô thế. Buổi chiều cô cũng không ra cửa cứ nằm trên giường lên mạng, định nghĩ gọi điện thoại cho Ngao Du nhưng lại không biết nói cái gì mới được. Cho dù là...cô thực sự muốn ở cùng Ngao Du nhưng cũng không thể tự cô chủ động được. Vì thế cô quyết định treo điện thoại không gọi nữa. Nhưng đến tận lúc trời tối rồi cũng không thấy Ngao Du về, Vương Bồi nghe thấy có vài tiếng bước chân đi lại ở hành lang, vội ra mở cửa nhưng lần nào cũng thất vọng quay vào. Cứ đi đi lại lại như thế, không nhìn thấy Ngao Du, cô lại hất xì mấy cái, bị cảm rồi! Một lát mà đầu óc bắt đầu choáng váng, đứng không vững, mũi nghẹt tai ù, toàn thân không có sức lực gì, cứ đổ như cây chuối xuống giường ngủ vùi. Không biết là đã ngủ bao lâu, cả người lúc nóng lúc lạnh, ra đầy mồ hôi, cuối cùng mới tỉnh đôi chút, mở mắt ra nhìn thấy Ngao Du đang gục ghé bên giường cô ngủ. Vương Bồi bỗng dưng cảm thấy có chút quen thuộc, giống như trước kia, anh ta cũng từng làm như vậy với cô. Chỉ là hiện giờ đầu óc của cô hỗn loạn cũng không chút nào nhớ ra nổi. Cô cũng cảm thấy kỳ lạ, không biết Ngao Du vào nhà bằng cách nào? Trong nhà để phòng trộm vào cô nhớ rất rõ lần nào cũng khoá chặt. Tên nhóc này đi vào bằng cách nào thế.... Cô vừa động dậy, thì Ngao Du đã tỉnh, ánh mắt lập tức mở to, vẻ mặt lo lắng hỏi: ‘Vương Bồi Bồi à, cô thế nào rồi? Còn thấy khó chịu nữa không, nếu có uống chút thuốc nhé?’ Cô thực sự không muốn uống thuốc, lắc đầu bảo: “Đỡ hơn nhiều rồi” Thế mà mới nghĩ chút thì đầu lại choáng váng, Ngao Du đỡ cô ngồi xuống, quay người ra ngoài bưng một bát lớn tới, xa xa đã ngửi thấy mùi gừng, ghé sát vào thì là cô ca nấu với gừng. Về mặt Ngao Du như hiến vật quý bảo: ‘Tôi gọi điện cho dì Bành hỏi, dì bảo lúc cô bị cảm thì rất thích uống cái này’ Thái Hậu...Không phải là đang ở Hàn Quốc sao? Thực sự anh ta chỉ vì một chuyện nhỏ mà gọi đường dài quốc tế, đúng là một tên nhóc phá sản. Trong đầu Vương Bồi cứ rên hừ hừ, nhưng lại tiếp nhận một cách thoải mái, uống hết cả bát. Cô ca nóng hổi nấu với trà gừng, cả người Vương Bồi toát hết mồ hôi, hất xì hơi hai cái hình như thấy mũi đã thông. “Uống nữa không?” “Được” Ngao Du rót cực cũng cao hứng đứng lên, “Vậy cô đi tắm trước đi, xong rồi chúng ta cùng ăn một chút gì đó vậy. cô bị cảm không thể ăn cay được, tối chúng ta ăn cháo trứng

thịt nạc nhè” Lúc anh ta chăm sóc người khác thật đúng là đã làm như thế, rất cẩn thận kỹ lưỡng, đến cả nói chuyện giọng cũng cực kỳ ôn hoà không to không nhỏ. “Anh nấu sao?” Vương Bồi tò mò hỏi anh ta, hình như anh ta cũng không giống kiểu người xuống bếp chút nào. Ngao Du quả nhiên ngượng ngùng hắt lên, “Tôi mua ở quán cháo ngoài kia, họ nấu ngon lắm, hơn nữa lại còn tặng thêm món nguội nữa” Nói xong thì xoay người vào trong bếp bận rộn. Vương Bồi vọt nhanh vào toilet tắm, thay quần áo xong đi ra, quả nhiên người nhẹ nhõm đi rất nhiều, chỉ là lúc này người đã đói mềm, hai người đều chia nhau ăn cháo, đến cả rau cũng ăn sạch sành sanh, cũng vẫn còn thòm thèm. Hai người cứ anh nhìn tôi tôi nhìn anh rồi bỗng chốc nhịn không được cười phá lên. “Được rồi, tôi sẽ đi nấu mì vậy” Vương Bồi bảo. Ngao Du lập tức phản đối, “Như vậy sao được, cô còn đang bệnh đã khoẻ đâu, sao lại cho cô xuống bếp được. Tôi đi nấu” Anh ta thực sự muốn vào bếp, chỉ sợ nhà bếp Vương Bồi lại phá nát mà thôi. Cuối cùng anh ta lại gọi điện mua bên ngoài, hai người lại ăn tiếp hai bát, lúc này mới thấy đỡ hơn. Chờ ăn uống no đủ, Ngao Du lại bắt đầu dỡ thủ đoạn cứ mặt dày không chịu đi làm mà ở nhà cùng Vương Bồi. “Nếu như, nếu tới tối mà cô lại khó chịu, phát sốt thì làm sao đây? Tôi không thể bỏ cô ở nhà một mình được” Anh ta thực ra nói năng rất hùng hồn đầy lý lẽ. mà trên mặt lại không cười chút nào, mục đích rõ ràng như thế chắc chắn sẽ có sức thuyết phục hơn nhiều. Nhưng mà, đâu có muốn để anh ta ở lại cơ chứ? Tên xấu xa vô lại này có phải...được một tắc lại leo lên một thước hay không đây? Vương Bồi cũng không phải là chưa thấy qua chuyện làm nũng xấu xa của anh ta, nói không chừng anh ta còn mặt dày leo lên giường ngủ cùng cô nữa ấy chứ – dù sao thì chuyện này có phải lần đầu anh ta vi phạm đâu... Vương Bồi thực sự khó xử, do dự vô cùng.

41. Chương 41

Thấy Vương Bồi cứ chần chờ, Ngao Du miễn cưỡng phát hiện ra thái độ thay đổi của cô, không cần giải thích gì thêm đi vào phòng ôm chăn tới, trên mặt nín cười, miệng còn lải nhải lắm bầm bầm: “Cô chính là bị bệnh mà, tôi ở bên cạnh nhìn cô, nếu tới tối...Tối tối cô khó chịu gì đó thì tôi cũng chăm sóc cô thật tốt...” Anh ta nói xong thì tự mình cười “phì” một tiếng rạng rỡ, cả khuôn mặt hớn hớn, bộ dạng cực kỳ vui sướng. Vương Bồi cố nén vẻ nghiêm túc trên mặt một chút, nhưng cuối cùng cũng không đỡ nổi, bị Ngao Du cười hì hì dỗ dành nên cũng cười phá lên theo. Cả hai người nhìn nhau một lát, đi lòng vòng trong phòng một lúc, rồi sau đó mới leo lên giường đi ngủ. Ngao Du động tác rất nhanh, leo lên chiếm hơn cả nửa giường, tay còn giang ra đặt lên gối của Vương Bồi, cả người nhìn Vương Bồi hấp háy mắt cười, nói vậy trông cũng cực kỳ hấp dẫn, nhưng Vương Bồi nhìn thấy kiểu gì cũng thực sự quá buồn cười. “Thu tay lại đi” Cười xong Vương Bồi bỗng chốc nghiêm mặt, nhìn anh ta bảo. Ngao Du mất hứng bấu môi, cũng không động đậy, chỉ mãi khi thấy Vương Bồi hình như có vẻ tức giận thì anh ta mới bắt màn thu tay về, miệng còn lẩm bầm gì đó, giọng cực nhỏ, Vương Bồi vểnh tai lên nghe nhưng cũng không nghe thấy gì cả. Hai người cứ kéo chăn cùng nằm xuống, quay người lại mới thấy anh ta hé mắt nhìn, mũi cao thẳng, mắt trong suốt, còn có hơi thở nóng hổi phả tới. Vương Bồi bỗng cảm giác có chút không thích hợp lắm, lúc trước có thể để anh ta ở lại, chỉ là không nghĩ anh ta sẽ ngủ cùng giường, có chút lo lắng nhưng cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì, thế mà bây giờ hình như...có chút không thích hợp lắm. Cô không phải là một cô gái mười bảy mười tám tuổi ngây thơ nữa, còn Ngao Du cũng không phải là Liễu Hạ Huệ không nhiễm bụi trần, nếu...chẳng may...nếu ... Vương Bồi cứ nghĩ ngợi lung tung rồi ngủ lúc nào không biết, một đêm mộng đẹp, cả đêm cũng không xảy ra chuyện gì. Kéo rèm cửa sổ trong phòng lên, trời cũng đã sáng rõ, hơn nữa Vương Bồi vẫn có chút cảm chưa khỏi, vì vậy lúc vừa tỉnh lại cả thời gian cũng chưa xác định rõ. Cho tới lúc Ngao Du kéo rèm ra, ánh mặt trời chói lọi chiếu vào giường cô mới hét to một tiếng: “Chết rồi, muộn mất rồi!” “Không sao” Ngao Du cười tủm tỉm nhìn cô, trông có vẻ thoải mái, “Anh đã xin phép cho em rồi” Xin phép sao...anh ta đã xin phép rồi sao... Tâm Vương Bồi mới trùng xuống, nhảy “phốc” một nhát tới trước mặt anh ta, túm lấy cổ áo anh ta vừa túm vừa hỏi: “Ai cho anh giúp tôi xin phép hả? Anh sao lại giúp tôi kiểu thế? Ngao Du anh sao lại tự tiện thế chứ?” “Anh thấy em ngủ ngon quá...” Ngao Du thoát trông có vẻ ầm ục, ánh mắt cực kỳ tội nghiệp, “Vì thế, mượn tạm di động của em gọi điện thoại. Trong di động của em có...có điện thoại của chủ nhiệm em...” Anh ta nói tới đây giọng càng ngày càng nhỏ dần, cuối cùng cũng chẳng nghe thấy gì, trông có vẻ cảnh giác, nhưng Vương Bồi lại nhìn thấy rất rõ ánh mắt anh ta có chút cười cười. Mới buổi sáng sớm, một người đàn ông như anh ta, lấy điện thoại của cô gọi xin phép — cho

dù dùng cả gót chân để nghĩ kỹ lại cũng thấy rõ quan hệ bất bình thường của hai người. Vương Bồi bỗng nhiên nghĩ trước kia cô cảm thấy Ngao Du vừa ngốc vừa ngổ kia thực ra chỉ là ảo giác thôi. Không có đầu óc thế sao lại làm chuyện tiền trạm hậu tẩu (chép trước báo sau) vậy chứ? “Ngao Du!” Vương Bồi không nhìn được nữa rồi, bất chấp tất cả tiến đến định “làm thịt” Ngao Du, Ngao Du thấy thế chật vật chạy trốn, cứ vừa trốn vừa xin tha thứ, “Bồi Bồi à....Vương Bồi Bồi....Em sao thế....Sao lại hung dữ vậy....Anh không có...không có chủ động làm chuyện gì xấu đâu mà” Anh ta nhanh nhẹn nắm lấy tay Vương Bồi, động tác cũng không mạnh, nhưng lại nắm chặt đến nỗi cô cũng không làm gì được. Trên mặt vừa đỏ khốc đỏ cười, lại bắt đầu dĩ nhiên cô cười phì, “Vương Bồi Bồi, em nói đi, rốt cục định phạt anh thế nào? Là bởi vì anh ...đem chuyện này ra như thế sao? Không phải là anh....đã công khai quan hệ của chúng ta rồi sao? Em cũng đừng có nói là không thích anh đó nhé?” Hai mắt Ngao Du trong suốt, nhìn chăm chăm vào cô không chớp mắt, trong mắt có cả sự chắc chắn và tràn đầy tự tin. Vương Bồi bỗng dưng cảm thấy mình thật quá ngốc, Ngao Du anh ta rõ ràng là một tên nhóc cổ quái, kinh nghiệm của anh ta cực kỳ phong phú, cho dù một chút tâm sự của cô cũng không thoát khỏi tầm mắt của anh ta. Vì thế hôm qua tâm cô đã mềm nhũn, lại bị anh ta thừa thắng xông lên, chiếm trọn thành trì. Cho tới giờ, kể cả cô có muốn đổi ý cũng không được nữa rồi. “Thế thì anh cũng đừng có tùy tiện lấy điện thoại của em chứ!” Vương Bồi lập tức cố sống cố chết cãi lại, “Đây là quá phận đó anh có biết không hả? Quá phận! Em vốn ...không cần phải xin phép làm gì mà” Vừa mới tỉnh ngủ cô còn hồ đồ, cho nên đối với chuyện như vậy còn ngạc nhiên, sau suy nghĩ kỹ mới thấy hối hận vô cùng. Ngày hôm qua lúc tan lớp, rõ ràng trước mặt Ngao Du cô còn ra đề cho học trò khảo sát cuối kỳ, để họ tự phát huy sở trường, trước cuối kỳ nộp lên là được. Hay nói cách khác, cô căn bản là không cần phải đi dạy. Cái tên nhóc hỗn láo kia, biết rõ chuyện này thế mà lại còn làm điều thừa, tìm chủ nhiệm xin phép nữa, không phải là anh ta cố ý hay sao! Ngao Du nhìn cô rầu rĩ không vui thì cười một lát sau hỏi tiếp: “Vương Bồi Bồi à, chúng mình hiện giờ cứ xem như là tình nhân đi vậy. Em xem xem, cả hai chúng ta đều đã...” Anh ta trịnh trọng suy nghĩ vài giây rồi có vẻ lo lắng cân nhắc dùng từ nào đó cho thích hợp, “Chúng ta đều....đã ngủ cùng giường với nhau rồi” “Hơn nữa, em cũng không phản đối gì cả mà” Mãi một lúc sau, anh ta lại bồi thêm một câu như thế. Vương Bồi coi như không có nghe thấy gì hết! Ngao Du chen vào toilet nhà Vương Bồi rửa mặt, lúc này Vương Bồi mới để ý tới, trên dây treo lại thêm đầy lên một chiếc khăn mặt mới, trên bồn còn có thêm chiếc cốc, màu đỏ, hình dạng cũng nhỏ gọn – không biết lúc nào anh ta đã làm chuyện này nhỉ? Cứ như thế _____ có phải gọi là yêu không? Hai người tay trong tay cùng đi ăn sáng, Vương Bồi cảm thấy có chút không quen _____ thực ra thì đây không phải là lần đầu hai người nắm tay nhau, cả hai người họ đã cùng ngủ với nhau nữa rồi, còn phá tam ba bận nữa, nhưng mà cảm giác này lại không giống thế. Vừa bước ra khỏi thang máy mặt mũi cô bỗng đỏ ửng lên, đầu cúi xuống xấu hổ ngượng ngùng, ánh mắt cứ len lén nhìn ra xung quanh, chỉ sợ gặp phải người quen. “Vương Bồi Bồi à _____” Ngao Du than thở gọi tên của cô “Em sẽ không thể ngẩng đầu lên sao? Hay là nói em cảm thấy anh nên thả tay ra đây?” Lấy tay ra đi! Nhưng nếu thế lại làm mọi người chú ý, vì vậy Vương Bồi mới cảm thấy ngượng ngùng. Cô vẫn cứ cúi thấp đầu xuống, hiện giờ giống như đang kéo theo một vật sáng chói đi ở trên đường, nhìn tổng thể cũng có chút không được tự nhiên cho lắm. “Em hân là —phải hân diện vì anh chứ!” Ngao Du ngẩng cao đầu, trông có vẻ vừa đắc ý lại vừa tự tin, “Trước kia....cho dù xe anh đậu ở chỗ nào cũng đều làm cho các nàng vô cùng đắc ý, thế mà, em còn _____” Anh còn chưa nói xong đã bị Vương Bồi nện ột nhát trúng lưng, ngây ngốc cúi nhìn chỉ thấy cô trông rất tức giận rút phất tay ra. “Ngao Du tiểu vương bắt dẫn này, anh rút đi cho tôi!” Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, vừa tức vừa phẫn nộ, cắn chặt răng, dậm chân, trong mắt bốc lửa. Ngao Du ngẹn họng trân trân nhìn cô, hoàn toàn không hiểu vì sao cô lại tức giận như thế. Có phải tất cả con gái đều như thế không nhỉ, cảm xúc cứ thay đổi rõ là nhanh, hơn nữa chẳng hề có lý do gì cả, một trận mưa, một bông hoa rơi xuống cũng có thể làm cho các cô khóc được cả buổi. Nhưng mà hình như mưa còn chưa có rơi mà hoa lại chưa rơi sao cô lại bỗng dưng phát hỏa lên thế nhỉ? Vương Bồi tức quá quay về nhà, cô tuyệt không thêm quan tâm đến anh ta nữa. “Vương Bồi Bồi, Vương Bồi bồi à _____” Ngao Du gọi to đằng sau cô, giọng vừa buồn bực vừa thất vọng, thậm chí còn có chút ảo não nữa. Nhưng Vương Bồi cũng không đáp tiếng nào, cô chỉ cảm thấy vô cùng tức giận và thất vọng ghê gớm, không phải là bởi vì bản thân anh ta mà vì chính thái độ của anh ta. Ở sâu trong lòng anh ta cô và đám phụ nữ trước kia của anh ta có gì khác nhau đâu? Cô vào luôn trong phòng đóng cửa lại ngủ. cô cảm thấy tức ghê lắm nhưng không có chỗ phát tiết, cho nên trong lòng cực kỳ thấy khó chịu. Bên ngoài có tiếng đập cửa “bình bình”, tiếng Ngao Du gọi từ ngoài truyền vào, “Vương Bồi Bồi à, em mở cửa ra đi, sao em lại tức giận thế chứ, có chuyện gì nói cho anh biết không được sao. Rốt cục anh làm sai ở chỗ nào, em phải nói với anh chứ” Một lúc sau anh lại nói tiếp: “Nếu em không mở cửa, anh đây...anh cũng vẫn có thể vào được” Anh ta...anh ta đúng là vào được thật! Vương Bồi bỗng

đứng nghe thấy tiếng chân bước của anh ta, quay người lại cô nhìn thấy Ngao Du đứng cạnh giường, ánh mắt sáng ngời nhìn cô, vừa tức vừa ảo não, lại vừa trông có vẻ dặt dẹo dĩ, “Vương Bồi Bồi à, sao tự đứng em lại tức giận vậy chứ?” Vương Bồi cũng muốn hỏi sao có lúc trông anh lại thông minh khéo léo đến thế, mà sao có đôi lúc lại ngu ngốc đến vậy? Có lẽ, hai người họ cho tới bây giờ chắc cũng chỉ là hai người qua đường với nhau mà thôi. Mãi một hồi lâu, Ngao Du rốt cục mới đoán được gì đó, gặm nhấm kỹ lại do dự khó hiểu hỏi: “Có phải em...ghen tị phải không?” Vương Bồi oán hận trừng mắt nhìn anh, không nói một lời nào. Trên mặt Ngao Du rốt cục bỗng hiểu ra, “Vương Bồi Bồi à, đúng là em ghen tị rồi! Vì sao em....haizz___” Anh hung hăng vỗ tay đánh bốp một cái, vẻ mặt vô cùng đắc ý cười, “Anh biết rồi, anh đã nói rồi đấy, thì ra là em thích anh đến vậy sao. Ấy da, sao em không nói sớm, lần sau anh sẽ không nói tới các cô ấy là được chứ gì...” Anh ta càng như thế, Vương Bồi lại càng ảo não hơn. Anh ta cứ như vậy không thêm để ý tới thái độ của Vương Bồi, làm cho phản ứng vừa rồi của Vương Bồi cứ như một đũa ngọc vậy. Ngẩng đầu nhìn anh thấy Ngao Du đã ngồi lên giường bên cạnh cô, nhỏ giọng lấy lòng cô, “Vương Bồi Bồi, em đã đói bụng chưa? Anh đi mua cho em chút gì ăn nhé. Bơ lạc trộn mật được không? Hay là một bát canh nhé? Vương Bồi Bồi em đừng lờ anh đi có được không...” “Ngao Du___” Vương Bồi nghĩ thật lâu mới quyết định nói với anh cho rõ ràng, “Em....Nếu chúng mình muốn nói chuyện yêu, em hy vọng chúng mình sẽ chân thực với nhau, Ít ra lúc chúng mình còn ở bên nhau sẽ luôn chân thành và tin tưởng. Nếu...nếu chẳng may có một ngày anh không còn yêu em nữa, xin hãy cho em biết, chúng ta sẽ tự động chia tay tốt đẹp. Nhưng mà, anh đừng...lừa gạt em, cũng đừng...ở trước mặt em nhắc tới cô gái nào khác, cũng đừng lấy em đi so sánh với họ. Mặc kệ họ đẹp hơn em, hay là hiền dịu hơn em, em thực sự không thích nghe...”

42. Chương 42

Ngao Du ngồi rất lâu không nói lời nào, anh cau mày nhìn cô trông bộ dạng không hiểu thực sự, dường như anh không hiểu nổi ý Vương Bồi nói là gì. Mãi hồi lâu anh mới dần đo suy nghĩ mày vẫn không giãn ra nhìn sâu vào Vương Bồi dùng một loại giọng thâm trầm chưa bao giờ có hỏi: “Vương Bồi Bồi, ý em là, không tin anh phải không?”

Mất một thời gian khá lâu Vương Bồi cũng không biết nói cái gì.

Cô vẫn còn đang cân nhắc muốn xác định rõ nội tâm của mình, mất khoảng chừng một phút sau cô mới nghiêm mặt bảo: “Không phải là em không tin anh, em chỉ muốn—” Cô chính là không tự tin thôi. Cô vừa mới tròn hai mươi tuổi chưa bao giờ biết yêu là gì, chỉ có thăm mền mà thôi, trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến rất nhiều điều vì vậy cứ lo được lo mất.

Hiện giờ thì tốt hơn rồi, tình cảm của cô đối với Ngao Du Vương Bồi lúc nào cũng canh cánh trong lòng không rõ cho lắm.

Cô có thể cảm nhận được anh đối với cô rất tốt, nhưng đó có phải là yêu không? Với nhiệt tình lửa nóng trong vòng 3 phút anh có thể duy trì chuyện này được bao lâu đây? Thậm chí —anh còn có rất nhiều bạn gái như thế, lúc nào vây quanh bên người anh cũng vĩnh viễn có rất nhiều bóng hồng xinh đẹp, anh rốt cục thích cô là vì cái gì đây?

Trong lòng cô cứ nghĩ như vậy không chịu nổi bỗng miệng nói ra.

Ngao Du nghe thế sửng sốt, anh nhìn cả người cô giật mình như thế, hình như anh cũng chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, chỉ một lát mà mặt mày cứ nhăn lại, tự hỏi bản thân mình. Vương Bồi cũng không làm phiền anh, để anh được tĩnh tâm suy nghĩ, cô chỉ cần một đáp án, hoặc nói là chỉ cần một lời hẹn thôi.

Con gái có lẽ ai cũng đều phiền toái như thế cả thôi, lúc nào cũng để ý từng ly từng tí, muốn tình cảm lại muốn cả hứa hẹn nữa, thỉnh thoảng chỉ cần một câu thôi còn quan trọng hơn rất nhiều thứ khác.

“Vương Bồi Bồi à___” Ngao Du mang ghế lại ngồi gần trước mặt cô, chống tay nhìn cô, nói thực: “Em hỏi anh thích em cái gì ấy à, anh không thể trả lời được, anh nghĩ anh cũng không rõ nữa, thậm chí anh cũng thực sự không biết rốt cục là từ lúc nào đã thích em rồi cơ.”

Chính bản thân anh cũng thấy rất khó hiểu và hoang mang, không biết là từ bao giờ thì bắt đầu thích, miệng anh lúc nào cũng cười đùa thật lòng, nhưng về sau lại hình dung rất rõ nội tâm của mình, loại tình cảm mãnh liệt này trong tim trước kia anh chưa bao giờ có. Có lẽ là từ lần đầu tiên anh rời đi thì nhận được điện thoại Vương Bồi, hay có lẽ là lần đi dã ngoại ở Tương Tây thì đã bắt đầu hoặc là có thể sớm hơn....

“Vì vậy...” Vương Bồi cũng không cần phân biệt rạch ròi đáp: “Cả anh cũng không biết rõ ràng, vậy thì cũng đừng có trách em “

“Gi cơ?”

“Miệng anh lúc nào cũng thốt ra những lời rất vô liêm sỉ, ngay từ đầu đã nói ầm ĩ là không thích, nhưng cả chính anh cũng không rõ tình cảm của mình nữa, em....Em nể chút mặt mũi của anh, thấy chuyện đó quá thường rồi” Vương Bồi hạ thấp giọng xuống, ánh mắt liếc anh, quan sát kỹ sắc mặt của anh, lòng rất đau, lại bồi thêm một câu: “Nói thật nhé, anh đối với em cũng không tốt cho lắm, ..anh...trước kia anh đối với chuyện tình cảm lúc nào cũng thể không phải vậy hay sao?”

Cô cứ nghĩ đến chuyện suốt ngày anh nói ra miệng là yêu đương vợ vẫn thì trong lòng lại thấy đau, hoảng hốt, tuy rằng nói con gái thông minh đừng nên cố chấp đàn ông quá, nhưng cô thực sự không thể làm con gái thông minh được. Hơn thế, miệng Ngao Du lúc nào cũng quá xấu xa, nếu hai người họ đã nói chuyện yêu rồi thì sao anh lại cứ nhắc tới chuyện trước đây làm gì chứ, điều này không phải là gây chuyện phiền phức cho cô hay sao.

Vì thế, tất cả chuyện này đều là lỗi của anh!

“Được rồi, tất cả là lỗi của anh, thế được chưa?” Ngao Du ngó ngó cô, trông có vẻ mong đợi ghê lắm.

Cuối cùng Vương Bồi cũng vừa lòng hừ một tiếng, tiến lên vỗ vỗ nhẹ đầu anh, ra lệnh bảo: “Sau này anh....nếu còn như vậy, một tý là động tới các cô ấy, chuyện của chúng ta, em sẽ...sẽ..” Cô đáp ứng nói mãi cả nửa ngày cũng nói không nên lời, biết phải nói làm sao bây giờ.

Ngao Du cười hì hì tiếp lời, “Muốn đánh phải không, tùy em đấy, nhưng mà_____” anh bỗng hạ giọng tiến gần bên tai cô thì thầm: “Em cũng không nên....gặp gỡ Điền Tri Vọng nhiều quá..”

“Đã lâu rồi em có gặp chú ấy đâu!” Vương Bồi giống như bị anh đập ột nhát vào chân nhảy dựng lên, “Em...Em...Em lần trước gặp chú ấy đã là nửa tháng trước rồi mà”

Cô vừa nói xong thì bỗng hiểu ra ý của Ngao Du, nụ cười bắt đầu trào dâng, một lát chịu không nổi gờ tay nắm cho anh một nhát, “Anh...anh thật là ghê tởm quá đi”

Hầu hết lúc nào Ngao Du cũng đều trông có vẻ ngốc nghếch vô cùng, nhưng có đôi lúc lại đặc biệt thông minh, thậm chí còn có thể nói là khôn khéo nữa, anh cứ nhắc đến Điền Tri Vọng như thế, thực ra cũng chỉ muốn nói cho Vương Bồi thấy rõ đáy lòng của anh, giống Vương Bồi không bao giờ thay lòng.

Hai người lại làm lạnh với nhau, lúc này mới biết được là mình dói, vì thế chạy nhanh xuống lầu đi ăn cơm. Dọc đường hai người cứ nói chuyện cằn nhằn liên hồi, nói trước nói sau là mình đối với đối phương tốt biết bao. Giọng Ngao Du lúc này cao vút lên, chuyện không đạo lý cũng nói thành có lý hợp tình, Vương Bồi thì cứ dựa vào lời nói của anh phản bác lại, không cho anh chen vào được lời nào.

“Ý của anh cũng bảo em tốt có phải không? Có hiểu thân sĩ phong độ là gì không, em chẳng qua là cho anh một cơ hội thể hiện thôi. Hơn nữa, anh còn giấu em chuyện ai kia, vẫn là người đàn ông kia nha, không phải là anh cũng có ý với người ta sao. Nhìn lại em đi này, em nấu cơm cho anh ăn, giặt quần áo cho anh, tìm người trang trí công ty cho anh, giúp anh thiết kế bản vẽ, giúp anh tìm người cổ động...Anh còn tìm người khác đến tức giận với em sao!” Vương Bồi bỗng nhớ tới chuyện lần trước anh tức giận đến ở gần nhà của cô, “Anh thành thật nói xem, trừ Tuệ Tuệ ra, có phải anh còn có thêm cô nào ở nhà anh không? Em đều nghe được hết, rất rõ ràng đó!”

Ngao Du lập tức quay đầu sang phía bên kia, giả vờ như không nghe thấy gì – nhưng rõ ràng là có chột dạ!

“Đúng rồi!” Nói đến Tuệ Tuệ Vương Bồi vẫn có chuyện muốn hỏi cho rõ, lúc này cũng vừa nghĩ ra, “Cô Tuệ Tuệ kia, rốt cục có phải là bạn gái của Trọng Hằng không hay là vợ vậy?” Cô nhớ rất rõ lần đầu gặp Trọng Hằng, anh ta cũng đã nói qua Tuệ Tuệ là vợ anh ta, sao gặp mặt thì lại giới thiệu là bạn gái nhỉ?

“Chuyện này..” Ngao Du chưa nói đã cười, miệng ửng ửng rất vui vẻ giải thích: “Đương nhiên là Trọng Hằng muốn làm vợ rồi, nhưng con gái ấy à, thấy làm bạn gái vẫn hay hơn nhiều được cưng như trứng như ngọc vậy đó”

Nói thế cũng có lý ha, đàn ông ai mà không thế, Giả Bảo Ngọc đã chẳng nói rồi sao, con gái chưa kết hôn giống như hoa như ngọc, khi kết hôn rồi lại biến thành cá chết trong mắt, Tuệ Tuệ cũng thật thông minh ghê!

Vừa ăn sáng xong, Vương Bồi gọi điện thoại cho lớp trưởng của lớp cô dạy thu toàn bộ bài tập mang đến. Vương Bồi nhìn lại thời khóa biểu mới thấy hoảng, hai người họ âm ỉ với nhau một hồi không để ý đã mười một giờ rồi chứ.

Nghĩ ngợi chút hai người không về nhà mà đi đến nhà sách, bảo lớp trưởng mang bài tập đến đó. Vừa mới tới cửa nhà sách, đã nghe tiếng lớp trưởng kêu gào gọi tên cô rồi, cô bé nhanh chân chạy tới bên họ, mắt không chớp nhìn Ngao Du chăm chăm, cũng quên cả đường đi, không nhìn dưới chân đạp phải hòn đá ngã lăn quay.

Cú ngã này chắc là đau lắm đây, cả mặt đều “nhăn” như bị rách, Vương Bồi thì choáng váng tròng mắt nhìn đến nửa ngày cũng chẳng kịp phản ứng kéo cô bé đứng dậy. Nhìn thế đã quen rồi, tuy Ngao Du không sưng sốt nhưng anh cũng chẳng tốt bụng gì mà đi kéo cô bé lên, chỉ liếc xéo cô bé một cái rồi sau đó quay người đi vào nhà.

Cô bé cũng thật kiên cường không khóc, vỗ vỗ quần áo, xoa xoa tay, lòng bàn tay bị rách chút, hốc mắt đỏ hồng.

“Em cũng thật là___” Vương Bồi cũng không biết nói gì cho đúng.

Cô bé lại hiểu được đỏ mặt ngượng ngùng đưa bài tập đã thu đủ cho cô, nhỏ giọng bảo: “Cô giáo Vương, cô cũng giảng quá đi, lại còn nói không phải bạn trai của cô, thế mà hai người còn nắm tay nhau nữa”

Cô cũng không gạt ai nha, hôm qua lúc các trò cười ghẹo cô thì đúng thế mà. Nhưng Vương Bồi cũng chẳng buồn giải thích với các trò chuyện này vì thế cười cười hỏi: “Tất cả đã nộp đủ chưa?”

“Đủ đủ ạ!” Cô bé vươn cổ nhìn sang phía nhà sách, rồi lại cười hi hi bảo với Vương Bồi: “Cô giáo Vương, cô cũng quá lắm cơ, có bạn trai đẹp trai đến vậy mà cũng giấu, tốt xấu gì cũng phải cho chúng em làm quen với chứ, sau này cũng không có ai dám khoe khoang mình có bạn trai đẹp trai nữa, chúng em rất hâm mộ anh ấy. Vừa đẹp trai – mà đẹp trai như thế có thể là sư công (thầy) của chúng em được không?”

Sư công á___

Vương Bồi tịt nĩa thì phun nước bọt ra, xưng hô kiểu này đúng là vô cùng khô khan ha!

“Sư công sao?” Lúc vào trong nhà sách nghe Vương Bồi nói danh hiệu mới của mình ra, Ngao Du lập tức kêu rất to: “Khó nghe quá đi! Nghe qua giống như...” thật giống như anh ta là cha của Vương Bồi không bằng.

“Đâu có đâu?” Vương Bồi sượng quá khi thấy người gặp nạn.

“Thế chẳng phải đúng là sư cha thì mới được gọi là thầy sao?”

“Nếu không thì gọi anh là gì? À à...” Vương Bồi làm ra vẻ nghiêm túc, “Sư cái gì nhỉ.....sư mẹ sao?” Nói xong cô nhin không được bùm miệng cười ha ha, cười đến nổi đau hết cả lưng không đứng lên được, “Ha ha, sư mẹ...”

Ngao Du lặng im không nói gì, xoay người đi, trông vô cùng ảm ức không thèm nhìn cô lấy một cái.

“Haizz, không phải em nói anh đâu nhé” Vương Bồi cười sung sướng đến nổi bò ra ôm bụng, nghiêm trang bảo: “Anh nói xem, đang yên đang lành, lại đẹp trai như thế làm hại con bé nhà người ta nhìn thấy anh thì bị ngã thế kia....Đàn ông sao, cũng không cần đẹp trai quá làm gì, nếu không anh có còn để con gái người ta sống yên nữa không đây”

“Nếu không thì sao?” Cả người Ngao Du ngã hết xuống ghế sofa, lười nhác nhìn cô, rất nhanh bị từ “sư mẹ” đả kích cho khôi phục lại tinh thần. Anh nhìn cô, hơi tủm tỉm cười, chậm chậm bảo: ‘Vậy hay là rạch vài nhát trên mặt chút, huỷ đi dung mạo thì mới tính là không phụ lòng cha mẹ đây’

Vương Bồi vừa nghe anh nói thế không nghĩ ra anh lại tiếp tục nhưống mắt, tự tin đắc ý bảo: “Anh cũng chỉ có bản mặt này thôi, cũng tràn đầy nam tính, chỉ có nhóm con gái có muốn tìm cũng không được hay sao. Đàn ông thôi mà, nếu trên người không bị thương tích sao lại gọi là đàn ông được. Vương Bồi Bồi em nói có phải thế không đây?”

Cô cũng không rõ là anh nói đúng hay không nữa? Cô chỉ muốn nói rằng chẳng lẽ anh lại còn dám tạo vết sẹo trên người nữa hay sao? Sâu trong lòng Vương Bồi cô cảm giác như lấy tính tình của Ngao Du thì không có chuyện gì là anh không làm được cả!

Khó khăn lắm anh mới tạo được chút thông minh và thành thực, sao giờ lại trong chớp mắt trở lại nguyên bản như cũ thế không biết?

43. Chương 43

Vì Vương Bồi nói anh không đủ thành thực, nên Ngao Du cũng cố muốn biểu hiện ra chút thành thực, suốt trưa cứ nhìn chăm chăm vào TV học bộ dạng của Lương Triều Vỹ vẽ thâm trầm, kết quả làm ặt cứng ngắt lên, đến nỗi Vương Bồi phải giúp anh xoa bóp một hồi, còn Tiểu Vũ trong quán lại nhin không nổi lên cười âm ỉ.

Tối tối Ngao Du đăng ký vé xem phim trên mạng, Vương Bồi hỏi anh sợ bị lừa, anh lại có vẻ bí mật không nói, đợi tới lúc đến rạp chiếu phim, mới hiểu rõ cái gì được gọi là “tình yêu cuồng nhiệt”, có một đôi nam nữ ôm nhau thắm thiết trên áp phích trước rạp làm Ngao Du xem mà hâm mộ.

Thực ra thì trên áp phích vẽ thân mật vậy thôi chứ trong phim thì lại không thế, Ngao Du xem rõ ràng là rất thất vọng, cứ thì thào bên tai Vương Bồi: “Nếu biết sớm.....chúng mình ở nhà xem phim “sắc giới” có phải tốt hơn không...”

Nhưng Vương Bồi lại chẳng biết rõ nội dung phim là gì bởi vì Ngao Du ngồi cạnh cứ làm nhiều động tác lung tung, lúc thì thì thầm bên tai cô, lúc lại phả hơi nóng vào cổ cô, làm cô thấy ngứa ngáy, rồi lúc lại ghé đầu vào vai cô cọ cọ, rồi lúc lại lấy tay ôm vai cô thân mật, nhẹ nhàng xoa nắn, rồi sau lại ôm lấy đầu cô vào lòng....

“Xem phim đi!” Vương Bồi nhỏ giọng nhắc nhở anh, “Cứ động tay động chân như thế, cẩn thận có người thấy đấy” Nếu mà bị người ta nhìn thấy thì ngượng chết lên được.

“Sợ gì chứ, chúng mình vẫn ngây thơ thế cơ mà” Ngao Du chẳng thèm quan tâm, tay còn ôm chặt, ghé sát tai cô, nhẹ nhẹ thổi hơi vào, “Người ta...đều cố tới đây có việc cả, ai hơi đâu xem chúng ta làm gì”

Vương Bồi nghe thế mới nhìn bốn phía xem, bỗng chốc đỏ mặt. Đúng như lời Ngao Du nói, họ ôm vai nhau là chuyện nhỏ, còn các cô gái khác thì lại rất thân mật ôm chặt lấy người ta, cả hai đều hôn nhau, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của hai người, có nói cũng không biết.

Thì ra đến rạp xem phim để làm chuyện JQ (gian tình) mới là việc chính ha!

“Hay là chúng mình cũng như vậy đi” Ngao Du cười hì hì nói, mặt tiến sát, vừa nhanh chóng lại chính xác hôn trộm môi Vương Bồi một cái, lại còn nói thêm câu: “Tốt quá, làm cái nữa”

Vương Bồi lấy tay đẩy mặt anh ra, cổ ngẩng đầu cao, cô không có thói quen vui vẻ trước mặt công chúng như thế. Tuy trong rạp chiếu phim tối, nhưng trong lòng lại vô cùng hoảng hốt.

Mãi cho tới khi xem xong phim, Ngao Du cứ lải nhải mãi chuyện này, oán thăm Vương Bồi không cho anh hôn, “...Lúc trước em hôn anh, anh có từ chối tý nào đâu” Trông bộ dạng vừa buồn bực rất hợp tình hợp lý làm Vương Bồi lại giả vờ không nghe thấy gì.

Lúc ra khỏi rạp thì đã khuya, có rất nhiều người cùng đi vào trong thang máy, Vương Bồi sợ tách khỏi Ngao Du nên vội kéo tay anh chạy nhanh vào buồng VIP trước, trong đó có một người đang cầm ly sữa nói chuyện phiếm. Mới nói được vài câu, thì nghe thấy có tiếng gọi tên cô: “Vương Bồi_” giọng rất kinh ngạc.

Vương Bồi quay người sang nhìn thì thấy người tới cười cười, trên mặt ngượng ngùng. Người gọi cô là người đồng nghiệp tên là Hứa Văn Văn, một tay kéo bạn trai tên Trần Bằng, một tay cầm cốc Côca, mắt nhìn tới nhìn lui cô và Ngao Du, vẻ mặt nhìn rất quái lạ.

Lúc trước ở Dao Lý, Vương Bồi thấy Trần Bằng đi cùng một người con gái khác, bây giờ lại thấy hai người cùng một chỗ, Vương Bồi thực không hiểu lắm nhưng thấy ghê tởm. Nếu Hứa Văn Văn là người dễ tiếp cận chắc cô đã sớm nói chuyện này ra rồi.

“Bạn trai của cô à?” Ánh mắt Hứa Văn Văn nhìn Ngao Du chằm chằm từ trên xuống dưới đánh giá, không đợi Vương Bồi trả lời, hỏi liên tiếp: “Nhìn trông rất trẻ đi, chắc là ít tuổi hơn cô ha. Đang làm gì thế? Đúng rồi, đây là bạn trai Trần Bằng của mình, anh ấy làm ở ngân hàng. À, mà cô đã gặp rồi còn gì” Cô nàng nhìn sang Vương Bồi, hơi hơi cười, trong mắt có nét kiêu ngạo, tự hào

Vương Bồi cũng không biết trả lời cô nàng như thế nào, cô không biết nói dối, đối với Trần Bằng cũng chỉ biết nói hai người này thật xứng đôi vừa lứa, trai tài gái sắc, mặt cười nghiêm túc, gật đầu bảo: “Đúng vậy, đã từng gặp rồi” Sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Thấy vẻ mặt khác lạ của cô, Ngao Du cũng nhìn ra được. Nhưng trước mặt người ngoài anh cũng không nói gì nhiều, kín như bưng nhưng ánh mắt thì lại vô cùng lợi hại, nhìn có vẻ dọa người.

Lúc này anh mới nhìn chằm chằm Hứa Văn Văn và Trần Bằng đánh giá, lát sau mặt mày nhăn lại, trông cực kỳ không kiên nhẫn được nữa. Nếu anh mà nổi giận ấy à, người thường cũng chịu hết nổi, vì thế Vương Bồi cũng cố không tán thêm chuyện gì nữa chạy nhanh tới kéo tay anh nhỏ nhẹ bảo: “Hay là chúng mình đi xuống trước đi, không biết còn phải đợi thang máy tới bao lâu nữa”

Ngao Du còn chưa kịp nói gì thì Hứa Văn Văn đã cướp lời: “Gấp làm gì, còn sớm mà. Xe bạn trai mình ở đây, tỳ nữa cho anh ấy đưa hai người về. À_____” cô nàng bỗng như nhớ ra cái gì, nhẹ nhàng vỗ mặt mình, cười bảo: “Để mình tính xem, suýt quên hình như Vương Bồi cũng có xe nữa nha. Đúng ha, hai người là lái xe của cô, cũng là xe của bạn trai cô phải không?”

“Chúng tôi đi trước đây” Trong đầu Vương Bồi đã chán nản không muốn nói chuyện cùng cô nàng rồi, nhưng cũng cố không thể hiện ra, cực kỳ khó chịu: “Nơi này không phải chỗ đỗ xe, không bằng lái xe tới cho tiện vậy. A đúng rồi Ngao Du à, không phải anh nói muốn đi mua gì đó dưới lầu hay sao? Chúng mình đi thôi” Nói xong, chẳng quan tâm Hứa Văn Văn ngăn cản cứ kéo tay Ngao Du bước đi.

Ngao Du ngoan ngoãn đi theo cô, lúc đi qua trước mặt Trần Bằng, bỗng dừng anh lại mở miệng, giọng cổ nói to ọi người nghe thấy: “Lần nào cũng thay đổi một người, rõ ràng lần trước không phải người này mà...”

Vương Bồi thì không dám quay đầu lại xem cả hai người kia nữa.

“Anh nhớ không lầm chứ” lúc xuống dưới lầu, Ngao Du kể tai cô thì thầm, “Lúc tháng tám ở Dao Lý kia, anh ta có đem theo cô khác mà”

Thật đúng là phải khen ngược trí nhớ của anh ha! Nếu mà anh biết Trần Bằng nhiều hơn thì không nói làm gì, nhưng cũng may là anh mới chỉ gặp mặt có vài lần cũng không nói chuyện gì nhiều, mới gặp qua có một lần mà không quên mới đáng sợ làm sao.

“Lúc anh đi học chắc thành tích cũng giỏi lắm ha” Vương Bồi nhin không được hỏi anh, “Thầy cô giáo có phải rất thích anh không, đã gặp một lần là không quên được, học thuộc bài nhanh nhất” Cô thực sự rất khó mà xếp anh vào cùng đám học trò của cô, thấy thế nào cũng cảm giác hai loại vật này không cùng thuộc tính tỳ nào.

Ngao Du vô cùng đắc ý, “Có thể nói vậy nha, sư phụ của anh ông ấy....rất hâm mộ anh nha, nói anh là....mấy ngàn năm....à không, vài chục năm gần đây mới dạy được một đệ tử thông minh như thế...Chỉ là....” Lúc anh đang tu luyện có linh tính rất đặc biệt, rất khác các thần tiên khác trải qua nhiều năm không hiểu gì pháp thuật, còn anh chỉ cần liếc qua một cái là đã học được trọn vẹn. Toàn bộ thiên giới (giới thần tiên), đến cả Trọng Hằng cũng còn kém anh chút. Vì thế lão long vương có nhiều con như thế chỉ thích anh nhất.

Nhưng anh lại tuyệt là người không chịu thua kém ai, tính tình thích phá rối, không có việc gì thì lại tìm người khác đánh nhau. Lúc nhỏ thì giựt râu người ta, lúc thì trộm tiên đan người ta, lớn lên chút lại dính liền cả ngày với Trọng Hằng, Phương Hành, lúc cao hứng lên thì đi trêu ghẹo tiên nữ xinh đẹp, không thích thì lại đuổi người ta đi. Có một lần, Tử Vân tiên tử không chịu đi, anh không bình tĩnh được đem nàng nuốt chửng. Tuy nói là phun ra kịp thời nhưng lại đã thương tổn mạng của nàng, cuối cùng phạm vào cấm kỵ.

Dựa theo quy củ, anh chỉ bị giam ở trong rừng mấy tháng thôi, nhưng lão long vương lại hạ quyết tâm muốn trừng trị anh một trận nên phạt anh xuống trần gian, thành con rắn nhỏ trú ở đầm Ngọa Long.

Ý của lão long vương là muốn anh phải trải qua nhiều kiếp tu hành khổ cực để trải nghiệm nỗi khổ nhân gian, không nghĩ tới anh ngủ liền trong đầm Ngọa Long mất ba trăm năm đến giờ thăng thiên, chẳng qua, cũng vì thế mới vướng ân tình của Vương Bồi và mới có đoạn báo ân sau này.

“Vậy là, ba mẹ anh chắc phải rất tự hào vì anh lắm ha” Vương Bồi hâm mộ nhìn anh. Ngày nhỏ cô học cũng không giỏi lắm, mỗi lần thi xong cô đều báo cáo với Thái Hậu rất ngượng ngùng, rồi có một năm, cô cố gắng đứng đầu lớp, giáo sư Vương và Thái Hậu cứ nhắc đi nhắc lại chuyện đó suốt cả một kỳ học, thấy ai cũng khoe. Nếu cô có một nửa thông minh của Ngao Du, chắc giáo sư Vương và Thái Hậu phải tự hào chết lên được ý.

Ngao Du lại không nói gì, trên mặt ngượng ngùng, xoa xoa đầu, trông vô cùng xấu hổ.

“Sao thế?” Vương Bồi hỏi, trong lòng cô có chút nghi hoặc, hai người biết nhau đã lâu như thế nhưng chưa bao giờ nghe Ngao Du kể về người trong gia đình anh. Cha mẹ anh là ai, sống ở đâu, học ở đâu...Trừ Trọng Hằng và Tuệ Tuệ ra, cô chưa từng nhìn thấy bạn bè nào khác của Ngao Du liên lạc tới – tuy là có một lần anh có chạy về ngăn cản nhưng về sau anh lại chưa bao giờ đề cập tới chuyện này.

Còn hai anh em kia, hình như làthuộc hóm hắc đạo sao?

Nếu...chẳng may....có một ngày Ngao Du đi rồi, cô không biết phải tìm anh ở nơi nào.

“Ngao Du, anh nói về người nhà của anh cho em nghe đi” Vương Bồi kéo tay anh, “Em muốn biết”

Ngao Du lại trầm ngâm rất lâu. Điều này làm Vương Bồi có chút bất an, nhưng cô lại tuyệt không cho là mình đã hỏi sai gì. Nếu họ cứ tiếp tục yêu nhau vậy, thì phải đối mặt với chuyện này thôi. Nếu không thể đi tới kết quả cuối cùng, cô cũng không biết rõ anh là ai nữa.

“Mẹ...anh...” Mãi lúc lâu Ngao Du mới khó khăn trầm giọng nói nhỏ: “Bà đã qua đời rất lâu rồi, nhà anh anh chị em thì rất nhiều, ba anh ông ấy....cưới nhiều vợ....Nhưng mà lại đối xử rất tốt với anh”

Cha Ngao Du...trong đầu Vương Bồi hiện lên hình ảnh một người đàn ông trung niên rất tuấn tú, vừa kết hôn rồi lại ly hôn, bác trung niên này thật đúng là số đào hoa ha.

“Ông làm việc gì?”

“Ông ấy...ở biển cả...”

“Là thủy thủ à?” Vương Bồi nói xong lại thấy mình sai rồi, nếu là thủy thủ thì sao có thể nuôi một đồng con như thế được? Hơn nữa, Ngao Du này tiêu tiền như nước, tính này cũng không phải ngày một ngày hai tạo thành.

“Đó là.....công ty hàng hải...”

“Cũng gần như thế...” Ngao Du cau mày, nhỏ giọng bảo: “Tất cả hắc đạo trong nước.....ai cũng phải nghe ông ấy hết...”

Anh nói điều này giống như cha anh làm bang chủ hắc đạo vậy. Chẳng trách lúc anh nói có hai anh em tranh đoạt, tám chín mười phần chắc là đoạt tuyến đường biển rồi – cũng là để dọa người sao.

Wương Bồi trịnh trọng dặn dò anh: “Anh đừng tranh giành gì với những anh em khác nhé, dù sao chúng mình không thiếu tiền, họ muốn làm gì thì làm, còn chúng mình thì cứ làm chuyện chúng mình vậy ha”

Ngao Du hơi ngạc nhiên nhìn cô, một lúc sau mới nghiêm chỉnh gật đầu. Một lát sau lại nói thêm: “Anh không cần tranh giành gì với họ cả, ba anh sẽ cho anh hết”

Nếu nói bàn tay có ngón dài ngón ngắn, Ngao Du khẳng định chắc chắn ngón dài là anh vì Ngao lão gia hiểu rõ anh nhất.

“Vậy thì....thôi đừng nói nữa!”

44. Chương 44

Tối tối Ngao Du ngủ ở đâu mới là vấn đề, chuyện này hai người bắt đầu giằng co. Vương Bồi không dám để anh ngủ gần, nằm bên người như một vưu vật vậy, lại còn thường xuyên trêu chọc cô nữa, làm sao cô ngủ ngon được. Chẳng may nếu cô bỗng không nhận nổi phạm vào tội tà trời, Ngao Du chắc cười cô thối mũi.

Nhưng Ngao Du cũng không để ý lắm tí suy nghĩ của cô, cứ lắc đầu quảy quảy, miệng còn cãi.

“Bồi Bồi à, chán nhà anh mỏng lắm, tối rất lạnh”

Lạnh mới là chuyện lạ nha, tên này suốt ngày giống như hoả lò vậy, tối qua còn làm cho cô toát mồ hôi đầm đìa ấy chứ.

“Còn nữa....tối anh hay nằm mơ thấy ác mộng nữa”

Thôi đi, anh là người không sợ trời không sợ đất, lại còn sợ cả ác mộng nữa sao?

Nói lí lẽ không được, anh cứ mặt dày mày dạn tiến tới, kéo tay cô, giọng không ngừng nỉ non: “Bồi Bồi à, Vương Bồi Bồi..”

Đã lớn thế rồi, còn cao hơn cô cả một cái đầu thế mà cũng làm được chuyện đó!

Thấy Vương Bồi nhất quyết không chịu, Ngao Du rốt cục nhụt chí, cắn răng hung tợn bảo: “Em không cho anh ngủ, anh...tối tối...tự anh khác vào!” Nói xong bắt đầu cười đắc chí đứng dậy, tận sâu trong mắt ánh lên nét cười, miệng mở to ra, cười lộ răng trắng, “Trên thế giới này ấy à, chẳng có khoá nào có thể khoá được anh hết!”

Vương Bồi bỗng chốc há hốc mồm, sau đó thì bực mình, cất cao giọng: “Ngao Du, anh đừng có quá đáng thế, anh...sao anh lại có thể làm tên trộm đạo như vậy được. Anh còn mở khoá...định làm tên trộm nhỏ hay sao!” Cô sốt ruột quá, cũng quên hết cả từ ngữ đợi tới lúc hiểu ra thì mọi chuyện đã quá muộn.

Ngao Du ôm bụng cười to nhạo báng cô, “Vương Bồi Bồi, cô giáo đại học ha, trình độ văn hoá của em sao thấp thế? Còn gọi là trộm đạo sao không nói là trộm khoá ngọc đi? Trộm đạo, ha ha...”

Vương Bồi quyết định không thềm để ý tới anh nữa, không muốn giải thích quyết đẩy anh ra khỏi cửa, sau đó thì khoá chặt lại, còn nghĩ ngợi không yên tâm, đẩy bàn ăn lại chặn cửa. Vỗ vỗ tay, lúc này mới yên tâm chút.

Nếu để tên này vào trong phòng ý à, chắc tối nay cô cũng đừng có ngủ được. Chỉ cần nghĩ tới chuyện anh cứ tý lại cọ cọ vào người thôi, tý tý lại vùi vào cổ của cô thôi, Vương Bồi đã cảm thấy mình ngứa ngáy rồi. Tên nhóc hỗn xược này, sao lại cứ bám chặt vào người ta thế không biết?

Tắm rửa sạch sẽ, thơm tho, cô lập tức ngủ nằm mơ, hình như là mùa hè, tiết trời rất nóng, cả người toát đầy mồ hôi. Vương Bồi nóng quá tỉnh dậy, quay người lại liền đụng vào thân thể mềm mại nóng hổi, nóng như hoả lò vậy. Anh lại còn ngủ rất xấu nữa, tư thế nằm nghiêng, cả hai chân đều đặt hết lên người Vương Bồi, giống con bạch tuộc vậy.

Vương Bồi tức quá không biết nên nói gì nữa.

“Nè...” Vương Bồi dùng sức đá anh, tức giận hỏi: “Anh vào bằng cách nào thế?”

Ngao Du bị cô đá ột cước nửa tỉnh nửa ngủ, mơ mơ màng màng lại ẩm ướt mắt cũng không nguyện ý mở, cứ nhỏ giọng than thở: “Từ cửa sổ...” Rồi sau đó kệ cho Vương Bồi gọi thế nào anh cũng không tỉnh, cứ cuộn tròn trong chăn, mê man ngủ tùm kiểu gì cũng không được.

Giữa trưa hôm sau, lúc Ngao Du đi tới nhà sách, vương Bồi mới chịu hết nổi gọi điện cho Chu Bách Đình tố khổ: “Cậu nói xem, sao anh ấy cứ ngây ngô vậy cơ chứ?” Cô cũng biết xấu hổ không dám kể ra chuyện Ngao Du lên vào ngủ cùng giường mà chỉ bắt chước anh làm nũng: “Bồi Bồi à....Vương Bồi Bồi...Đấy cậu nói xem, chỗ đông người mà cứ làm nũng với mình như thế chứ”

Chu Bách Đình ở đầu dây bên kia cười đến nỗi nghẹn cả họng, ho khan, Vương Bồi nghe thấy trong điện thoại cứ phát ra âm thanh “phốc phốc” một hồi lâu mãi sau mới nghe giọng cô nàng dứt quãng thều thào truyền tới: “Bồi Bồi à,cậu....đang ngồi hưởng phúc....mà không biết phúc đó nhé...Ngao Du anh ấy...thú vị ghê ha. Cái này....không được gọi là ngây thơ nhá, nó có tên là....tình thú khuê phòng đó. Cậu thực muốn gả ...cho cái hũ nút sao...có muốn khóc cũng chẳng kịp nữa”

Nói cho cùng cô nàng ấy nói cũng có lý – nhưng mà, cô nàng còn không biết chuyện Ngao Du lên vào nhà, nằm trên giường đâu nhé. Chuyện này nghiêm trọng ghê lắm. Tối tối cô phải đóng cửa sổ chặt mới được.

“Mình nói rồi Bồi Bồi à, cậu cứ cười thầm đi” Chu Bách Đình khuyên bảo tận tình: “Ngao Du cũng chỉ có tính trẻ con chút, nhưng đối với cậu rất thật lòng. Đàn ông bây giờ, có chút như anh ấy là đã quý hiếm lắm rồi. Ngao Du toàn tâm toàn ý như thế với cậu, không dễ dàng gì đâu. Cậu không biết chứ...” Cô nàng bỗng dừng hạ thấp giọng thì thầm bảo: “Hứa Văn Văn và bạn trai của cô ta lại chia tay rồi đấy”

Vương Bồi: “Ah” một tiếng không biết nói gì. Cô làm sao mà không biết, hai người đó đã cãi nhau thế nào, không phải bị một câu Ngao Du nói kia sao – tuy Trần Bằng cũng chẳng phải tốt đẹp gì. Nhưng chuyện mới xảy ra tối qua thôi thế mà Chu Bách Đình đã biết rồi, xem ra công lực tán chuyện và nắm tin tức vía hè của cô nàng đã nâng cao lắm.

“Bọn họ...đã chia tay?” Vương Bồi do dự hỏi lại.

“Chia cái gì ha” Chu Bách Đình ở đầu dây kia cười, “Cô ta cũng chỉ làm ầm ĩ lên thế thôi, thực ra thì đã chia tay từ sớm rồi, còn đợi tới lúc này sao? Hơn nữa, bạn trai cô ta là giám đốc ngân hàng thì sao cô ta không hiểu được, chia tay lúc này nhưng cô ta có bỏ được không?”

Tuy Chu Bách Đình hơi chua ngoa chút nhưng cũng không phải là người hời hợt, quả thực còn nắm rõ Hứa Văn Văn như lòng bàn tay vậy. Nhưng – Vương Bồi Bồi vẫn ngượng ngùng nhỏ giọng bảo: “Hai chúng mình...nói xấu sau lưng người ta, có phải....rất xấu...xấu lắm hay không?”

“Xấu cái rắm ý, cậu cho là cô ta không nói xấu sau lưng cậu hay sao? Ngốc quá đi!”

Vương Bồi bị mắng, lại thấy thanh thản chút. Chuyện Hứa Văn Văn nói xấu cô cô cũng mơ hồ nghe được chút nhưng cô lại không để ý lắm. Bây giờ nghe Chu Bách Đình nói vậy chút áy náy trong lòng cô cũng tiêu tan.

Hai cô hàn huyên một hồi, cho tới tận lúc Chu Bách Đình bên kia có việc phải làm lúc này cô mới dập máy xuống.

Có lẽ Chu Bách Đình nói đúng, cô làm thế là đúng. Nhưng chỉ được một lúc cô lại nhin không được nghĩ tới chuyện tối qua, tối nay nên làm gì bây giờ đây?

Trời vẫn còn sáng chút, Vương Bồi vẫn cố tìm mọi cách phòng Ngao Du, có thể nói là dùng hết mọi cách cuối cùng cô cũng không biết là cô dùng cách gì Ngao Du rốt cục cũng hiểu ra không hề lên vào ăn trộm gà nữa – à không ăn trộm ngọc nữa, lúc này cô mới thực yên tâm.

Chấm xong bài tập, học kỳ này coi như kết thúc, nếu là trước kia thì cô sẽ nhanh chóng thu dọn này nọ rồi vui vẻ về Dao Lý, nhưng hiện giờ cô lại bị ràng buộc chút. Ngao Du ở đây, cô cũng không tự ý bỏ đi được, hơn nữa giáo sư Vương và Thái Hậu cũng không ở nhà, ông bà nội thì lúc nào cũng đi ra ngoài đánh mặt chược, nếu cô muốn trở về cũng chỉ là một khoảng lạnh lẽo, thê thảm mà thôi.

Nhàn rồi không có việc gì làm toàn bộ thời gian Vương Bồi đều ở tại nhà sách, lúc thì xem sách, lúc lại vẽ vời. Lâu trên yên tĩnh, toàn bộ thời gian chỉ nghe loáng thoáng lầu dưới có tiếng nói chuyện, tiếng nhạc nhẹ nhàng, đôi lúc Ngao Du lại tìm cô nói chuyện, rồi ghé xem cô vẽ...

Nhưng có chiều lúc hai giờ, Ngao Du tự dưng bắt đầu chán chường – anh bỗng dừng lại thích xem phim truyền hình.

Bộ phim truyền hình tên gì Vương Bồi không nhớ lắm, nhưng diễn viên thì thật xinh đẹp, thực sự xinh đẹp, nhất là nhân vật nam chính trong phim đẹp đến hoa mắt. Vương Bồi nhìn kỹ thấy hình như đó là kẻ có tiền, chuyện tình yêu của công tử con nhà giàu với cô bé lọ lem. Nhân vật nam chính kia tuy bộ dạng rất đẹp trai, nhưng lại nhờ nhà giàu mới nổi lên kiêu đó, đúng là đồ bỏ đi.

Vậy mà Ngao Du cứ xem chăm chú, thậm chí anh còn hưng phấn nhìn về phía Vương Bồi giảng giải: “...Nhân vật nam chính kia nhé...lừa gạt con gái người ta nhé, giả vờ nghèo khổ ...”

“Đúng là vớ vẩn!” Vương Bồi nhin không được phun ra, “Đây là kịch bản chó má mà người biên kịch viết đó, em ghét nhất loại đàn ông này, nói chuyện yêu đương mà cứ ra vẻ bí mật, cứ làm như mình là Bill Gates vậy. Chẳng phải có vài đồng tiền dơ bẩn sao, lại còn giả vờ giả vịt, chẳng thành thực chút nào. Nếu bạn trai em mà né tránh kiểu đó ý à, em cho anh ta một đạp cho xong”

Ngao Du nghiêng mặt nhìn cô, trong mắt phát ra ánh sáng lúc tối lúc sáng, há mồm to định nói gì đó nhưng không nói ra lời. Lát sau thì rầu rĩ buồn bã quay đầu đi, tuy mắt vẫn còn nhìn lên TV nhưng Vương Bồi lại nhìn thấy tâm tư của anh không còn ở đó nữa.

Anh có tâm sự gì vậy? Chẳng lẽ những lời cô nói lúc này đã chạm vào anh sao?

Thăng thẩn, thành khẩn!

Rốt cục Ngao Du đang lừa cô chuyện gì đây? Trong đầu Vương Bồi bắt đầu loạn lên, anh định nói gì với cô thế, chẳng lẽ là định nói chuyện trước đây có nhiều bạn gái sao? Vì thế lúc cô nghiêm túc nhìn anh, còn quan sát kỹ, muốn tìm chút manh mối từ trên mặt thay đổi của anh...

Nhưng mặt Ngao Du vẫn không đổi, lâu sau, anh mới mở miệng, giọng trầm thấp, mà lại rất nghiêm túc: “Có lẽ anh ta không nói, có lẽ không nói, chỉ sợ làm cô ấy sợ thôi. Dù sao thì...” Đầu Ngao Du cúi thấp xuống, giọng càng ngày càng nhỏ, cảm tưởng như không nghe thấy gì cả: “Không phải tất cả con gái...đều thích....à kẻ có tiền sao”

Chẳng lẽ anh muốn nói với cô rằng, thực ra anh là một con rỗng, bởi vì báo ân nên mới theo đuổi cô sao? Trừ phi anh không muốn sống nữa!

Suy nghĩ chút, nếu Vương Bồi mà biết thì cô sẽ phản ứng thế nào? Lúc đầu chắc chắn sẽ không tin đâu, sẽ mắng anh là tên lừa đảo, sau đó thì sao, khi cô đã tin rồi thì sau đó chắc cô sẽ không thêm để ý tới anh nữa.

Trong lòng Ngao Du biết rõ vậy, Vương Bồi cô ấy vẫn hay gây giấc mơ hồ thế, lại hay xúc động, lại cực kỳ mẫn cảm và kiêu ngạo nữa. Nếu cô ấy biết hai người vì ban đầu là báo ân, sẽ thế nào đây? Chắc cô ấy sẽ kiên quyết xoay người bỏ đi, thậm chí sẽ không thêm nghe giải thích chút nào nữa! Nghĩ tới đây, Ngao Du vô cùng lo lắng.

Trong lúc lòng anh đang rối bời, Vương Bồi lại bắt đầu cảm thấy có chút bất an. Nhưng cô không có hỏi tiếp, Ngao Du như vậy không chịu nói, dù cô có truy hỏi tiếp không phải là người không biết điều hay sao.

Nếu không hỏi thì cũng không phải là cô không nghĩ gì, hiện giờ cô không làm việc, nhàn rỗi thấy hết hoảng, trong đầu cũng không nghĩ ra ý tưởng để vẽ nữa mà lại nghĩ ngợi cân nhắc, Ngao Du anh ấy, rốt cục là đang lừa gạt chuyện gì quan trọng với cô đây?

Lần đầu tiên hai người có khoảng cách, tuy rằng hai người không nói gì.

45. Chương 45

Từ lúc nói chuyện ngày đó về sau, Ngao Du vẫn canh cánh trong lòng. Anh chưa bao giờ có thái độ trầm lặng như thế, hành vi khác thường ấy cũng làm cả Tiểu Vũ phát hiện ra, thỉnh thoảng còn lên hỏi Vương Bồi xem rốt cục là có chuyện gì xảy ra.

Nhưng anh vẫn nghĩ mãi không có cách nào giải quyết, nên rơi vào đường cùng chỉ còn nước cầu cứu Trọng Hằng thôi.

“À thế...cậu định tính ở cùng với cô ấy bao lâu đây?” Trọng Hằng lười biếng hỏi.

Ngao Du sững sờ một lúc rồi hỏi mờ mờ: “Cái gì cơ?”

“Ba năm, hay là ba mươi năm? Nếu cậu có thể giấu được, thì cứ giấu đi. Nếu giấu không được thì sớm mà nói chuyện thẳng thắn với nhau”

Ngao Du vẫn không nói lời nào, yên lặng xoay người sang chỗ khác tiếp tục trầm tư. Không phải là anh không hiểu được vì sao Trọng Hằng lại hỏi anh chuyện này. Ba năm, hay là ba mươi năm mươi năm? Đường nhiên anh muốn cùng sống với Vương Bồi cả đời này, cả đời – nhưng mà cả đời thì thế nào? Anh cứ tro mắt nhìn cô già dần đi rồi sau đó chết đi sao....

Chỉ mới nghĩ tới đó mà đã cảm thấy thực đáng sợ, Ngao Du day day đầu, cố gắng vứt bỏ những ý nghĩ kỳ quái đó ra khỏi đầu. Đó đều là những chuyện sau này đi, họ còn rất nhiều thời gian mà, bây giờ cần gì phải phiền não như thế. Hiện giờ anh còn có chuyện quan trọng cần làm đó là phải làm cách nào nói chuyện thẳng thắn với Vương Bồi đây – Ngao Du cảm thấy mình không đủ thông minh để giấu giếm Vương Bồi cả đời được.

Trung tuần tháng mười hai, nhiệt độ hạ dần, cùng lúc đó không khí dường như nhuốm đầy màu sắc và hương vị của lễ Noel sắp đến.

Ngao Du đối với ngày quý quái này cũng chẳng có hứng thú gì, anh cũng không rõ vì sao người Trung Quốc lại quá quan trọng ngày lễ này như thế. Nhưng Vương Bồi lại rất hưng phấn, thậm chí cô còn lên kế hoạch xem bắt đầu trải qua ngày lễ Noel như thế nào nữa.

“Anh cứ coi như....giống ngày lễ tình nhân thì tốt rồi” Vương Bồi rất kiên trì giải thích nghi vấn với anh, dù sao thì người Trung Quốc trừ ngày tiết thanh minh ra, tất cả các ngày lễ khác thì đều là lễ tình nhân cả.

Quả nhiên Ngao Du đối với lời giải thích này cực kỳ vừa lòng, vui vẻ rạo rức không chớp mắt, không biết là đang nghĩ tới cái gì nữa. Anh đi xuống lầu một vòng, một lát lại leo lên tầng lầu, rất kích động bảo: “Tiểu Vũ đều chuẩn bị lễ vật Noel cho bạn gái rồi, Vương Bồi Bồi à, em chuẩn bị gì cho anh thế?”

Wương Bồi tức giận trừng mắt nhìn anh, nhỏ giọng mắng: “Người ta Tiểu Vũ ấy à đều biết chuẩn bị lễ vật cho bạn gái, còn anh thì biết đòi hỏi còn không biết em muốn cái gì nữa?”

Ngao Du vuốt tóc ngược ngược cười, giọng trầm thấp: “Anh...anh...đương nhiên là chuẩn bị lễ vật cho em rồi, nhưng mà...” Anh nói chưa xong thì giọng đã đổi nịnh nọt làm nũng: “Wương Bồi Bồi à, em tặng quà cho anh đi, tặng đi mà, đi mà...”

Thật ra thì cô cũng định làm chuyện này chỉ là càng nghĩ càng không biết tặng gì. Ngao Du thì lúc nào cũng tiêu tiền như nước, đồ dùng hàng ngày đều là đồ xịn, hơn nữa cũng chẳng thiếu cái gì, thật đúng là làm khó Vương Bồi mà. Thậm chí cô còn đi vòng vèo hỏi Chu Bách Đình rồi, ngày kỷ niệm kết hôn tặng gì, có phải là Caravat hay dao cạo râu không, nhưng những thứ đó thì Ngao Du lại không cần.

Thấy Ngao Du ngóng đợi nhìn cô, Vương Bồi cũng thấy khó xử quá, đơn giản bảo: “Hay là, em vẽ cho anh một bức tranh nhé” Vừa nói xong lại thấy rất vừa ý, sau này năm nào cũng sẽ vẽ một bức tranh cho anh, đợi lúc già đi quay đầu nhìn lại sẽ thấy cuộc đời có bao nhiêu là đổi thay, bao nhiêu là thâm tình.

“Hãy da, em vẽ có giống anh đâu” Ngao Du nhỏ giọng oán giận, lập tức quay ngoắt vào phòng, một lát lại lao ra, đã thay một bộ quần áo mới miệng cười tươi như hoa rất xứng với quần áo, “Wương bồi Bồi à, em xem anh mặc bộ này trông rất đẹp hay không?”

Vì vậy Ngao Du cứ thành thật ngồi ở trên lầu tạo dáng người mẫu, nhưng mà anh cũng chẳng xứng làm người mẫu gì, ngồi không yên tí nào, chốc chốc lại còn chạy tới bên cô để ngó giám sát tiến độ, lại còn góp ý: “Ày da không đúng rồi, mắt anh có phải vậy đâu” “Wương Bồi Bồi à, chỗ này, chỗ này, cả chỗ này nữa phải vẽ thêm...” “...”

Wương Bồi chịu hết nổi rồi tức um lên kêu to: “Ngao Du, rốt cục là anh vẽ hay là em vẽ đây?”

Ngao Du lập tức im thin thít,

Anh ngoan ngoãn ngồi cả một buổi chiều, cuối cùng lại đề đạt ý kiến: “Wương Bồi Bồi à, còn phải vẽ bao lâu nữa mới xong đây?”

“Chắc vài ngày đi, có lẽ lâu hơn chút, vẽ xong lại còn phải mang đến chỗ kia đóng khung nữa” Vương Bồi không ngẩng đầu lên tiếng: “Nhưng anh yên tâm, nhất định trước lễ Noel sẽ xong thôi”

“Anh đây...không phải là còn ngồi ở trong này nhiều ngày nữa sao?” Giọng lo lắng không yên.

Rốt cục Vương Bồi ngẩng đầu lên, nhìn cô bộ dạng mơ màng, mắt vài giây mới chậm chạp bảo: “Anh có thể đi rồi”

Trong lòng Ngao Du lại lo sợ chút, giọng của cô rất bình thản, ngược lại làm cho người ta không nắm bắt rõ cái gì, không biết là có phải đang giận hay không nữa.

“Sao anh vẫn còn chưa đi? Em vẽ phác hoạ cả người anh xong rồi, mọi chuyện đã xong” Cô lại nói thêm, thái độ trên mặt lại nghi hoặc.

Ngao Du rốt cục cũng thở nhẹ nhõm, “Sao em không nói sớm?”

“Lại còn hỏi nữa!” Vương Bồi nhỏ giọng thăm mắng một câu, không để ý gì anh nữa, tiếp tục chăm chú nhìn vào bàn làm việc. Ngao Du tiến đến gần cô nhìn một hồi lâu, không thấy có gì mới, vì thế phụng phịu đi xuống lầu tìm Tiểu Vũ nói chuyện phiếm.

Tiểu Vũ áp úng xin phép anh bảo định hẹn hò với bạn gái, còn nói là đã đặt bàn ăn ở khách sạn rồi.

“Khách sạn à?” Mắt Ngao Du sáng lên, trong đầu bắt đầu nghĩ tới một hình ảnh kiều diễm.

Tiểu Vũ thấy vậy thì cười to, ánh mắt mỉa mai, lộ ra nét mờ ám, “Ông chủ à, anh và cô giáo Vương....chuyện đó...không phải là chưa có làm đi?”

Ngao Du đập một nhát vào đầu cậu ta đẩy ra. Anh quay người lên mạng đi tìm, J thị có khách sạn nào là tốt nhất đây? À, còn có lẽ vật Noel nữa, hẹn hò lãng mạn hai người là gì....

Rượu vang, nến buổi tối, âm nhạc, pháo hoa...Ngao Du buồn bực phát hiện ra những thứ này đều là trên phim ảnh thôi, J thị nhỏ nhỏ này, đến cả chai rượu vang cũng tìm khắp không có nữa. Nếu mà cả rượu cũng không có thì còn nói chuyện gì nữa – Vương Bồi nếu không uống cứ mơ hồ thế, nhất định không thêm vào khách sạn với anh đâu.

Thậm chí anh còn có thểthành thật với cô nữa. Dưới ngọn nến lung linh, trong tiếng nhạc nhẹ nhàng êm ái, cả phòng tràn ngập mùi hoa hồng, anh sẽ hạ giọng xin lỗi cô, nói không chừng cô cũng sẽ không tính toán gì với anh cả.

Suốt một tuần tiếp theo, Ngao Du hầu như đều bận rộn cho toàn bộ chuyện này, cứ lén lút không cho Vương Bồi biết. Thỉnh thoảng Vương Bồi hỏi anh thì anh liền áp úng chối biến hoặc là lại giả tính xấu ra: “Dù sao thì....sớm muộn gì em cũng biết thôi mà”

Vì thế Vương Bồi không hỏi thêm gì nữa. Đàn ông kiêu gì cũng phải có không gian của mình chứ, không phải thế sao.

Trước Lễ Noel một ngày, thời tiết đẹp lắm, Ngao Du liền lôi kéo Vương Bồi ra ngoài tản bộ. Trên đường có rất nhiều người, đông đúc ồn ào, chật như nêm cối, nhất là chỗ Ngao Du đứng, lúc nào cũng hấp dẫn ánh mắt của nhiều người. Họ đi một hồi lâu, thì ngồi xuống quán KFC, mỗi người cầm một lon coca ngồi nói chuyện phiếm.

“Nếu ngày mai mà tuyết rơi thì tốt quá” Nhìn trời xanh trong không một gợn mây, Vương Bồi thở dài than ngắn.

“Sao thế?” Ngao Du khó hiểu, “Trời nắng không phải tốt lắm sao? Tuyết rơi nhiều sẽ lạnh, tay chân của em sẽ bị lạnh cứng đó”

“Ày da anh chẳng hiểu gì cả, lễ Noel mà có tuyết rơi mới có không khí chứ”

Ngao Du chớp chớp mắt, có vẻ dăm chiêu.

Thế mà buổi tối tuyết rơi thật, cứ trắng tinh như lông ngỗng xóp mềm, đến lúc sáng thì khắp nơi đã trắng xóa một màu, vừa sạch sẽ vừa thuần khiết.

Nhưng không phải mọi chuyện Vương Bồi mong ước đều toại nguyện như thế, lúc sáng sớm cô nhận được cuộc gọi của chủ nhiệm Hệ đến bảo bộ giáo dục lên kiểm tra, cả cô đều bị điều động tới tiếp khách.

“Không đi! Không cho phép đi!” Lúc nghe được tin vậy Ngao Du lập tức liền làm ầm lên, vung tay loạn ở trong phòng, “Dựa vào cái gì gọi em đi thế, đây có phải là việc của em đâu. Đi gọi ngay điện thoại từ chối đi, tối chúng mình còn hẹn hò nữa mà. Ai dám gây trở ngại chúng mình, anh sẽ nuốt hất!”

Tuy là làm cho anh mất hứng nhưng Vương Bồi lại không nghĩ là anh phản ứng quá lên thế, nghĩ ngợi chút thì thấy đúng là do mình cả, nên nhỏ giọng khuyên bảo: ‘Nếu không phải mấy giáo viên phụ đạo đi vắng, chủ nhiệm Hệ cũng sẽ không bảo em đi hỗ trợ vậy đâu. Dù sao thì em cũng không phải đi hết cả ngày, chắc chiều sẽ về thôi, cam đoan sẽ không lỡ buổi hẹn hò lúc tối, thế có được không?’

Cô cứ thế lên thề xuống giọng vẫn nhỏ nhẹ nói với Ngao Du, Ngao Du tức một trận rồi sau đó cơn giận cũng giảm dần, lát sau bỏ lên lầu nói lại một câu: “Buổi tối....anh chờ em”

Vương Bồi coi như thở dài nhẹ nhõm.

Do nghệ thuật chuyên nghiệp là chủ đề trọng điểm ở J thị, lãnh đạo cấp trên kiểm tra chủ yếu cũng ở đây, mất cả ngày Vương Bồi có thể nói là làm việc luôn chân luôn tay, đến cả trà cũng còn chưa được uống ngụm nào. Tối tận cuối buổi chiều, nhóm lãnh đạo kiểm tra rốt cục cũng xong, chủ nhiệm Hệ định kéo Vương Bồi đi ăn cơm.

Vương Bồi nhanh nhẩu từ chối, “Buổi tối đã hẹn với người khác ăn cơm rồi, thực sự không thể đi được”

Chủ nhiệm Hệ thấy sắc mặt cô cũng không miễn cưỡng cười bảo: “Thanh niên các cô chính là hay hẹn hò nhiều”

Nhìn đồng hồ chỉ cách giờ hẹn với Ngao Du gần một tiếng, cuối cùng Vương Bồi thở phào nhẹ nhõm, chạy nhanh vào toilet, giảm bớt chút áp lực. Từ trong toilet đi ra đến cửa ban công thì chợt nghe có tiếng đồng nghiệp gọi tên cô: “Bồi Bồi à, nhanh lên, có điện thoại cô này”

Vương Bồi bỗng thấy nghi hoặc, không biết là ai không gọi di động cho cô mà lại gọi điện thoại tới văn phòng đây. Hồ nghi đi nghe điện thoại thì chợt nghe thấy tiếng ông nội Vương ở đầu dây bên kia giọng lo âu dồn dập: “Bồi Bồi à, nhanh lên về, tiểu thúc thúc của cháu xỉu rồi”

Vương Bồi tự dưng choáng váng, sững sờ mất ba giây mới hồi phục lại tinh thần, nói nhanh: “Đưa nhanh vào bệnh viện đi, ông và bà nội đừng lo, bảo dì Tào gọi điện cho ông Thiết tới giúp nhé” trong nhà chỉ còn hai ông bà già, cũng gần trăm tuổi cả rồi, gặp tình trạng phát sinh bất ngờ vậy chắc cũng bị dọa cho sợ lắm.

Cô gác điện thoại xong trong đầu trống rỗng, tóm lấy chìa khoá trên bàn lao ra ngoài.

Cả một ngày tuyết rơi, trên đường tuyết dày một lớp. Đường đi cũng tạm được, vừa ra đến nội thành, bên ngoài đường cũng trơn không để ý sẽ bị trượt. Vương Bồi trong lòng rất loạn, đi xe càng nhanh hơn, đi được khoảng một lúc mới chợt nhớ ra là chưa gọi điện cho Ngao Du, vì vậy mới thò tay vào túi lấy điện thoại. Nhưng khua thế nào cũng không tìm thấy trong túi, lúc vội vàng nóng ruột tay lái bỗng trượt, không kiểm soát được, cả người và xe đều vọt ra khỏi đường lao xuống sông...

46. Chương 46

Ô tô loạng choạng một cái, Vương Bồi chỉ cảm thấy tay rất đau nhức, đầu đập về phía trước một chút bắt đầu cảm giác có chút choáng váng mơ hồ.

Không biết sao nước tràn vào trong xe thật đáng sợ, toàn thân không hiểu sao rất đau. Mãi lâu sau cô mới dần dần tỉnh lại chút, lắc lắc đầu, nhìn xuyên qua cửa kính xem kỹ thì mới phát hiện ra sông đã cạn, chỉ còn có nước bùn, bánh xe lún vào trong đó.

Thật sự là may có ông trời phù hộ, tốt xấu gì cũng bảo toàn được một mạng.

Vương Bồi cố gắng làm cho chính mình tỉnh táo lại, hít không khí vào sâu, cũng nghĩ rõ ràng hơn chút. Cô lấy túi ra đổ toàn bộ mọi thứ xuống định tìm điện thoại để báo cảnh sát. Nhưng tìm mất nửa ngày vẫn không tìm thấy điện thoại đâu cả – lúc này mới nghĩ ra, trước khi chạy gấp di động đã ném lên trên bàn làm việc rồi.

Ở chỗ nông thôn này tuyệt rơi nhiều thế, biết tìm người nào giúp bây giờ? Hơn nữa, hôm nay trời đã tối rồi, ven đường cũng không có cả một chiếc đèn nào, tối lửa tắt đèn như thế, đến cả người cũng nhìn không rõ nữa.

Lâm vào tình trạng này cũng chỉ còn trông cậy vào chính bản thân mình vậy. Trước tiên Vương Bồi kiểm tra toàn diện thân thể xem có chỗ nào bị thương không, tay đau dẫn đến người đau, không biết là bị gãy xương hay là trật khớp nữa, trên tay còn bị rách ít da, cổ đứng lên thực ra cũng không khó khăn lắm. cô thử đẩy cánh cửa xe ra nhưng cũng không được, hình như là bị bùn và nước bên ngoài chèn vào rồi.

Nhưng nếu đẩy mạnh cửa kính ra thì cũng có thể mở được, Vương Bồi chẳng còn cách nào, đành phải cố nhấc cánh tay đau xót cẩn thận chui từ cửa kính xe ra. Đáy sông rất mềm, Vương Bồi động một cái là xe liền lắc lư một hồi, nên cô không dám dùng sức, cố gắng hết mức có thể cô mới thoát ra khỏi chiếc xe, hai chân dẫm xuống trong bùn.

Phía xa xa có ánh đèn xe chiếu tới, trong lòng Vương Bồi cũng mừng rỡ, cố không để ý bản thân bị thương, leo lên trên bờ, không để ý chân vấp lại làm cả người đau đớn đến toát mồ hôi lạnh. Nhưng cố gắng cuối cùng vẫn lên được trên đường, vẫy vẫy tay, ngăn xe máy lại.

Đồng hương cũng rất nhiệt tình, chở cô thẳng một mạch tới bệnh viện trấn trên, lúc Vương Bồi vừa vào đến cửa, đã bị bà nội vương Bồi ôm chầm lấy, “Ày da cháu của ta, con sao thế? Làm sao lại biến thành như vậy?”

Vương Bồi bị bà lão ôm phải cánh tay bỗng chốc mặt đau đến trắng bệch, bà nội Vương thấy vậy không ổn mới chạy nhanh đi gọi bác sỹ. Một lúc sau bác sỹ tới nhìn kỹ bảo là bị gãy xương, không khỏi la rầy giúp cô bó bột.

Chật vật một hồi lâu đợi đến lúc Vương Bồi bị bó bột kín người mới từ trong phòng đi ra thì đã tám giờ rưỡi rồi. Bà nội Vương bảo Điền TRi vịnh có tỉnh lại một lần, lúc này thì đã ngủ, rốt cục là bị bệnh gì thì không rõ cho lắm, định ngày mai sẽ đưa đi trong thành kiểm tra.

Nhưng sắc mặt của bà cũng không ổn lắm, chốc chốc lại nhịn không được lên nhìn Vương Bồi bảo: “Tiểu thúc thúc của con có khả năng không ổn”

Vương Bồi vẻ mặt khiếp sợ nhìn bà, cả nói cũng không nên lời.

“Sau khi nó về nước thì đã thấy không ổn rồi, bà lão này nhìn thấy nó uống thuốc, hỏi nó bị làm sao nhưng nó lại không chịu nói...”

trong đầu Vương Bồi trống rỗng, lỗ tai chỉ nghe thấy một câu của bà nội Vương nói: “Tiểu thúc thúc có khả năng không ổn...” Sao chú ấy lại không ổn chứ? Rõ ràng lần trước thấy chú ấy, chú còn cười tùm tùm bảo là muốn cùng ăn cơm tối cơ mà, rõ ràng là chú ấy...

Cô cứ ngồi trên ghế ở hành lang sững sờ hồi lâu, ngây ngốc, bên cạnh ông bà nội Vương nói chuyện với nhau nhưng cô không nghe được lời nào.

Lúc Cậu Vương Bồi là Bành Hồ cũng chạy đến thì đã là mười giờ tối rồi, ông ra sức vỗ vỗ vai cô, bảo: “Con bé này, cháu ngốc gì thế, nhanh về nhà nghỉ ngơi chút đi. Nơi này có cậu rồi”

Rốt cục Vương Bồi cũng từ từ ngẩng đầu lên nhìn, mắt mờ mờ: “Vâng” một tiếng lại ngáy người vài giây, rốt cục mới nhớ ra chuyện chính, hỏi mượn điện thoại của cậu, nhanh chóng gọi điện thoại cho Ngao Du.

Trên điện thoại có có tiếng réo ồ ồ, mãi một lúc sau đầu dây kia mới có người bắt máy nhưng không nói lời nào. Lòng Vương Bồi bỗng thở phào nhẹ nhõm, hạ thấp giọng ăn nói khép nép: “Ngao Du à, thực xin lỗi anh, nhà em tự dưng có việc gấp. Tiểu thúc thúc chú ấy...”

Cô còn chưa kịp nói hết thì đầu dây bên kia Ngao Du đã tắt máy, Vương Bồi bấm gọi lần nữa nhưng di động đã không liên lạc được.

Thực tức quá đi! Vương Bồi thở dài, vừa ám ức vừa bực. Cô có thể lý giải được vì sao Ngao Du lại phần nộ, nếu là cô chỉ sợ phản ứng còn mãnh liệt hơn gấp mấy lần anh nữa ấy chứ. Nghĩ kỹ lại gọi điện thoại tới nhà sách, nhưng bên này chỉ có tiếng chuông reo, không có ai bắt máy cả.

Thôi thì để ngày mai về gọi anh ấy vậy – Vương Bồi nghĩ thế, thấy tính tình Ngao Du không bình thường cho lắm nên lúc này giận không muốn thấy cô cũng là chuyện bình thường, nhưng tính tình của anh cũng sẽ nhanh trở lại thôi, nói không chừng ngày mai lúc cô trở về anh chắc cũng sớm quên chuyện này rồi ấy chứ.

Cả tối cô rất cục cựa cũng không về, đặt một chiếc giường bên cạnh giường Điền Trì Vịnh trong phòng bệnh nằm xuống ngủ. Ông nội và bà nội Vương ngăn không được đành phải chịu.

Cả đêm Điền Trì Vịnh không tỉnh lần nào, Vương Bồi gần như không ngủ được. Tới sáng cậu Bành Hồ đến, sắc mặt lo lắng, Vương Bồi hỏi cậu lại cố gắng nói cho rõ.

trong lòng Vương Bồi đã hiểu rõ, trầm mặc một hồi lâu rồi hạ giọng hỏi lại: “Tiểu thúc thúc chú ấy...bị bệnh gì vậy?”

Bành Hồ trầm ngâm một hồi lâu cuối cùng cũng trả lời: “Bà nội cháu đem thuốc mà chú ấy ăn lấy ra, cậu tra trên mạng thì thấy đó là bệnh ung thư não”

Ung thư não...

Sao có thể thế chứ...Đây là thế giới thật nha, sao lại giống trên phim ảnh như vậy được. Tiểu thúc thúc của cô, chú ấy là một người tốt, ôn nhu như thế, thiện lương như thế, sao có thể...

“Cũng không rõ rốt cục là u ác hay u lành nữa, mặc kệ nói gì thì trước tiên đưa đi Bắc Kinh đã, ở bệnh viện ung thư cậu có người quen, càng sớm điều trị càng tốt”

“Đúng vậy....đưa vào bệnh viện, đưa vào bệnh viện đi!” Vương Bồi thì thào, chân bước có chút loạn choạng, hơn nữa tối qua đã bị dọa như thế, sau này mới đỡ chút mới ngồi tạm trên ghế.

“Bồi Bồi à, cháu đừng sốt ruột, tối qua cậu đã nói chuyện với bố mẹ cháu rồi, họ sẽ về Bắc Kinh ngay. Hiện giờ cháu bị thương như thế, cố gắng chữa thương cho tốt đã. Nếu không mọi người ai cũng lo lắng cho cháu đấy” Bành Hồ nhìn cánh tay cô bó bột mặt lộ vẻ lo lắng.

“Lúc nào thì sẽ đi vậy?”

“Chiều nay, cậu đã đặt vé máy bay rồi”

“Cháu cũng đi!” Vương Bồi kích động đứng dậy : “cháu cũng muốn cùng cậu đưa chú ấy đi” Chẳng may nếu tiểu thúc thúc của cô từ giờ trở đi không bao giờ trở về nữa thì phải làm sao bây giờ? Không phải là cô đến cả gặp mặt chú ấy lần cuối cũng không được nữa sao?

“Không được!” Bành Hồ cương quyết từ chối. “Cháu nhìn cháu xem cháu đang biến thành gì rồi này, bản thân còn phải để người khác quan tâm, đi theo là gì cho thêm phiền. Nếu cháu muốn đi, vậy hãy cố gắng điều trị cho tốt, lúc đó cậu đảm bảo không cản gì cháu. Hơn nữa, vé máy bay cậu đã đặt rồi, cháu có muốn đi cũng không được”

Wương Bồi định cãi lại nhưng cậu Bành Hồ đã đi đón bác sỹ buộc cô phải vào nằm trong phòng bệnh.

Cô chỉ còn một tay, nên cũng chưa có cách nào thu dọn đồ đạc cứ đứng trơ mắt ra nhìn bà nội Vương thu dọn quần áo cho Điền Trì Vịnh.

“Ông trời thật là không có mắt, còn trẻ như thế, thật là nghiệp chướng ha..” Bà nội Vương nhỏ giọng thở dài. Vương Bồi cứ ngơ ngẩn đứng nhìn, lại nhìn, ánh mắt của cô bắt đầu đỏ ửng lên, vừa quay đầu nước mắt đã rơi xuống...

Giữa trưa Điền Trì Vịnh đã tỉnh, tinh thần trong không ổn lắm, ông nội vương cứ giận quá mắng té tát vào anh, rồi lại nói chuyện đi Bắc Kinh chữa bệnh. Anh không nói được lời nào, ánh mắt cứ dại ra nhìn mông lung, giống như chẳng quan tâm đến cái gì cả.

Buổi chiều Vương Bồi vẫn đi theo ra sân bay tiễn họ, cô bỗng dưng cảm thấy vắng vẻ, trong lòng cứ như bị khoét sạch gì đó vậy.

Lúc này đây cô càng tưởng nhớ tới Ngao Du, nếu mà anh ở bên cô, chắc chắn sẽ khẳng định với cô như đinh đóng cột rằng: “Điền Tri Vịnh nhất định sẽ không có sao!” Đúng vậy, anh chính là sẽ nói như thế, dường như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của anh vậy.

Cô lái xe trở về thành, đi tới nhà sách vừa vào cửa thì gặp Tiểu Vũ lên đón, kinh ngạc kêu to: “Cô giáo Vương, cô sao thế? Nè....Cánh tay này...bị gãy xương sao?”

“Lúc lái xe vội bị...” Vương Bồi ngượng ngùng, ánh mắt đảo quanh trong nhà sách không nhìn thấy bóng Ngao Du đâu, chịu không nổi hỏi: “Ngao Du trên lầu sao?”

“Gi?” Tiểu Vũ trong rất ngơ ngác, “Ông chủ không có ở đây!” Vừa dứt lời giọng cậu lại có chút ngượng ngùng: “Đêm em xin nghỉ không ở đây. Hay là em đi hỏi Tiểu Cầm chút nhé. Đúng rồi, cô sao không ở cùng anh ấy vậy?”

“Không cần, không cần” Vương Bồi nhanh chóng lắc lắc đầu, nghĩ ngợi, gượng cười, không trả lời câu hỏi của Tiểu Vũ, mà nói qua loa: “Cô về là tìm anh ấy”

Sợ rằng bây giờ vẫn còn giận đây! Vương Bồi nghĩ trong lòng bắt đầu thấy bồn chồn không yên, tí nữa nghĩ xem nên dỗ anh như thế nào mới được đây? Tên kia chắc chắn là không muốn nhìn bản mặt của cô rồi, chắc chắn sẽ không thêm để ý tới cô nữa.

Lúc đến nhà, Vương Bồi không vội gõ cửa, dán lỗ tai vào cửa nghe ngóng một lúc, bên trong vẫn im lặng, cả một tiếng động cũng không có. Xem ra thì lần này không giống kiểu giận lần trước rồi. Vì vậy cô đưa tay ra gõ cửa, nhỏ giọng gọi tên anh, “Ngao Du, Ngao Du à..”

Mãi một hồi lâu trong phòng không có tiếng động nào.

Chắc không phải là ngủ say quá chứ? Hay là lại lên uống rượu ở quán ba rồi? Vương Bồi có chút lo lắng, chạy về phòng mình lấy chìa khoá mà Ngao Du để lại rồi mở cửa ra.

Cửa chưa mở ra hết thì đã ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc toát ra, chỉ thấy trong phòng một đám hỗn độn. Trên bàn để đầy các loại bánh ngọt vụn vặt này nọ, còn có một bình rượu vỡ, vẫn còn rượu chảy màu hồng trông rất dọa người.

Xem ra thì lần này anh quá giận rồi, nếu không một người lúc nào cũng thích sạch sẽ như anh sao lại có thể làm phòng lộn tung phèo đến vậy. Bỗng chốc Vương Bồi có chút lo lắng, thậm chí lòng cô còn nảy ra dự cảm không ổn, cảm giác như đã có chuyện gì đó vượt quá sự tưởng tượng của cô rồi.

Cô gọi tên Ngao Du nhẹ nhàng, trong phòng cũng không có ai trả lời. Vì vậy cô đẩy cửa phòng ngủ ra thấy trên giường chăn chiếu gấp gọn gàng, trên chăn còn vứt chiếc áo lông màu xám, xem ra tối qua thì anh hình như không ngủ ở đây rồi.

Vậy anh rốt cục đã đi đâu rồi?

Nửa ngày sau, Vương Bồi đã đi tìm anh khắp những nơi mà anh có khả năng tới nhưng vẫn không tìm thấy bóng anh đâu. Cả điện thoại gọi rất nhiều cuộc cũng chỉ có một câu vĩnh viễn nói: “Điện thoại của quý khách đang nằm ngoài vùng phủ sóng”

Mặc dù có chút lo lắng nhưng Vương Bồi cũng chỉ nghĩ tới có khả năng anh giống như lần trước chỉ tức vài ngày rồi sẽ qua, bản thân không chịu nổi rồi lại tự quay về thôi. Cô sẽ nói những lời thật hay với anh, dỗ dành hết mức, đến khi nào nổi giận của anh tan thành mây khói mới thôi, họ lại giống như mọi lần, sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Cô cũng thực sự không bao giờ ngờ được rằng Ngao Du lần này đi thế nhưng không bao giờ trở về nữa rồi.

Anh đã rời đi được một tuần, Vương Bồi ôm tay bị thương chạy khắp I thị đi tìm, ngày nào cũng sợ hãi nghe ngóng các tin tức truyền tới, nào là trên sông phát hiện xác chết trôi, rồi lại tai nạn xe chết người...nhưng cô vẫn chưa nghe thấy tin tức nào của Ngao Du cả.

Anh cứ như thế biến mất, không có một lần dự báo, cũng không có một câu nhắn lại...

47. Chương 47

Sau một thời gian khá dài, bản thân Vương Bồi mới thường xuyên ngồi ngẫm lại, cô và Ngao Du mới kết nhau được có một tháng, có phải cô đã làm sai cái gì, có phải cô không quý trọng tình cảm của anh không, có phải là phạm vào chuyện quả thực không thể tha thứ hay không.

Hai tháng sau, vào một ngày Vương Bồi ngồi ăn cơm trưa trong nhà Chu Bách Đình, mới chuyện trò cùng Chu Bách Đình nghe chuyện giận dỗi trong nhà. Chu Bách Đình thở phì phì bảo, “...Giận tới mức mình quay ngoắt người đi, đóng sập cửa đi xuống lầu.”

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó á?” Chu Bách Đình cười ngượng ngùng, nhỏ nhẹ trả lời: “Còn thế nào nữa? Mình đi vòng vòng một hồi rồi trở về. Kết quả là mình về đến nhà, anh mập vẫn còn tìm ở ngoài, đến tận nửa đêm anh ý mới trở về”

Vương Bồi nhìn cô nàng bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng.

Chu Bách Đình lại tiếp tục: “Sau đó anh mập nhà mình còn nói mình, cho dù có cãi nhau đấu võ mồm thế nào, cũng đừng bao giờ giận quay người bỏ đi như thế nữa. Anh ấy nói lúc ấy anh ấy một mình đứng trong phòng tức đến mức sắp khóc luôn rồi....Cậu nói xem, anh ý là một người đàn ông, sao lại mẫn cảm vậy chứ ____ ày da Bồi Bồi à, sao cậu lại khóc thế?”

Vương Bồi cúi đầu lấy tay lau nước mắt, xoay người vọt vào toilet. Cô nhìn mình trong gương, sắc mặt tái nhợt, hai mắt sưng đỏ, nhìn thảm hại đáng thương vô cùng.

Chu Bách Đình còn đứng ngoài cửa lo lắng gọi tên cô. Vương Bồi cúi đầu vốc nước lạnh rửa mặt, rồi cố làm ra vẻ không có gì, nhìn về phía cô nàng nhoẻn miệng cười: “Không sao, thực sự đó”

Sau này, Vương Bồi bắt đầu nhận không được hoài nghi, có phải cô không thực sự hiểu rõ Ngao Du hay không. Cái tên chỉ biết suốt ngày cười hề hề, đơn thuần ngây thơ tựa như đứa trẻ con kia lại tựa như đàn ông kia, sao lại có thể là người không suy nghĩ kỹ cứ vứt bỏ cả tình cảm, không nói một lời cứ thế rời đi.

Cho dù cô có làm sai đi nữa, anh tức thế nào chẳng nữa, cũng không thể cứ thế mà quay người bước đi vậy chứ. Cho dù có chửi mắng, khất khải, thậm chí là nói chia tay thì cũng đừng cứ như thế trầm lặng lời đi chứ...

Hay là trong lòng anh, cô và bọn con gái lúc nào anh cũng nhắc tới ấy cũng không có gì khác nhau sao.

Lúc này một loạt những ý nghĩ cứ xuất hiện, tựa như cỏ dại cứ mọc lan tràn trong lòng, cô cố gắng kiềm chế bản thân không muốn nghĩ xa như thế nhưng càng làm vậy thì lòng cô càng rối rắm và thống khổ biết bao.

Đã không có tình yêu, ngày vẫn trôi qua như lẽ thường vậy.

Một năm sau đã có rất nhiều chuyện xảy ra.

Điền Tri Vọng ở Bắc Kinh phẫu thuật, tiếc là không thành công, bác sỹ nói rằng có lẽ anh chỉ có sống được nhiều nhất là hai năm. Về sau anh ở lại Bắc Kinh tĩnh dưỡng, trong lúc đó Vương Bồi gặp anh hai lần, lần nào anh cũng trầm mặc suy sút, thoát nhìn như già đi mất mười tuổi vậy, so với ấn tượng trong lòng Vương Bồi người kia nho nhã ôn nhu không hiểu sao lại biến thành hia người vậy.

Về sau Chu Bách Đình sinh ra một công chúa nhỏ, mọi việc trong nhà cũng náo loạn cả lên. Chu Đại tiểu thư vì bảo bối con gái mà đã hy sinh thật lớn, một tháng tăng lên tám cân, trông mập mạp trắng trẻo. Chu Tích Quân ở lại Thượng Hải phát triển nghệ thuật, hai tác phẩm của Vương Bồi được đánh giá rất cao.

Trường Đại học J đã đổi hiệu trưởng; Hứa Văn Văn và bạn trai cãi nhau rốt cục cũng kết hôn, rồi ba tháng sau lại li hôn; Trần Cương ngoại tình với học trò bị vợ viết đơn kiện sau bị đuổi khỏi trường; Tiểu Vũ và bạn gái tách ra riêng...

Còn Vương Bồi thì cứ càng ngày càng gầy đi. Hình dáng của cô vốn đã gầy gò lại càng gầy, chỉ còn thấy trên mặt là có chút da thịt, nhìn không rõ lắm. Mà một năm này chỉ sợ là sút mất mười cân, nhìn như tờ

giấy mỏng, quần áo khoác lên người cứ bay bay, hai má đầy đặn giờ biến thành hạt dưa nhỏ. Chu Bách đình cứ thỉnh thoảng lại trêu chọc cô là có chút phong cách của tiên, nhưng mỗi lần chê cười xong thì lại không nhịn được ngao ngán thở dài.

Lễ Noel năm 2011, Ngao Du đã rời đi J thị suốt một năm, J thị lại nổi lên cơn bão tuyết.

....

Trên thiên giới núi Hư Miếu

Ngao Du ngủ mơ màng, mơ hồ còn nghe thấy tiếng ai gọi tên anh, cứ một lần lại một lần làm cho anh ngủ không yên giấc. Trong lòng vẫn còn tức chút, quay người đi không thèm để ý. Lúc tìm được tư thế ngủ thoải mái mới chợt thấy cơn gió lạnh tràn tới, rồi giật mình một cái, đã bị người ta dội ột trận ướt từ đầu tới chân.

“A___” Ngao Du tức tới mức hét to lên một tiếng từ trên giường bật dậy, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đầu sở gây ra trước mặt mình. Mặt Trọng Hằng không chút thay đổi lại tiếp tục bắt tay vào làm tiếp, Tuệ Tuệ thì một tay cầm một bình nước đưa vào tay anh, đứng cười cười bên cạnh, cả chút áy náy cũng không có.

“A Hằng!” Ngao Du không dám đánh Tuệ Tuệ, chỉ lấy toàn bộ cơn tức trút cả vào Trọng Hằng, lúc nói thì tay đã vung lên rồi.

Trọng Hằng sớm đã có chuẩn bị trước, nhẹ nhàng lách mình tránh, lật ngược tay cầm chặt cổ tay Ngao Du, cười trào phúng: “Điều say đến thế, còn dám đánh nhau với tôi, không muốn sống chắc” Lúc nói, tay ra sức bóp mạnh, Ngao Du kêu gào thảm thiết như bị chọc tiết.

“Nhẹ chút, nhẹ chút___a đau!” Ngao Du khó khăn lắm mới dấy ra khỏi sự kiềm chế của anh, cứ vừa xoa cổ tay vừa trừng mắt nhìn anh chàng, “A Hằng, cậu bị thần kinh à?”

Trọng Hằng lạnh lùng nhìn anh, một lúc sau mới cười tươi đập vào vai anh thân thiết, “Cậu bảo cậu trở về mà không nói với tôi một tiếng, có phải bạn bè không. Dù gì cũng phải thông báo một câu chứ, cũng lấy rượu ra để giúp cậu đón gió tẩy trần chứ, chúc mừng cậu đã trở về Thiên đình”

“Cái gì?” Trong đầu Ngao Du cứ u u mê mê, một lúc cũng không tiếp nhận được Ý của Trọng Hằng là gì, phải vài giây sau cuối cùng mới có phản ứng, sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch.

Trong phòng bỗng yên tĩnh lạ thường. Trọng Hằng cũng không chữ bới ác độc gì, Tuệ Tuệ thì im lặng ngồi cạnh anh, lát lại nhìn anh chàng, lát thì lại nhìn Ngao Du.

“Tôi...Tôi đã trở về bao lâu rồi?” Trầm mặc hồi lâu, Ngao Du giống mộng du mới hạ giọng hỏi nhỏ.

“Không lâu đâu...” Tuệ Tuệ giành nói trước: “Cũng phải hơn mười ngày rồi. Haiz, dù sao thì anh cứ nói bay bướm suốt, uống rượu ăn ngon, không nhớ rõ thời gian cũng là chuyện thường” Giọng của cô nghe cũng không được ổn, đến như Ngao Du trì độn như thế cũng nghe được ý trào phúng, sau sắc mặt anh lại càng trắng bệch thêm.

Hơn mười ngày....Thế chẳng phải có nghĩa là, con Vương Bồi cũng đã sắp học đại học rồi sao...

Thân thể Ngao Du mềm nhũn ra, ngồi phịch xuống giường ngầy ngốc hơn nửa ngày không nói được lời nào. Tuệ Tuệ thấy thế mới sinh chút không đành lòng, suy nghĩ từ từ xem muốn nói gì, chỉ sợ tý làm Ngao Du giận, nổi cơn thịnh nộ, mới trốn sau lưng Trọng Hằng, ra sức nháy nháy mắt với anh.

Trọng Hằng cười khỏ, nhắc chân lên đá cho Ngao Du một đá, lười biếng bảo: “Mau đứng lên nào, chị dâu lừa cậu thôi, thật đúng là cũng tin. Nhưng mà cậu cũng đừng có mừng trước, tuy nói là trở lại một ngày, nhưng dưới trần gian lại là một năm rồi, không biết ở đó đã xảy ra chuyện gì nữa, có gì thì đã có đó rồi. Hơn nữa, cậu không nói một lời cứ thế đi, người ta dựa vào cái gì mà chờ cậu chứ?”

Tuệ Tuệ tức nhất là điều này, chỉ tiếc là rèn sắt không thành thép nên cứ đứng sau lưng Trọng Hằng mắng anh: “Nói thì thế nào, có chuyện gì sao không nói cho rõ ràng, cho dù là có cãi nhau âm ỉ một trận nữa. Tự dưng rời nhà bỏ đi, vừa đi cũng đã một năm. Nếu là tôi áy à, một người đàn ông như thế đã sớm đá một đá rồi, không có một chút trách nhiệm gì...”

Ngao Du sắp khóc rồi. Anh cảm thấy mình thật oan ức, không phải là do náo loạn với bạn gái mới xoay người đi, uống một đồng rượu, sau đó....Sau đó thì về nhà ngủ sao. Lại nữa, vẫn là do Vương Bồi gây ra, anh mất công cả một ngày liền, sao giờ anh lại là tên đầu sỏ đây!

“Cậu không cần phải oan ức như thế!” Trọng Hằng trừng mắt liếc, “Muốn oan ức thì đi mà bảo với người nhà Vương Bồi đó, xem xem cô ấy giải thích thế nào? Nhưng mà...” anh cố ý thở dài, dùng một loại giọng ảo tưởng nói: “Lấy tính tình Vương Bồi kia, tôi đoán chắc, cậu ngay cả cách cô ấy ba bước cũng không thể nào vào nổi!”

Đầu Ngao Du càng cúi thấp hơn, một lúc lâu sau mới tội nghiệp ngẩng đầu lên, mong ngóng nhìn muốn kéo lấy tay Tuệ Tuệ, định mở miệng thì đã bị Trọng Hằng đẩy ra rồi.

“A Hằng!”

“Chuyện của cậu chính cậu tự giải quyết đi, đừng có kéo Tuệ Tuệ vào” Mắt Trọng Hằng sáng quắc, như nhìn thấy dụng tâm của anh, không đợi anh mở miệng đã cắt đứt lời anh.

Ngao Du cũng tức trừng mắt với anh chàng, trông vừa buồn bực vừa thương tâm. Một lát ánh mắt nhấp nháy như là nghĩ ra cái gì, vuốt vuốt mũi, nhìn chằm chằm Trọng Hằng. Tuệ Tuệ lập tức tiến lên che khuất tầm mắt của anh, thái độ cực kỳ nghiêm túc, “Đừng có mà nghĩ thế nhé!”

“Cái gì?” Trọng Hằng còn chưa hiểu ra cái gì.

“Không có gì!” Hai người cùng đồng thanh trả lời.

Mất vài giây, Ngao Du lại hỏi: “Phượng Hành có ở đây không?”

Tuệ Tuệ lập tức im lặng. Trọng Hằng thì có chút mờ mịt nhìn cả hai người, một lúc sau, mới chần chờ hỏi nhỏ: “Cậu ấy hạ phạm đi chơi rồi. Hai người các người rốt cục đang làm trò quỷ gì”

Ngao Du nhanh như chớp bước đi. Về mặt Tuệ Tuệ phức tạp nhìn Trọng Hằng, nghĩ ngợi, cắn môi bảo: “Hay là chuyện này chúng ta đừng nhúng tay vào đi. Đầu óc của Ngao Du cấu tạo không giống chúng ta đâu”

Mắt Trọng Hằng không thay đổi nhìn cô: “VẬY em vẫn có thể đoán được ý nghĩ của cậu ấy, chắc cũng không dễ gì”

“Trọng Hằng_____”

Khóa học kỳ này Vương Bồi vẫn dạy tới hơn nửa học kỳ, vì thế vẫn kéo dài cho tới tận tháng Mười hai vẫn chưa về nhà. Lúc tan lớp thì trời đã tối rất nhanh, đèn đã sáng hai bên đường, soi vào những bông tuyết bay lả tả trông rất đẹp mắt. Có học trò còn lấy máy ảnh ra chụp để lưu giữ, nên chụp hết sức chăm chú.

Vương Bồi nắm chặt áo khoác, hai tay chà sát, cúi đầu lao ra khỏi lớp học. Cô không lái xe, ô cũng không mang, ra sức chạy tới viện Thái Dương mùa xuân. Lúc đến cửa trường bỗng đụng phải một người đau hết cả người, may là người kia đi cũng chậm nên Vương Bồi chỉ lùi lại vài bước, rồi lập tức dừng lại.

“Rất xin lỗi, xin lỗi, là tôi không chú ý, chạy nhanh quá” Vương Bồi lên tiếng xin lỗi nhanh.

“Không sao!” Giọng người đàn ông từ trên cao truyền xuống vừa chậm, âm, bộ dạng nhìn cũng được lắm.

Vương Bồi gật gật đầu, xoay người định đi thì người đàn ông lại lên tiếng hỏi: “Xin cho hỏi, cô có biết viện Thái Dương Mùa xuân đi đường nào không?”

Vương Bồi nghiêng đầu nhìn anh ta, đó là một người thanh niên trẻ tuổi đẹp trai, làn da có chút đen, nhưng đường nét thì rất rõ, bất đồng với Ngao Du, không thể nói là cực kỳ xinh đẹp, thoạt nhìn trông anh ta thuộc loại nam tính. Ánh mắt người đàn ông thẳng thắn nhìn thẳng vào cô, ánh mắt cực nóng đây phức tạp.

Vương Bồi theo bản năng có loại mâu thuẫn, cứ cúi đầu né tránh, “Đi thẳng bên trái ba trăm bước, nó ở phía trước mặt” Cô nói một câu ngắn gọn, rồi quàng khăn vào cổ, tiếp tục cúi đầu đi tiếp...

48. Chương 48

Vương Bồi chạy nhanh về phía khu nhà, người đàn ông đi sau cũng vẫn đuổi theo, vừa đi vừa gọi to: “Haiz, cô gì ơi đừng có chạy, tôi...có phải chúng ta cùng một đường không, cùng nhau đi đi..”

Vương Bồi cảm thấy đúng là đàn ông không thể cứ nhìn bề ngoài, như người đàn ông vừa rồi vậy thoát nhìn rất bình thường, thế mà mở miệng thì lời ra, với bộ dạng kia, cứ như là mấy trăm năm chưa nhìn thấy con gái vậy. Nếu không thế thì có thể rút ra một câu ngạn ngữ có tên là thêu hoa trên gối là thêu cỏ đi, cứ như anh ta vậy đó.

Cô chạy một mạch vào khu nhà, vượt qua cửa cũng cố tình dừng lại hỏi thăm các nhân viên bảo vệ, nhỏ giọng bảo: “Đằng sau có người kỳ quái lắm, cứ theo sau tôi vậy, chắc là đầu óc có vấn đề rồi. Các anh cẩn thận chút, đừng cho kẻ xấu tiến vào nhé. Cho dù không phải người xấu, thì cũng là một tên thần kinh, rất phiền toái”

Vài bảo vệ lập tức cũng khẩn trương hẳn lên, trong đó có một người tuổi còn trẻ bắt đầu vén tay áo lên, vẻ mặt sát khí đằng đằng bảo: “Cô giáo Vương, cô đừng sợ, xem tôi đi giải quyết anh ta thế nào nhé”

Vương Bồi nhanh nhẩu cảm ơn anh ta, rồi lại tiếp tục đi vào trong khu nhà, đi một mạch rồi nhin không được còn quay đầu lại xem, thì thấy quả nhiên là người đàn ông kia bị các bảo vệ ngăn cản, hỗn hển lớn tiếng nói gì đó. Vương Bồi lập tức yên tâm hẳn, cô cũng không hiểu vì sao người đàn ông này lại làm cho cô thấy lo lắng thế,

Cô về nhà nấu cơm chiều, một lát lại ngồi trên vông, dọn dẹp một chốc lấy rác trong nhà đi đổ dưới lầu. Vừa mới mở cửa cô cũng chợt thấy phòng bên cũng mở. Lòng Vương Bồi đập thình thịch bỗng có cảm giác không ổn, ngẩng đầu lên nhìn thì quả nhiên thấy người đàn ông kia đang phụng phịu đứng trước cửa...

Không khí nhuộm vẻ xấu hổ, Vương Bồi bỗng chốc không biết nên xử sự ra sao nữa.

Tầng lầu này chỉ có 4 gia đình, trừ cô và Ngao Du ra, còn hai hộ kia Vương Bồi đều biết rõ cả, phía bắc là phòng của một đôi vợ chồng nhỏ, nhưng hàng năm đều ở tại nhà mẹ đẻ suốt, rất ít khi về, đối diện là gia đình còn lại là một đôi vợ chồng già cả, tháng trước vừa chuyển đến ở vùng nông thôn, nghe nói là vẫn chưa về.

Chẳng lẽ người đàn ông này là người thân của họ hay sao? Nếu đã có vết thì sau này gặp mặt quá nhiều rất là ngại.

Nghĩ vậy Vương Bồi vẫn quyết định nói lời xin lỗi, vừa định mở miệng thì người đàn ông kia đã mở lời, giọng nghe rất vui vẻ, thái độ cực kỳ nhiệt tình, “À da, là cô à, khéo thế, thì ra cô cũng ở đây. Sao cô cứ đứng im lặng thế, tôi giúp cô nhé, vừa đúng lúc tôi cũng đi xuống lầu”

Nói xong, không để cho Vương Bồi kịp nói gì đã lấy túi rác trong tay Vương Bồi, động tác cực kỳ nhuần nhuyễn cứ như đã từng làm rất nhiều lần rồi vậy, càng kỳ lạ hơn là, thái độ của anh ta cứ rất thần nhiên, làm như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Chả nhẽ anh ta không đoán được chuyện bị bảo vệ mắng mỏ nặng nề là do cô tố cáo hay sao?

Trong đầu Vương Bồi còn đang nghĩ ngợi chuyện này thì người đàn ông kia đã đi trước cô, còn mở thang máy cho cô, lại hỏi: “Chưa kịp hỏi tên cô là gì vậy? Tôi tên là Phụng Hành, là thầy giáo dạy thể dục của Trường Đại học J thị. Thế còn cô?”

“Trước đây tôi chưa từng gặp anh”

Người đàn ông kia sững sờ, sau đó lập tức cười rất tươi, vừa mừng vừa lo, “Cô không phải đang công tác ở trường Đại học J chứ, tôi đã nói rồi mà, chúng ta thật có duyên đó. Tôi vừa vào trường, mới tuần trước, cô chưa thấy tôi cũng là chuyện bình thường. Tôi thuê phòng ở đây, hôm nay là ngày đầu tiên đến, bà chủ cho thuê nhà bảo lấy chìa khoá ở chỗ này....”

Vương Bồi: “...”

Đội thang máy đi xuống lầu, Phượng Hành bắt đầu lái nhải nói chuyện với cô suốt cả buổi, mặt mày rất hớn hở, không hiểu sao lại cao hứng đến như thế. Một lát sau cửa thang máy mở, anh ta đi vào trước, sau đó cười tủm tỉm nhìn Vương Bồi. Vương Bồi cũng nhìn anh ta cười gượng, lấy tay đóng cửa thang máy lại.

Nếu anh ta đã mang rác xuống lầu rồi thì cô còn làm điều thừa xuống lầu làm gì nữa. Bên ngoài gió rất lớn.

Cửa thang máy đóng lại, mặt mũi Ngao Du liền suy sụp hẳn, anh rất buồn bực, rõ ràng đã đổi thành một người đàn ông thành thực, chẳng chặc mà Vương Bồi rất thích, sao cô vẫn cứ thờ ơ như thế chứ, thậm chí còn thể hiện rõ dấu hiệu không vui nữa, anh cũng đã cố làm cho da dẻ đen đi rồi, biến thành màu da rám nắng bần thủ, trông khó coi chết lên được vậy. Ngao Du trở lên phòng thì liên lạc với Tuệ Tuệ, một lát sau có tín hiệu, cũng là bộ mặt tức giận của Trọng Hằng, “Làm sao thế, không để cho người ta ngủ ngon hay sao, cứ âm ỹ cái gì thế”

“Tôi tìm Tuệ Tuệ” Ngao Du cũng hét to với anh chàng, “Mặc kệ chuyện của cậu, đi gọi Tuệ Tuệ nhanh lên”

Trọng Hằng nở nụ cười tươi, “Tuệ Tuệ là vợ của tôi, sao cậu lại nói mặc kệ chuyện của tôi vậy nhỉ?” Anh chàng mới nói xong thì đã bị một người đẩy ra, một lát sau Tuệ Tuệ cười tủm tỉm chui ra ngoài hỏi: “Đừng để ý anh ấy làm gì, có chuyện gì thế/”

Ngao Du đem chuyện vừa rồi kể tỉ mỉ cho cô nghe, mặt vừa khổ sở bảo: “Chị nói xem, bây giờ phải làm sao đây? Cô ấy cũng không thèm để ý đến tôi nữa, kể cả chút phản ứng cũng không. A còn nữa, cô ấy còn bảo với bảo vệ là đầu óc của tôi có vấn đề nữa. Tôi....Tôi rất cực phải theo đuổi cô ấy như thế nào mới được đây?”

“Nếu Vương Bồi thực sự cứ thích tránh xa với anh, vậy anh khóc đi. Cứ để một người đàn ông tiến đến tỏ thái độ ân cần với cô ấy để có ấy có thể chấp nhận, vậy cô ấy sao còn chờ đến tận bây giờ chưa chịu lập gia đình? Ày da—” Tuệ Tuệ vỗ vỗ đầu, bộ dạng cực kỳ nóng ruột, “Hong rồi, rốt cục hiện giờ cô ấy có đối tượng nào không?”

“Không có mà!” Ngao Du cương quyết khẳng định, “Tuyệt đối là không có!” Mà nếu có, anh tuyệt đối sẽ chia rẽ cho xem!

“Vậy là tốt rồi, “Tuệ Tuệ nhìn anh cười xấu xa, giống như đã đoán được ý nghĩ của anh vậy, “Dù sao thì anh phải nhớ kỹ hai nguyên tắc, một chính là liệt nữ sợ sói, còn một là —gan lớn, thận trọng, da mặt dày, chỉ cần có thể làm được hai điều này, kiểu gì cũng đuổi kịp con gái nhà người ta thôi. Có đúng vậy không?” Cô nàng nói câu cuối cùng này cũng chính là hỏi Trọng Hằng, nhưng anh chàng cũng không trả lời.

Ngao Du nghe xong như thế, cả người cũng thấy phấn chấn hẳn lên, cả đêm không buồn ngủ, bắt đầu lên kế hoạch tác chiến gì gì đó.

Khoá nghệ thuật ngày nào cũng có tiết, thông thường là 4 tiết, cho tới tám tiết. Nhưng Vương Bồi cũng đã quen rồi, không hề thấy mệt, nhất là năm nay có học trò mới, ngoài ý muốn là rất nghe lời, ngoan ngoãn, vì vậy cô cũng thấy rất dễ chịu và thoải mái.

Nhưng hôm nay sao tự dưng lại thấy không đúng cho lắm, nhóm học trò nữ cứ ngồi không yên, mắt lúc nào cũng hướng ra ngoài cửa sổ nhìn, một lát lại bàn luận to nhỏ gì đó, len lén cười mặt đỏ bừng cả lên.

“Chú ý vào học!” Mới dạy được nửa buổi, Vương Bồi cũng lớn tiếng nhắc nhở kỷ luật, nhưng nhóm trò nữ cũng coi như không nghe thấy gì, chốc chốc lại thò đầu ra cửa sổ nhìn nhìn, còn có trò nữ gan lớn nhìn cô cười hì hì nói đùa, “Cô giáo Vương, cô cũng lại đây nhìn một chút đi, bên ngoài có một thầy dạy thể dục cực kỳ đẹp trai. Ôi, thầy ấy còn nhìn về phía chúng em xem nữa này”

Lúc Vương Bồi dạy học bao giờ cũng ngồi ở bục giảng, có rèm cửa dày che nên vẫn không hiểu được nhóm trò nữ này rốt cục đang làm trò quỷ gì. Lúc này nghe thấy các em nói có thầy dạy thể dục ở bên ngoài, trong đầu Vương Bồi mới hiện lên hình dáng Phượng Hành, trong lòng lại hồi hộp, vừa tò mò vừa nghi hoặc nhìn ra cửa sổ liếc mắt một cái rồi lập tức rút đầu về.

Quả nhiên là anh ta! Anh ta dẫn theo một đám trò nam ở dưới sân tập võ, nhóm trò nữ này tập động tác vang lên thoát nhìn đúng là vẫn thường làm vậy. Phượng Hành thực ra không bám sát đánh võ mà chấp tay sau lưng đi đi lại lại, mắt thì vẫn hướng nhìn lên tầng lầu phòng học. Vương Bồi mới thò đầu ra nhìn

thì anh ta lập tức trông thấy, mở miệng chào hỏi cô: “Xin chào, Vương Bồi Bồi, cô cũng dạy ở trường này à, thật khéo quá!”

Vương Bồi lập tức giận quá, anh ta dựa vào cái gì mà dám gọi cô là Vương Bồi Bồi, còn gọi thân thiết như thế nữa, Vương Bồi Bồi cũng để cho anh ta cứ tùy tiện gọi như thế sao? Người này đúng là không biết xấu hổ sao mà trông thì thành thực như thế. Hơn nữa, cô nhớ rất rõ tối hôm qua cô cũng chưa cho anh ta biết tên mình mà, rốt cục tên gốc này lại nghe được từ đâu thế?

Nếu không phải đang ở tầng hai, hơn nữa đang là giờ dạy học, Vương Bồi sợ rằng mình sẽ trở mặt ngay với anh ta à xem. Hung hăng trừng mắt nhìn anh ta một cái, cô đem rèm kéo che lại.

“Về nhanh lên, nếu lúc nữa không làm xong bài tập, không cho nghỉ!”

Trong phòng học bắt đầu truyền ra tiếng kêu rên.

Kết quả lúc tan học, Vương Bồi oan gia ngõ hẹp lại chạm mặt anh ta, Phượng Hành đang đứng ở cổng trường tán gẫu với một vài trò, vẻ mặt tươi cười, khuôn mặt sáng rõ bừng bừng, làm ấy trò nữ bên cạnh chịu không nổi cứ nhìn chằm chằm vào anh ta không chớp mắt.

Cô đi qua hay là không đi qua đây?

Trường học cũng không phải là không có cửa hậu, cửa này cách nơi đây khoảng chừng 1 km, cô lại phải vòng quanh trường một vòng về nhà, sợ rằng người đã đóng thành băng mất. Hơn nữa, cô dựa vào gì mà phải trốn tránh anh ta chứ?

Nghĩ thế Vương Bồi thấy cũng bình thường đi ngang qua. Quả nhiên chỉ còn cách Phượng Hành có vài bước chân thì anh ta đã cười hì hì cất cao giọng nhìn về phía cô đón tiếp, lại còn vung tay vẫy vẫy, cứ sợ cô nhìn không thấy vậy, “Vương Bồi Bồi, cô về rồi à?”

Sắc mặt Vương Bồi xem chừng không ổn trừng mắt nhìn anh ta, lạnh lùng bảo: “Tôi không gọi là Vương Bồi Bồi, anh nhận sai người rồi”

Bị cô chọc ột câu vậy, Phượng Hành vẫn bộ dạng tươi cười hơn hử bảo: “Là tôi gọi không đúng, vậy trước tiên tôi gọi cô là Vương Bồi thì được rồi. Cô về nhà à? Chúng ta cũng vừa vặn chung một đường, cùng nhau về đi!” Nói xong thì nhìn sang đám học trò nói một câu sau đó hăng hái đi theo, vừa bước vừa nói nhỏ: “May là gặp được cô, nếu không bị mấy trò kéo tới kéo lui chắc không đi được mất. Trời lạnh như thế, tý nữa chắc tôi bị đóng thành kem mất ha”

Sao anh ta lại nói là đông thành kem chứ? Có nhiều cái gì đó như không thể đông lạnh, thịt đông, vịt đông lạnh, kem ly đều được cả, sao anh ta lại bắt buộc cô nói đông thành kem chứ – lúc không để ý đến người nào thì thấy người nọ nói gì cũng sai cả. Hiện giờ Vương Bồi đối với Phượng Hành chính là cảm giác như vậy.

Cô cũng không biết rốt cục là vì sao nữa. Theo lý thuyết, thì người đàn ông cao to này, dáng dấp cường tráng này, lại còn có tướng mạo rất đẹp trai này, với người khác thì khách sáo, còn người bình thường thì không thể có cảm giác chán ghét được. Nhưng Vương Bồi lại cứ cảm thấy anh ta không đúng, chỉ cần anh ta tới gần là cô lại cảm thấy hồi hộp, thổ hửn hửn, vô duyên vô cớ thấy trong đầu không thoải mái tý nào.

Theo thuyết Thiên dịch của giới động vật mà nói, có lẽ cô và Phượng Hành chính là đối địch, mệnh nhất định không hợp nhau.

49. Chương 49

Vài ngày sau, Vương Bồi ở bất kỳ đâu cũng chạm mặt Phượng Hành, có lúc thì ở thang máy, có lúc lại ở dưới lầu dạy học, thậm chí ở quầy bán thịt của siêu thị nữa. Chuyện cứ như vậy xảy ra liên tiếp đến vài ngày, Vương Bồi bắt đầu xem xét thấy có một số chỗ không thích hợp lắm. Cô không phải là một thiếu nữ không biết gì, nhìn ánh mắt đàn ông là có thể đoán ra mấy phần, cô chỉ không rõ tại sao trong trường có nhiều nữ sinh trẻ trung, xinh đẹp, mà Phượng Hành này rốt cục là đang nghĩ gì cứ phải tiếp cận cô chứ?

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, Vương Bồi cả cảm giác của chính mình cũng thấy đa nghi. Nếu là trước kia thì cho dù cô có chút nghi vấn với Phượng Hành cũng không đến mức nghi người ta tệ đến thế. Nhưng hiện giờ, đối với anh ta, Vương Bồi cũng không có cách nào khác có tình cảm với anh ta cả. Muốn nói như thế nào đây – người đàn ông này toàn thân lộ ra một cái gì đó cảm thấy không hợp lắm.

Nhưng anh ta đã hoà nhập rất nhanh vào Trường Đại học J thị, lấy những lời trước đây Vương Bồi từng nói, mặc kệ là nam hay nữ, chỉ cần bộ mặt đẹp trai là chiếm ưu thế trước rồi. Tuy Phượng Hành so với Ngao Du vô cùng đẹp trai còn kém chút nhưng dáng người cao ngất, cường tráng, đường nét sắc trầm, góc cạnh, thoát nhìn có phần thành thực, đầy nam tính, điều này khiến cho anh ta đứng giữa các vị giáo sư trẻ tuổi càng nổi bật nhất – nữ tính thành thực hình như cũng có chút đối lập rất hứng thú với loại đàn ông khác vị như thế này.

Chiều thứ sáu, lúc Vương Bồi đến nhà Chu Bách Đình thăm tiểu công chúa, cả cô nàng cũng nắm được tin tức, tò mò hỏi: “Nghe nói trong trường học chúng ta mới đến một soái ca ha, cao lớn trông giống y Ngô Ngạn Tổ hả? Cậu đã gặp chưa?”

Vương Bồi bỗng chốc bắt đầu trợn tròn mắt, không còn hơi sức mà gào nữa: “Dạy thể dục, vừa nhìn đã biết là loại không có văn hoá rồi, nói chuyện đặc biệt là...” cô cố gắng tìm từ để biểu đạt đúng ý nghĩ của mình ra. Nhưng gần đây hay cãi nhau với người ta nên lượng từ ngữ trong đầu không đủ, bỗng bị nghẹn, nửa ngày cũng nghĩ không ra.

“Ấy da, cậu còn cùng người ta nói nhiều chuyện. Thế nào, rất đẹp trai có đúng không. Cậu để ý đến chuyện người ta không văn hoá làm gì, cậu có thân với anh ta đâu...” Chu Bách Đình ôm em bé, tuôn ra âm âm như bắn pháo vậy. Nói đến đây cô nàng bỗng dừng hẳn cảm phát hiện ra sắc mặt của Vương Bồi thay đổi, bỗng chốc la hoảng lên: “Không thể nào, soái ca này.....với cậu!”

Vương Bồi sụm mặt, vẻ thống khổ oán hận bảo: “Xin cậu đừng có nói chuyện này nữa, mình đang bực mình đây nè. Tên này không biết ăn nhằm cái gì, cả ngày cứ đi theo mình suốt. Ngày nào đó mà chọc ỉnh bực lên ý à, thế nào mình cũng cho anh ta đẹp mặt”

“Đừng nha...” Chu Bách Đình sốt ruột kêu lên, làm cho cô công chúa bé nhỏ đang yên đang lành sợ tới mức run rẩy, rối loạn hoang mang cứ gào khóc dầm dề, vất vả lắm mới dỗ được bé ngoan ngoãn, cô nàng còn tiếp tục đề tài vừa rồi: “Người ta đã có thể vào trường chúng ta làm giảng viên, ít nhất đó cũng là một tiêu chí lớn rồi, sao lại nói là người ta không có văn hoá chứ. Người ta nhìn đẹp trai thế không dễ chút nào, tài mạo song toàn cũng không dễ chút nào, cậu đừng có mà trèo cao nữa.”

Với Phượng Hành như thế, chắc là thạc sĩ rồi? Muốn thực tế, Vương Bồi lại cảm thấy, thể chế của giáo dục quốc phòng cũng không thực tế chút nào.

“Anh ta ở đây có vấn đề chút” Vương Bồi lấy tay chỉ chỉ vào đầu, nhún nhún vai, bảo: “Thực đó, không lừa cậu đâu” Bộ dạng thì trông vậy, nhìn có vẻ thành thực, chừng chặc, nhưng trong đầu thì chỉ toàn cỏ rác thôi, nói gì cũng cực kỳ ngây thơ, so với —— Ngao Du không khác nhau lắm.

Lại nghĩ tới Ngao Du, tâm tình Vương Bồi bỗng nhiên trở nên ảm đạm hẳn.

Thời gian trôi qua đã lâu rồi, càng nghĩ càng sâu thêm, Vương Bồi lại cảm thấy cô không biết gì về Ngao Du cả. Có lúc cô cũng định nổi điên lên đi tìm Ngao Du, thu dọn mọi thứ xong xuôi, bản thân cô lại không biết đi đâu mà tìm nữa. Cô không biết nhà anh ở đâu, học nơi nào, có bao nhiêu anh chị em...thậm chí còn không biết cả ngày sinh nhật của Ngao Du nữa.

Yêu như thế đúng là không thực chút nào, có đôi lúc Vương Bồi nghĩ lại cứ hoài nghi không biết trên thế giới này có phải không có người tên là Ngao Du này hay không nữa. Có thể là đến một nơi khác rồi, anh sẽ đổi tên khác, lấy thân phận khác xuất hiện.

“Bồi Bồi à _____ cậu không sao chứ?”

Mãi một lúc lâu, Vương Bồi bị trầm tư mới được đánh thức, mờ mịt ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mắt thân thiết của Chu Bách Đình, trên mặt cô nàng hiện lên vẻ áy náy, “Bồi Bồi à, thực xin lỗi”

“Cái gì cơ?” Vương Bồi sững sốt, không hiểu ý cô nàng.

“Lúc trước, nếu không phải do mình giết dây bảo cậu nhận lời với Ngao Du, cũng sẽ không....Đều là lỗi của mình nhìn lầm người.” Chu Bách Đình nhin không được thở dài một hơi, cô nàng cho đến bây giờ vẫn cảm thấy áy náy không yên. Mọi người ai cũng bảo cô là có ánh mắt cực độc, xem người rất chuẩn, không nghĩ đến, cuối cùng nhìn đến Ngao Du mới ngã ngửa. Nhìn một người trông đơn thuần như một đứa trẻ vậy, làm sao lại làm ra chuyện không có trách nhiệm đến thế cơ chứ.

Vương Bồi cúi đầu, cười khổ bảo: “Không trách cậu, mình....” Là do cô yêu lầm người thôi.

Hiện giờ cô đã dần dần học được về thân nhiên đối diện với loại tình cảm kiểu vậy, tuy đôi lúc không tránh khỏi có chút khó chịu, nhưng tổng quan thì không phải con người ta trải qua chuyện như thế mới trưởng thành lên hay sao. Vì thế hiện giờ đối với Phượng Hành điên cuồng oanh tạc, cô mới có thể thân nhiên _____ cũng không phải, mới có thể thấy phản cảm như thế.

Chủ nhật Chu Tích Quân đến chơi, Vương Bồi mời anh ở lại ăn cơm, định là đi ăn cơm ở khách sạn, vừa mới lái xe đi, lại nghe thấy đài khọt khẹt nói trăm dặm phía trước kẹt xe. Chu Tích Quân cười bảo: “Hay là, cô cứ tiện làm cho tôi hai món ăn là được rồi, tôi cũng không phải người kén ăn đâu”

Vương Bồi nghĩ thế thì nở nụ cười: “Anh cứ nói thế chứ, trong nhà tôi thực sự là có đồ ăn đó” Tối hôm qua lúc cô đi siêu thị mua rất nhiều đồ ăn, nào rau dưa, hoa quả các loại cùng thịt đều để đầy tủ lạnh, nghe chừng là cô phải ăn mất một tuần ấy chứ. Nếu Chu Tích Quân đã nói như vậy, cô cũng thấy lười đi đến trung tâm ăn muộn.

vì thế lại quay trở về, lúc tới hành lang cửa còn sáng, cửa phòng đối diện mở, Phượng Hành cười tủm tỉm đứng ở cửa nhìn cô, “Vương Bồi, cô đã về rồi à_____” lúc nói chuyện mắt nhìn thấy Chu Tích Quân thì mặt đang cười bỗng chuyển sang lạnh lùng, ánh mắt bỗng trở nên khác thường, giọng đều lạnh lùng hẳn lên: “Sao anh cũng lại tới đây?”

Chu Tích Quân sững sốt, hơi hơi kinh ngạc hỏi: “Vị này....Tiên Sinh, chúng ta biết nhau sao?”

“Đừng để ý tới anh ta” Vương Bồi vốn không muốn trả lời Phượng Hành, nhỏ giọng nói nhanh với Chu Tích Quân: “Người này đầu óc có chút vấn đề, chúng ta đừng để ý tới anh ta, vào nhà nhanh đi”

Chu Tích Quân nghi hoặc quay đầu nhìn lại anh một cái, nhú mày không nói gì nữa, theo sát Vương Bồi vào trong phòng. Đóng cửa phòng lại, đem Phượng Hành nhốt một mình đứng ngoài hành lang.

“Người này....biết tôi” Chu Tích Quân xoa xoa cằm, trông vô cùng khó hiểu: “Sao tôi lại thấy có chút quen quen, hình như là đã gặp ở đâu đó rồi. Cũng thật kỳ lạ ha_____” Trí nhớ anh cũng khá tốt, trên cơ bản là đã gặp qua người nào thì đều nhớ rất rõ. Nhưng Phượng Hành người này, nếu thực là đã gặp mặt rồi, không có lý gì mà anh lại không có ấn tượng, sao lại có thể thế chứ...

Vương Bồi bảo: “Anh ta là thầy dạy thể dục mới đến trường tôi đó, thân kinh có vấn đề, anh đừng để ý đến anh ta làm gì”

Chu Tích Quân không nói lời nào, vẫn có chút dăm chiêu nhìn ra phía cửa xem.

Một lát sau, bỗng dưng anh chợt nhớ tới cái gì đó, hai ba bước chân đi tới cửa,

lấy tay đẩy cánh cửa ra – là người nào đó đang dán chặt vào cánh cửa nghe lén bị đẩy một cái lao đảo suýt ngã xuống nền, nhưng anh ta rất nhanh lại khôi phục bình thường, đưa tay ra lấy hoa quả trên bàn, cười hi hi nhìn Vương Bồi giả ngu: “Tôi bổ dưa hấu nhé, hai người có muốn ăn không?”

Vương Bồi bỗng tức giận đến mức không thể yên được nữa, định mở miệng đuổi người thì Chu Tích Quân bỗng cầm lấy hoa quả trên tay anh ta rồi trả lời khách khí: “Cảm ơn nha. Quay lại đi tôi đưa anh trở về” Sau đó vừa cười vừa đóng cánh cửa lại.

“Chu Tích Quân, anh sao thế? Tôi_____”

“”Hm_____” Chu Tích Quân đặt ngón trỏ trên miệng bảo chó có lên tiếng rồi đến gần Vương Bồi thì thầm: “Cô không thấy người này nhìn rất quen mắt sao?”

Vương Bồi lắc đầu. Đại khái cô cũng có thể đoán ra ý của Chu Tích Quân, nhưng cô vẫn không chịu thừa nhận. Kỳ thật thì mấy ngày nay, cô có cảm giác nhìn trên người Phượng Hành có nhiều chỗ rất giống Ngao

Du, nhưng, càng như thế, cô lại càng thấy phản cảm. Hiện giờ trong đầu cô rối loạn ghê gớm, trừ chuyện quát tháo người ra thì không còn tìm ra cách gì để ứng phó nữa.

“Lần đầu tiên lúc tôi đi Dao Lý kia___” Chu Tích Quân cười tươi, “Cô còn nhớ rõ không, lúc ấy ánh mắt của Ngao Du tên đó đó, cùng với vị vừa rồi nhìn giống lắm. Trên mặt mang theo nét cười, trong mắt lại có dao, hận không thể đem tôi nuốt chửng đó”

Lúc ấy còn giống y như vừa rồi muốn nuốt chửng vậy, nuốt cái gì đó, nhưng cho tới tận bây giờ, chỉ có miệng thì nói vậy thôi, trừ việc đối phó với vài tên nhóc lưu manh ra thì cũng chưa bao giờ thấy anh ta đối với ai xuống tay quá nặng cả.

“Anh bảo, người này, thì có quan hệ gì với Ngao Du chứ?”

Chu Tích Quân nghĩ mãi cũng vẫn lắc đầu khó hiểu, “Hơn nữa, hình như tôi đã từng gặp anh ta ở đâu đó rồi vậy”

Anh ta và Ngao Du bộ dạng không giống nhau, nhưng lại cùng dạng ngây thơ đến buồn cười. Chẳng qua, khuôn mặt Ngao Du lúc cười lộ lên thì rất giống trẻ con vậy, trông ngây thơ tự nhiên chút, ngốc nghếch chút, lại còn có cảm giác hợp lại có sức quyến rũ tột bậc. Còn Phượng Hành này, rõ ràng vóc dáng là một người trưởng thành, dũng mãnh, thế mà còn cố tình làm ra vẻ ngây thơ đơn thuần đến thế, thấy kiểu gì cũng cảm giác trong đầu phát hoảng – giống kiểu một anh đàn ông cao lớn thô kệch mà lại đi thâm thuà trông không sao tự nhiên cho được.

“À da, tôi nhớ ra rồi!” Chu Tích Quân vỗ mạnh lên đầu, bỗng dừng tỉnh táo hẳn: “Lần trước đi Tương Tây, không phải cô cũng có bản thảo vẽ đây thôi?”

“Vâng, đúng rồi” Đúng là cô đã vẽ không ít, có bản thì vẽ người, có bản thì vẽ tranh, có cái chỉ là phác hoạ. Năm ngoài lúc triển lãm tranh, Chu Tích Quân còn chọn tranh từ một đồng bản vẽ của cô nữa mà.

“Đâu rồi, đi tìm lấy ra xem nào!” Chu Tích Quân bộ dạng thoát nhìn như bị kích động vậy, hình như chợt nghĩ ra gì đó.

“Anh để yên cho tôi đi tìm xem xem” Hai năm nay tác phẩm của cô nhiều lắm, bản thảo năm ngoái không biết còn dấu ở chỗ nào nữa.

Lục tìm nửa ngày, cuối cùng Vương Bồi cũng lôi từ giá sách ra một tập dày cộp, còn có ba bức hoạ, đưa toàn bộ cho Chu Tích Quân, “Đây chính anh tìm đi, tôi còn đi nấu cơm nữa”

Cô chuẩn bị thực phẩm đầy đủ, bật lửa, chuẩn bị nhặt rau thì bỗng nghe tiếng Chu Tích Quân reo lên từ ngoài vào: “Vương Bồi, cô mau tới đây, nhanh lên nào!”

Chưa bao giờ Chu Tích Quân lại như thế, anh luôn là một người rất điềm tĩnh, khiêm tốn, , nói chuyện lúc nào cũng nhã nhặn ôn hoà, thế nào mà bị kích động thế chứ.

Vương Bồi vẫn còn đang ở bếp chưa kịp ra thì Chu Tích Quân đã cầm bản thảo vọt vào, chỉ vào người trong bức hoạ bảo cô: “Cô xem này, đúng là anh ta!”

Chỉ liếc mắt một cái, Vương Bồi bỗng ngơ ngẩn cả người.

50. Chương 50

Vương Bồi còn nhớ rất rõ, bức hoạ trước mặt này là do chính tay Ngao Du đã vẽ, thậm chí cô còn nhớ rất rõ tình hình vẽ tranh lúc ấy. Lúc đó Ngao Du cứ làm ầm ĩ lên bảo là mình đã gặp phượng hoàng rồi, Vương Bồi cứ mơ màng không tin mới bảo anh vẽ một bức cho xem, kết quả là Ngao Du vẽ ra chân dung một người đàn ông, tức đến nổi cô và Ngao Du đã cãi nhau ầm ĩ một trận.

Giờ lấy bức vẽ ra, Vương Bồi mới hiểu rõ. Ở góc độ nghệ thuật Ngao Du có khả năng trời sinh, vẽ chân dung này dù không cho là giống như đúc nhưng chỉ cần liếc nhìn qua một cái có thể nhận ra anh ta – với hình dáng này, trông sống động như thế này đích thực là Phượng Hành.

“Đúng anh ta sao?” Chu Tích Quân khẽ nhíu mày, bỗng lắc đầu: “Vóc dáng rất giống, nhưng mà... Lại có chút không thích hợp cho lắm,” Anh quay đầu sang hỏi cô, “Cô cảm thấy thế nào?”

Vương Bồi không nói lời nào, giật phắt bức họa, nổi giận dưng dưng đi ra mở cửa, trực tiếp tìm Phượng Hành đối chất vậy. Cửa lớn vừa mở, Phượng Hành mở miệng to cười cười lấy lòng, rồi đột nhiên thoảng nhìn thấy bức họa trong tay Vương Bồi, sắc mặt bỗng chốc thay đổi, tự dưng hét to một tiếng, hoảng hốt quay đầu bỏ chạy vào trong phòng mình. Vương Bồi bám sát theo sau, ra sức phá cửa, anh ta lại giữ chặt trong phòng, tuyệt đối không mở cửa ra.

“Anh kia...Ra ngoài cho tôi!” Vương Bồi đứng ở cửa mắng to, “Đồ vô liêm sỉ kia, có ra đây không thì bảo!”

Trong phòng im lặng, vẻ mặt Ngao Du vừa như cầu xin vừa không dám động dấy. Lần đầu tiên trong đời anh mới cảm thấy mình thật là ngốc, cứ không nghĩ chu đáo ứng phó bước tiếp, anh không muốn ra mở cửa để bị Vương Bồi chửi bới gì đâu. Đặc biệt hiện giờ anh thực sự quá mệt quá hối hận rồi, sao anh lại dễ quên chuyện trước đây còn để lại chứng cứ chính xác như thế chứ? Nếu sớm biết như thế, anh sẽ không mượn hình dáng của Phượng Hành, vóc dáng thì không đẹp trai, lại vừa không thành thực, da lại còn đen nữa ____ anh đã quên hoàn toàn chuyện mình phải đổi lại màu da đen rồi.

Vương Bồi đứng ngoài cửa rít gào một hồi, mãi không thấy có người ra mở cửa, nhưng đôi vợ chồng nhỏ ở bên cạnh quanh năm suốt tháng không thấy ở nhà lại ra mở cửa, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, nghi hoặc hỏi cô: “Cô giáo Vương, có chuyện gì vậy?”

Vương Bồi cũng không muốn làm ầm ĩ lên mất mặt với họ, vì vậy chỉ còn cách cầm bức tranh trở về phòng. Chu Tích Quân vẫn ngồi trên ghế ngẩn người, nhíu nhíu mày, trông vô cùng khó hiểu. Thấy Vương Bồi trở về, Chu Tích Quân cười ầm lên, có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, hỏi: “Anh ấy đã đóng cửa sao?”

“Hừ____” Vương Bồi giận đến độ không nói được lời nào cho đúng. Trong lòng còn có một chút chua xót, Ngao Du và Phượng Hành, hai người họ rốt cục định muốn gì đây? Họ sao lại coi cô như con khỉ thích đùa giỡn vậy chứ? Sao anh ta dám đùa giỡn tình cảm của người khác thế chứ?

“Tuần này ở phòng triển lãm có một buổi triển lãm tranh, chủ đề là “phái trừu tượng”, nếu cô có hứng thú thì đến xem được không?” Chu Tích Quân thấy sắc mặt của cô không ổn, vì thế nhanh chóng đổi đề tài, cười mời. Vài năm nay, phong cách tạo hình mỹ thuật của giới thượng lưu đã quay lại, phái trừu tượng vẫn được duy trì, bản thân Vương Bồi cũng chuyển sang con mắt của phái trừu tượng rồi.

Vương Bồi giật mình, vừa ra ngoài vừa đi ngẫm, hình như cũng không phải là lựa chọn sai lầm gì. Trong khoảng thời gian gần đây, hình như cô bị áp lực quá vậy. Hơn nữa ____ cứ nghĩ tới phòng đối diện còn có Phượng Hành, một tên vô liêm sỉ như thế, lòng Vương Bồi càng cảm thấy nhàm chán thực sự.

“Được!”

Vì thế mới quyết định lên đường đi Thượng Hải. Vào ban đêm Vương Bồi đổi giờ dạy với một vị giáo sư, tuần nữa thì mới phải đi dạy, sáng hôm sau, cô liền đáp máy bay tới Thượng Hải.

Công ty của Chu Tích Quân bây giờ phát triển rất nhanh trong vòng hai năm, không chỉ hàng năm tổ chức triển lãm nghệ thuật, mà còn ngẫu nhiên có hứng tổ chức bán đấu giá, gần đây lại hợp tác với một khách sạn năm sao ở Thượng Hải, làm vài việc gây ảnh hưởng rất lớn, rất có thể lực, làm giới nghệ thuật phát triển đến đỉnh cao. Lần này triển lãm tranh, tất nhiên là tập trung rất nhiều nhân tài, vô cùng náo nhiệt.

Chủ đề lần này là phái trừu tượng rất phù hợp với gu thẩm mỹ của Vương Bồi, cô đi là đi con đường chính thống, sinh ra trong bầu không khí nghệ thuật nồng hậu ở J thị, lúc còn chưa biết chữ thì đã vẽ rồi, lại xuất thân từ gia đình họa sỹ, tốt nghiệp trường Đại học mỹ thuật hàng đầu, sau khi tốt nghiệp lại được một trường đại học nhận về dạy, một người như thế là đã có rất nhiều thâm niên vẽ tranh.

Mới là ngày đầu tiên của buổi triển lãm tranh, nhưng người đến xem lại rất đông, trừ các vị quan khách và khán giả ra, còn có rất nhiều bạn bè đến cổ vũ, Chu Tích Quân cứ tha hồ trở tài, trên mặt cười nhiều đến nỗi cứng hết cả, cũng không có thời gian để ý tới Vương Bồi. Vương Bồi cũng hiểu chút, cứ một mình đi dạo lòng vòng trong buổi triển lãm để ngắm tranh.

Tất cả tác phẩm của buổi triển lãm đều tập trung vào ba vị nghệ thuật trẻ tuổi, các bức tranh tuyên truyền chủ yếu đều là của ba vị này cả, khách thăm quan đều tập trung vào ba vị triển lãm tranh chính, còn phòng

bé hơn thì lại ít người xem. Nhưng Vương Bồi lại biết rõ “quy tắc” của giới nghệ thuật, không nổi danh cũng không phải là do vẽ xấu, mà loại này là lấy chủ đề “phái trừu tượng” để tổ chức triển lãm, nên xuất thân của họa sĩ và phái thường cũng cực kỳ quan trọng hơn.

Vì vậy cô cũng chưa vào góp vui với số đông mà ngược lại cứ hứng thú ở phòng nhỏ ngắm từ từ, quả nhiên phát hiện ra có nhiều tác phẩm có sức thu hút ghê gớm.

Sảnh nhỏ rất ít người, ngẫu nhiên chỉ có vài khách tiến vào xem qua xem lại vài lần rồi đi. Vương Bồi thì ngược lại lại được yên tĩnh, thanh thần ổn định tinh thần để thưởng thức. Lúc chăm chú nhìn, lại có người bước vào, chắc là một đôi tình nhân, tay trong tay trông rất thân mật, lúc Vương Bồi liếc qua nhìn họ một chút nhưng do họ quay lưng về phía cô nên vẫn chưa nhìn thấy mặt của hai người.

Đến lúc Vương Bồi xem xong hết các bức tranh trên tường, rồi vòng lại bên này, thì vừa đúng lúc nhìn thấy rõ mặt của đôi tình nhân kia, Vương Bồi bỗng chốc nổi giận dưng dưng. Cô gái trông rất nhỏ nhắn, tóc cắt ngắn ngang tai, mắt to lông mi dài, toàn thân toát lên một vẻ tươi mát nhanh nhẹn.

Còn về người đàn ông kia – dĩ nhiên là Phương Hành rồi! Anh ta còn dám ngang nhiên mặc một bộ lê màu tím, áo trong màu trắng, đeo caravat, nhìn trông rất được. Trong lúc giây dựa, mặt anh ta còn trắng hơn nhiều, trên mặt sạch sẽ lộ ra một luồng khí chất nhẹ nhàng, khoan khoái, nhìn trông vô cùng giống một tri thức đầy hứa hẹn.

Anh ta cứ nghĩ là bôi phấn cho trắng vào thì cô không nhận ra anh ta chắc?

Nếu không đứng ở nơi công cộng như thế, Vương Bồi sợ rằng kiềm chế không nổi xông tới thưởng cho anh ta một bạt tai rồi. Tên đàn ông này, động tác đúng là cực kỳ nhanh, nhanh tới mức mà đã đem con gái nhà người ta thông đồng, mặt trắng đúng là làm việc thuận lợi quá ha.

Vương Bồi cứ nghĩ mà sôi lên, đến cả chút tâm tình xem triển lãm cũng không còn, trong đầu cứ nghĩ xem có cách nào sửa cho anh chàng playboy này một trận mới được. Để không đánh rần động rừng, Vương Bồi cứ lặng lẽ lên ra ngoài, chờ ở trước sảnh đợi Phương Hành đi ra. Khoảng nửa tiếng sau Phương Hành mới kéo tay cô gái kia đi ra, trên mặt cười tươi, trông vô cùng hưng phấn, làm cho không ít các cô gái trong phòng lớn cứ nhìn vào anh ta chăm chăm.

Cứ nghĩ là anh ta sẽ đi ra, ai ngờ Phương Hành lại kéo cô gái kia đi sang phòng khác...Cứ như thế, Vương Bồi ước chừng là chờ con mồi này tới gần 2 tiếng đồng hồ, lúc đó mới thấy hai người họ mới từ từ đi từ trong phòng triển lãm tranh đi ra. Vương Bồi chạy nhanh bám sát theo.

Trước cửa phòng triển lãm tranh có một vài chiếc xe đang đỗ, đã chuẩn bị sẵn sắp đi, còn lại thì số xe khác đều đậu ở bãi đỗ xe. Phương Hành cũng đang đi tới bãi đỗ xe lấy xe, dọc đường đi còn nói nói cười cười với cô gái kia, lát lát lại còn liếc mắt đưa tình nhìn, miệng nói đầy câu tình tứ.

Vương Bồi vừa đi theo bên cạnh vừa mắng thầm, cho tới khi xung quanh cô chỉ còn lại vài người thì cô mới nhanh chân chạy nhanh đuổi theo. Do lấy cớ đi tham gia triển lãm tranh nên hôm nay cô mặc hơi nghiêm túc, chân còn đi giày cao gót, lúc đi cứ khập khà khập khiễng rất khó đi. Kết quả mới đuổi theo được vài bước thì bỗng người đằng trước nghe thấy có âm thanh không thích hợp lắm mới nhanh chóng xoay người lại.

Nhìn thấy là Vương Bồi, trên mặt Phương Hành hiện lên vẻ vừa sợ vừa nghi hoặc, định mở mồm nói chuyện thì đã bị Vương Bồi quăng một bạt tai vào mặt.

“Ba___” một tiếng vang lên, Phương Hành choáng váng cả người. Cô gái đứng bên cạnh cũng choáng lấy tay che miệng lại, hai mắt mở to trừng trừng, nhìn trông vừa mở mồm vừa vô tội.

“Anh được lắm, Phương Hành! Tốc độ đúng là nhanh ha, hôm qua còn ngã trước cửa nhà tôi, hôm nay thì đã bỏ chạy bám theo con gái nhà người ta rồi. Con gái người ta còn nhỏ tuổi lắm, xin anh hãy thương xót cho người ta mà buông tha cho người ta đi có được không. Người như anh vậy, định chơi đùa sao không tìm người khác đi, lại còn muốn chọc gáy nhà lành. Lúc thì đóng vai bạch mã hoàng tử, lúc thì lại đóng vai tên mặt trắng, ông nội nhà anh định làm diễn viên điện ảnh sao. Nếu không sao anh không tham gia giải Oscar điện ảnh đi, như Will Smith thấy anh cũng phải bái phục anh làm thần tượng ha...”

Vương Bồi trong đời mà đã tức thì nói tốc độ cực nhanh, về cơ bản là làm cho người khác không thể chen miệng vào nổi. Phượng Hành định nói gì đó còn chưa kịp mở miệng thì đã bị cô trừng mắt nhìn, buồn bực đến mức cứ lấy tay cào cào tóc. Còn cô gái kia lúc thì nhìn Vương Bồi, lúc lại nhìn sang Phượng Hành một cái, nét hoài nghi trong mắt ngày càng hiện rõ, Phượng Hành cũng sắp phát khóc lên rồi!

Vương Bồi mắng một trận mà vẫn chưa hết giận, lại càng không yên tâm để cô gái kia tiếp tục ở bên Phượng Hành, vì thế đưa tay ra nắm lấy tay cô gái kia kéo lại bảo: “Loại đàn ông này đừng có tin, nếu được thì nhanh mà trốn thật xa đi. Em đừng có cùng ở cạnh tên này làm gì, tôi đưa em trở về nào” Nói xong thì kéo tay cô bé đi mất cũng không quay đầu lại.

Phượng Hành vẫn đứng tại chỗ giận đến mức mắt trợn trừng trừng, định đuổi theo để giải thích gì đó những nghĩ nghĩ sao cũng không đi theo, chỉ nghiêng rằng nghiêng lợi ra sức chửi người: “Ngao Du, Ngao Du, anh chết chắc rồi!”

Vương Bồi kéo cô bé kia ra ngoài bãi đỗ xe, cũng không vội đưa cô bé về nhà. Cô sợ cô bé này lại bị Phượng Hành mê hoặc, quyết định tận tình khuyên bảo một hồi, vì thế mới tìm một quán cà phê gần đó ngồi xuống.

“Tôi nói với em nhé, đừng có nhìn bề ngoài người khác đi, thực ra là hỏng rồi, chỉ là một tên rỗng tuếch thôi! Lúc theo đuổi thì lời ngon tiếng ngọt, với bao nhiêu thủ đoạn, lúc quay đi anh ta cũng sẽ đối với cô gái khác cũng vậy thôi. Tối qua anh ta còn áp sát vào cửa nhà tôi để nghe ngóng đấy, em nói xem_____”

“Không thể thế được?” Cô gái kia nghi hoặc nhìn Vương Bồi, khó hiểu bảo: “Tối qua hai chúng em đều cùng ăn cơm tối với nhau, tới chín giờ anh ấy mới về mà” Nói xong lại đứng lên nghiêng rằng nghiêng lợi: “Anh ta đúng là có tinh thần tốt ghê ha, lại dám đi chợ chết nữa”

Nhưng mà không ...không đúng nha! Vương Bồi cũng thấy khó hiểu, “Tối qua lúc anh ta áp tai nghe ở cửa mới có sáu bảy giờ thôi mà. Hơn nữa nhà của tôi là ở J thị, cho dù anh ta có biết bay cũng không có kịp ha”

Hai cô gái cứ nhìn nhau cả nửa ngày cũng không nói được câu nào.

“VẬY....Chị có nhận lầm người không đấy?” cô bé kia do dự một hồi rồi cẩn thận hỏi lại.

“Giống nhau như đúc!” Vương Bồi khẳng định như đinh đóng cột vậy. Nhưng mà, cũng không thể nói là giống nhau như đúc được, ví dụ như, vị ở thượng Hải này thì da trắng nõn chút, “À này, không phải anh ta cũng tên là Phượng Hành hay sao?” Cho dù là song sinh đi chăng nữa, tên cũng không tới mức giống y như thế chứ.

Đúng là gặp quỷ rồi!

Vương Bồi nghĩ mãi, lấy điện thoại ra gọi cho quản lý khu nhà, bảo là tìm Phượng Hành có việc gấp, bảo anh ta tới gõ cửa nhà Phượng Hành xem anh ta có ở nhà không. Một lát sau vị quản lý khu nhà đã quay lại, “Cô giáo Vương à, vị soái ca kia vẫn ở nhà đó. Sao cô không gọi di động cho anh ấy...”

Vương Bồi cất điện thoại đi mặt đỏ bừng, đặc biệt ngượng ngùng nói xin lỗi với cô bé kia. Nhưng cô gái kia cũng rất rộng lượng, cười hì hì bảo: “Đừng vậy, thực ra em cũng định cho anh ấy một trận rồi. Bên cạnh còn theo một đồng con gái nhà người ta, chị nói xem, làm thế nào mà vẫn cứ đối xử với người ta ôn nhu như thế chứ, cũng chẳng hiểu được là có chuyện gì nữa. Cho xứng đáng!”

“Cũng không phải thế...” Vương Bồi lập tức thấy thân thiết với cô bé, nhin không được lại chuyện trò thêm: “Đúng rồi, tôi tên là Vương Bồi, còn không biết em tên gọi như thế nào...”

Cô gái tên là Lỗ Phỉ, là một cảnh sát, khó trách trông khí chất bức người như thế, nói chuyện thì sang sảng, hai người thật tâm đầu ý hợp, nói hết chuyện này sang chuyện khác, dĩ nhiên là phải có rượu uống cùng tri kỷ mới có cảm giác, sau đó – hai người chia nhau mỗi người một chai rượu vang, uống say.

Vương Bồi ở lại Thượng Hải hai ngày rồi trở về, cô bỗng nghĩ tới Phượng Hành, trong đầu lại càng ngày càng thấy quý dị cùng khó hiểu. Ngẫm lại kỹ thấy Phượng hành này thật ra cực giống bức hoạ Ngao Du vẽ kia đến mức dọa người, tuấn lãng nhã nhặn, bộ dạng rất thành thực. Còn vị ở J thị kia – trừ bộ mặt và dáng người ra, ánh mắt kia, cách nói ấy, còn có kiểu ngốc nghếch không khác lắm, quả thực giống Ngao Du như đúc vậy...

Vương Bồi cảm giác như mình bị ngập vào ma chướng, trong đầu cô cứ có những ý nghĩ mơ mơ hồ hồ đến mức khó tin, đó quả là chuyện – không thể tưởng tượng nổi! Nhất định là gần đây cô được ngủ quá ít đi, cho nên mới sinh ra ảo giác, lúc về bằng máy bay, Vương Bồi cứ tự nói với mình như vậy.

Sau khi về đến nhà, Vương Bồi vẫn cân nhắc xem đi tìm Phượng Hành như thế nào để hỏi cho rõ ràng. Thế mà lúc cô gõ cửa, Phượng Hành vẫn thờ ơ. Chắc chắn là anh ta gần mắt mèo rồi, nhìn thấy người biết rõ là cô nên mới không chịu mở cửa. Anh ta cứ nghĩ làm như thế có thể giải quyết được mọi chuyện – đúng là quá ngây thơ rồi.

Do lúc trước đã xin phép nên giờ dạy còn khá nhiều, Vương Bồi vội vàng đi dạy học, một hai ngày này, thực sự cũng không cố đi tìm Phượng Hành cho thêm phiền toái. Kết quả tới ngày thứ ba lúc cô trở về, Lỗ Phỉ lại gọi điện thoại tới.

“Chuyện kia...Phượng Hành đã đem mọi chuyện nói hết với em rồi, anh ấy không cho em nói với chị, vẫn bảo là Ngao Du sẽ tự mình nói với chị thì tốt hơn. Nhưng mà...” giọng Lỗ Phỉ nghe có vẻ do dự, dừng vài giây lại tiếp tục nhỏ nhẹ nói: “Nhưng mà em cảm thấy, chuyện này vẫn không thể gạt chị được...”

Thực ra từ ngữ Lỗ Phỉ rất rõ ràng, nói nhấn mạnh từng từ một, lúc nói lại cực kỳ logic, nhưng Vương Bồi vẫn về rất lâu mới chế cười cô nàng mấy câu – thậm chí khi cúp điện thoại xong, trong đầu cô cứ trống rỗng như không có chuyện gì ảnh hưởng tới vậy.

Chính mình cứ ảo tưởng, lại có người nói sự thật ỉn biết thì lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Dù sao đối với Vương Bồi chỉ là một giấc mộng, tuy không phải cô cứ kiên quyết theo thuyết vô thần, nhưng mà nếu có một ngày có một chuyện siêu tự nhiên cứ phát sinh trước mắt mình, thì cũng không phải cứ cho là chuyện tự nhiên mà chấp nhận nổi.

Ngao Du anh ấy....Sao lại là một con rồng chứ?

Nhưng mà, thay đổi thân phận và khuôn mặt khác xuất hiện trước mặt cô, thật đúng là chỉ có Ngao Du gốc ghêch này mới làm ra được đi – lại còn cố tình không đổi cả cách nói chuyện, cái loại mà đổi thang không đổi thuốc kia, cô suy nghĩ kỹ cảm thấy có chút thật là...

Cả đêm Vương Bồi làm thế nào cũng không ngủ được, trong đầu chuyện đó cứ lượn đi lượn về suốt. Với chuyện yêu đương thần tiên kiểu này, Vương Bồi cảm thấy quá kỳ lạ vô cùng khó hiểu, nhưng cô cũng không bài xích tình cảm. Chuyện đó, không phải đã nói là, tình yêu không phân biệt chủng tộc hay sao. Người ta là ma cà rồng còn theo ma nữa kia, mà Ngao Du tốt xấu gì cũng là tiên, cho dù thế nào, nghe qua có chút tự nhiên hơn.

Lại nữa, dường như Ngao Du cũng chưa làm chuyện gì có lỗi lớn không thể tha thứ được, nếu ở xã hội hiện đại, cùng lắm chỉ là chuyện say rượu thôi. Giáo sư Vương có lần cũng uống nhiều, say nằm suốt hai ngày trên giường không dậy nổi, cuối cùng cũng chỉ bị Thái Hậu véo tai rồi mắng mỏ vài câu là xong, mà làm với Ngao Du như vậy nghe chừng cũng không công bằng chút nào. Nhưng mà cứ nghĩ tới một năm qua cô đã trải qua kia, Vương Bồi vừa hận vừa nghiến răng ngứa ngáy – quyết không thêm tha thứ dễ dàng cho anh ấy như vậy đâu!

Sau đó Vương Bồi làm như chưa có chuyện gì phát sinh, vẫn tiếp tục đi làm, cô cũng không gõ cửa nhà anh, cũng không hét to về phía anh nữa, thậm chí trên đường thỉnh thoảng có chạm trán cô cũng tự nhiên liếc mắt lướt qua, làm như hoàn toàn không nhìn thấy anh vậy.

Ngao Du bắt đầu đứng ngồi không yên.

Trong lòng anh bắt đầu rối lên, thậm chí anh lại còn suy nghĩ xem hay là lại thay đổi một hình mẫu kiểu mới, dù sao trên thiên giới hình tượng mỹ nam cũng có khá nhiều đếm không hết, cho dù bộ dạng không bằng anh, thì cũng vẫn là một người đàn ông bình thường vậy.

Đến tháng một, trường học bắt đầu bước vào thi học kỳ, Vương Bồi cũng không về nhà, mà cả ngày ở lý trong nhà sách không về.

Nhà sách chính là nhà mà trước kia Ngao Du kinh doanh, sau khi anh đi, Tiểu Vũ tìm được Vương Bồi, chuyển giấy phép kinh doanh đứng tên cô, do cô phụ trách. Vương Bồi không còn cách nào đành phải cố tiếp nhận. Trải qua một năm, trên cơ bản cô đã chấp nhận thân phận mình là một bà chủ, còn về nhóm

nhân viên trừ Tiểu Vũ ra còn biết nhắc đến hai tiếng Ngao Du, chứ nhóm nhân viên bình thường thì cơ bản cũng không biết rõ Ngao Du là thần thánh phương nào.

Cùng với mấy ngày này, Ngao Du đều giả vờ có rất nhiều lý do lượn lờ, lúc thì đi dạo ở trên lầu hai quan sát tình hình địch – Vương Bồi nhận được hoa liên tục, ngày nào cũng phải có vài loại, lúc thì là hoa hồng, lúc lại là bách hợp thuần khiết, có lúc lại là hoa hướng dương, còn có ánh mắt hoảng hốt của Ngao Du nhìn theo.

Nếu...Nếu như là anh mà tra ra người nào, thì đảm bảo anh sẽ nuốt chửng người đó ngay. Ngao Du oán hận, cứ vừa âm thầm mắng, vừa quay lòng vòng xung quanh. Theo tuổi của Vương Bồi, thì người ta đã gọi là gái già rồi, nói không chừng một ngày nào đó cô ấy sẽ sốt ruột, rồi cứ tùy tiện mà gả cho người nào đó thì gay.

Trên lầu Vương Bồi hoàn toàn không nhìn thấy tâm tư của Ngao Du, vẻ mặt cô còn tươi cười gọi điện thoại cho Chu Bách Đình: “...Ôi, có thể gọi mẹ được sao? Vậy khi nào thì con bé biết gọi mẹ nuôi cha nuôi đây? Không được, tỳ nữa mình phải đi thăm con bé mới được, mình phải dạy nó gọi mình là mẹ nuôi...”

Đầu dây bên kia Chu Bách Đình kinh ngạc, suy nghĩ một hồi lâu mới hỏi dò: “Bồi Bồi à, hôm nay cậu có gì vui sao? Sao nghe qua thấy tâm tình tốt vậy chứ? Có chuyện gì vui thế, kể ình cùng vui với nào”

Vương Bồi cười rõ to, trong giọng còn lộ ra một niềm vui sướng, miệng thì lại nói cứng: “Nào có chuyện gì đâu, không phải mình lúc nào cũng lạc quan như thế hay sao? Chúng mình là bạn bè bao nhiêu năm vậy rồi, cậu không phải là biết tính mình rồi hay sao?”

Chính là vậy mới thấy kỳ lạ chứ!

Chu Bách Đình âm thầm oán, lại tiếp tục truy hỏi tiếp: “Mình nghe nói....gần đây có người theo đuổi cậu không ít ha? Nhận được nhiều hoa đến nỗi tay mềm hẳn rồi đi?”

“Cũng là chuyện đó thôi” Vương Bồi nói qua loa, “Hơn nữa, không phải thường hay có chuyện như thế xảy ra sao? Cậu xem xem, mùa xuân đến rồi, ánh nắng tươi rói, tâm tình tự nhiên tốt thôi, người ta tặng hoa gì, mình cũng lười từ chối nữa”

Lời này của cô thật đúng là – nửa thật nửa giả, người theo đuổi cô thực ra không ít, tặng hoa cũng có thể xếp hàng tiểu đội, nhưng cô lại không dễ dàng nhận, gần đây....rõ ràng là không thích hợp chút nào.

“Vậy cậu có phải đang có mục tiêu hay không?”

“Cậu đừng nói nữa!” Nếu mà nói tiếp, hai ngày này đúng là có người cực phẩm đang theo đuổi cô thật, nhớ tới chuyện này làm cô uất nghẹn, “Là Hứa Văn Văn kia, cậu nói xem, bản thân cô ta còn không vui, thế mà lại cố tình kéo người khác xuống nước theo cô ta chịu khổ cực nữa. Tan tầm ngày đó, tự đứng lòi mình đi ăn cơm, đập thì đập không được, kết quả là bị ngã, cô ta còn gọi thêm bạn của cô ta đến, lại còn giới thiệu ình làm bạn trai chứ”

Chu Bách Đình bỗng chốc nổi lên hứng thú, trên chân ra sức một chút, mới vất vả đẩy được chiếc xe của con gái ra, sau đó lại cầm điện thoại lên, tiếp tục hỏi tiếp: “Sau đó thế nào? Tên đàn ông đó thế nào?”

“Còn thế nào nữa!” Vương Bồi dờ khóc dờ cười, “Bạn bè cực phẩm đúng là cực phẩm, tên đàn ông kia, quả thực là cực phẩm chiến đấu hăng hái ghê ha. Đến ăn cơm còn chưa xong, thì đã bắt đầu nhắc tới gia sản nhà mình rồi. Một lát lại cứ hỏi mình là nhà có bao nhiêu phòng, một lát lại hỏi tài sản của ông nội sau này có phải đều thuộc hết về mình không, rồi sau đó lại nói gần đây em gái anh ta còn chưa tìm được việc làm, định dẫn cô ta đến làm người quản lý nhà sách nữa”

Ngao Du đang dán tai sát cửa nghe ngóng thấy vậy tức đến hộc máu, trong đầu đã hình thành kiểu muốn làm tên cực phẩm kia bị thương luôn.

“Sau đó thế nào?” Chu Bách Đình nở nụ cười tươi, nhin không được lại tiếp tục hỏi, cô nàng tin chắc rằng kết quả cuối cùng sẽ là một trò cười khôi hài.

“Sau đó mình ăn luôn một đồng lớn, đến nỗi trong bụng no cứng, chép chép miệng rồi đứng dậy đi luôn. Không thèm trả tiền!” Nói tới mấy từ cuối cùng Vương Bồi mới thấy hết tức, “Cậu không nhìn thấy thái độ cực phẩm của hai người đó đâu, tức quá ha”

Chu Bách Đình dường như có thể tưởng tượng được hình ảnh lúc ấy, Hứa Văn Văn là người keo kiệt đến cỡ nào ai cũng biết rất rõ, lúc vừa mới vào dạy, các giáo viên tuổi trẻ thường gặp nhau liên tục, rồi thay nhau trả tiền, mỗi lần đến phiên Hứa Văn Văn, cô nàng lúc thì quên mang ví, hoặc có lúc lại nhận cuộc gọi bỏ chạy. Khó được lúc này Vương Bồi gây thương tích chút cho cô ta, Chu Bách Đình thấy vậy vui mừng vô cùng.

“Đúng rồi” Chu Bách Đình đột nhiên hỏi: “Bồi Bồi à, cậu cảm thấy anh mình thế nào?”

“Cái gì?” Vương Bồi không nghĩ tới cô nàng lại hỏi vậy, nhắc tới Chu Tích Quân, bỗng chốc sững sờ.

“Anh mình vẫn chưa có bạn gái đâu, mình cảm thấy anh ấy không phải là không có ý với cậu”

Vương Bồi cầm điện thoại, vài giây cũng không lên tiếng. Chu Tích Quân này, là người cực kỳ kín đáo, giao tiếp lâu với anh như thế nhưng cô vẫn không biết rõ anh là người thế nào. Nhưng cô lại biết, Chu Tích Quân đối với cô không có chút tình cảm yêu đương gì.

“Cậu xem xem, mặc kệ là học thức hay gia cảnh thì đều xứng cả. Anh mình tuy không biết nói lời ngon tiếng ngọt nhưng tuyệt đối là người rất có trách nhiệm” Chu Bách Đình cứ nói liên tục khen ngợi Chu Tích Quân hết lời, Vương Bồi không muốn xen vào, chỉ cầm điện thoại cười khổ.

Ngao Du kẻ sát bên ngoài, đã nhanh đem tường giấy cào rách mà không biết....

51. Chương 51

Đợi Vương Bồi nói xong điện thoại từ trên lầu đi ra, vừa cúi đầu thì đã nhìn thấy tường giấy bị xé nát tan tành, bỗng thấy buồn cười quá nhin không được ôm bụng cười ngặt nghẽo, sau đó thì đem thu dọn đồng giấy vụn nằm rải rác khắp nơi rồi bảo Tiểu Vũ ngày mai cho người tới chỉnh sửa lại.

Chiều hôm sau, Vương Bồi phải đi coi thi, đã đến trường học từ sớm. Phòng học phía nam của trường không có máy sưởi, toàn bộ mùa đông giám thị đứng là như bị khổ sai vậy, các vị giáo viên lão làng nếu thấy trốn được là trốn luôn, Vương Bồi còn ít tuổi thì bị nắm hàng đầu, lại là cuối kỳ nên bị xếp vào danh sách, chuyện này làm cô buồn bực mãi không thôi.

Nhưng hôm nay giám thị lại vô cùng vừa ý, mới phát bài thi xong đi xuống thì một giám thị đồng nghiệp khác bí mật đến gần cô nói nhỏ: “Chuyện này, cô đã nghe thấy gì chưa? Sáng nay có một tin cực kỳ nhé, nhưng lại làm tôi vui chết lên được”

Vương Bồi bỗng chốc cảm thấy hứng thú. Vì thế hai người trốn ra phía sau lớp học, cứ hạ giọng to nhỏ nói chuyện.

“Hứa Văn Văn kia cô biết chứ? Ôi, sáng sớm nay, lúc đi làm giám thị, bỗng dưng cô nàng đánh một loạt rầm, vừa thối lại vừa vang rõ to, làm cho bọn học trò ai ai cũng đều hôn mê cả —“ cô còn chưa nói xong, Vương Bồi đã cười đến suýt nghẹn, che miệng cười đến đỏ ửng.

Lúc đang thi, trong phòng học rất là im lặng, cả một chút gió thổi cũng nghe rất rõ. Thế mà Hứa Văn Văn này ___ không biết buổi sáng có đúng là ăn phải khoai lang không nhỉ?

Bản thân người giáo viên kia cũng nhin không được cười, cười không ngừng, đến cả nói chuyện cũng nói không được nữa, giọng đứt quãng từng khúc tiếp tục tán chuyện, “Mà....trong lúc đang giãy chết....thì hiệu trưởng Đồnglại đang đi kiểm tra tới nữa...”

Ôi! Vương Bồi bịt miệng lao vụt ra khỏi phòng học, chuyện này.....Sao lại có vẻ giống Côca thế không biết? Toàn trường đại học J, đến cả lão Đồng lúc nào cũng nghiêm khắc, cổ lỗ sỹ kia, chẳng bao giờ biết cười kia, thế mà còn đúng lúc lại bị ông ấy bắt gặp, không biết là ông già này có biết cười không nữa, hay là vẫn không cười tí nào đây.

“Vậy....Sau đó thế nào?” Cười một trận vỡ bụng, Vương Bồi cố gắng lắm mới kìm nén được giọng, cứ ôm bụng nhin không được lại hỏi tiếp.

“Cô ta còn có thể nói gì được đây?” Bị đồng nghiệp chế nhạo, “Chả nhẽ cô ta còn có thể nói được, tiểu Hứa nha, sau này buổi sáng ăn khoai lang thì cũng đừng có nghĩ chuyện đi làm nhé. Nhưng mà ông ấy cũng hơi

quá nhé, vị kia làm sao có thể là người bình thường đứng yên được, cứ thản nhiên xoay người bước đi. Đáng thương nhất vẫn là vị giám thị không may được phân coi thi cùng Hứa Văn Văn kia, bị mùi hương kia làm cho không nói được lại bị ghen cười ôm bụng chắc chết quá, thế mà ông Đồng vẫn đứng đó, cũng không dám cười tí nào...”

Vương Bồi nằm úp sấp trên mặt bàn cười rung cả người, cô nhớ lại thời còn học đại học cũng có gặp được chuyện này, lại cũng là thời điểm thi cử, nhưng đó lại là một giáo viên nam, người ta mới đánh rắm nho nhỏ thôi đã làm cho các cô phải cười mất bốn năm. Thế mà Hứa Văn Văn này – chắc là trở nên nổi tiếng nhất trong trường Đại học J rồi, chắc phải kéo dài tới mười năm ấy chứ, chỉ có dài không thể ngắn hơn!

Tuy nói...cười sau lưng người ta hình như cũng không phải chuyện hay ho gì, nhưng mà....cũng hết giận rồi ha!

Cũng là bởi vì chuyện này mà hai tiếng trôi qua thật mau, đã nhanh chóng tới lúc hết giờ thì hiệu trưởng Đồng đi tuần sát, Vương Bồi vừa nhìn thấy khuôn mặt trang nghiêm của ông bỗng không nhịn được cười, đến mức mặt đỏ bừng, cả người run run. Ông Đồng đoán chừng cũng biết là chuyện gì, nên đứng ở cửa liếc mắt xa xa nhìn, rồi lập tức bước đi.

Trên đường về nhà, Vương Bồi vẫn còn vui lắm, nhưng đi được một đoạn cô mới phát hiện ra có chuyện không thích hợp lắm. Giữa trưa hôm qua, Ngao Du lén nghe ngóng chuyện cô đang oán giận gì đó, hôm nay Hứa Văn Văn làm trò cười, có phải chuyện này xảy ra lại khéo trùng hợp thế không?

Cô lại càng cảm thấy không thích hợp nữa, Ngao Du muốn làm những chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu, lần trước Trần Cương không phải là chân bị gãy xương sao? Anh ấy còn thành thực nhận tội nữa kìa, lại còn dắc ý là tuyệt không để lại dấu vết nào. Nếu thực là anh, vậy anh đối với Hứa Văn Văn như thế là quá khách sáo rồi – nhưng chắc chắn Hứa Văn Văn lại không nghĩ như thế.

Cả buổi chiều cô nàng cũng không thấy đi làm – đây là do đồng nghiệp nói vậy, hơn nữa, nghe nói là mãi cho tới lúc nghỉ thì cô nàng cũng sẽ không xuất hiện nữa. Coi như cô nàng có vận khí tốt còn trùng vào thời gian nghỉ, nếu không thế, không biết phải mất bao lâu mới dứt chuyện này xuống được. Vương Bồi lại nhìn không được cười sung sướng một hồi.

Thì ra chuyện Côcacôla như thế, một người vui không bằng nhiều người cùng vui, Vương Bồi lập tức liền gọi điện thoại ngay cho Chu Bách Đình báo tin – bởi vì nhà cô nàng còn có đứa bé không thể đi làm giám thị được, nghe chừng lúc này tin tức vẫn chưa tới đi.

Hai phụ nữ xấu tính lại tiếp tục đem chuyện Hứa Văn Văn ra cười vui vẻ, đợi lúc Vương Bồi về tới nhà, tự đứng lại cảm thấy vừa mệt vừa đói. Xem ra thì cười cái gì cũng là một chuyện hao tổn sức lực ghê gớm.

Vì chứng minh chuyện mình đoán là đúng, Vương Bồi còn hỏi dò khắp nơi kết cục chuyện của tên đàn ông kia. Nhưng ngày đó cô cũng không yên lòng, chỉ mơ hồ nhớ rõ tên đề tiện kia tên là Mã Dũng gì đó, còn ở đâu thì lại không rõ cho lắm. Gọi vài cuộc điện thoại xong, vẫn không có tin tức gì. Nhưng thực ra lúc gọi điện thoại tự đứng cô lại nhớ tới Chu Tích Quân đến đây – Ngao Du chắc chắn sẽ không xuống tay với anh ấy đâu!

Cô lo lắng quá mới gọi điện thoại cho Chu Tích Quân, biết sáng nay trừ chuyện anh bị thủng sấm ra thì vẫn mạnh khỏe như thường. Vương Bồi lúc này mới có chút yên tâm.

Tối tối cô làm bí tết, ăn cùng với rượu vang, ăn uống vô cùng thích thú. Ăn uống no nê xong, cô mới nằm trên sofa xem tivi, một lúc sau có tiếng chuông cửa reo.

Vương Bồi tiến đến mắt mèo ở cửa nhìn ra thì nở nụ cười. Ngao Du chính là đang muốn tìm manh mối, căng tai ra nghe ngóng ở cửa vậy. Nghĩ ngợi một lúc vương Bồi vẫn cứ mở cửa, người ta lại đổ rụp xuống, phụng phịu hỏi: “Sao thế?”

Ngao Du hé ra khuôn mặt đen cười hi hi, càng nói càng cười loé sáng, “À....Tôi có chuyện muốn nói cùng cô”

“Nói đi” Vương Bồi thấy không đúng nhú nhú mày, đứng chắn cửa, khoanh tay, trông bộ dạng không kiên nhẫn chút nào.

“Tôi...chuyện kia...với bức hoạ kia không phải là cùng một người” Ngao Du khẽ cắn môi, trông rất lúng túng, “Chúng tôi là sinh đôi! Đó là anh của tôi, cô không phát hiện ra sao, vẫn có chút không giống nhau”

“Vậy ha” Vương Bồi có vẻ hiểu gật gật đầu đồng ý, “Anh của anh so với anh trắng hơn, bộ dạng đẹp trai hơn anh”

Ngao Du tức đến nổi mũi, ghen hòng nhìn trân trân không nói được gì, mãi một lúc sau, vẻ mặt mới ảo não, cào cào tóc, “Tôi cũng biết một chút Ngao Du, không biết quan hệ của cô với anh ấy, nhưng anh tôi thì lại có vẻ rất thân. Vì thế...chuyện này...tôi theo đuổi cô, không có liên quan gì đến anh ấy hết”

“Được rồi, anh nói xong chưa?” Vương Bồi nhìn anh cười cười, bỗng lùi ra sau vài bước, đóng sập cửa lại. Bước vào phòng, cô mới ôm bụng cười bò lăn bò toài. Ngao Du này – sao lại ngốc nghếch đến thế không biết? Cũng không biết là làm sao lại sống cho tới tận giờ chứ.

Nghĩ đến đây, Vương Bồi bỗng như nhớ ra một chuyện, Ngao Du....Có được không? Cô suy nghĩ cẩn thận rồi cuối cùng phát hiện ra mình đem chuyện nhỏ biến thành phức tạp đến mức thống khổ như vậy làm gì, cứ đơn giản là dẹp chuyện này sang một bên, lôi giấy bút ra, tiện tay vẽ linh tinh.

Hôm sau, Vương Bồi không phải đi coi thi nên ngủ thẳng tới tận chín giờ mới rời giường, kết quả bị tiếng chuông điện thoại mà Chu Bách Đình gọi tới mới tỉnh, “Bồi Bồi à...” Giọng Chu Bách Đình nghe có vẻ rất nôn nóng, lo lắng, “Anh mập nhà mình bị tai nạn xe rồi, mình phải chạy tới bệnh viện ngay. Nhưng ở nhà còn con gái nữa, cậu có thể giúp mình trông nó một lúc được không?”

Vương Bồi không kịp nghĩ ngợi gì nhanh chân rời giường lớn tiếng hỏi: “Bây giờ thế nào? Đừng có lo quá nhé? Mình sẽ tới nhà cậu ngay”

“Không cần đâu, mình đã đỗ xe dưới lầu rồi. Cậu cứ xuống lầu đón con bé là được”

Vương Bồi cả giày cũng không kịp xỏ, lao vào toilet rửa mặt, khoác áo ngủ vào rồi lao xuống lầu. Quả nhiên Chu Bách Đình cũng đã đưa xe em bé cùng với một bao gì đó đứng ở dưới, “Đây là sữa nê, tã giấy nê, một vài thứ linh tinh nữa, còn có cả khăn ướt. Mình vội quá, cứ vơ thật nhiều thứ như thế. Cậu trước tiên giúp mình trông một lúc, lát nữa mình đi chưa về được ngay, lại còn phải xem xem anh mập có sao không nữa”

“Được rồi” Vương Bồi bảo, “Cậu vẫn không yên tâm với mình hả” Tuy cô chưa sinh con nhưng từ lúc Mộc Tử xuất hiện, cô cũng thấy Chu Bách Đình chăm con nhiều như thế nào, lại còn giúp thay tã, tắm rửa, ôm bế.

Chu Bách Đình thực sự lo cho Trần Quỳ ở trong bệnh, chỉ nói vài câu thì vội vã rời đi. Vương Bồi ôm lấy xe em bé có Mộc Tử bên trong đi lên lầu, bạn nhỏ không biết có chuyện gì xảy ra, thấy đến một chỗ mới lại còn vô cùng vui thích.

Lúc mở cửa thì Ngao Du đối diện cũng mở cửa, nghiêng đầu, mặt tò mò nhìn Mộc Tử chăm chăm. Vương Bồi nghĩ ngợi xoay người ngoắc ngoắc ngón tay với anh. Đầu tiên là Ngao Du sững sốt, sau đó thì lập tức có phản ứng chào hỏi Vương Bồi, rồi lập tức vội vàng chạy lại gần.

“Con gái nuôi của tôi” Vương Bồi chỉ đạo anh, “Lát nữa tôi sợ có nhiều việc làm không xuể, anh cũng đến giúp đi”

“Nói nhiều quá!” Ngao Du vui mừng tới mức choáng váng, bỗng chốc xoay người bế lấy Mộc Tử, tay kia thò ra đẩy chiếc xe vào phòng. Ôi đại lực sỹ này, lúc cần nhất lại có chỗ dưng.

Tuy Mộc Tử còn bé nhưng cũng biết phân biệt đẹp xấu, khuôn mặt hiện giờ của Ngao Du hơi đen chút nhưng đường nét cân xứng không chê được, ánh mắt sáng, lông mi dài cong, lúc cười lên còn mang theo vẻ đơn thuần ngây thơ, bé Mộc Tử rất là vui, cứ cười ha ha, tay đưa ra sờ sờ mặt Ngao Du, lúc nhẹ lúc nặng

Từ lúc Mộc tử mới sinh ra tới giờ, Vương Bồi lúc nào cũng ở bên bé nên cô bé kia vui đùa chuyện gì trong lòng cô rất rõ – không phải thấy trên cổ, trên mặt Chu Bách Đình kia đều là dấu vết của con nhóc này hay sao, hiện giờ cô cũng không dám mặc áo cổ thấp.

Quả nhiên, lúc đầu Ngao Du còn cười ha ha ngây ngô nhìn bé, giây sau thì đã bị móng vuốt của bé cào cho thét chói tai, “A..” vẻ mặt anh đau khổ ngoái đầu ra xa, vừa không ngừng đưa bé Mộc Tử vào lòng Vương

Bồi, vừa tức đến mức kêu la không ngừng, “Này....Con bé có phải yêu quái không đấy, sao lại thích phá rối thế, còn cào người nữa. Cô xem xem này, cô xem xem này...”

Về mặt anh vừa cầu xin, vừa chỉ vào vết máu trên mặt tổ khổ với Vương Bồi, trông ảm ức đáng thương vô cùng, “Đã chảy máu rồi!”

“Có gì đâu, nhìn không thấy nha” Vương Bồi trợn mắt nói dối, “Em bé mới có mấy tháng, đều vậy cả. Anh là một người đàn ông, cho dù có bị đánh gãy răng chảy máu thì cũng chịu được, lại bị một đứa bé cào một tý mà đã kêu đau ầm ĩ rồi”

Ngao Du lập tức im bặt. Chẳng qua là vẫn còn ảm ức sờ sờ mặt, trên đời này anh có bao giờ bị người ta làm chảy máu đâu, hôm nay tự dưng lại bị một nhóc mấy tháng tuổi cào, thật đúng – quăng chết người ha.

52. Chương 52

Lúc Chu Bách Đình đưa bé Mộc Tử đến chỉ có mang theo xe, vào phòng, không thể làm cho cô bạn nhỏ ngồi vào xe được. Cho dù Vương Bồi thích thế nhưng cô bạn nhỏ lại vẫn nghịch ngợm. Quả nhiên vừa mới ngồi không được một phút, cô nhóc đã đưa tay muốn bế.

Hiện giờ cô bạn nhỏ quá thừa dinh dưỡng, từ trên người Mộc Tử có thể nhìn thấy rõ, cô bé mới có mấy tháng mà trọng lượng thì đã quá tải, Vương Bồi mới bế được một tý thì đã mỏi tay rã rời. Ngao Du thấy vậy cũng cố tránh không để bé cào, ôm lấy bé rất nhanh. Vương Bồi lúc này mới có thời gian để đi vào toilet đánh răng rửa mặt.

Đợi cô từ trong toilet đi ra, Ngao Du đã chơi đùa với bé Mộc Tử rất ổn. Cô bạn nhỏ này tuy rằng vẫn thích lấy tay ra cào nhưng Ngao Du lại rất cảnh giác tránh được, lại làm cho bé không cào được.

Trong nhà có trẻ con cả một giây cũng không được nghỉ chút nào, hai người vây quanh cô bé lòng vòng, tinh thần bạn nhỏ Mộc Tử rất tốt, được ôm vào trong ngực cứ dụi vào dụi ra, Ngao Du cố cố gắng sức với cô bé được, nhưng Vương Bồi thì không, tới nửa giờ sau đã thấy cạn kiệt sức lực rồi – hiện giờ cô mới biết mẹ của bé phải chịu khổ biết nhường nào.

Đến khoảng mười giờ Chu Bách Đình gọi điện về, bảo là khả năng buổi trưa cũng chưa về, chị Trần Quỳnh lại đang đi công tác, chỉ sợ làm phiền Vương Bồi thêm hai ba giờ chiều nữa.

“Lão Trần không có việc gì chứ?” Vương Bồi có chút lo lắng, tuổi vẫn còn trẻ, nếu mà có chuyện gì xảy ra thì bố mẹ già, hai mẹ con trong nhà sẽ sống thế nào đây.

“Cánh tay gãy” Giọng Chu Bách Đình có vẻ thản nhiên và mệt mỏi, “Đầu bị va chạm chút, còn những chỗ khác đều bị trầy da thôi. Bác sỹ bảo không có vấn đề gì lớn, nhưng còn phải ở trong viện theo dõi một ngày. Trong nhà anh ấy không còn ai nên mình thực ra đi không được”

“Vậy cậu cứ tiếp tục chăm sóc cho anh ấy đi, Mộc Tử tốt lắm” Vương Bồi quay đầu nhìn trong phòng khách một lớn một bé vui đùa ầm ĩ không dừng thì thở phào nhẹ nhõm, “Cậu yên tâm đi, Mộc Tử rất ngoan, không hư chút nào, đến nhà mình lâu vậy nhưng không khóc đâu”

Cô bạn nhỏ này hình như rất thông minh đã biết phân biệt tình cảnh, Vương Bồi nhớ rất rõ mỗi lần Vương Bồi đến nhà Chu Bách Đình thăm Mộc Tử, cô bạn nhỏ lúc nào cũng thích làm nũng với cô, rồi còn giả vờ khóc lóc hai ba tiếng nữa. Nhưng thế nào mà hôm nay cô bé lại ngoan thế, chắc là vì không nhìn thấy mẹ nên trong lòng cũng thấy không ổn?

Cúp điện thoại xong, Vương Bồi mới từ phòng đi ra, chợt nghe thấy tiếng từ Mộc Tử truyền tới “Phụ phạp” đầu tiên là Ngao Du sững sốt, sau đó thì nhanh như chớp chạy đặt Mộc Tử ngồi xuống ghế, còn mình thì bịt mũi tránh.

Vương Bồi lập tức đoán ngay ra là chuyện gì, vừa giận vừa buồn cười, hét lên: “Anh làm sao thế? Đừng làm Mộc Tử sợ chứ. Trẻ con thối là chuyện thường, lại không béo phì” Dứt lời, cô lại cười chỉ đạo anh: “Chuyện kia...Anh xem xem...có phải con bé nó ị ra không?”

“Gi?” Mặt Ngao Du tái xám rồi, “Chắc chắn là ị rồi, nếu không sao thối vậy chứ!”

“Biết đâu đó, nói không chừng là chỉ đánh rắm thì sao? Mộc Tử vừa mới bắt đầu ăn dặm, nên hơi thối. Nhưng cũng không thể để thối thế được, nhanh đi thay tã đi. Nhanh lên nào, nhanh lên..” Vương Bồi che miệng lại, cười nghen đỏ hết mặt, nhưng vẫn còn đặc biệt hiên ngang dỗ anh, “Trẻ con bụ bẫm không thối đâu”

Khó khăn lắm mới vào được nhà cô, lúc này mà Ngao Du cũng không dám phản đối ý kiến của Vương Bồi, kể cả không đồng ý cũng chỉ còn cách kiên nhẫn, bịt chặt mũi, rồi cẩn thận tiến đến bên người bé Mộc Tử. Bạn nhỏ Mộc Tử thấy anh thì nhếch miệng cười ngây ngô, miệng còn phát ra tiếng “y a y a”, hình như rất tò mò đối với anh vậy.

“Sao...Thấy thế nào?”

“Anh mở tã của bé xem có thấy bên trong màu vàng không?”

“À..” Về mặt Ngao Du cầu xin, đưa tay ra xa lò dò tiến gần đến mông bé Mộc Tử, cầm lấy tã nhấc lên một chút, sau đó thì trợn to hai mắt, hét ầm lên một tiếng vọt thẳng vào toilet nôn.

Không cần nói cũng đã biết chuyện gì! Vương Bồi nhún nhún vai, chạy tới túi quần áo tìm tã giấy.

“Anh thế mà chán quá!” Về mặt Ngao Du trắng bệch từ toilet đi ra, Vương Bồi còn giễu cợt anh, “Chẳng qua là cho anh xem một tý thôi, sao lại phản ứng dữ thế? Con người ta ngày nào cũng phải thay tã ba lần, lại còn phải giặt tã nữa, nhưng tất cả chỉ có thể thôi. Hơn nữa....nếu là vào mùa hè, bạn nhỏ không cuộn tã, thì có khả năng cứ ị ra suốt. Hiện giờ anh đã thế, sau này có con thì làm thế nào ha...”

Cô chỉ lải nhải vài câu chê cười anh, không nghĩ đến Ngao Du nghe tới đó thì đỏ dần mặt lên, hình như là nghĩ ra cái gì đó ra sức liếc mắt đưa tình vào Vương Bồi. Làm sao mà Vương Bồi lại không biết anh đang nghĩ gì, bỗng dưng không biết nói gì nữa.

Thay tã cho cô bạn nhỏ cũng không phải chuyện dễ dàng gì, trước hết là rửa mông, lau khô, rắc phấn khô, sau đó mới lấy tã mới thay, quá trình khá là phức tạp. Do Ngao phản ứng quá kịch liệt, nên Vương Bồi cũng không nhờ anh, mà chỉ bảo anh mang nước ấm tới.

Không nghĩ đến lúc bé Mộc Tử được đặt nằm thẳng để cuộn tã, Ngao Du tự dưng lại xung phong nhận mình ra trận, “Tôi...cho tôi thử chút xem...” Anh nói xong thì mặt đã đỏ rực, trông cực kỳ ngượng ngùng, “Tôi...sớm hay muộn gì tôi cũng phải học...học...”

Vương Bồi thấy anh nói vậy thì sững sốt, mất vài giây sau mới định thần lại được, trong lòng có một chút lo lắng bởi hồi tan chảy, toàn thân cứ như bị ngâm trong dòng suối nước nóng vô cùng ôn hoà. Có một giây như thế suýt nữa cô đã thốt ra tên của anh, nhưng lại bị âm thanh phát ra từ Mộc Tử kêu “phụt phụt” cắt ngang.

Đúng là cô bạn nhỏ lại đòi mạng rồi, tự dưng lại ị ra lần nữa!

May là trên sofa chỉ dính chút nước tiểu, nếu không vải bọc của ghế lại gặp khổ nạn rồi.

Lần này Ngao Du không bịt mũi nữa, nhưng cau mày, giống như lâm vào trận đánh vậy, trông bộ dạng kia tựa như viên tướng giữa trận. Vương Bồi nghĩ ngợi cơ bản không mở miệng nói tiếp nhận việc này, chỉ đứng bên cạnh hỗ trợ, nhỏ giọng bảo anh làm như thế nào, “...đúng vậy, kéo băng dính hai bên ra...Vâng, cởi tã giấy ra...” Chạy đi lấy nhanh khăn mặt nóng, “Giúp cô bé rửa sạch..”

Tư thế Ngao Du làm trông rất doạ người, nhưng động tác thì lại vô cùng nhẹ nhàng, bé Mộc Tử cũng không có phản ứng gì, trong lúc thay tã lại rất cao hứng cứ ra sức duỗi chân ra, cảm giác như muốn cố gắng tuột mình ra khỏi quần áo thoát ra vậy, nhìn rất vui sướng.

Để thưởng cho anh bạn Ngao Du với tinh thần không sợ bẩn, Vương Bồi quyết định mời anh ở lại ăn cơm, Ngao Du vui đến độ cứ há miệng to ra không khép lại.

“Anh thích ăn gì?” Vương Bồi cố tình hỏi, “Tỷ nữa tôi đi mua đồ ăn”

‘Hong thiêu bài (Cụm này mình không hiểu là gì, không biết là món gì nữa, ai ỉnh biết với)..’ Lời anh chưa kịp nói hết bỗng dưng ý thức được điều gì về mặt hồi hộp nhìn lướt qua Vương Bồi. Vương Bồi giả vờ không nghe thấy, hạ giọng: “Gì cơ?”

“À...” Ngao Du gãi gãi đầu, “Đậu....đậu phụ, à, gì đó cũng được”

Đậu phụ con khỉ ấy! Anh chưa ăn chay bao giờ mà!

“À, vậy được rồi” Vương Bồi nhìn anh cười, trong lòng vui chết lên được vậy. “Hai ngày nay tôi ăn nhiều mỡ quá, đang định ăn chút rau xanh đậu phụ để làm sạch cái dạ dày, tôi đỡ phải đi mau đồ ăn gì”

Nét cười trên mặt Ngao Du cứng ngắc lại.

Tất nhiên Vương Bồi cũng định trêu đùa anh thôi, tới lúc ăn cơm vẫn làm vài món ăn mặn, mặc dù không có thịt kho tàu nhưng vẫn có thịt nướng. Ngao Du nể lắm ăn sạch tất tậ mọi thứ.

Mộc Tử uống sữa xong thì bắt đầu mỗi mệ, Vương bbi lập tức bế đồ bé ngủ. Một lúc sau cô bạn nhỏ đã ngủ say mới đặt nằm xuống, trong phòng cuối cùng mới yên tĩnh trở lại, Ngao Du bỗng dưng cảm thấy mình chẳng còn lý do gì mà ở lại nữa rồi. Nhưng thực sự anh cũng không muốn đi ngay chỉ muốn tìm một lý do gì mới để nói.

“Nhà của cô rất đẹp”

“Đúng thế”

“Chính cô tự trang trí sao?”

“Vâng”

“Tôi đi thăm quan một chút có được không?”

Ánh mắt Vương Bồi liếc anh, nghĩ ngợi bảo: “Tuỳ anh” Trong đầu lại vô cùng khó hiểu, ngôi nhà này anh đã xem không biết bao nhiêu lần rồi, đến cả chiếc đinh đóng ở đâu anh cũng rất rõ nữa, sao lại còn ra vẻ đi thăm quan là thế nào? Chẳng nhẽ còn tưởng xem kỹ xem trong nhà của cô có dấu vết của tên đàn ông nào hay không sao?

Ngao Du giả vờ giả vịt nhìn nhìn xem xem, lúc thì bên phải chắc một cái, rồi cất giọng bình phẩm: ‘Lọ hoa này thật đẹp, giá sách này đặt trong phong cách của phòng rất hợp...” Anh đi lại nửa ngày nhưng ánh mắt thì không rời lọ hoa trên giá.

Thực rõ ràng lọ hoa quay mặt sau ra ngoài, nếu nhìn từ phòng nhìn vào thì chỉ nhìn thấy một màu trắng, ở dưới lóe ra uốn lượn.

Với Vương Bồi mà nói là một năm dài đằng đẵng còn với Ngao Du thì chỉ là một ngày mê mẩn, anh còn nhớ rất rõ, trước khi đi Vương Bồi chuẩn bị một món quà Noel cho anh.

Chính là nó, Ngao Du vẫn còn nhớ tạo hình của lọ hoa, thậm chí anh còn lợi dụng lúc Vương Bồi không có nhà đột nhập vào nhìn lên. Mặt trước là hình của anh được vẽ, trên hình đồ gốm sứ trông bộ dạng của anh ôn nhu nho nhã vô cùng, trong mắt có nét cười, mặt mày sáng sủa sinh động.

Thì ra cô ấy không có vứt đi mà đã giữ lại, tuy vẫn gác xó, nhưng ...đây không phải chứng minh rõ, thực ra lòng của cô ấy cũng không có hoàn toàn quên anh không đúng sao? Ngao Du đứng trước giá sách ngẩn ngơ, rất lâu rất lâu.

Vương Bồi vẫn không nói lời nào.

Mộc Tử ngủ khá lâu, đến hai giờ chiều vẫn chưa tỉnh, trong lúc đó Vương Bồi cũng không rời nửa tắc, lên giường nằm xuống bên cạnh. Ngao Du cũng không đi, ngủ ngay trên ghế sofa trong phòng khách. Vì vậy lúc Chu Bách Đình vào nhà, nhìn thấy hai người lớn và một bé vẫn còn ngủ thật say sưa.

Trong cơ thể Chu Bách Đình ý nghĩ tình quái bắt đầu rục rịch không yên!

Vào trong phòng cô mới tóm lấy đầu Vương Bồi, vẻ mặt nghiêm túc chất vấn: “Nói thành thật xem, đã tới mức độ nào rồi?”

Vương Bồi thực sự không biết ăn nói thế nào, cứ ấp úng nghẹn cả buổi mãi mới thốt ra một câu, “Thực ra anh ấy...Anh ấy là bạn của Ngao Du”

“Cái gì?” Ánh mắt Chu Bách Đình trợn tròn lên, “Vậy mà cậu còn...”

Vương Bồi nhanh tay bịt miệng cô nàng lại: “Nói nhỏ chút đi!”

“Thế rốt cục là cậu theo ai?”

“Chuyện đó để sau đi” Vương Bồi nhỏ giọng ngượng ngùng, “Còn không phải là tên gốc kia đâu!”

Đúng là tên gốc đáng giận kia đó, một khi dính vào, cả đời đều không yên...

53. Chương 53

Sau khi Chu Bách Đình đưa Mộc Tử về nhà, Vương Bồi mới nhớ tới chuyện của Hứa Văn Văn, vì vậy rất có thâm ý muốn cười chê, lúc nói chuyện cô còn cố ý nhìn chằm chằm vào mặt Ngao Du xem thế nào, quả nhiên phát hiện trong ánh mắt anh có nét giảo hoạt đặc ý không giấu được – đúng là anh ấy! Mà không biết rốt cục là anh làm thế nào mà xuống tay được chuyện này nhỉ?

Ngao Du ở trong nhà của cô đến nửa ngày, cuối cùng vẫn tới lúc ăn cơm chiều – Vương Bồi nhận được điện thoại của học trò báo buổi tối chúng nó tổ chức liên hoan. Ngao Du cũng biết chính mình mà chưa đi thì sẽ bị đuổi ra ngoài nên thành thật cáo từ, nhưng đôi mắt vẫn mười phần ai oán. Ra tới cửa lại thấy hôm nay đúng là có tiền bộ vượt bậc, cùng ăn cơm, cùng trông nom em bé, lại còn thay tã – vì vậy tâm tình lại trở nên vô cùng vui.

Các buổi liên hoan bình thường đều được bố trí ở gần trường học, do thi xong, các trò nữ rất hứng thú, vừa muốn ăn thịt nướng lại còn muốn đi hát Karaoke nữa. Tâm tình Vương Bồi cũng tốt, khó có thể chối từ, vì thế cứ tiến thẳng tới KTV!

Trên đường phố Thượng Hải buôn bán sầm uất, nên ở đây không thiếu KTV, còn có rất nhiều hạng từ cao tới thấp, một tối có thể tiêu sạch cả năm tiền lương của Vương Bồi, nhưng lại thỏa mãn được tất cả mọi nhu cầu của quần chúng. Nhóm nữ sinh chọn một phòng lớn, mặc kệ tiền túi thế nào vẫn quây cho tối tận mười hai giờ đêm mới tan.

Lúc về nhà mới là một vấn đề lớn, xe công cộng hiện giờ không có, chỉ còn cách chờ. Nhưng đúng là thời điểm KTV tan cuộc người rất đông, từ xa vừa nhìn thấy đầu xe thì đã bị người khác tranh chỗ rồi. Giờ là đang mùa đông, cả nhóm lạnh run rẩy, nhóm nữ sinh đề nghị, đi ăn khuya trước khi về.

Vì vậy cả nhóm lại chui vào trong quán cạnh đó ăn khuya, ngồi uống chút bia, nhắm thịt nướng, nói nói cười cười không khí vô cùng ồn ào náo nhiệt. Nhóm nữ sinh còn trẻ lại đều xinh xắn đầy sức sống, hơn nữa người lại đông, nên thu hút rất nhiều ánh nhìn của mọi người. Quả nhiên, lập tức có một tên lưu manh tới trêu chọc.

Loại này Vương Bồi không phải mới thấy lần đầu, căn bản là không thèm quan tâm, nhưng nhóm nữ sinh lại đang lúc còn trẻ, máu nóng, sao mà chịu nổi những lời thô tục, nhất là trong nhóm còn có thiếu nữ Đông Bắc tính tình nóng nảy bột phát, mới một chút Vương Bồi còn chưa kịp ngăn thì cô bé đã cầm ghế đập vào người ta rồi.

Đây đúng là chọc vào tổ ong bò vẽ rồi, nhóm lưu manh này cũng đâu cần các cô gái động tay vào, lập tức vây lại, động chân động tay, miệng thốt ra những lời khó nghe, có cái gì cũng nghe được tuốt, nhóm thiếu nữ gặp phải tình hình vậy, có hai cô bé nhất gan đã khóc ầm lên.

Vương Bồi nhanh tay lấy điện thoại ra định gọi báo cảnh sát, điện thoại vừa thông thì bỗng có một bóng đen lướt qua mặt, sau đó “ầm” một cái, cô còn đang bàng hoàng lắc lư thì tên lưu manh kia đã chẳng thấy bóng dáng đâu rồi. Cô còn chưa kịp nghĩ gì, bốn phía nhóm lưu manh kia đã từng người từng người bay thẳng lên trời. Bác nướng thịt mở tròn mắt nhìn, mọi người vây xung quanh la to: “Trời ơi! Đây là công phu gì thế ha?”

Động tác của Ngao Du so với điện ảnh còn mạnh hơn, một đá không đến nửa giây mà đã đá bay cả đám lưu manh đi rồi. Ngã xa xa cách không biết là bao nhiêu thước,đám kia...làm vương Bồi đã không nhìn thấy ai.

Hiện trường ước chừng im lặng tới hơn mười giây, Ngao Du vỗ vỗ tay, chậm chậm đi tới, có chút xấu hổ, nhìn về phía Vương Bồi cười: “Ha ha, ..tôi vừa đúng lúc đi ngang qua..”

Đang là mùa đông, lại là mười hai giờ đêm, anh đi ngang qua nơi này...Thằng nhóc này đúng là không biết nói dối. Nhưng chuyện này tuyệt không hoài nghi được, nhóm nữ sinh giống như thấy thần tượng vậy, vô cùng phấn khởi, tìm anh nói chuyện líu ríu, “Thầy Phụng, thầy thật sự đẹp trai quá” “Người thực giấu tài ha” “Thầy Phụng có phải cùng bạn bè tới đây hát hò không? Nếu sớm biết thầy ở đây, chúng em đã gọi thầy đi cùng chúng em rồi” “Thầy Phụng...”

Ngao Du bị nhóm nữ sinh nói cười âm ỉ, ca ngợi hết lời thì bỗng chốc mừng rỡ, sau đó vô cùng đắc ý, khuôn mặt tươi cười hơn hở, sau đó thì...Cảnh sát tới, đem cả Ngao Du và Vương Bồi, cùng nhóm nữ sinh mang tới đồn cảnh sát. Sau đó, lại đánh tới một chiếc xe dọn nhóm côn đồ đưa vào bệnh viện.

Bị đưa vào đồn cảnh sát lấy khẩu cung, tên ngốc vẫn rất hưng phấn vui mừng, còn nhóm thiếu nữ thì lại càng hào hứng hơn, cứ kể liên tiếp cho cảnh sát nghe một đống chuyện. Chỉ một lát sau, mấy cảnh sát trẻ tuổi đều phát khóc lên rồi.

Thực chất thì chuyện này kể ra cực đơn giản, chẳng phải là một đám cơ bắp tới đùa giỡn người không thành, sau đó bị đánh, đó chỉ là phòng vệ thôi mà. chẳng qua người đánh là Ngao Du có sức mạnh vô địch, không kiềm chế được, cũng không để ý chuyện phòng vệ chút...Vương Bồi nghe lén điện thoại của cảnh sát kia, nói cái gì tên đầu sỏ cơ bắp kia bị gãy ba cái xương sườn...

Sợ phiền phức thêm, Vương Bồi mới gọi điện thoại cho cậu Bành Hồ, hỏi xem cậu có quen ai ở đồn cảnh sát không, nói giúp với đồn cảnh sát. Bành Hồ đầu dây kia có chút kích động, giọng bỗng cao vống lên: “Gì cơ? Cháu phạm tội gì?” Giọng như ma kia truyền qua di động tới làm cho cảnh sát đứng một bên hoảng sợ.

“Cậu nói nhỏ chút được không” Vương Bồi hạ giọng nói nhanh: “Cháu sao phạm tội gì chứ. Đi cùng học trò đi ăn cơm, hát hò, bị bọn lưu manh trêu chọc, sau đó lại có bạn ra tay đánh người”

“Đấy không phải là thấy việc nghĩa hăng hái làm sao?” Bành Hồ buồn bực hỏi: “Hiện giờ cảnh sát cũng không phân biệt được trắng đen nữa rồi, đến cả chuyện làm việc nghĩa quá hăng hái cũng bắt ha”

“Thấy việc nghĩa nhiệt tình làm cũng đúng vậy...” Vương Bồi nhỏ giọng hừ hừ: “Chỉ là, chuyện đó...tự dưng không để ý, xuống tay nặng chút”

“Giết chết? Hay là tàn phế?”

“Cũng chưa đến nỗi đó” Vương Bồi cười ha ha, “Chỉ làm gãy mấy cái xương sườn, à, hình như là gãy vài cái xương sườn, trật khớp mấy cái”

“Bành Hồ: “...” Nhưng chỉ một lát sau, đầu óc của ông cuối cùng cũng tỉnh táo lại, “Cháu nói là bạn cháu đánh có mấy người?”

“Chỉ có một thôi ạ”

Có thể là có nhóm nữ sinh nên thái độ cảnh sát cũng ổn, nhưng Vương Bồi vẫn lo lắng một lát Ngao Du mà tức giận trở mặt thì không biết tính tình của anh ấy sẽ làm loạn đến cỡ nào, mặc kệ là cảnh sát hay gì đi nữa, nói không chừng...còn có thể một ngụm nuốt chửng người ta ấy chứ!

“Một lát anh đừng có nói chuyện nhé” Thừa dịp cảnh sát đang u đầu, Vương Bồi tiến tới nói nhỏ bên tai Ngao Du: “Tôi sẽ giúp anh về”

Ngao Du cứ ngoan ngoãn gật đầu.

Thực ra nhóm cảnh sát định tìm Vương Bồi và Ngao Du hỏi cho rõ hơn, dù sao thì hai người trông lớn tuổi hơn chút, nhưng lần đầu tiên nhóm nữ sinh mới đến đồn cảnh sát, rất hưng phấn, cứ lôi kéo: “Chú cảnh sát à” nói không ngừng luôn mồm, làm cho họ không có đường tiến lui.

Đợi lúc lấy xong khẩu cung của nhóm nữ sinh, sự tình gần như đã rõ không khác lắm, vài cảnh sát trẻ tuổi kia vẫn không tin chút nào, lén nhìn trộm Ngao Du xem, nhìn còn chưa đủ, lại còn bàn tán to nhỏ, còn cố tình nói không nhỏ lắm, Vương Bồi nhưng lại nghe được thật.

“Gạt người đi”

“Anh biết không, mấy cô gái đó chỉ có khoa trương lên thôi”

Vương Bồi cũng không nói gì, nhưng trong đầu lại ước gì họ cũng cứ nghĩ vậy, nhưng vấn đề là trong bệnh viện còn một đồng người đang nằm kia, chứng cứ vô cùng xác thực, Ngao Du dù có được coi là phòng vệ chính đáng, chuyện bồi thường tiền thuốc men là việc nhỏ, mà chuyện bị truy cứu hình sự mới là chuyện to ha! Vị này đã muốn làm ầm lên, thì bao nhiêu cảnh sát cũng ngăn không được ha.

Lúc này Bành Hồ đã chạy tới, trông rất vội vã, bước vào đồn cảnh sát đã lên tiếng chào hỏi thân mật. lát sau ông theo một người cảnh sát lớn tuổi ra ngoài nói chuyện, cũng không biết là nói gì, lát sau người cảnh sát trung tuổi bước vào, nhìn mọi người phát tay, nói: “Được rồi, mọi người có thể đi được rồi” Lúc nói chuyện lại nhìn vào mắt Ngao Du, nhỏ giọng thì thầm: “Thật không hổ là dạy thể dục”

Chuyện này tạm thời coi như xong, bảo Bành Hồ tìm xe đuổi đám học trò về trường xong, Vương Bồi và Ngao Du lên xe ông.

“Tên nhóc này bản lĩnh cũng lớn ha” Vừa lên xe, vẻ mặt Bành Hồ rất vui tò mò hỏi: “Học đánh võ sao?”

Ngao Du sững sốt một lúc, nghiêng mặt nhìn Vương Bồi, không đáp. Vương Bồi dở khóc dở cười, gật đầu bảo nhanh: “Bây giờ có thể nói rồi”

Ngao Du lúc này mới cười rõ tươi, “Không phải,cháu...học bơi”

“Học bơi mà lại đánh được nữa!” Bành Hồ vừa sợ vừa mừng, híp mắt nhìn anh, sau đó đưa tay ra véo trên tay Ngao Du một cái, “Ha ha’ cười ầm lên, “Nè cánh tay này thật là cứng đấy, chẳng trách có thể đánh hay như vậy. Chuyện đó, cháu vừa đâm mấy cái?”

“Gi?” Long mày Ngao Du nhăn lại lắc đầu, “Không đếm, chắc là chỉ có một cái thôi”

Vương Bồi rụt đầu vào trong đầu gối, Bành Hồ tròn to mắt kinh ngạc, tí quên cả chuyện lái xe suýt bùng. Khó khăn lắm ông mới tỉnh táo chút, bỗng nhớ ra gì đó, quay lại hỏi Vương Bồi, “Này, trước kia nhà cháu có người gì đó tên là Du, nghe chừng cũng rất lợi hại ha. Cậu nghe mẹ cháu bảo, có vài tên trộm còn chưa kịp vào nhà thì đã bị đem trói lại hết rồi...”

Cả Vương Bồi và Ngao Du đều không nói gì...

Vương Bồi thì ghen cười, còn Ngao Du thì chột dạ và bất an – khó khăn lắm anh mới gần được bên Vương Bồi chút, chú này làm gì mà cứ nhắc tới anh để Vương Bồi Bồi mất hứng rồi.

Bành Hồ làm hết trách nhiệm đưa hai người họ đến dưới lầu, vừa dặn dò cẩn thận với Vương Bồi, “Sau này ra cửa nhớ phải cẩn thận, chuyện hôm nay may mắn có thầy Phụng, nếu không thì cũng đã xảy ra chuyện rồi!”

Vương Bồi ra sức gật đầu. Hai người cùng bước vào thang máy, rồi vào hành lang, rồi tự mở cửa vào nhà. Lúc đóng cửa, Vương Bồi bỗng đứng xoay người lại, ánh mắt sáng ngời nhìn anh. Ngao Du hoảng lên, chỉ nói cô vừa bị Bành Hồ nhắc tới chuyện thương tâm, thấy chột dạ nhanh như chớp bỏ chạy vào phòng...

Tối Vương Bồi lấy bình hoa trên giá sách xuống tỉ mỉ lau sạch sẽ, nghỉ ngơi, rồi lại đặt nó lên trên tầng thứ hai của giá sách. Cho dù ở góc độ nào của phòng khách, chỉ cần liếc mắt một cái là cô có thể nhìn thấy nó.

54. Chương 54

Cuối kỳ Vương Bồi không phải đi coi thi nữa, cũng không phải chấm bài kiểm tra, lên điểm hoặc những việc linh tinh khác, kết thúc năm, nhận tiền thưởng, vậy là một năm đã hoàn thành. Nhóm học trò lúc trước cùng vào đồn cảnh sát lại lục tục gọi điện thoại, bảo là định đến nhà Vương Bồi tụ tập nấu cơm, riu ra riu rít, hận không thể lập tức đến ngay được.

Cùng vào đồn cảnh sát chỉ là lấy cớ, còn có cô nữ sinh đặc biệt rất thân với Vương Bồi, có chút không coi cô là cô giáo gì cả. Tất nhiên Vương Bồi cũng không muốn cự tuyệt, nên tối trưa có một đám các cô gái có tới tận mười mấy người đều vọt tới nhà Vương Bồi.

Các trò mang theo rất nhiều đồ ăn bảo là làm lẩu, còn nói tay nghề của mình tuyệt vời, rồi ồn ào náo nhiệt nấu nướng. Vương Bồi thấy mừng là các cô gái tự lực cánh sinh, nên chủ động nhường bếp cho các cô gái.

Chỉ còn vài cô gái đi lại trong phòng khách, xem sách, có người còn cười hì hì tìm cô hỏi han: “Cô Vương, chuyện này....cô giáo có biết số điện thoại của thầy Phụng không ạ?”

“Sao vậy?” Vương Bồi biết thừa là cô bé này hỏi gì rồi, những vẫn giả vờ giả vịt hỏi lại.

“Chúng ta cũng gọi thầy ấy tới đây đi” Cô bé ngượng ngùng cười cười, còn lại mấy cô bé khác cùng đồng thanh, “Cứ vậy đi, dù sao đều là những người còn trẻ mà” “Cô Vương ơi, cô cho số điện thoại của thầy Phụng đi cô”

Vương Bồi cười phá ra, để cuốn sách lên giá rồi đứng dậy bảo: “Các em chờ nhé” Nói xong thì đi chậm chậm tới cửa, mở cửa, ngông nghênh hướng về hành lang gân cổ lên gọi, “Phụng Hành, có nhà không? Trưa nay lại đây ăn cơm đi”

Không đầy một giây, cửa phòng đối diện mở, Ngao Du ăn mặc chỉnh tề đứng nhìn về phía cô cười cười. Nhóm cô bé bắt đầu kích động đứng dậy, còn có hai cô bé gan lớn nhiệt tình, trực tiếp tiến lên đón, vừa cao hứng vừa vui mừng kêu to: “Thầy Phụng, thầy Phụng, thì ra thầy ở đây ha!”

Nói xong, cô bé bỗng như nghĩ ra gì đó, nhìn sang Vương Bồi, sau đó thì cùng túm đầu vào nhau bắt đầu thì thầm, ánh mắt né tránh, một lát nhìn sang Ngao Du, một lát lại nhìn Vương Bồi, ý tứ vô cùng rõ ràng.

Ngao Du đặc biệt rất thích cảm giác ái muội này, cũng không lên tiếng, còn về Vương Bồi, cho dù thực là gì thì cô cũng tuyệt đối không chịu thừa nhận gì hết. Rất tự nhiên đón lời Ngao Du bảo: “Vào đi, cùng ăn cơm trưa, có thời gian không vậy?”

“Có, có chứ” Ngao Du đem cửa đóng lại, cứ nhấp nha nhấp nhồm theo vào, còn cười hì hì chào hỏi mọi người.

Trong phòng có thêm một người đàn ông, hơn nữa trông vô cùng anh tuấn, các cô bé tất nhiên là ngoan lên rồi, nói chuyện giọng cũng nhẹ nhàng ôn nhu rất nhiều, có hai cô bé vẫn cố bắt chuyện với Ngao Du, còn có cô bé cứ đi đi lại lại trong phòng khách, bất chợt nhìn thấy lọ hoa trên giá sách vẽ hình Ngao Du trên đó.

“Ông trời của tôi...” Cô bé kích động kêu lên, quên hoàn toàn soái ca trong phòng, cứ ngây ngốc nhìn ngắm lọ hoa trước mặt, mắt cũng không chớp, “Nè, ...TMD cũng đẹp mặt quá đi”

Cô bé nói câu đầu tiên làm các cô bé trong phòng khách bị thu hút quay đầu nhìn. Các cô bé ào lên phía trước, Vương Bồi đã cố tình chuyển lọ hoa lên cao, rồi chặn bàn đằng trước rồi, vậy mà cũng chẳng ngăn được ánh mắt của các cô bé như hoả nhãn kim tinh (mắt lửa) vậy nhìn thấy.

Bên này ánh mắt Ngao Du đã nhìn nhanh thấy, cứ ngây ngốc ra nhìn lọ hoa, vẻ mặt trông mờ mịt. Sau đó, bỗng dưng anh quay sang nhìn Vương Bồi, Vương Bồi cũng nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau...Ngao Du rụt cổ, lập tức chột dạ quay phắt sang chỗ khác.

“Cô Vương ơi, cô tìm ở đâu ra người mẫu này thế, nhìn vô cùng đẹp trai ha”

“Chỉ là, thực sự không cho chúng mình sống nữa rồi”

“Cô Vương ơi, đây có phải là bạn trai của cô không ạ. Em nghe nói trước kia cô cũng có bạn trai cực kỳ đẹp trai ha” Các cô bé bắt đầu ào ào tán chuyện. Lỡ tai Ngao Du dựng đứng lên nghe ngóng.

“Đúng, cũng gần đúng vậy đó” Vương Bồi không để ý gì, ánh mắt lại nhìn lướt về phía Ngao Du. Bóng cao lớn của anh cứ lùi dần vào trong ghế.

“Vậy hai người sao lại chia tay?” Về mặt các cô bé khó hiểu, “Nếu là em ý à, có bạn trai đẹp như thế, kiểu gì em cũng không buông đâu. Cho dù có đánh chết em cũng tuyệt đối không buông tay!” Lại còn nói, bị chia tay sao? Có cô bé đầu óc xoay nhanh lập tức thấy mình hỏi không được đền đáp thoả đáng cứ len lén nhìn nhau trông vô cùng nôn nóng.

Nhưng Vương Bồi lại cứ thản nhiên như không, nhún nhún vai, bĩu môi cười, “Có một ngày anh ấy cứ tự dưng đi, không thèm nói một câu nào trước, kể cả một từ cũng không để lại, ..” Lúc nói ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào mặt Ngao Du, ánh mắt lợi hại, giọng nói có chút chua xót.

Ngao Du không được tự nhiên ho khụ khụ hai tiếng, cười khô khan, đứng dậy định trốn vào toilet.

Quả nhiên là bị chia tay...Các cô bé cứ nhìn nhau không dám nói thêm câu nào, sợ chạm đến dây thần kinh đau lòng của Vương Bồi. Các cô còn không dám ngắm kỹ vội vàng đặt lọ hoa lên chỗ cũ. Không biết trong đầu nghĩ ngợi lung tung gì đó, trượt tay, chỉ nghe một tiếng “choang” vang lên, lọ hoa vỡ tan...

Trong phòng im lặng như chết vậy, Vương Bồi thì sửng sốt một lúc mới rõ ràng định thần biết chuyện gì xảy ra. Mà cô trò gây chuyện đã bị dọa cho choáng váng rồi, mặt mũi trắng bệch, không nói được nên lời. Còn mấy cô nữ sinh kia đều lặng ra nhìn dưới mặt đất, đến cả cử động cũng không dám, chỉ sợ không cẩn thận dẫm một cái vào các mảnh sứ vỡ.

“Không...Không sao..” Vương Bồi nhếch miệng lên cố cười cười, nhỏ giọng bảo: “Đã rơi rồi thì cho rơi đi, sau này lại...lại vẽ lại..” Nói vậy nhưng trong lòng vô cùng khó chịu, cố nói mà không thốt nên lời không hiểu sao thấy đau, cố hít thở bình thường, nhưng mỗi lần thở lại là một lần đau đớn không thôi.

Nếu là người ngoài thì cô đã không nề gì mà bộc phát chửi mắng rồi, nhưng lại là mấy đứa trẻ không hiểu chuyện, cô sao mà mắng ra được chứ.

Vương Bồi cố nén nỗi đau đứng lên định đi thu dọn các mảnh sứ vỡ, bỗng dừng trước mặt hiện lên một bóng người, lại là Ngao Du đã vọt ra giành trước. Sắc mặt anh trông vô cùng dọa người, rất lạnh lùng, toàn bộ vẻ cười trên mặt đã biến mất không còn, toàn thân lộ ra một luồng sát khí dọa người.

Các cô bé không một ai dám động đây, cứ nơm nớp lo sợ đứng tại chỗ, nhìn Ngao Du lo lắng cẩn thận, cứ như đang tìm trăn châu bảo bối vậy, dọn toàn bộ cả một mảnh nhỏ không chừa.

“Cô...cô giáo...Em đền cho cô vậy...” Cô bé gây ra chuyện oà khóc, vừa gạt nước mắt vừa nhỏ giọng nức nở: “Em...thực xin lỗi cô...Em thực sự không cố ý...”

“Bỏ đi” Vương Bồi khổ sở lắc đầu, tuy là rất khó chịu nhưng cái gì cũng đã nát rồi, có tức giận thì cũng không khôi phục lại được nữa, chỉ sợ làm cho nhóm học trò này sợ thôi.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa” Có trò khá thành thực đứng cạnh hoà giải, “Cô giáo bảo là bỏ đi rồi, cậu lại khóc, tí nữa cô giáo lại quay sang an ủi cậu, xem có xấu hổ không chứ. Đúng rồi, cô Vương à, hay là, chúng ta đi tìm các sư phụ tìm cách gắn nó lại đi. Em nghe nói ở chùa có vị sư phụ gắn vào rất giỏi”

“À” Vương Bồi cúi đầu nhìn, Ngao Du đã dọn hết các mảnh sứ vỡ đủ hết, tiện tay lấy khăn giấy bàn trải xuống cẩn thận để các mảnh vỡ lên trên rồi gói lại, sau đó đứng lên, nhìn Vương Bồi, rồi lại nhìn các trò, bảo: “Tôi về trước đây”

Sau đó anh thực sự cứ thế đi luôn.

Các cô bé không dám nói thêm gì nữa.

Vì vậy chuyện tiếp theo ăn bữa cơm cũng không còn vui vẻ gì, ăn xong ai cũng không biết nói gì cho đúng, các cô bé cứ lẳng lặng rút lui. Vương Bồi dọn dẹp sạch phòng xong, ở nhà một mình cứ không yên tâm, đi đi lại lại quanh phòng khách, nghĩ ngợi, không biết Ngao Du mang các mảnh sứ vỡ kia về làm gì? Hay là anh ấy lại dùng phép thuật cho nó khôi phục lại như cũ đây?

Suy nghĩ cả đêm, hôm sau đáp án đã được sáng tỏ.

Mới hơn bảy giờ sáng, Vương Bồi bị tiếng đập cửa đánh thức, giận quá vọt thẳng tới chỗ mất mèo muốn nhìn xem rốt cục là ai đáng ghét lại tới quấy nhiễu giấc ngủ an lành của cô đây.

Cửa lớn vừa mở thấy Ngao Du đứng như quỷ đen vậy, đang cầm lọ hoa trông rất cao hứng, Vương Bồi tức giận quá nhưng không còn cách nào khác đành phải mở cửa, trừng mắt giận nhìn anh: “Tôi đã nói với anh là...”

Cô còn chưa nói xong, Ngao Du đã đưa lọ hoa tới trước mặt như là hiến vật quý vậy, ánh mắt sáng ngời, trong suốt, đơn thuần lại vô cùng cao hứng, “Cô xem xem, tôi đã dán nó lại tốt lắm”

“Dán..dán lại tốt lắm sao?” Mất vài giây đồng hồ, Vương Bồi không phản ứng được gì, mãi một lúc sau, cô mới ngẩng ngốc đưa tay ra mở nắp nhận lọ hoa từ tay Ngao Du. Nhìn kỹ, nhìn lọ hoa trông còn nguyên vẹn kia vẫn còn có những vết rạn tinh tế, nhưng không phải khó xem, tựa như băng vỡ, bắt đầu toả ra từ trên miệng lan dần ra xung quanh, trông như một đoá hoá nở rộ..

Có một cảm giác không nói nên lời phút chốc lan tràn khắp trong lòng Vương Bồi, cô bỗng thấy mắt nóng, muốn khóc, trong đầu vừa rầu rĩ lại vừa vui sướng, định mở miệng nói, thì không hiểu sao cổ họng như bị cái gì đó chặn lại không cất nên lời.

“Còn có mấy mảnh vỡ nhỏ tìm không thấy, nên chỗ này...” Ngao Du chỉ vào đáy lọ có vài tỳ vết nho nhỏ, bắt đầu dĩ trông nhụt chí hẳn, “Còn chưa có sửa được tốt lắm, tỳ nữa tôi sẽ tìm, tối cô chưa quét đi phair không”

Anh vừa ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy hai mắt long lanh nước của Vương Bồi, bỗng chốc thấy khản trương, “Vương Bồi Bồi, sao cô lại khóc vậy? Không, tôi...”

“Anh đúng là đồ ngốc!” Vương Bồi mắng anh, “Sao anh lại ngốc vậy chứ? Anh không phải có phép thuật hay sao? Cái loại này cứ việc đưa ngón tay ra phất một cái là trở về như cũ không phải sao? Sao cả điều đơn giản ấy anh cũng không hiểu nữa hả, thế mà còn gọi là thần tiên cái nổi gì!”

Ngao Du nhìn cô, không chớp mắt chút nào, một lát lại nhìn xung quanh, cơ bản là không dám nhìn vào mắt Vương Bồi, “Ày da, cô nói gì thế, sao tôi nghe chẳng hiểu gì hết vậy”

“Nhanh lên bóc ngay lớp da đen hôi trên người anh đi” Vương Bồi lau mặt, mắng to: “Ghê tởm quá đi, đồ Ngao Du thôi kia!”

55. Chương 55

Sau này khi có thời gian nghỉ lại Vương Bồi đặc biệt hồi hận, lúc đó sao không biết chuẩn bị kỹ một chiếc máy ảnh, nếu không đã chụp được vẻ mặt ngốc của anh lúc đó rồi. Cái dạng này vừa sợ vừa kiểu ngoài ý muốn, vừa xen lẫn nghi hoặc, cùng với vẻ không dám tin, cho dù là diễn viên điện ảnh nổi tiếng đạt giải Oscar đi chăng nữa cũng không thể hiện được toàn diện như thế.

“Nè...” Vương Bồi thấy anh sững sờ nửa ngày thì chịu hết nổi đẩy anh một cái, “Ngao Du, anh ngốc gì thế?” Sau đó thì trên lưng cô căng thẳng, cả người đã ngập vào một bờ ngực vừa dày vừa rộng, Ngao Du dụi đầu vào cổ cô, miệng rên rỉ gọi tên cô: “Vương Bồi Bồi, Vương Bồi Bồi à...” Rất giống cử chỉ của một chú chó con.

Anh nức nở một lúc lâu, rồi hình như chợt nhớ ra cái gì ngẩng đầu, vẻ mặt ảm ức nhìn Vương Bồi, trong ánh mắt có một tầng nước mênh mông, “Vương Bồi Bồi à, “ anh hỏi: “Không phải là em đã tha thứ cho anh chứ?”

Tha thứ cái gì chứ, thực ra thì cô đã sớm không còn giận nữa rồi, chỉ là mỗi ngày nhìn thấy anh giả vờ giả vịt bộ dạng nghĩ đến mà buồn cười, nhin không nổi muốn nhìn thêm chút xem rốt cục anh định giả vờ đến lúc nào, thế mà chính cô lại kiềm chế không nổi mình. Nhưng tha thứ hay không tha thứ, loại này chỉ cần trong lòng rõ là được, sao lại nói ra làm gì chứ? Chịu hết nổi cô xoay người bước đi.

“Vương Bồi Bồi, Vương Bồi Bồi à...” Ngao Du tiếp tục quẩn quít say mê, dường như còn muốn nghe chính miệng cô cam đoan nữa. Vương Bồi bị anh quẩn quá đúng là dở khóc dở cười, đập nhẹ một phát vào gáy anh, giọng đe dọa: “Lại náo loạn rồi, nếu náo loạn nữa em không thêm để ý tới anh nữa đâu”

Ngao Du lập tức yên tĩnh trở lại, ngồi ngoan ngoãn bên cạnh cô, chống má nhìn cô, mắt cũng không chớp. Một lát sau anh như nghĩ ra gì đó, nghi hoặc hỏi: “Vương Bồi Bồi à, em nhận ra anh khi nào thế? Có phải là Tuệ tuệ, hay A Hằng nói không? Kỳ lạ nha, A Hằng không phải là người lắm mồm mà”

“Nhanh lên đem da của anh bóc đi!” Vương Bồi thực sự không nhìn được loại mặt đen này của anh rồi, nhất là anh với Phượng Hành lại giống nhau như đúc nữa, trong đầu nghĩ đến thì hoảng.

Ngao Du cứ cười liên tục, tràn đầy sự đồng cảm với cô: “Anh cũng thấy khó coi chết đi được nè, vóc dáng Phượng Hành không đẹp bằng anh được. Nhưng mà, ai cũng bảo anh ấy rất thành thực, chừng chặc. Nếu em chưa nhìn thấy A Hằng thì ổn rồi, nếu không...” Có trời mới biết được, nếu Ngao Du mà biến thành bộ dạng của Trọng Hằng, với tính tình kia của Trọng Hằng, Vương Bồi chỉ cần nghĩ ngợi một chút đã chịu không nổi run lấy bầy.

Cũng nhoáng một cái, trong nháy mắt Ngao Du đã biến trở về bản thân mình

tóc ngắn, mặt nhỏ nhắn quynh rũ, mũi cao, miệng góc cạnh, nhìn rất dễ chịu ngon lành làm người ta nhìn không nổi chỉ muốn cắn một nhát, lúc cười trông có chút giống trẻ con, lúc nghiêm túc thì trông lại rất dọa người – nói tóm lại là, một tên mặt trắng vô cùng đẹp trai.

“Vương Bồi Bồi” Anh trông vô cùng nghiêm túc, còn thực sự nhìn Vương Bồi, mắt không chớp, “Anh cam đoan sau này sẽ không phạm sai lầm gì nữa”

“Anh nên cam đoan nhiều nhất chính là sau này đừng bao giờ mắc phải sai lầm y như thế nữa” Vương Bồi nói một câu như đinh đóng cột vậy, trong đầu cô hiểu rất rõ thực sự Ngao Du không thể là một người hay phá rối lại không dám chịu trách nhiệm, anh chỉ là không hiểu sự tình lắm, có chút không biết ăn nói, có một số việc không nên làm. Nhưng lòng nhiệt tình mà thành khẩn của anh, cùng sự thông minh và đơn thuần của anh, quan trọng hơn nữa là, anh một lòng một dạ với cô, cả một chút tạp niệm cũng không có. Trên thế giới này không có người nào hoàn mỹ cả, Ngao Du cũng thế mà cô cũng vậy, vì thế, cô không thể lấy tiêu chuẩn hoàn mỹ ra yêu cầu anh phải như thế.

Hai người vừa mới làm lành, lúc Ngao Du định rậm rịch tiến gần hôn cô, thì di động của Vương Bồi reo lên. Ngao Du nhìn không được lập tức thâm mắng người, kết quả vừa định mở miệng ra mắng thì nghe thấy tiếng Vương Bồi thân yêu gọi vào máy ngọt ngào: “Thái Hậu nương nương, ý mẹ định thế nào ạ?”

Ngao Du bỗng chốc bị kích động, miệng cứ mở to ra, hận là không cướp được di động, cao hứng hét to vào chiếc di động: “Dì Bành à, Dì Bành ơi, con là tiểu Du đây nè!”

Vương Bồi nhanh tay bịt miệng anh lại, trừng mắt giận dữ: “Cha con đâu rồi?”

Giáo sư vương và Thái Hậu nương nương đang đứng ở gần khu nhà, gọi điện thoại tới hỏi Vương Bồi xem có cần mua chút đồ ăn mang lên không.

“Trốn mau đi” Vương Bồi nhìn nhanh khắp phòng một lượt rồi thả bình hoa vào giá sách, cầm áo Ngao Du cởi ra để trên ghế ném vào lòng anh, “Anh về trước đi, tý nữa em sẽ tìm anh nói chuyện” Lúc nói tay đã đẩy đẩy Ngao Du ra khỏi phòng về mặt nghiêm túc dặn dò: “Trăm ngàn lần đừng đến đây nhé!”

Thái Hậu giá lâm là chuyện nhỏ, giáo sư Vương giá lâm mới là chuyện đòi mạng. May là Ngao Du còn biết nghe lời, nếu anh cứ cương quyết không chịu rời đi, chắc chắn hôm nay có trò hay để nhìn rồi!

“Vương Bồi Bồi...” Ngao Du trông vô cùng ảm ức, “Dì Bành có phải rất giận anh không? Anh sẽ giải thích với dì” Giải thích cái rắm ý! Trong lòng Vương Bồi thâm mắng, chả nhẽ anh còn cứ thành thật đem hết chân tướng ra nói hết với Thái Hậu nghe sao, nói anh là một con rồng, nói vì anh uống rượu say nên mới ngủ trên thiên giới có một ngày...Thái Hậu chắc chắn là cảm thấy não anh có vấn đề là cái chắc.

“Anh cứ về trước đi” Vương Bồi không còn sức đâu mà nói nữa, “Chuyện này, chúng mình sẽ bàn bạc thật kỹ đã”

Chuyện Vương Bồi yêu Ngao Du tuy chưa có nói với Thái Hậu, nhưng ông bà già nhà cô rất khôn khéo, cho dù là ở xa tận Hàn Quốc đi chăng nữa cũng vẫn nghe thấy chút manh mối, nếu không, sao Ngao Du bỗng dưng biến mất một năm, bà cũng không bao giờ hỏi đến một câu. Hiện giờ Ngao Du đột nhiên xuất hiện, cho dù Thái Hậu không nói lời nào, nhưng chắc chắn trong đầu sẽ nghĩ ra gì đó.

Nếu Ngao Du cả cửa của Thái Hậu cũng không bước qua được, vậy giáo sư Vương kia...cũng không cần suy nghĩ gì thêm nữa. Tất cả đều là cha mẹ, có chuyện gì mà không hiểu tâm tư của con, dù sao giáo sư Vương cũng coi con gái này như bảo bối vậy, chỉ ước gì không gả cô đi mà ở nhà làm gái già cả đời cũng không sao.

“Trăm ngàn lần đừng tới đây nhé!” Vương Bồi cứ dặn dò mãi, “Cứ đợi ở nhà đi, đừng có ra cửa, đừng để Thái Hậu nhìn thấy anh”

Ngao Du không nói lời nào lẳng lặng trở về phòng.

Anh vừa vào phòng thì Vương Bồi chợt nghe thấy tiếng thang máy “đình” một tiếng, Thái Hậu và giáo sư Vương giá lâm.

Về mặt Vương Bồi nịnh nọt ra đón, chỉ còn nước không hành lễ đặc biệt, nhiệt tình chào hỏi nịnh bợ hai ông bà già, “Cha, mẹ, hai người tới rồi sao”

Giáo sư Vương ánh mắt sắc bén nhìn, còn Thái Hậu che miệng cười không ngừng, “Ôi ôi con của mẹ, con mắc sai lầm gì rồi?”

Đây là dạng cha mẹ gì thế không biết!

Hai người già bước vào phòng, chiếm luôn sofa ngồi, ánh mắt sắc bén của giáo sư Vương quét một lượt khắp phòng, đảo mắt xong thì đứng lên tiến tới phòng ngủ của Vương Bồi kiểm tra. Thái Hậu chỉ cười không nói lời nào, Vương Bồi thì cứ trợn mắt liên hồi, hỏi nhỏ: “Mẹ nói xem tính tình của cha là tính gì thế? Người ta đau đầu sợ con gái già không gả đi nổi, thế mà ông già lại cứ sợ con có người theo đuổi. Con thực không muốn lấy chồng, hai người đã quá quen muốn đuổi cũng không đuổi nổi...”

Thái Hậu mồm mỉm cười nhìn Vương Bồi chằm chằm, ánh mắt cũng không khác gì so với ánh mắt giáo sư Vương, “Con gái nhà chúng ta có xuân tình!”

Wương Bồi quay đầu đi, cô chỉ biết rằng cô sẽ không nên nói gì cả.

Vài phút sau, giáo sư Vương vừa lòng trở lại, chấp tay sau lưng trông bộ dạng rất uy phong, Thái Hậu chê cười ông, “Điều tra xong rồi sao?”

Giáo sư Vương ho khụ khụ hai tiếng, trên mặt chút mất tự nhiên cũng đều không có, cứ trả lời rất chi là hợp tình hợp lý: “Con bé còn trẻ chưa trưởng thành, rất dễ bị người ta lừa. Chúng ta phải cẩn thận đề phòng mới được”

Còn trẻ cái gì, chớp mắt sắp thấy đầu ba rồi còn gì, vậy mà giáo sư Vương lại còn cảm thấy cô còn nhỏ. Vương Bồi chịu hết nổi hạ giọng bảo: “Cha à, cha còn nhớ lúc con còn học tiểu học có bạn học cái gì cũng không biết hay không, chỉ là ở cạnh trường có một tiệm bán bánh quẩy. Con gái nhà người ta học tiểu học ban năm. Còn có bạn học đại học của con là Lưu Quyên, con gái đều đi học trước đó.”

Giáo sư Vương làm như không nghe thấy gì, chỉ vào túi đồ ăn họ vừa mang tới bảo: ‘Lát nữa nấu cái này ăn trưa, sáng chúng ta vừa mới hái rau, còn tươi lắm. Còn có cá này, hấp đi, không cần kho đâu’

Thái Hậu là phụ nữ, có chút mẫn cảm, mơ hồ đánh hơi được Vương Bồi có gì đó không thích hợp lắm, nháy mắt với cô, hai mẹ con liền mang thức ăn vào bếp.

Giáo sư Vương mở tivi xem kênh hí kịch, Thái Hậu khoá cửa bếp lại, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên: “Thành thật khai ra, có phải con có đối tượng rồi không?”

Wương Bồi giả ngốc, cười hắc hắc không nói lời nào.

“Nó đang làm gì, gia đình thế nào, trong nhà là thế nào...” Thái hậu hỏi một lèo mười vấn đề, còn Vương Bồi cảm thấy đến một đáp án cô cũng không đáp được.

“Ây da, con à, con nói chuyện ra xem nào!” Thái Hậu nóng tính cứ dậm chân, tức giận bảo: “Nếu con không nói, mẹ quay ra gọi ba con vào xem”

“Là Ngao Du à” Vương Bồi ngượng chín người, chột dạ len lén nhìn sắc mặt Thái Hậu, quả nhiên phát hiện ra thái độ của bà không thích hợp chút nào.

“Ngao Du à?” Thái Hậu rõ ràng là không lý giải nổi ý nghĩ của Vương Bồi, “Nó...Không phải nó đã bỏ đi rồi sao? Lại đã trở lại sao? Sau đó hai người các con ở chung một chỗ? Mẹ nói rồi Bồi Bồi à, chuyện này – đàn ông quan trọng không phải lớn lên trông thế nào, hoặc là trong nhà có tiền hay không, quan trọng là phải có trách nhiệm. Ngao Du nó...”

Wương Bồi tự nhiên biết chuyện Ngao Du bỗng dưng đi mà không chào từ biệt đã làm cho Thái Hậu có ấn tượng xuống dốc không phanh, thậm chí cô đều không thể giải thích rõ cho bà nghe được, nhưng mà...

“Mẹ à, con biết ý của mẹ rồi, con cũng biết mẹ rất tốt với con. Nhưng mà chuyện này, Ngao Du cũng có nỗi khổ của anh ấy mà” Vương Bồi thực khó xử quá, cảm xúc lộn lộn, cô thực sự nghĩ không ra lý do gì để biện hộ thay cho Ngao Du, chỉ có thể cố vớt vát nói tốt cho anh, “Anh ấy...Thực ra tốt lắm à, chỉ là...Mẹ yên tâm đi, con không phải là loại người chỉ có nhìn bề ngoài của đàn ông đâu, con tin anh ấy”

Thái hậu nhìn cô, thật lâu mà không nói gì, ánh mắt rất bình tĩnh, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mãi hồi lâu bà mới đột nhiên hỏi: “Người kia đâu?”

“Gi ạ?” Vương Bồi sững sốt, do dự hai giây mới nói: “Anh ấy ở phòng đối diện ạ”

“Hai người các con..” Ánh mắt Thái Hậu đột nhiên thay đổi.

“Không có!” Vương Bồi nhanh miệng thề, phủ nhận, “Tuyệt đối không có!”

Sắc mặt Thái Hậu lúc này mới dịu đi, “Chuyện này cũng không có kém gì lắm” Dừng chút, lại bảo: “Chuyện này trước tiên đừng cho ba con biết. Đợi lúc nào thích hợp mẹ trước tiên phải lựa lời xem xem nên nói thế nào với ông, chuẩn bị trước, nếu không ông lại tức lên thì phiền”

Vương Bồi chỉ sợ chính là xem giáo sư Vương sao cho tốt, lúc này có sự trợ giúp của Thái Hậu, cô cầu mong còn không được. Hai mẹ con cứ ở trong bếp làm việc, vừa nhỏ giọng bàn bạc làm cách nào đối phó với giáo sư Vương, trong phòng đang náo nhiệt thì bỗng nghe tiếng chuông cửa reo. Vương Bồi trong lòng có đủ loại dự cảm không ổn.

Cô nhìn thoáng qua Thái Hậu, vẻ mặt Thái Hậu khiếp sợ nhìn cô, giáo sư Vương dĩ nhiên là đứng lên đi ra mở cửa.

Cửa lớn vừa mở, Vương Bồi và Thái Hậu cùng lúc thốt lên một tiếng “Hít vào..”

Vẻ mặt Ngao Du tươi cười đứng ở cửa, mặt mũi hăng hái bừng bừng lên tiếng chào hỏi giáo sư Vương, “Xin chào!”

56. Chương 56

Đứng trước mặt là người xa lạ, giáo sư Vương lúc nào cũng rất khách khí, vì vậy, còn chưa rõ thân phận của Ngao Du, ông già cũng có chút hoà ái dễ gần, cười hơ hớ nhìn Ngao Du, vẻ mặt hiền lành hỏi: “Cậu bé, cậu tìm ai?”

Ngao Du định trả lời thì Vương Bồi đã vọt ra trước rồi, đi tới chặn ngang giữa cửa, ngăn Ngao Du và giáo sư Vương ra.

“Đưa...” Cô một câu định nói là đưa thư chưa xong thì trong bếp Thái Hậu đã đi ra tiếp đón niềm nở: “Là Tiểu Du phải không, mau vào phòng đi, bên ngoài lạnh lắm đó”

Vẻ mặt Vương Bồi khiếp sợ quay đầu, Thái Hậu lén nháy mắt với cô, ý bảo cô là yên tâm chớ sốt ruột, lo lắng.

Vương Bồi bỗng chốc tỉnh táo lại, chỉ biết suýt nữa là mình lại phạm sai lầm, giáo sư Vương rất tinh, ánh mắt kia nhìn rất chuẩn, Vương Bồi nói một câu đưa thư chuyển phát nhanh sao có thể gạt ông được, lúc đó người không đuổi đi nổi, lại dẫn tới làm ông hoài nghi, vừa gặp mặt đã gây ấn tượng không tốt, sau này lại càng khó hơn.

Ngao Du cười tủm tỉm vào phòng, nhìn phía giáo sư Vương cười cười gật đầu, rất lễ phép chào một tiếng: “Chú khoẻ không ạ” Lại đặc biệt nhiệt tình tới gần trước mặt Thái Hậu, lên tiếng chào hỏi bà triu mến: ‘Dì Bành à, dì đến rồi sao. Đã lâu không thấy dì rồi, sao càng ngày nhìn dì càng trẻ vậy, thoát nhìn như chị của Vương Bồi vậy đó”

Thái Hậu thật ra rất cao hứng, nhưng giáo sư Vương thì rõ ràng mặt đen lại, nhỏ giọng thì thầm: “Được lắm, trong nhà tôi nuôi dưỡng hai khuê nữ” Rồi ngẩng đầu lên, lớn tiếng hỏi Vương Bồi, “Đây là ai thế?”

Vương Bồi liền cười cười: “Là bạn của con”

“Bạn của con sao?” Giáo sư Vương méo mặt, ánh mắt sắc bén nhìn lên trên mặt cô tìm tòi, “Sao bạn con mà lại thân thiết với mẹ con vậy hả?”

“Trước kia Tiểu Du ở nhà mình một thời gian đó” Suýt nữa thì Vương Bồi đã đầu hàng vô điều kiện trước ánh mắt mầu chột của giáo sư Vương rồi, Thái Hậu chêm vào: ‘Ông đương nhiên không biết rồi” bà mắt húng liếc ông một cái, đả kích cho ông một câu, “Lúc ấy ông còn đang theo đám con gái của ông đi Tây Tạng vui vẻ quên hết cả trời đất kia”

Giáo sư Vương lập tức bị câu nói của bà chọc vào không phản đối lời nào, con tức bồng chốc xẹp xuống, nói câu tiếp theo cực kỳ thận trọng, “Bà này, nói cái gì bừa bãi trước mặt trẻ con thế? Cứ suy nghĩ lung tung, lúc ấy không phải tôi bảo bà đi cùng nhưng bà cứ khăng khăng không chịu, giờ lại thăm oán tôi...” Cha cố kéo lại, trong lúc đó tự dưng quên mất thăm vấn Ngao Du luôn.

Thừa lúc nhóm già cãi nhau, Vương Bồi nhanh tay kéo Ngao Du vào bếp, đóng cửa xong thì bắt đầu nổi bão: “Không phải đã bảo anh là trăm ngàn lần đừng ra cửa rồi còn gì? Sao anh cứ thích chui đầu vào lưới thế? Nếu không có mẹ em ở đây, anh bị cha ăn thì không biết phải làm sao đây!”

Ngao Du tự dưng lúng túng gãi tai gãi đầu, trông vô cùng khó hiểu, “Sẽ không thế chứ, anh cảm thấy cha em rất tốt mà, sao em lại nói mạnh mẽ thế. Hơn nữa, di Bành ở đây, cha em sẽ không xử lý anh đâu” Anh nói tới đây, trong giọng nói có chút chắc chắn, tuyệt đối không có chút sốt ruột nào. Dường như anh có một sự tín nhiệm tuyệt đối với Thái Hậu vậy, điều này làm cho Vương Bồi quả thực không biết nên nói gì cho đúng nữa.

Nhưng mà, rốt cục anh có biết hay không, mặc kệ hôm nay có Thái Hậu che chở anh thế nào chẳng nữa, giáo sư Vương kia sẽ quay anh lên. Chỉ cần ông già nói một từ “không” thôi, thì hai người họ sẽ không diễn tiếp được nữa – Kể cả chuyện Vương Bồi tiền trăm hậu tấu đi chẳng nữa.

“Dù sao thì anh phải nhớ cho kỹ tý nữa đừng có nói linh tinh gì, nói sai một từ, hai chúng mình...Hai chúng mình phải...phải thành Ngưu Lang và Chức Nữ, đến cả mặt mũi cũng sẽ không gặp được nữa” Tim Vương Bồi đập mạnh, cứ thế hù dọa anh một trận.

Ngao Du quả nhiên sững sốt, mắt mở không chớp tới nửa ngày cũng chưa khôi phục lại tinh thần, mãi lâu sau mới tiến đến gần cô hỏi nhỏ: “Hai chúng mình và ngưu Lang chứ Nữ có quan hệ gì thế?”

“Chuyện đó...không phải các anh là thần tiên trên thiên giới sao? Sao anh không biết vậy?” trong lòng Vương Bồi bồn chồn, chuyện tình kia chỉ là truyền thuyết, hay là muốn nói Chức Nữ cùng với anh không cùng một dạng.

“Biết thì biết rồi” Sắc mặt Ngao Du thoát nhìn khá phức tạp, thì thăm một lát rồi mới lẩm bẩm bảo: “Hai người không phải là sớm chia cách nhau sao?”

Vương Bồi: “...”

Cả hai người họ cùng đợi trong bếp vài phút, Thái Hậu lúc này mới vào, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Ngao Du một lúc, cho tới tận khi làm cho anh cả người không được tự nhiên cho lắm mới tạm tha cho anh, trầm giọng bảo: “Ngao Du, cháu ra phòng khách ngồi một lát, trước tiên tâm sự với cha của Bồi Bồi đã, sau đó ta còn có chuyện nói với cháu”.

Rốt cục Thái Hậu đang có ý gì thế? Đây không phải là muốn mạng của Ngao Du sao?

“Con đừng có quẩn” Thái Hậu trừng mắt cảnh cáo Vương Bồi một cái, “Chuyện gì cũng không thể che chở cho nó cả đời được. Hôm nay nếu nó không qua nổi cửa của cha con, sau này sẽ phiền toái lắm đấy”

Đương nhiên Vương Bồi biết rõ ông già nhà cô nói ra rất có đạo lý, hôm nay Ngao Du và giáo sư Vương phải gặp nhau một lần, chuyện không nói với ông quan hệ của cô và Ngao Du cũng không thể dấu mãi được, kể cả chỉ là tạm giấu thôi cũng thế, sau này bị phát hiện ra, tới lúc đó, giáo sư Vương lại không phải càng tức giận thêm sao.

Ngao Du ngây ngô không biết sợ ra khỏi bếp, vừa ra tới cửa còn quay lại nhìn Vương Bồi cười cười, nhe hàm răng trắng nõn dọa người ta chói cả mắt, Vương Bồi lập tức nhắc nhở anh, “Đừng có cười ngây ngô thế!” Lúc đầu bản mặt của anh trông còn có vẻ thành thực chút, nhưng phải không được cười, nếu cười thì lại lộ ra bản chất, ai đời con trai nhà ai mà cười lại đơn thuần ngây ngô đến vậy, thoát nhìn trông cực kỳ ngây thơ nữa!

“Được rồi” Thái Hậu vừa bực vừa buồn cười vỗ vỗ đầu cô, “Tiểu Du đối với con cứ nghĩ ngốc vậy. Nếu nó thực sự chưa chuẩn bị, sẽ không tùy tiện mà tới đây đâu. Đúng rồi...” Bà bỗng dưng nhớ ra cái gì liền hỏi tiếp: “Thực ra mẹ quên chưa kịp hỏi, gia đình của Tiểu Du thế nào? Con đã gặp ba mẹ của nó chưa?”

Vương Bồi lập tức không biết ăn nói thế nào nữa.

“Anh ấy...nhà anh ấy ở bờ biển” Vương Bồi cố nhớ lại những lời lần trước Ngao Du từng trả lời, lấp bắp đáp: “Cha anh ấy...À...Có một công ty, công ty hàng hải. Nhưng mà, chúng con cũng chưa gặp. Hiện giờ Ngao Du anh ấy...Mở một nhà sách, chính là nhà trên đường phía đông đó, lúc nào mẹ đi qua chắc là đã thấy...”

Vương Bồi vừa nói dối vừa đỏ bừng mặt, cứ nói lấp ba lấp bắp, may mà lần này cô cũng xem như là không nói dối hoàn toàn, cứ giả giả thật thật, Tuy Thái Hậu cảm thấy nghi hoặc hay hoài nghi nhưng cũng chỉ nhìn chằm chằm cô một lúc rồi thôi, không hỏi tiếp nữa. Hai mẹ con ở trong bếp nấu nướng, cả chính bản thân còn không rõ là mình chuẩn bị bữa sáng hay là bữa trưa nữa – lúc này mới có mười giờ chứ đâu.

Trong đầu Vương Bồi cứ canh cánh chuyện này, cuối cùng nhịn không nổi thò đầu ra ngó, không biết là giáo sư vương và Ngao Du nói chuyện gì nữa, dù sao thấy không khí cũng thực quái dị, mỗi lần vương Bồi đi tới mang hoa quả đến, hoặc là rót trà, hai người họ cứ im lặng không nói gì, làm cho cô sốt ruột không chịu nổi.

Thực sự là nhịn không được nữa rồi, Vương Bồi lập tức gửi tin nhắn cho Ngao Du, “Cha và anh đang nói chuyện gì thế?”

Một hồi lâu, Ngao Du mới nhắn trở lại hai chữ ngắn gọn: “Công tác”

Đầu Vương Bồi lập tức nổ bùng!

Ngao Du ngốc nghếch này lại cùng trò chuyện công việc với giáo sư Vương sao? Vương Bồi bỗng chốc ngây ngẩn..

“Ngao Du kia có nói với con chuyện năm ấy nó đi thế nào chưa?” Đột nhiên Thái Hậu hỏi bất ngờ, Vương Bồi hoảng lên, sau đó mới kịp phản ứng, thực ra thì Thái Hậu đã sớm cùng bàn bạc với giáo sư Vương trước rồi, cứ thừa lúc cô không yên lòng thì xuống tay, thành công chính xác một trăm phần trăm!

“Nhà họ có thủ tục bí mật, không thể nói được” May là Vương Bồi sớm có chuẩn bị, không giống lúc đầu nói dối có vẻ bất an, trừ chuyện gục đầu xuống ra nhìn trông có chút chột dạ thì không còn có gì sơ hở cả.

Thái Hậu cười cười, vẻ mặt ôn hoà bảo: “Nó nói vậy với con à?”

Vương Bồi lập tức phát tiết, cúi đầu hạ giọng trả lời: “Không phải, nhưng mà, không thể nói ẹ biết được”

“Ba con ở đó con cũng định không nói với ông ấy hay sao?”

Còn chưa tới lúc đó mà? Vương Bồi mong ngóng nhìn Thái Hậu, ăn nói khép nép cầu xin bà: “Vậy mẹ cũng đừng nói với cha nhé”

“Ba có phải trẻ con đâu?” Thái Hậu đều nở nụ cười, “Con còn không biết ba con sao, giáo hoạt kinh khủng. Cho dù con không nói, ông ấy không biết đi hỏi người khác sao, không phải lúc đó biết rõ ràng sao. Mẹ cũng không dám cam đoan một ngày nào đó mẹ lại lỡ mồm nói tuột ra, lúc đó con đừng có trách ta”

“Vậy hay là mẹ giúp nghĩ ra cái gì đó đi”

“Ta không..” thái Hậu cười mắng cô, “Đấy là do chính con chọn đàn ông, tự mình nghĩ cách mà giải quyết đi, tìm mẹ con giúp đỡ đúng là đoạ người ha”

“Mẹ..” Vương Bồi bắt chước điệu bộ làm nũng của Ngao Du ra sức kéo tay áo Thái Hậu, làm bộ trông rất tội nghiệp.

Thái Hậu bỗng chốc run rẩy, liều mình đẩy cô ra, mắng yêu: “Con bé này học lúc nào kiêu ghê tởm vậy chứ, đúng là làm cho người phát sợ ha” Thấy Vương Bồi sắp khóc, cuối cùng bà mới dỗ dành: “Được rồi được rồi, ta là mẹ của con, nếu ta không giúp con thì ai giúp con đây. Dù sao thì lúc đó mẹ đứng bên các con là được chứ gì, nhưng mà các con đừng có làm quá nha. Chuyện của Ngao Du đấy, còn chưa có xong đâu”

Lòng Vương Bồi lạnh lẽo thấy ảm hơn chút.

Giữa trưa cả ba người cùng nhau ăn cơm, nhìn bề ngoài thì không khí có vẻ rất hoà hợp, giáo sư Vương còn nói đùa với Ngao Du nữa, trông vừa thân thiết vừa nhiệt tình. Nếu ba cô mà khiển trách Ngao Du một chút nhưng rồi thấy thoải mái, ít nhất cũng chứng minh rõ ông già đã coi ngao Du như người trong gia đình rồi, mà như vậy là càng thân thiết, trong đầu Vương Bồi lại càng không nghĩ nhiều, ngao Du còn cố tình lại gần cũng không được, chỉ có cách nhếch miệng cười cười, lại còn cảm thấy mình mười phần biểu hiện rất tốt.

Cơm nước xong, Vương Bồi bắn tin cho Ngao Du báo anh về trước, tuy Ngao Du không muốn nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo, lại rất lễ phép xin phép hai ông bà già cáo từ, vẫy vẫy tay, trở về phòng của mình.

Chân trước của anh vừa ra khỏi cửa, giáo sư Vương lập tức mặt nghiêm lại, nhướn mày, trợn mắt nhìn thẳng vào Vương Bồi, “Thằng nhóc này là ai thế? Cứ tùy tiện tới nhà, lại còn làm ra vẻ mình là người trong nhà nữa chứ!”

Wương Bồi xấu hổ cười cười, ra sức nháy mắt với Thái Hậu, cầu xin bà mở miệng hỗ trợ.

Thái Hậu ho nhẹ một tiếng cười cười bảo: ‘Ông tức lên như thế làm gì? Tôi biết tiểu Du đứa bé này rất tốt, bộ dạng lại đẹp trai, lại lễ phép, người cũng thành thật, không phải là loại người nhiều mưu kế như ở ngoài’

“Biết lễ phép!” Giáo sư Vương giận quá dậm chân, “Bà cũng không xem xem đây là trường hợp gì, nó có thể biết lễ phép sao? Cái gì thành thật, thế mà gọi là thành thật sao? Ngốc vậy đấy! Bà vừa rồi không nhìn thấy sao? Vừa vào tới cửa đã cười ngậy nhô, làm như người ta không nhìn thấy toàn bộ răng trắng của nó ấy, trông vừa ngốc nghếch đến vậy, có thể xem được sao? Đừng có nói là nó có bộ mặt đẹp trai nhé, đàn ông có mặt đẹp trai thì làm được cái gì, nó như vậy giống công tử bột quá đi. Tên này mà bước ra khỏi cửa, thu hút bao nhiêu là ong, bao nhiêu là bướm, sau này Vương Bồi nhà chúng ta có thể được yên một ngày hay sao?”

Giáo sư Vương coi Ngao Du tổn hại không đáng một đồng, Vương Bồi có chút tức giận, cũng bất chấp vừa rồi bản thân mình muốn bình tĩnh, vỗ bàn một cái đứng lên: “Không ngờ cứ y như lời ngài nói, để phòng ngừa chuyện sau này vị kia trêu hoa ghẹo nguyệt, con cũng chỉ có thể gả ột tên mặt đen sì, hai mắt thâm sì, đầu thì hói, miệng to xấu là được chứ gì. Vậy sao lần trước lúc bạn học cầu con theo đuổi con, sao ngài còn ghét bộ dạng cầu người ta, còn nói người ta đen giống như củ Tam thất ý”

“Chuyện đó...Vị Củ Tam thất kia, con cũng không thấy bộ dạng của nó chán lắm sao!” Giáo sư Vương cứ nhớ tới bộ mặt “Củ Tam thất” kia thì nhin không được run lên, “Lại còn không làm xấu bộ mặt thành phố nữa sao, sau này lấy nhau sinh con, cha sao có thể ra khỏi cửa được?”

“Vậy bộ mặt đẹp trai thì sao thế, ánh mắt của cha chỉ có thấy anh ấy sau này trêu hoa ghẹo nguyệt sao? Không ngờ người ta có bộ mặt đẹp trai như thế cũng không được yên, vậy cha thử xem cha lúc còn trẻ có đẹp trai như thế không? Chẳng nhẽ cha cũng đi trêu hoa ghẹo nguyệt sao? Mẹ mẹ phải phân xử mới được, mẹ nói xem, ba con có phải là người không an phận không!”

Giáo sư Vương bỗng chốc ghen lời. Ngày thường Vương Bồi tuy không nói nhiều nhưng nhìn rất có học thức ôn nhu, nhưng bản chất con bé mỏ nhọn này cũng là kế thừa từ giáo sư Vương mà ra, đúng là trò giỏi hơn thầy mới xứng đáng. Hơn nữa, hôm nay giáo sư Vương cũng rất kích động, cứ mở miệng ra là mắng người tổn hại, không có phúc, nhưng lại bị chính Vương Bồi tóm được nhược điểm, làm cho trận tiếp theo bại. Thái Hậu đứng một bên hưởng lợi xem náo nhiệt mà cười không ngừng, cứ ôm bụng ngã thẳng vào ghế sofa cười đến nỗi nói cũng không nói nên lời.

57. Chương 57

Cha và con gái âm ỉ một trận, giáo sư Vương đến cả cơm chiều cũng chưa trở về Dao Lý ăn cơm. Ông vừa đi thì Vương Bồi bắt đầu hối hận, tất nhiên là lo lắng đem cục diện đầy căng như thế, sau này Ngao Du không may rồi, nói cách khác, hai cha con cô đã nhiều năm như vậy cũng có cãi nhau nhưng chỉ náo loạn một hồi rồi thôi. Vương Bồi bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình đúng là đứa con đặc biệt bất hiếu.

Tất cả còn không phải là vì Ngao Du sao! Cứ nghĩ đến anh, Vương Bồi lại tức, đã bảo anh là nên tránh ở nhà, đừng có tới quấy rối rồi, mà anh lại cố tình không nghe, bây giờ, làm giáo sư Vương tức đến như thế, sau này có thể cho anh ném mùi đau khổ rồi.

Cô định đi tìm Ngao Du phiên toái kia thì tên ngốc kia lại mò tới cửa, rất cao hứng gõ cửa, “Wương Bồi Bồi, Vương Bồi Bồi à, ba em có phải đi rồi không? Anh vừa nhìn từ cửa sổ ra thì thấy ông ấy lái xe đi rồi”

Wương Bồi hung hăng đẩy mạnh cửa ra, vẻ mặt Ngao Du tươi cười đứng ở cửa, còn ra vẻ lấy lòng nữa: “Wương Bồi Bồi, hôm nay có phải anh biểu hiện đặc biệt tốt không? Ban em rất thích anh nhé. Anh đã nói rồi...” Anh liền thay bằng bộ mặt vô cùng đắc ý: “Ai mà không thích anh chứ”

Vương Bồi cảm giác tại nơi này, cô cũng không còn cách nào liên quan với tên gốc này nữa.

Cô trầm mặt xuống, hơn nữa vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ ai oán, cho dù có gốc đến mức như Ngao Du cũng thấy không thích hợp, lập tức cảm xúc hạ xuống, giọng trầm hẳn, lại lấy giọng nhỏ mắt mắt ầm ừ hỏi: “Ba em thực sự không thích anh sao?”

Giáo sư Vương sao lại có thể thích một người đang yên đang lành tới cướp đi con gái của ông chứ, cho dù Ngao Du có hoàn mỹ, anh có thể làm theo bất cứ cái gì nữa. Trong đầu Vương Bồi rất rõ, Thái Hậu cũng rất rõ, nhưng, Ngao Du thì nhất định không giải thích được. con tim yếu ớt đáng thương kia của anh chắc chắn phải bị đá kích lần nữa – anh gốc này chắc là chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế bao giờ ha.

“Anh nói sai chỗ nào rồi?” Ngao Du cau mày suy nghĩ, thế nào cũng không thấy mình làm sai ở chỗ nào, hơn nữa, giáo sư Vương từ đầu tới cuối đều chỉ cười tủm tỉm, một chút ý phản cảm đều không có, sao ông ấy lại không thích chứ?

Thấy bộ dạng mắt mắt của anh, Vương Bồi cũng hiểu được nên rất khổ sở. Kỳ thực cô cũng rất rõ ngao Du là dạng người như thế nào, vừa gốc vừa đơn thuần, một chút tâm cơ đều không có, đến cả chuyện lấy lòng người khác cũng là trực tiếp, mà giáo sư Vương lại không xem anh là người bình thường nữa. Nhưng cho dù giáo sư Vương không thích thì Vương Bồi cũng không có khả năng để làm cho Ngao Du thay đổi, nếu anh cũng biến thành bộ dạng thành thực khôn khéo như Trọng Hằng, thì anh sẽ không phải là Ngao Du nữa.

Nghĩ ngợi, Vương Bồi nhún nhún vai, nhỏ giọng an ủi anh: ‘Bỏ đi, dù sao thì...Chuyện này ...từ từ sẽ tính vậy’

Ngao Du lần lượt ngồi xuống bên cô, vô tình tinh thần vô cùng uể oải, chán chường, đầu ngoẹo xuống tựa vào người vương Bồi, trông vô cùng ầm ừ, nhỏ giọng làm nũng: “Vương Bồi Bồi à, ba em nếu vẫn không đồng ý, chúng mình đây....có phải là....vẫn không thể nào....bên nhau không?”

“Chúng mình hiện giờ không phải tốt lắm sao?” Vương Bồi nghiêng mặt nhìn anh một cái, khó hiểu: “Ba em là ba em, nhưng, nếu ông ấy không đồng ý, chúng mình cứ kết hôn vậy” Nhưng mà, Ngao Du anh ấy, có thể kết hôn được không? Anh ấy có chứng minh thư không? Nghĩ tới đây, Vương Bồi mới thấy khẩn trương, đẩy đầu anh ra, sốt ruột hỏi, “Anh...Trên người anh có cái kia, không phải là chứng minh thư giả đấy chứ”

Quan trọng hơn nữa là, thân phận của Ngao Du này thực sự không thể tra ra được, hôm nay cô đã nói mơ hồ lắm rồi, chẳng may giáo sư Vương nổi lên lòng nghi ngờ, tìm mối quan hệ từ đồn cảnh sát, chẳng phải là đã xong rồi sao, ông già mình không chừng còn có thể nghi ngờ Ngao Du là kẻ truy nã nữa ấy chứ!

“Sao thế được!” Vẻ mặt Ngao Du buồn bực nhìn cô, “Vương Bồi Bồi à, tốt xấu gì anh cũng là một thần tiên mà, em đừng có đánh đồng anh với nhóm buôn lậu làm giả giấy tờ chứ. Anh cũng có cách vậy!”

Vốn đã là một sự kiện không bình thường rồi, lại bị Ngao Du nói thế, Vương Bồi nhịn không được cười ầm lên, vỗ vỗ đầu anh, ra sức gật đầu, “đúng đúng, là anh có cách vậy, em hiểu nhầm anh rồi”

“Vậy em phải bồi thường cho anh đi” Ánh mắt Ngao Du long lanh, trên mặt hiện rất rõ vẻ mê đắm, “Em...Cho anh hôn một cái”

Anh vừa nói xong, Vương Bồi bỗng nhiên đứng dậy, ôm lấy đầu của anh, “chút” một cái hung hăng vào mặt anh, sáng khoái tới mức làm Ngao Du chẳng kịp phản ứng gì.

“Không được không được, đây có phải là hôn anh đâu” Mãi một lúc sau Ngao Du mới bắt màn cất cao giọng kêu lên, lúc nói chuyện liền ghé sát người vào Vương Bồi hôn trộm. Vương Bồi nghĩ ngợi, không trốn, chỉ vào hai má mình bảo: “Chỗ này đi” Cả một chút ngưỡng ngừng cũng không có, điều này làm cho Ngao Du trong tưởng tượng của mình còn kém xa rất nhiều.

Nhưng mà anh cũng không khách sáo gì, từ từ áp sát vào Vương Bồi, quyết định tiến gần tới hai má cô, hôn “chút” một tý, rồi lại thấy không vừa lòng tiếp tục hôn lên tai một cái, sau đó lại...từ từ tiến gần tiến gần đến sát môi cô, rất chậm từ từ, nhẹ nhàng áp lên chiếc miệng nhỏ của cô.

Vương Bồi sửng sốt, mặt đỏ bừng lên, tim đập liên hồi, định chạy trốn, không hiểu sao chân không nhúc nhích nổi, thân thể mềm mại đã bị Ngao Du ôm vào, tay chân tê dại.

Ngao Du bỗng dưng trở nên rất kiên nhẫn, trước mặt cô hôn lên trán, ngấm đôi môi hơi cong cong hấp dẫn của cô, từng đường nét duyên dáng cong cong, vừa mềm vừa mê người kia. Vì vậy lại hôn tiếp, cắn nhẹ môi cô, nhẹ nhàng mút vào, một lát lại buông ra, giống một đứa trẻ nghịch dùng đầu lưỡi đưa tới khiêu khích hàm răng cô....

Vương Bồi bị anh hôn vài cái thì choáng váng cả người, thân thể cứ tê tê dại dại không thể động đậy được, nhưng thực ra trong đầu còn chút tỉnh táo, chỉ là người không điều khiển nổi tay chân, định đẩy ra nhưng đẩy không được, lại làm cho cả người trông gợi mời hấp dẫn mê hoặc.

Hai người nam nữ trẻ tuổi yêu cuồng nhiệt, mất đi mảy may vài cái đã bốc hỏa, hơn nữa lại còn ôm ôm ấp ấp, thân ái cọ cọ, Ngao Du lập tức không kiềm nổi, cả khuôn mặt trắng nõn bừng đỏ, thân thể cứ ra sức áp chặt vào Vương Bồi, tay cũng bắt đầu không thành thật, vừa chuẩn bị tấn công thành tri thì đã bị tay Vương Bồi ngăn lại.

“Định...làm gì thế?” Vương Bồi hít một hơi thật sâu, cố gắng tóm lấy móng vuốt anh ra khỏi quần áo, nhỏ giọng mắng.

Ngao Du thở hổn hển, khuôn mặt càng đỏ thêm, mồ hôi túa ra đầy trán, dùng giọng ngọt ngào nũng nịu: “Bồi Bồi, Vương Bồi Bồi à, anh khó chịu...Em...Cho anh...chúng mình..”

“Anh chịu đựng đi...” Vương Bồi không biết nên làm gì bây giờ, chỉ oán hận hỏi: “Anh...Trước kia anh....Nếu mà như thế...Giải quyết thế nào?”

Ngao Du vội muốn chết rồi, hai tay càng không yên lướt nhanh trên người Vương Bồi, muốn đột phá phòng tuyến, thế mà tìm nửa ngày cũng vô ích, cuống lên, nhanh tay cầm lấy tay Vương Bồi đặt vào đúng vị trí mấu chốt của mình, “Bồi Bồi à....Anh bị nghẹn rồi....Nếu nghẹn thì sẽ bạo. Anh đã..đã..bị nghẹn mấy trăm năm rồi...”

“Phụt” Vương Bồi bỗng chốc nhin không được, cười phụt ra tiếng, cả người ngã rơi từ trên ghế sofa xuống.

Nằm trên thảm, Ngao Du cắn chặt răng, cứ đơn giản lấy thân áp thẳng xuống, đặt Vương Bồi dưới người làm cho cô không thể động đậy được, đầu tiên tiến đến cô cô hôn “chụt chụt”, sau đó tiếp tục lại hôn tiếp hôn tiếp, lát thì liếm liếm, lát lại khê cắn, sử dụng hàng loạt quái chiêu, bất kể là cái gì nhằm đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Vương Bồi ngừng giãy dụa, đành phải để tự anh thôi, nhưng vị trí mấu chốt thì phải bảo vệ nghiêm ngặt, tuyệt đối không thể mở khoá. Cô còn nhớ rất rõ Thái Hậu hôm nay hỏi câu kia, ông bà già nhà cô giáo sư Vương và Thái Hậu đều là người thích ăn mềm mà không ăn cứng, nếu thực sự mà muốn lên thuyền trước rồi mới mua vé sau, rồi lúc đó nắm tay cháu để đi gặp ông bà ngoại gì gì đó, hai vị kia chắc chắn sẽ đuổi đi ngay tức khắc.

Thái độ của Vương Bồi làm sao Ngao Du không phát hiện ra được, anh cố gấn một hồi nhưng vẫn không hề có hiệu quả, cuối cùng mới nghiêng người nằm sang bên cạnh Vương Bồi, ôm lấy eo cô, vùi đầu vào ngực cô ra sức kêu: “Ồ ô, Vương Bồi Bồi à, em thật quá đáng..Anh...Anh...khó chịu quá...khó chịu quá...”

Dục hoả của đàn ông không có chỗ phát tiết chắc là khó chịu thực chứ? Vương Bồi nghĩ thế nhưng lại thấy vừa buồn cười vừa đau lòng, nhưng cô không thể nào đáp ứng anh được, đành phải nhẹ nhàng vỗ về lưng anh, nhỏ giọng khuyên bảo an ủi: “Ngoan ngoan đi, anh đi tắm một cái đi, à, tắm một cái thì tốt hơn đấy”

Ngao Du ngẩng đầu lên nhìn cô, đúng là giả vờ, tất nhiên chẳng có giọt nước mắt nào, nhưng hai mắt mênh mông sương mù, nhìn như sắp khóc mà làm người ta thấy đau lòng, làm cho người ta thấy như mình phạm phải tội gì rất lớn vậy.

“Anh không đi tắm đâu!” Anh nói như đinh đóng cột, trừng mắt nhìn cô, khịt khịt mũi, giọng bỗng như ép xuống tận dưới vậy, ngượng ngùng không dám nhìn người, “Em...Em giúp anh xoa xoa nhẹ vậy”

“Gì cơ?” Vương Bồi tự dưng không hiểu ý anh là gì, cứ ngây ngốc nhìn hỏi lại.

Mặt Ngao Du xem gần như sắp chảy máu vậy, trông vừa quẫn bách lại bá đạo nữa, “Chỉ là giúp anh xoa xoa thôi, anh sẽ không làm được, em chỉ có sờ còn không được nữa sao!” Lúc nói, tay không khỏi kéo nhanh lấy tay cô cho thẳng vào trong quần.

Vương Bồi hoảng sợ suýt nữa nhảy dựng lên, nhưng Ngao Du sức lực mạnh, lại bị nắm chặt. anh còn nhỏ giọng dặn dò cô: “Em nhẹ nhàng chút, tiểu đệ đệ cầu anh thực sự rất yếu ớt, đừng làm hỏng nó nhé”

Đây không biết là một cảnh tượng quỷ dị thế nào, Vương Bồi cũng không muốn nghĩ tới, mặt đỏ bừng bừng, mắt không biết nhìn vào đâu. cô thấy thực là kỳ quái, cô cũng không phải lần đầu thấy lão nhị của anh, sao giờ lại cảm thấy ngược đến vậy chứ? Loại sự tình này...thực ra thì...cũng không tính...là rất thái quá...dùng không...

Tuy Ngao Du cũng đỏ mặt nhưng động tác của anh lại rất nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã cởi sạch quần, đem giải phóng tên vô lại kia ra. Vương Bồi ngược chín mặt quay sang chỗ khác, nhưng lại có chút nhịn không được nhìn lên, tên vô lại kia giống như một cây nấm lớn, màu sắc đỏ tươi, vừa khoẻ mạnh vừa dễ chịu, tuy rằng cậu nhỏ có chút lớn, nhưng cũng không trông khủng khiếp như hung thần, mà lại trông vừa đáng yêu vừa hùng dũng như “sinh long hoạt hổ” vậy.

Anh lôi tay cô cho cô đỡ lấy nó: “Em cứ như thế...” Anh giống như một thầy giáo dạy cho cô, “Như vậy từ trên xuống dưới...anh...sẽ thoải mái hơn...” Lúc nói chuyện giọng rõ ràng cũng bình thường nhưng lại có chút bất đồng, vừa mềm vừa ngọt ngào, so với lúc anh làm nũng còn làm cho người ta chịu không nổi.

Vương Bồi bắt chước động tác anh bảo, làm thật nhẹ nhàng cẩn thận, chăm rãi.

Cây nấm của anh hình như có chút khẩn trương hơn, không nghe lời, làm Ngao Du cũng thở hổn hển theo, một lát trong họng còn phát ra tiếng “..y...” gì đó đủ kiểu. Một loạt các tiếng kỳ lạ vang lên, lại phá lệ câu hồn người, trêu chọc làm tim Vương Bồi cũng run rẩy theo...

“Anh...ổn lắm rồi phải không..” Xong việc, tay Vương Bồi có chút mỏi, nhịn không được hỏi nhỏ.

Ngao Du vẫn thở hổn hển, “Em...Nếu em...cùng làm...Anh đã sớm...sớm...Ôi..” Anh bỗng dừng than nhẹ một tiếng, Vương Bồi chỉ cảm thấy trên tay ấm áp, cúi đầu nhìn đã thấy dính thứ chất lỏng trắng đầy tay...

“Ngao....Du....”

“Anh....Không phải anh đã nói với em là anh bị ghen mấy trăm năm rồi sao...” Ngao Du thoả mãn nhắm mắt chịu trận cơn bão của cô, “Anh....có thể rất lâu rồi ..anh đã không biết tính nam tính của đàn ông rồi...”

58. Chương 58

Vương Bồi vào toilet sau đó lại đi ra ngay, Ngao Du cũng vào theo, quần áo đều cởi ra hết trần như nhộng đứng ở trong gọi ra gọi vào bảo muốn tắm, ánh mắt không an phận cứ lướt trên người Vương Bồi, nhìn mê mẩn. Vương Bồi đối với tên lưu manh này đúng là không có cách nào đối phó...

Ngao Du ở trong toilet bảo Vương Bồi mang cho anh mấy thứ để tắm nhưng không được, chỉ còn cách bực tức lau lung tung trên người rồi sau đó tự mình đi ra, tìm trong tủ quần áo của Vương Bồi được một cái áo choàng dài, khoác vào người từ từ ra đến phòng khách ngồi xuống ghế sofa, híp mắt, nhìn trông vô cùng quyến rũ mê người.

Bộ dạng kia của anh rõ ràng là muốn quyến rũ người ta mà, Vương Bồi cười đến đau cả bụng, nhấc chân lên đặt lên trên bụng anh cạ cọ giống như dỗ dành con chó nhỏ vậy hạ giọng dỗ anh: “Soái ca à, anh cởi hết ra như thế, không thấy lạnh sao?”

Ngao Du lập tức thấy buồn bực.

Hai người họ cứ anh trêu tôi, tôi trêu anh náo loạn trong phòng một hồi thì di động Vương Bồi vang lên, vừa mở dĩ nhiên là Chu Tích Quân đã lâu không liên lạc rồi. Vương Bồi đặt tay lên bảo anh không được lên tiếng, bảo anh không được náo loạn, sau đó tiếp điện thoại. Ngao Du nhìn nhanh vào, thấy trên điện thoại tên của Chu Tích Quân, bỗng chốc cơn ghen nổi lên hiện trên mặt.

Nhưng anh cũng không phải là người không biết điều, chỉ có vênh tai lên nghe ngóng, cứ sợ bỏ sót một câu nào.

Lát sau Vương Bồi cúp máy, anh làm ra vẻ như không có chuyện gì tiến sát lại, miệng còn hát nho nhỏ, trông có vẻ chán chường, ánh mắt thì cứ lén nhìn trộm, quan sát cẩn thận mặt Vương Bồi, rõ ràng là muốn

hỏi về Chu Tích Quân xem tìm cô có chuyện gì nhưng lại quyết không mở miệng, cứ chớp chớp mắt nhìn Vương Bồi, định chờ cô nói.

Vương Bồi đối với chuyện anh tò mò làm như không thấy, cau mày nhưng lại ngẩn người, không biết là đang nghĩ gì. Ngao Du đợi nửa phút rồi cục nhẹn không được đụng chạm vào cánh tay của cô hỏi: “Chu Tích Quân tìm em có việc gì?”

Vương Bồi nghĩ ngợi một lúc rồi mới trả lời: “Anh ấy bảo, có người tìm tiểu thúc thúc” Vừa nghe thấy có liên quan tới Điền Tri Vĩnh, Ngao Du lập tức thấy lo lắng, chuyện gì chứ chuyện này không cần nghĩ nhiều, cứ mở to hai mắt nhìn Vương Bồi chăm chăm, sợ trên mặt cô có gì đó kỳ quái. Nhưng thái độ biểu hiện của vương Bồi cũng bình thường, trừ sự nghi hoặc và ngoài ý muốn ra, thì biểu hiện gì khác cũng không có.

“Là...người nào tìm thế?” Ngao Du thấy mình nên hỏi một câu để thể hiện sự quan tâm thân thiện với tiểu thúc thúc chút.

“Không biết” Vương Bồi lắc đầu: “Bảo là một cô gái rất trẻ” Không biết có phải là cô gái thần bí mà tiểu thúc thúc vẽ trong tranh kia không? Người con gái kia có mái tóc đen dài, đáng người thật xinh đẹp, là người trong mộng kia của Điền Tri Vĩnh sao?

Chu Tích Quân cũng không rõ Điền Tri Vĩnh ở đâu nên chỉ nói địa chỉ của Vương Bồi bảo cô nên cân nhắc xem hai ngày nữa cô gái kia sẽ tìm đến tận nơi, không nghĩ tới ngày hôm sau lúc Vương Bồi ra cửa đã gặp cô.

Tối hôm trước Ngao Du vẫn cố tình nằm trên giường, cuối cùng vẫn bị Vương Bồi đuổi về phòng. Trong lòng cô biết rất rõ, hai người đã tới trình độ này, rất khó mà bảo toàn không có phát sinh chuyện gì, chỉ có thể cố gắng tránh không cho anh vào nhà, nếu không, có một số chuyện cô cũng không khống chế nổi.

Nhưng Ngao Du mới được uống canh ăn thịt một lần làm sao có thể cam tâm được, tới tối cứ tấn công điện thoại liên tục, hôm sau thì đã tới gõ cửa thật sớm, kết quả lại nhìn thấy một cô gái đứng trước cửa chờ.

“Tôi họ Âu Dương, Âu Dương Mân” quả nhiên cô gái có mái tóc thật đen dài, dài tới tận thắt lưng, đen bóng mượt mà, đẹp không sao tả xiết. Nhưng đẹp hơn chính là khuôn mặt của cô gái, người xưa từng nói lông mày của con gái như dãy núi xa, đôi mắt như nước trong vắt, nói nói vậy chính là nói tới cô gái này, rõ ràng rất giống từ trong bức tranh thủy mặc bước ra. Vương Bồi nghĩ, nếu cô là đàn ông cũng sẽ không nhìn nổi thích cô ấy ngay.

“Chu ...Chutiên sinh có nói, cô biết Tri Vĩnh ở đâu” Âu Dương Mân hạ giọng nói, tiếng khàn khàn, cùng vóc dáng đẹp đẽ của cô đúng là không cân xứng, nhưng lại có chút quyền rũ.

Vương Bồi thoáng do dự, Ngao Du đã mở miệng, trông có vẻ không thể im lặng nổi. “Chú ấy ở Bắc Kinh, ở Bắc Kinh thì làm sao mà tới...chỗ Bồi Bồi được, dù sao em cũng đang nghỉ, hay là chúng ta cùng tiểu thư Âu Dương đi Bắc Kinh đi, đã lâu rồi em cũng chưa gặp tiểu thúc thúc rồi còn gì”

Tự dưng thấy anh hào phóng vậy, điều này làm cho Vương Bồi có chút không thích ứng. Nhưng lời này nói ra thật có lý, do vì phải đi làm nên Vương Bồi không thể cứ chạy đến Bắc Kinh thường xuyên được, tính ra thì có đến ba bốn tháng nay chưa gặp chú rồi, không biết hiện giờ chú có đỡ hơn không. Cứ nghĩ tới thân thể của Điền Tri Vĩnh, tâm tình Vương Bồi lại buồn hẳn. Cho dù là biết đó không phải là yêu, nhưng mà trong lòng cô tiểu thúc thúc không phải là người bình thường, cái loại tình cảm sùng bái lúc còn bé này làm sao mà dễ dàng tan đi được.

May là từ J thị tới Bắc Kinh đường hàng không cũng không đông, Vương Bồi coi như cũng thuận lợi mua được vé máy bay, hôm đó giữa trưa, cả ba người đáp máy bay đi Bắc Kinh.

Lúc tới chỗ đăng ký Ngao Du ra sức trở tãi với nhân viên hàng không, gần như nhóm các cô bé đã bị anh đổ cho choáng váng ngây ngốc, quả nhiên đối được ba chỗ ngồi gần nhau. Ba người cùng ngồi một lượt, Ngao Du cho Vương Bồi ngồi vào bên trong, bản thân thì ngồi ở giữa, còn Âu Dương Mân thì ngồi ở bên cạnh đường đi.

Lúc đầu vương Bồi cũng không biết anh giở trò quỷ gì, khi máy bay cất cánh cô mới nhận ra được tiểu kỹ xảo của Ngao Du. Tên nhóc lười nhác này ý vào chuyện người ta không nhìn thấy, cứ ngồi xuống mà bắt đầu hành động chơi đùa nho nhỏ, tay lộn cứ đưa ra sờ ra sờ vào trông rất sung sướng. Vương Bồi vừa tức

lại vừa buồn cười, thừa dịp anh không để ý thò móng vuốt ra cấu cho anh, nhưng cũng không ngăn được chuyện anh làm linh tinh kia...

May là nhóm tiếp viên hàng không cũng rất ân cần, vài phút lại mang đồ uống tới, rồi tí lại thêm đồ ăn, tên nhóc lưu manh ngao Du này mới chịu ngồi yên.

Cứ như vậy bị anh ăn đậu phụ, nhịn tới hai canh giờ thì ba người mới tới sân bay. Ngao Du hiểu biết rộng không biết đã liên hệ nhanh với ai, tự dưng có hàng loạt xe tới đón, chiếc xe Bentley dài, nhìn bóng loáng sáng choang. Âu Dương Mân trong lòng rất lo lắng nên không chú ý lắm, còn Vương Bồi thì nhịn không được lén lút hỏi anh xem rốt cục là anh đã nhờ ai tới giúp vậy.

“Anh tìm A Hăng thôi” Ngao Du trông rất tự nhiên, “Ở đây anh ấy biết rất rõ, nhưng mà...” anh lại lặng lẽ tiến gần bên tai Vương Bồi hạ thấp giọng lộ ra một vẻ bí mật mê hoặc, “Thực ra thì...lái xe cho chúng ta...là một mèo yêu đấy”

Vương Bồi cười “phụt” một tiếng, sau đó hung hăng trừng mắt liếc Ngao Du một cái, nhỏ giọng mắng: “Vớ vẩn”

“Không tin sao?” Ngao Du tiếp tục mê hoặc cô, “Không tin em thử xem trong gương xem, nhìn kỹ nhé, nhìn kỹ xem, có phải anh ấy với người khác không giống không..”

Thấy anh khẳng định như thế, Vương Bồi thật sự không kiềm chế nổi bản thân mình hoài nghi, nhịn không được len lén xem gương sau xe. Lái xe trong đó là một người đàn ông, tướng mạo bình thường, thuộc dạng ném vào biển người cũng tìm không thấy, mặc kệ ánh mắt, hay là cái mũi cái miệng, điều nhìn không ra có gì khác – không đúng, hình như mắt của anh ta....

Cô muốn chớp mắt cũng không chớp được khi nhìn trong gương thấy ánh mắt, con người màu hổ phách kia, nhỏ dần rồi tròn xoe – Vương Bồi bỗng chốc choáng váng cả người.

Có trời mới biết, trừ rất nhiều năm trước cô đã từng nhìn thấy Tiểu Bạch Long kia ra, thì đây vẫn là lần đầu ở thành thị cô thấy rõ tình huống là nhìn thấy yêu quái. Cho dù là Ngao Du, rõ ràng biết anh là một con rồng, nhưng mà cũng chưa nhìn thấy phân thân thực sự của anh, vương bồi theo bản năng đã đem anh trở thành con người rồi..

Long...Tiểu Bạch Long...Vương Bồi bỗng dưng nghĩ ra cái gì – nguyên bản là cô đã sớm phải nghĩ ra một chút rồi không phải sao? Ngao Du anh ấy...cứ làm thật tốt thần tiên trên trời, không oán không hận cái gì cả; nhân gian có nhiều nơi thì anh không đi, sao lại cứ cố tình đi tới thị trấn Dao Lý nhỏ bé kia làm gì; Dao Lý có nhiều quán xá như thế sao không đi lại cứ muốn ở trong nhà cô ...

Trên mặt cô cứ thay đổi không ngừng nhìn ngắm ánh mắt Ngao Du. Anh cũng thực ra không ngốc, thiên giới có nhiều thần tiên như vậy, muốn bắt đầu tuệ căn, tuyệt đối anh có thể xếp tới hàng thứ ba. Cũng chỉ là không thường xuyên ở trong cảnh anh lừa tôi gạt nên có chút đơn thuần thôi, nhưng tâm tư Vương Bồi anh cũng bỏ ra rất nhiều sức lực để cân nhắc, chỉ một ánh mắt thay đổi của Vương Bồi thôi thì Ngao Du đã nghĩ ra rất nhiều khả năng. Cho nên lúc Vương Bồi trừng mắt nhìn anh, thì anh đã đoán ngay là là cái gì rồi.

Trong xe còn có Âu Dương Mân nên Ngao Du không tiện giải thích, còn vương Bồi thì lúc này cũng cố nhịn xuống không hỏi, hai người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, một người sắc mặt đầy giận dữ, còn một thì cười cười lấy lòng, chỉ là không nói chuyện, sợ kinh động đến Âu Dương Mân.

Xe Bentley vẫn chạy tới chỗ an dưỡng của Điền Tri Vịnh, xung quanh là rừng cây dày đặc, yên tĩnh không một tiếng động, tự dưng cho con người ta có cảm giác hiu quạnh đầy tâm trạng. Lúc này Vương Bồi cũng cố không tức giận với Ngao Du, trong lòng tràn đầy hình ảnh ốm yếu của Điền Tri Vịnh.

Ba người thành một hàng đi tới trước phòng bệnh Điền Tri Vịnh, cũng không gặp ai, y tá nói là chú đang đi dạo ở vườn hoa, vì thế mọi người lại vội vàng đi tới vườn hoa. Lòng vòng vài vòng thì quả nhiên nhìn thấy chú, mặc một bộ quần áo trắng bệnh viện rộng thùng thình đang ngồi ở dưới bóng cây cao lớn, trông im lặng, đến nửa chút tức giận cũng không có.

Âu Dương Mân bỗng chốc đỏ mắt, cúi đầu nước mắt bắt đầu rơi xuống. Vương Bồi nghĩ ngợi, lặng lẽ nắm tay Ngao Du yên lặng rời đi. Cô nghĩ, hai người họ nhất định cần một không gian yên tĩnh, vậy thì cứ để

hai người họ tự mình muốn nói, muốn cười hay khóc gì gì đó...

Trên đường trở về sảnh an dưỡng, Ngao Du có chút bất an, trong lòng cứ cân nhắc chuyện nếu một người là Vương Bồi muốn anh báo ân thì anh sẽ báo thế nào. Nhưng đợi một hồi lâu cũng không thấy Vương Bồi tức giận, đến cả nói một câu bực lên cũng không. Bản thân Ngao Du nhận không được cứ nói trước xem: “Bồi Bồi à, anh...anh...anh thừa nhận anh...”

“Được rồi, còn nói này đó làm gì?” Vương Bồi bỗng dưng cắt ngang lời anh bảo, trông cực kỳ nghiêm túc: “Em sớm biết rồi”

“Em biết sao?” Về mặt Ngao Du khó hiểu, cô đã sớm biết chuyện anh vì báo ân mới theo đuổi cô rồi sao? Cô...thông minh như vậy sao?

“Vừa mới bắt đầu em biết anh nói anh thích em là giả” Vương Bồi vẫn còn nhớ lần đầu họ gặp nhau lúc đó, Ngao Du ý vào mình có bộ dạng đẹp trai, cứ há mồm ra là nói cô thích anh, còn có vẻ cao ngạo, cổ tình nữa, đã làm cho cô tức quá mức.

Nhưng mà về sau không biết anh đã thay đổi lúc nào? Lúc nói chuyện anh thành thật chút, tuy miệng vẫn nói những lời thấy phát ghét, cũng rõ ràng giống nhau, nhưng mà không biết có gì đó đã thay đổi, dù bản thân anh không biết nhưng người ngoài thì lại có thể cảm giác được.

Mặc kệ là lúc đầu anh thế nào, quan trọng là, đã bắt đầu rồi. Vương Bồi nghĩ chỉ cần Ngao Du thực sự thích cô, như vậy chuyện khác thì có liên quan gì nữa đâu.

Âu Dương Mân ở lại trại an dưỡng, Vương Bồi và Ngao Du trở về Bắc Kinh. Trên đường về, bỗng Ngao Du mở miệng hỏi: “Bồi Bồi à, em...vì sao...không báo anh, có thể cứu được chú ấy hay không?”

Wương Bồi kinh ngạc nhìn lướt qua anh, sau đó nghĩ kỹ lại cô cũng chưa từng xuất hiện ý nghĩ này.

Vì sao vậy?

Bởi vì sau khi Ngao Du xuất hiện, cô đã hoàn toàn biến thành người luận giải rồi, cô bắt đầu tin tưởng vào vận mệnh vừa nói. Sinh, lão, bệnh, tử (Sinh ra, già đi, bị bệnh và chết) đều là số mệnh cả đúng không? Vì thế cô mới gặp được Ngao Du...

Nếu mệnh mẽ thay đổi số mệnh con người, như vậy Ngao Du anh ấy sẽ như thế nào đây?

Sẽ bị sét đánh phanh tay, hay là bị thần hình giết chết? Hay là huỷ đi toàn bộ tu hành của anh đây?

Wương Bồi nghĩ ngợi, không trả lời vấn đề của anh, mà hỏi lại: “Sao anh lại hỏi vậy?”

Ngao Du cúi đầu, nhỏ giọng bảo: “Trước kia rất lâu rồi, từng có một thần tiên, anh ta hạ phàm rất lịch lãm thích một cô gái. Cô gái kia không hiểu sao lại biết anh ta là thần tiên, liền cầu xin anh giúp cứu người thân của cô. Vị thần tiên kia thực sự...Thực sự không thể từ chối được, đã phải ra tay. Sau đó...”

Anh nói tới đây bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt có chút ảm đạm.

Tim Vương Bồi cũng đập theo rộn ràng, lo lắng đưa tay ra nắm chặt tay anh, nhỏ giọng hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó...cô gái kia lại có rất nhiều người thân bạn bè, cứu được người này thì lại còn có tiếp người khác, cứ người này tiếp người kia...Vị thần tiên kia hỏng cả thiên cơ, bị mười hai hàng thiên lôi đánh, không chỉ đánh cho anh ta trở về nguyên hình, mà còn huỷ hoàn toàn tu hành của anh, chỉ còn sót lại chút hồn phách lưu lại trên thiên hà lưu lạc, anh cùng với Trọng Hằng phải dùng cổ hoàn hồn và mất hơn một ngàn năm công phu mới lưu lại được hình dáng, rồi lại phải mất hơn một ngàn năm mới có thân thể...”

“Vị thần tiên ấy...” Vương Bồi khó khăn lắm mới nói tiếp: “Là...Phượng Hành”

Ngao Du nhẹ nhàng gạt đầu, “Phượng Hành anh ấy...là một thần tiên vô cùng thiện lương...nhất khắp thiên hạ.”

Vì thế, cho dù lúc trước bị ăn hai cái tát của Vương Bồi, cho dù lúc đó anh có tức giận đến mức nào, miệng anh muốn mắng muốn giết Ngao Du, nhưng anh cũng không có làm cái gì. Về sau, cũng lại bởi vì anh, mà

cô và Ngao Du mới chính thức được đến bên nhau – nếu cứ theo tiến độ của Ngao Du góc nghiêng kia thì hai người chắc rằng vẫn còn tiếp tục cãi nhau không ngừng ấy chứ.

“Vì thế anh nghĩ...” Ngao Du hạ giọng bảo: “Anh là người quá ích kỷ đúng không?” Anh nói tới đây xấu hổ không dám ngẩng đầu lên nhìn, căn môi, bộ dạng trông rất khó xử.

Vương Bồi lại không biết nên nói gì, cô chỉ biết dùng sức ôm chặt lấy anh, lấy hết sức, hết sức mình...

59. Chương 59

Từ lúc nhắc tới chuyện Phương Hành cho tới sau này, tinh thần Ngao Du xuống dốc trầm trọng, thoát nhìn cứ ử ử ử ử, uể oải không vui vẻ, trừ lúc chàng vụng tới đăng ký thủ tục với lễ tân khách sạn xong mới mở miệng nói chuyện ra, còn thì vẫn im lặng suốt. Lễ tân còn cố tình không nể mặt mũi, cứ trước mặt cô gái nhỏ vẻ mặt bất đắc dĩ bảo: “Ngượng quá, chỉ còn lại có mỗi một phòng”

Sau đó Ngao Du uể oải mang hành lý hai người đi lên lầu, có thêm người khuôn vác giúp mang hành lý đi huých một cái, nhìn hai người họ cười cười đầy thiện ý, Vương Bồi thì cảm thấy đặc biệt ngượng ngùng.

Hai người ở phòng thuộc lầu 26, kéo rèm cửa sổ ra, tầm mắt lại bị tầng lầu trước mắt chắn.

Chỗ này từ xưa đã hoá thành thành phố, Vương Bồi trước đây từng ở nơi này trải qua bốn năm đại học, lúc đó là thời sinh viên đẹp nhất, lúc nào cũng vui. Nhưng cô cũng không hiểu sao lại không thích nơi này, thành phố này quá lớn, người đông, nhịp sống gấp, sẽ làm cho cô cảm thấy mình cũng vội, cảm thấy mình đặc biệt bé nhỏ, cứ như muối bỏ biển vậy.

Vì thế sau khi tốt nghiệp, cô không nghĩ ngợi gì trở về quê, cái thành phố nhỏ nhỏ kia, kiến trúc cũng không tinh xảo, đường cũng đang sửa chữa rất lộn xộn, hay bị kẹt xe, mọi người nói chuyện đủ thứ tiếng, nhưng Vương Bồi vẫn cứ thích nơi đó. Cô còn nhớ rất rõ ngày còn bé ngày nào cũng đi qua cây cầu tới trường, dưới nước có vệt trời và cá, vào mùa hè nước cạn, nhắc vẩy xuống nước, đắm phải đá cuội trắng, vừa mát mẻ vừa thoải mái.

Hơn nữa, ở đây cô đã gặp được Ngao Du.

Ngao Du vào phòng thì bắt đầu cân nhắc muốn đem hai chiếc giường kéo sát cạnh nhau, sau khi kiểm tra mới phát hiện hình như đầu giường được gắn chặt với tường, bồng chốc mắt hứng nhỏ giọng nói thầm gì đó, mặt mũi đen sì. Vương Bồi nhìn thấy âm mưu của anh không thực hiện được thì đã buồn cười, chỉ vì nghĩ tới báo đáp ân tình của anh nên mới cố nén, không nghĩ ngợi gì đi vào toilet rửa mặt.

Lúc cô đang ở trong toilet thì nghe thấy tiếng “bang bang” vang lên trong phòng, không biết là Ngao Du đang làm trò gì, đợi tới khi từ trong toilet ra, mắt Vương Bồi liền choáng váng. Hoá ra Ngao Du đã lôi tấm đệm xuống đất đồng loạt xếp chồng lên nhau. Cả chiếc sofa và bàn làm việc đều bị anh di chuyển đặt lên trên giường, trong phòng hỗn độn một trận.

Ngao Du tuyệt nhiên không thấy mình làm vậy là không đúng cả, thấy Vương Bồi ngây ngốc đứng ở hành lang không nói gì, anh còn bảo cô hỗ trợ, “Bồi Bồi à, mang hành lý, chăn gối ôm lại đây nào.” Nói xong thì tự mình cúi xuống sửa sang lại chăn đệm, hai đầu chập vào nhau, xong sau đó thì kéo rèm cửa ra, cười tùm tùm bảo: ‘Buổi tối chúng mình ngủ ở đây xem cảnh đẹp, thật hay quá’

Ai muốn cùng anh ngủ chứ! Vương Bồi đối với tên này tự quyết định như thế thực sự là không còn cách nào cả.

Tối tới hai người xuống ăn cơm ở lầu hai, cố chọn một gian nhỏ nhỏ ngồi xuống, người bê đồ ăn là một cô gái nhỏ, Ngao Du vừa tiến đến, cô bé vẫn không chịu đứng im len lén liếc anh, một lát sau thì lại ra ngoài, rồi quay vào lại là một người khác... Cứ thế hai người họ đi ra đi vào tổng cộng mang được ba món và một canh, sau đó lại tiếp tục bê thức ăn, rồi lại tiếp tục bưng tới xếp thức ăn, rồi lại rót đồ uống, cứ thế từng nhóm đã thay đổi đến vài cô bé.

Vương Bồi đối với chuyện này cũng đã quen, nếu là cô, nhìn thấy một thanh niên như Ngao Du đẹp trai như vậy cũng sẽ nhịn không được len ngấm vài lần, vì thế cô cũng không để ý, làm gì thì cứ làm vậy. Ngao Du lại càng không muốn nói, cúi thấp đầu đặc biệt thực sự còn béc tòm cho Vương Bồi nữa..

Ăn cơm chiều xong, Vương Bồi đề nghị đi ra ngoài dạo chút. Thực ra cô cũng có chút nhớ lại trường học cũ của mình, trước kia khi còn ở trường học lúc nào cũng oán hận không thể ăn cơm căngtín, cứ ra đường là oán trách, phòng ở không thoải mái...Đợi tới lúc rời xa lâu vậy bây giờ nhớ đến lại nghĩ tất cả đều là kỷ niệm đẹp.

Ngao Du có chút không muốn, anh còn định lôi Vương Bồi về phòng để bồi đắp tình cảm, nhưng anh cũng không dám phản đối, vì thế hai người bắt taxi tới trường cũ của Vương Bồi.

Lúc này trường đang vào kỳ nghỉ đông, trong trường không có người, lại là vào giữa mùa đông, gió bắc gào thét, chỉ đi một vòng là đã lạnh cóng. Vương Bồi mới đi được vài bước đã bắt đầu có chút hối hận, cũng may là có Ngao Du bên cạnh, nắm tay cô, một luồng ấm áp truyền tới cuộn cuộn không ngừng làm cho cô thấy thực thoải mái.

“Anh đã nói rồi mà” Ngao Du nhỏ giọng thì thầm, “Cứ ở trong phòng có phải tốt hơn không, lại muốn ra ngoài chịu tội, nhìn em bị đông lạnh rồi này”

Rời đi Bắc Kinh đã nhiều năm, Vương Bồi đã chịu không nổi mùa đông phương bắc rồi.

Vì thế hai người lại quay lại con đường cũ trở về, lúc ở cửa trường đón xe bỗng dưng có người gọi tên cô, Vương Bồi vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy luôn Hách Nhất Trinh. Đó là bạn thời đại học cùng phòng với cô, vóc dáng cao ráo, tóc dài, tuy nhìn không thể nói đặc biệt xinh đẹp nhưng cũng là loại đặc biệt quyến rũ, nghĩ lại lúc còn học đại học thì đúng là đẹp quyến rũ, so với lúc đó thì Vương Bồi lại quá ngây ngốc mờ nhạt, thực sự đã hấp dẫn rất nhiều người.

Nhưng quan hệ của Vương Bồi và cô ta cũng không tốt lắm, Lúc học Hách Nhất Trinh lúc nào cũng cướp bạn trai của Vương Bồi, làm cho cô ít khi muốn nói chuyện cùng Hách Nhất Trinh. Chỉ là hiện giờ sau nhiều năm tốt nghiệp, khi đó ân oán tình cừu cũng đã trở nên mờ nhạt, nhất là lại ở đây vào lúc mùa đông giá rét này, tại cửa trường đại học, Vương Bồi như thế nào cũng không thể giận trừng mắt nhìn cô ta được, hơn nữa, Hách Nhất Trinh còn chủ động chào hỏi cô.

“Đúng là cậu rồi ha, Vương Bồi” Hách Nhất Trinh vẫn tóc dài như xưa, thắt đáy lưng ong, thoát nhìn trông càng thêm quyến rũ động lòng người, trên mặt vẫn như nhiều năm trước, mắt sáng long lanh, môi đỏ mọng. Cô nàng chăm sóc quả thật rất tốt, trong lòng Vương Bồi thầm nghĩ, hình như cô nàng so với cô lớn hơn hai ba tuổi gì đó, lúc này cũng đã là đầu ba rồi, thoát nhìn trông vẫn như hai mươi tuổi vậy.

“Xin chào” Vương Bồi cười cười chào hỏi cô nàng, “Cậu vẫn xinh đẹp như xưa”

Hách Nhất Trinh nheo mắt cười cười, bỗng chốc có vẻ quyến rũ mê người. Ánh mắt cô nàng nhìn Ngao Du không chớp, trông rất hứng thú, “Vị này là..”

Vương Bồi bỗng chốc có chút cảnh giác, tuy biết Ngao Du không dám có hứng thú với người đẹp, nhưng vẫn không khỏi có chút khẩn trương, “Bạn trai mình” Lúc nói chuyện tay cô dùng sức nắm chặt tay Ngao Du hơn.

Hách Nhất Trinh nhìn Ngao Du cười, mặt mày càng thêm quyến rũ mê người, tay mềm vươn ra cho Ngao Du, trong giọng nói lộ ra vẻ mỉa mai, “Xin chào, em là bạn học của Vương Bồi, em gọi là Hách Nhất Trinh. Không biết...” Cô còn chưa nói xong thì Ngao Du đã không còn bình tĩnh nữa, mặt lạnh lùng nhìn cô nàng một cái, hồ hững nói: “Tôi ghét nhất là hồ li tinh, trên người toả mùi vị thối quá”

Mặt Hách Nhất Trinh bỗng chốc trông cực kỳ khó coi, Vương Bồi cũng choáng váng, đợi khi cô kịp phản ứng muốn cất lời nói để xoa tan sự khó chịu của Hách Nhất Trinh đi, thì cô ta đã dập giày cao gót âm âm đi thật xa rồi.

Tuy Vương Bồi không thích cô ta, tuy trong đầu Vương Bồi không hiểu sao cũng cảm thấy chút vui sướng, nhưng cô vẫn thực sự muốn phê bình Ngao Du, “Sao anh nói chuyện gì mà ghê thế, cho dù không thích người ta, cũng không thể nói người ta như thế chứ. Rất cực cũng chỉ là con gái thôi mà, sao mà lại không lễ phép chút nào thế..”

Cô cứ lải nhải một thôi một hồi, đến một giây cũng không dừng, khó khăn lắm mới tạm dừng chút Ngao Du rốt cục tìm được cơ hội nói chen vào: “Anh có nói sai đâu, cô ta chính là con hồ li tinh mà, có một mùi hôi thối toát ra ghê lắm”

Lúc này Vương Bồi cũng thấy choáng váng.

Thì ra trên thế giới này có nhiều yêu quái như vậy ha! Hôm qua mới gặp mèo yêu, hôm nay lại gặp một con hồ li tinh, có trời mới biết được bên cạnh cô còn có bao nhiêu yêu quái nữa đây!

Trên đường trở về, Vương Bồi nhin không được hỏi anh: “Anh bảo Hách Nhất Trinh, à không, con hồ li tinh kia tìm anh sao, rốt cục là vì cái gì thế? Cô ta nghĩ đơn giản muốn thông đồng với anh hay là còn có mục đích gì khác?” Hồ li tinh có phải nhìn thấy tiên khí trên người anh không, có phải muốn ân ân ái ái gì gì đó không, sau đó thì sao, sau đó muốn dựa vào tiên khí để đắc đạo bay lên trời sao?

“Ai mà biết được” Ngao Du híp mắt dựa sát vào người cô, “Vậy được rồi, Vương Bồi anh muốn đi ngủ”

Hai người họ trở về khách sạn Vương Bồi vừa mệt vừa lạnh vào phòng tắm rửa. Tinh thần Ngao Du lại rất tỉnh táo, lúc Vương Bồi tắm thì anh đứng ở cửa toilet không đi, còn ca hát, còn đùa giỡn Vương Bồi để cô phải mở cửa ra nữa.

Đợi Vương Bồi tắm xong đi ra, Ngao Du lại thấy buồn bực, nhỏ giọng thầm oán, “Em mặc kín như thế, định coi anh là tên lưu manh muốn đè phòng sao?”

Vương Bồi liếc xéo anh hỏi lại: “Vậy anh có phải là lưu manh không?”

Ngao Du cười “hắc hắc” không nói. Thì ra trong đầu anh đều biết rõ.

Vừa lên nệm Vương Bồi đã bị Ngao Du một tay ôm vào lòng, rồi cọ sát vào cô, tay kia thì bắt đầu không thành thật. Vương Bồi cắn vào lỗ tai anh bảo: ‘Anh đừng có lộn xộn, hai chúng mình cùng trò chuyện, nói chuyện không được sao?’

“Không phải ngày nào chúng mình cũng trò chuyện rồi sao, nói nhiều nói nhiều, em cũng không thấy chán sao?”

“Vậy là không giống thế” Vương Bồi bảo, “hôm nay em muốn nói chuyện với anh, có biết không?”

Ngao Du cọ một lúc, thấy Vương Bồi vẫn không động đây, sợ cô giận, không dám lộn xộn, chỉ dùng tay ôm trọn cô vào lòng, vùi mặt vào cổ cô, cúi đầu nói “được” một tiếng.

Thấy anh rốt cục thành thật, Vương Bồi mới đưa tay ra vỗ vỗ vào sau lưng anh, giống như dỗ con chó con, xoa xoa đầu anh: “Ngao Du, chúng mình...chúng mình trò chuyện. Được rồi, anh nói với em đi”

“Anh có gì đâu mà nói” Anh ngáp một cái, lại hỏi lại: “Vậy em muốn nghe cái gì?”

“Cái gì cũng được hết” Vương Bồi nghiêng nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Hay là, anh kể một chút ở trên trời đi. Vì sao lại hạ phàm? Anh và Trọng Hằng, còn có Phượng Hành hai người người sao lại tốt với nhau thế?”

“Anh...” Ngao Du nhắc đầu lên cau mày bảo: “Hình như cũng chẳng có gì đáng nói cả. Anh và A Hằng đã biết nhau rất lâu rồi, khoảng vài ngàn năm, trước kia đánh nhau suốt, đánh mấy trận xong, không hiểu sao lại tốt rồi. A Hằng và Phượng Hành hai người ai cũng đều thích hạ phàm đi du lịch, bảo là ở trên trời không có ý nghĩa gì, chỉ thích xuống dưới hạ giới. Con người sống rất ngắn ngủi, khó khăn lắm...mới có cảm tình thì đã sinh lý tử biệt, nghĩ lại cũng thấy khó chịu, vì thế, anh cứ ở trên trời náo loạn. Tính anh không được tốt lắm, cả đời tức lên chỉ thích đi đánh nhau với người ta. Có một lần, vừa ngủ dậy, đầu óc mơ màng, có một tiểu tiên nữ cứ đi theo anh mãi, anh tức lên, mới đem nàng nuốt chửng”

“A..” Vương Bồi nhin không nổi thốt lên tiếng than sợ hãi, “Anh...Anh ăn nàng ấy ư?” Chuyện này cũng quá đáng...Đoạt mệnh thần tiên đi.

Ngao Du dường như cũng hiểu được là mình làm không đúng, trên mặt hiện ra vẻ áy náy, “Anh...Anh cũng nhờ nàng ra ngay lập tức. Nhưng mà...Nàng vẫn bị thương, lại bị các thần tiên khác chê cười, mới trốn đi. Vì chuyện đó, anh bị phạt xuống hạ giới, sau đó thì, em đã biết rồi”

“Thế còn tiên nữ kia đâu? Sau này nàng có ổn không?”

“Không biết nữa” Giọng Ngao Du nghe rầu rĩ, “Lúc anh thăng thiên định tìm nàng xin lỗi nhưng không tìm thấy. Hình như nàng đã trốn mất rồi”

Vương Bồi vuốt vuốt tóc anh, nhỏ giọng khuyên bảo: “Đều đã lâu như vậy rồi, nói không chừng nàng cũng không còn nhớ gì nữa. Sau này, đợi anh...đợi anh khi nào trở về, tìm nàng xin lỗi vậy”

Lại nói tiếp cũng không cần chờ lâu lắm, Ngao Du đã nói rồi, cuộc sống con người rất ngắn ngủi, cho dù có ở cùng cô mãi cho tới già, Ngao Du anh ấy...anh ấy cũng...

Không hiểu sao Vương Bồi bỗng cảm thấy có chút không muốn nghĩ thêm gì nữa. Đợi khi cô đã đi rồi, Ngao Du anh ấy...Sẽ thế nào đây?

Cô bỗng dưng thấy sợ hãi, nghĩ ngợi, không nhận được ôm chặt lấy Ngao Du, vùi đầu vào ngực anh. Cô nghe thấy tiếng tim anh đập “bình bịch, bình bịch” rất mạnh.

Vương Bồi nhỏ giọng bảo: “Ngao Du, anh hứa với em một chuyện nhé”

“Gì cơ?” Giọng không hề chú ý.

“Sau này, đợi khi nào em già rồi, đã chết, anh không cần nhớ....kiểu gì cũng đừng nhớ, sinh lão bệnh tử đều là mệnh trời. Lúc nào đến là đi. Sau đó anh trở về, làm cái gì đó chú ngữ rồi quên em đi, sau này muốn làm gì thì làm cái đó, cố gắng sống cho tốt...” Cô nói xong nói xong thì không thể nói thêm được nữa, trong cổ họng dường như có cái gì đó chẹn lại, thực khó chịu, giọng trở nên kỳ quái, hốc mắt nóng lên. Cô len lén lau một cái, tất cả đều là nước mắt.

Ngao Du vẫn không nói gì, ôm lấy cô, im lặng, mãi cho tới khi trời sáng...

60. Chương 60

Ngày hôm sau thức dậy, Vương Bồi cảm thấy dường như Ngao Du có gì đó không như mọi lần, tuy anh vẫn cười cười đến ngây ngốc, tuy trước sau như một anh vẫn đùa giỡn với cô nhưng Vương Bồi lại miễn cảm nhận ra có chút gì đó thay đổi, hiện giờ anh lại ngẫu nhiên ngăn người, ánh mắt nhìn Vương Bồi, vừa ưu tư vừa không biết lạc đi chỗ nào nữa.

Điều này làm cho Vương Bồi thấy ảo não chút, nếu tối qua sớm biết thế thì cô cũng không nói những lời thương cảm như vậy.

Họ ở lại Bắc Kinh hai ngày, đây là chủ ý của Ngao Du, nói là muốn đi dạo cho khỏe, làm cho Vương Bồi cứ vẫn vương với nơi cũ. Nhưng trong lúc anh đưa cô đi thị trường đồ cổ, cái nào cũng để ý muốn lấy. Vương Bồi cũng không biết ở lĩnh vực này anh lại say mê thế, bỗng chốc không biết lý giải thế nào. Thị trường đồ cổ này chỉ sợ còn không nhiều bằng tuổi của anh ấy chứ...

Nhìn không được hỏi ra thì mới biết được là tự anh tìm quà tặng cho giáo sư Vương và Thái Hậu, “Ba em, chắc hẳn ông sẽ thích cái này chứ?” Ngao Du nhú mày cẩn thận nhớ lại: “Ở nhà em anh thấy có mấy đồ sứ và đồ rửa bút Minh Triều, hay là anh đi tìm tranh thư pháp vậy được không?”

Vương Bồi sững sờ một chút cũng không có phản ứng gì.

Anh lại tiếp tục lăm bầm một hồi, “Cho dù ba em thực không thích anh, vì em anh vẫn tới chúc tết ông. Phong tục ở đây không phải nói là “Ba lễ “ đình hôn sao, mỗi năm một lần, còn dì Bành, biết chọn cái gì cho ổn đây?”

Người ta nói “Ba lễ” đình hôn, không phải là lấy hôn sự ra là làm ba lần thì nhất định có thể kết hôn được sao, nếu người trong nhà không đồng ý, thì cho dù có làm một trăm lần cũng vẫn không được, anh ngốc này hỏi vấn đề này thực khó quá. Nhưng Vương Bồi vẫn thấy vô cùng cảm động, anh ngốc này, với cô đúng là toàn tâm toàn ý.

Nghĩ ngợi một lúc, thấy thực ra Ngao Du nói cũng có lý, giáo sư Vương chỉ là bên ngoài làm mạnh vậy chứ bên trong lại rất mềm không chịu được, nếu thực sự lấy lòng được bà nội và Thái Hậu thì cho dù ông không vừa lòng đi chăng nữa, cũng bắt buộc phải đồng ý. Mặc kệ nói gì, tuổi Vương Bồi cũng không còn nhỏ nữa, ở J thị một địa phương như vậy thì tuyệt đối là gái già rồi. Giáo sư Vương không vội, nhưng ông bà nội thì lại vội lắm rồi.

Vì vậy hai người ở Bắc Kinh tìm tòi một hồi, Ngao Du mới lấy giọng nhà giàu húng lên: “Nhìn đúng cái nào thì lấy cái đó nhé, anh sẽ trả tiền”

Cuối cùng chọn quà cho giáo sư Vương là một bộ tranh của Tề Bạch Thạch, ông nội Vương là một gương bằng đồng, cho bà nội và Thái Hậu là một bộ vòng tai bằng ngọc phỉ thúy.

Trước khi đi hai người lại vào trại an dưỡng thăm chú Điền Tri Vĩ một lần, chú cùng Âu Dương Mân đang ngồi phơi nắng trong vườn hoa, ngẫu nhiên vẫn nói cười, ánh mắt nhìn nhau triu mến. Mặc kệ cuộc đời chú còn sống được bao lâu, vẫn có người thương ở bên cạnh thì là hạnh phúc nhất rồi.

Vương Bồi không đi đến phá đám hai người, nắm tay Ngao Du đi tới, hai người đi trên đường dưới bóng cây rợp mát trong trại, dưới ánh mặt trời bóng hai người hoà vào nhau, trong em có anh, mà trong anh có em. Vương Bồi ngẩng đầu nhìn Ngao Du, anh cũng cúi xuống nhìn cô, sóng mắt triu mến như nước, phản chiếu hình dáng trong nhau mê mông, chiếu lên nước da của anh có chút kỳ dị. Vương Bồi nhin không được đưa tay ra sờ mặt anh, ăm ắp mà mềm mại.

Hai người trở về J thị, về nhà đơn giản thu dọn này nọ sau đó lái xe về Dao Lý. Trên đường về Vương Bồi gọi điện thoại về nhà, giáo sư Vương nhận điện thoại, ông đã quên luôn chuyện cãi nhau ngày đó, hỏi cô thân mật gần gũi: “Khi nào thì con về nhà? Không còn bài để chấm rồi sao?”

Vương Bồi bảo: ‘Con đang trên đường về, tý nữa tới’ Sau đó lại nói thêm một câu: “Ngao Du cũng tới nữa”

Giáo sư Vương lập tức lấy điện thoại cúp luôn. Vương Bồi thở dài thật sâu, bất đắc dĩ nhìn Ngao Du nhún vai.

Hai người tới nhà, Thái Hậu vẫn rất vui mừng, đã đón tiếp từ xa, lại tới gần bên tai Vương Bồi nói nhỏ: ‘Ba con trốn trên lầu đó’

“VẬY A?” Nhà Vương Bồi vị này vốn tính hay cố chấp thật đúng là chẳng còn cách nào, bỗng chốc vừa thấy bực mình vừa buồn cười, “Cứ cho ba trốn đi, con xem ba trốn được bao lâu, một lát phải xuống lầu ăn cơm nữa”

Thái Hậu cười cười nhìn Ngao Du bảo: “Tiểu Du cháu đừng để ý đến ba Vương Bồi, cháu tới gặp ông bà nội Bồi Bồi ở sau nhà đi, họ không có ai nói chuyện đang kêu chán kia kìa” Xem ra thì Thái Hậu và Vương Bồi đều cùng nghĩ tới cái gọi là sách lược gì đây? Từ ngoài vào trong, hay là từ nông thôn vây quanh thành phố?

Đến trước mặt nghe Vương Bồi dặn dò xong, Ngao Du có thể hiểu được ý của Thái Hậu là gì, mới lấy lễ vật ra đưa cho Thái Hậu quả nhiên làm bà vô cùng thích thú, cất cao giọng vô cùng to ra khoe: “Hay da đẹp quá đi, màu sắc này, kiểu dáng này, so với lần trước ba con đi Myanmar còn đẹp hơn nhiều”

Vương Bồi cố tình để bà nói to cho giáo sư Vương ở trên lầu nghe thấy, trong lòng thấy buồn cười, nhưng không nói ra cứ nháy mắt với Ngao Du bảo anh ra sân sau gặp ông bà nội.

Ngao Du vốn có khuôn mặt mà người người nhìn vào đã thích rồi, lúc cười tươi lên lại vô cùng chân thành, nếu thực sự anh muốn lấy lòng người ta, vốn không có ai là không thích cả – nhất là các ông bà già, đương nhiên trừ giáo sư Vương ra. Dù sao mới thể hiện có vài phần công phu, Vương Bồi đã nghe thấy tiếng cười tươi của hai người già sân sau rồi, cũng không biết Ngao Du nói gì đó buồn cười làm cho hai ông bà già lại cười nắc nẻ vậy.

Vương Bồi và Thái Hậu nấu cơm ở trong bếp, hai mẹ con cùng nói chuyện. Vương Bồi kể chuyện hai người cùng đi Bắc Kinh cho bà nghe, “...Cô gái kia, hiện bây giờ đang ở cùng chú, tiểu thúc thúc thoát nhìn rất vui”

Thái Hậu thở phào nhẹ nhõm, “VẬY LÀ TỐT RỒI” Thôi rồi, lại nghĩ tới sự kiện kia, “Đúng rồi, hôm qua ba con bảo có một người bạn ở Mỹ gọi điện thoại tới, nói là đã tìm được một bệnh viện chuyên chữa bệnh ung thư não, kỹ thuật vô cùng tiên tiến. Hồi tình trạng bên mình thì thấy là vẫn còn hy vọng. Ba con đang chuẩn bị sang năm mới sẽ đưa tiểu thúc thúc của con đi Mỹ chữa bệnh”

“Thật vậy sao!” Vương Bồi bỗng chốc vừa mừng vừa lo, mừng xong lại bỗng có chút chần chờ, chuyện này có phải quá đúng lúc hay không. Một ngày trước cô vừa nghe thấy Ngao Du nói chuyện cứu người, một

ngày sau đó thì đã có điện thoại gọi tới rồi, rốt cục có phải là Ngao Du thò tay ra giúp không đây.

Nhưng mà – phải tới nước Mỹ lớn xa xôi, Ngao Du chắc không quản nổi đi.

Thái Hậu đi ra sau hậu viện hái hành, Vương Bồi nhắn tin cho Ngao Du hỏi anh chuyện này, một lát sau thì anh đã nhắn lại, “Tìm bạn bè giúp đỡ thôi”

Bạn của anh ấy – loại cảm giác này kỳ diệu quá đi.

Nhưng mà, Vương Bồi vẫn có chút lo lắng, chuyện này làm có ảnh hưởng gì với anh không vậy? Không bị mười hai đạo thiên lôi thì cho dù chỉ cần bị một thôi cũng đáng sợ biết chừng nào. Cô còn đang suy nghĩ xem hỏi gì thì Ngao Du đã nhắn tiếp tới, “Anh không sao” Hai người họ thực ra...có thần giao cách cảm sao?

Lúc ăn cơm chiều, giáo sư Vương làm bộ làm tịch không chịu xuống lầu, bị ông nội Vương hét to lên mới chịu hạ mình buồn bực đi xuống. Ông vừa mới ngồi xuống, ông nội Vương liền nói một mạch mắng cho ông một trận liên hồi, bảo là sao gốc thế Ngao Du là một đứa trẻ tốt như thế anh còn không vừa lòng, vậy anh còn muốn thế nào nữa hả? Còn nữa còn nữa, có phải định biến Vương Bồi thành gái lơ thì hay không thì anh mới vừa lòng....

Giáo sư Vương nhin không được phản bác lại: “Con gái nhà chúng ta, ủa sao lại không có ai muốn chứ?” Sau đó thì liệt kê một loạt các loại người được chọn, nào là ai kia kia, còn có cái kia ai ai đó, gia thế cũng tốt, bộ dạng cũng được, quan trọng là cái gì cũng hiểu rõ ràng.

Ông nội Vương lập tức mắng lại: “Hiểu rõ, đó mà là hiểu rõ à, con cái nhà người ta tuổi thì lớn rồi còn không biết xấu hổ, ở ngoài còn nuôi dưỡng mấy đứa vợ vẫn nữa có biết không? Cái loại gia phong nền nếp ấy mà anh còn định đem gả Bồi Bồi cho người ta à, ta sợ là anh hỏng não rồi ấy chứ. Còn có cái tên kia hả, nó rốt cục có coi trọng Bồi Bồi không hay là coi trọng anh trước, trong lòng anh còn không rõ sao?”

“Nhưng mà kia...”

“Kia kia cái gì! Ta thấy tiểu Du là một đứa rất tốt, lại đơn thuần lễ phép, quan trọng là người ta toàn tâm toàn ý với Bồi Bồi nhà mình”

Ngao Du lập tức bày ra bộ mặt nhu thuận hiểu biết ra sức nhìn sang ông nội Vương cười cười, bà nội Vương và thái Hậu cũng hòa theo: “Ta thấy đứa bé này được lắm” “Anh Vương anh đừng có ảo tưởng nữa, anh có thể bảo vệ khuê nữ của anh chặt, rồi cứ thế mà ôm mộng ảo đi, tới lúc đó sinh cháu ngoại không cho anh bế, ta xem xem lúc đó anh tìm ai mà kêu khóc nhé. Ta cũng mặc kệ anh”

“Nó dám sao!” Giáo sư Vương lập tức bị kích động đứng bật dậy, “Ta...cháu ngoại nhà chúng ta à, nó mà dám không cho ta bế. Ta....ta sẽ trở mặt với nó liền”

Tất cả mọi người bỗng chốc cười ầm lên.

Giáo sư Vương thấy mình đơn độc lẻ loi, trong lòng đã nao núng, khê cắn môi, đành chịu thua, “Nói gì thì nói, khuê nữ nhà chúng ta không phải muốn là cứ tùy tiện gả đâu. Anh kia....Cái gì phòng, xe cộ, cửa hàng, tất tần tật đều ghi tên của con bé, sau này nếu anh mà dám....Anh phải thực xin lỗi Bồi Bồi..” ông nói tới đây thì thực đã nghiêng răng ken két, “Xem lúc đó ta làm thật anh thế nào!”

Vương Bồi nhỏ giọng xen vào: ‘Đã đứng tên con rồi ạ’

Giáo sư Vương lúc này không biết nói gì nữa.

Ngao Du thông minh chạy ra hoà giải, “Chú à, cháu có món quà cho chú, vừa nãy nói chuyện với ông nội nên đã quên không lấy ra ạ” Nói xong thì chạy mang ra một hộp gấm đưa cho ông. Giáo sư Vương lúc đầu còn ra vẻ không thèm quan tâm, không thèm liếc mắt lấy một cái, giả vờ chậm chậm cầm chiếc hộp, vừa cầm vừa ra vẻ dạy dỗ Ngao Du một hồi, đợi tới lúc mở bức họa kia ra thì cả người ngáy ra, sau đó thì lại nhìn vào mắt Ngao Du có chút ngạc nhiên.

Vương Bồi đứng bên uống canh, vẫn là Ngao Du thông minh, cho dù có đưa cho ông hàng đồng thứ thì cũng không bằng đưa cho ông bức họa này là hiệu quả nhất. Ít ra Vương giáo sư cũng cảm thấy anh ấy...vàng ...có suy nghĩ sâu xa.

Tất cả người trong nhà cùng xúm vào tầng bốc, cửa ải cuối cùng của giáo sư Vương cũng qua được, tuy thỉnh thoảng ông nói một hai câu gì gì đó chua chua nhưng cuối cùng cũng không phản đối họ nữa.

Chuyện qua cửa thành công Ngao Du bắt đầu có chút sốt ruột, cứ nằng nặc lôi kéo Vương Bồi đi đăng ký kết hôn, để đến tối thì anh còn có thể đùa giỡn cửa Vương Bồi nữa chứ.

“Dù sao thì...Dù sao thì chúng ta sẽ kết hôn luôn mà” Anh ôm chặt lấy cô nịnh nọt, “Sớm vài ngày thì có sao đâu. Anh...anh chịu hết nổi rồi”

Vương Bồi sao mà dám chứ! Đây chính là nhà mình nha, cẩn thận kiểu gì cũng sẽ để lại dấu vết, xoa sạch sẽ, rồi giặt chăn đệm vào mùa đông, kiểu gì Thái Hậu cũng tìm ra được.

“VẬY...chúng mình đi khách sạn được không? Anh thấy khách sạn Long Đàm ít khách lắm” Ngao Du vẫn chưa từ bỏ ý định của mình.

“Khách thì thiếu nhưng nhân viên khách sạn thì đều ở ngay trần trên gần nhà em Lưu đấy thôi?” Hơn nữa, đã gặp Ngao Du rồi, ai mà không nhớ rõ chứ. Họ mà lên đi thuê phòng không khéo sáng hôm sau cả trần trên dưới ai cũng biết hết ấy chứ.

“Thế này cũng không được, mà thế kia cũng không xong” Ngao Du cứ rên hừ hừ khổ sở liên hồi, “Nếu thực sự không được chúng mình quay về J thị đi!”

Vương Bồi bỗng chốc không nói được nên lời.

“Chúng mình nói là đi mua hàng tết” ánh mắt Ngao Du sáng rực, âm mưu muốn thực hiện cho bằng được, “Hãy da, thôn này nhỏ quá đi, muốn cái gì cũng không có. Năm nay thiếu thốn quá, trong nhà hàng tết gì cũng không có, nếu có ai đến chơi thì lấy gì tiếp đãi đây. Bồi Bồi à em xem có đúng thế không?”

Bồi Bồi vẫn không nói gì. Cô chỉ biết tên nhóc lưu manh này nghĩ muốn cái gì là muốn được cái đó nên nhất định tìm đủ mọi lý do.

61. Chương 61

Vào sáng sớm tinh mơ ngày hai mươi bảy tháng chạp, Ngao Du đã túm lấy Vương Bồi đang mơ mơ màng màng trên giường lười dậy. Tối hôm trước anh đã mất cả buổi nói chuyện cùng Thái Hậu, lấy lý do là đi mua hàng tết. Tên gốc cứ nói xa nói gần, lúc nói dối lại không nháy mắt, chỉ có nhếch miệng cười, trông vô cùng ngây thơ đơn thuần, Thái Hậu cả chút hoài nghi cũng không có.

Ngao Du lái xe rất nhanh, chỉ mất đúng 50 phút đi đã tới nơi, mặt trời vẫn còn chưa ló ra, Vương Bồi vẫn chưa tỉnh ngủ, đầu óc mơ màng đã bị Ngao Du lôi ra khỏi xe. Đợi tới lúc đứng mở cửa bỗng dưng mới nhớ ra chuyện buổi tối Ngao Du nói lập tức tỉnh mộng.

Ngao Du còn đang đứng sau lưng cô thúc giục mở cửa thật nhanh, nhưng Vương Bồi làm sao mà dám động dậy, tay cứ run run, chìa khoá không xỏ vào nổi. Ngao Du xoay người lại đành lấy mở, còn Vương Bồi thì đã nhanh chân quay ra hành lang chạy. Động tác của cô nhanh nhưng cũng không nhanh bằng Ngao Du, vừa mới chạy được vài bước thì người đã bị tay anh ôm lấy thắt lưng, cũng không tốn nhiều sức lập tức bế cô quay trở về.

“Em chạy cái gì vậy?” Vào trong phòng, Ngao Du vút cô xuống ghế sofa buồn cười nhìn cô.

Vương Bồi cũng cười theo ngây ngô, “Không phải bảo là đi sắm hàng tết sao. Chuyện kia, siêu thị đông người lắm, chúng mình...đi sớm một chút đi”

“Không vội” Ngao Du chậm rãi ngồi xuống bên cô, tiến sát, ánh mắt xinh đẹp sáng long lanh, “Chúng mình...Chưa kịp làm xong vấn đề chính mà” Nói xong đã đưa mặt sát lại gần, Vương Bồi định từ chối thì đã bị anh che miệng lại.

Hai người không phải mới lần đầu hôn nhau, ôn nhu như nước, kích tình như lửa cũng đã làm, nhưng lúc này, Vương Bồi lại cảm giác có chút bất đồng. Hơi thở của anh mang theo dục hoả, không do dự cứ thế thẳng tiến, mang theo chút xâm lược tiến tới, lại vừa có ôn nhu triền miên, mặc kệ Vương Bồi trốn thế nào anh cũng đều kéo lại được dây dưa không ngừng.

Miệng nóng bỏng ẩm ướt kịch liệt dây dưa khiến Vương Bồi bắt đầu mơ hồ, còn chút lý trí cũng bị dập tắt, chỉ nghe theo tiếng gọi của thân thể, một lúc sau thì ngã vào lòng Ngao Du.

Ngao Du cũng không vội vã, anh vô cùng kiên nhẫn khiêu khích cô bằng miệng, bằng chiếc lưỡi ướt át mang chút tê tê đại đại, mang theo nồng đậm ngọt ngào hôn môi tuyệt vời. Một lát sau đã xâm nhập vào trong miệng cô, đụng chạm ái muội vào đầu lưỡi cô, lướt nhẹ khắp trong miệng, nhẹ nhàng thôi, chậm chậm lúc ra lúc vào...

Tay anh cũng không cam lòng cô đơn, cứ chậm rãi chui vào quần áo cô, một lớp một lớp quần áo cứ bóc dần ra như hoa bay vậy, không đến một phút sau, trên người Vương Bồi chỉ còn mỗi quần áo lót.

Trong phòng có chút lạnh, Ngao Du bế cô vào phòng ngủ, bật điều hoà, nhét cô vào trong chăn. Vương Bồi xoay người một cái rồi lại xoay người thêm một cái nữa. Ngao Du cũng đã trút hết quần áo của mình ra, lao lên giường, rùng mình một cái chui cả người vào trong chăn.

Giường to cũng không chứa nổi hai người lăn qua lộn lại liên tục. Ngao Du duỗi tay ra ôm chặt cô vào lòng, da thịt áp sát vào nhau, truyền cho nhau hơi ấm. Đôi mắt Ngao Du bỗng sâu thẳm thẳm, môi nhẹ nhàng áp xuống, một chút xuống trán Vương Bồi, hai má, chóp mũi, cả cánh môi đỏ sẫm no đủ của cô.

Lưỡi của anh mang theo ma lực hoặc, mỗi một lần chạm tới một nơi nào đó trên người cô đều mang theo ngọn lửa nóng rực, ái muội tê dại.

Bàn tay nóng bỏng của anh vuốt ve thân thể cô, nhẹ nhàng lướt tới vùng mẫn cảm trước ngực cô, một lát lại tiếp tục lướt dọc theo thân thể đi lên, đầu ngón tay chạm vào áo lót, dừng ngay trên bộ ngực no đủ của cô. Cô mặc áo ngực màu xanh nước biển, phía trên có viền ren, ôm trọn bộ ngực tuyệt vời mượt mà tròn trịa, càng nổi bật làn da trắng nõn như sữa, như lụa mềm mại kia.

Ngao Du không thể lại bình tĩnh lý trí như cũ được, màu mắt càng sâu thẳm, hô hấp càng hỗn hển, ngón tay nhanh chóng cởi bỏ trói buộc trước ngực cô, trắng nõn một mảng trước ngực, vì làn gió thổi nhẹ nhẹ mà đỏ bừng lên. Miệng anh áp lên đó, nhẹ nhàng mút, cắn nhẹ nhẹ, day dứt tê dại chút, liếm láp càng làm cho thân thể cô run rẩy run rẩy không ngừng.

Một nửa là lửa cháy, một nửa là nước biển..

Vương Bồi bị anh biến hoá nhện không được phát ra tiếng rên rỉ tinh tế, tựa như một nơi khác chịu không nổi cô đơn, cố gắng dướn người lên đón nhận.

Vừa nghe thấy tiếng rên rỉ của cô đã làm cho Ngao Du càng thêm hứng tình, hầu như anh có chút không chế không nổi mình nữa, rồi môi ra nhanh chóng trượt xuống, tới eo, xuống tới dưới nữa, xuống chút nữa....đó là nơi mẫn cảm nhất của cô.

Vương Bồi “ừm..” một tiếng, xấu hổ định né tránh. Nhưng tay Ngao Du lại như có ma lực, anh vừa chạm vừa vuốt ve chân của cô nhẹ nhàng, đầu lưỡi như chuồn chuồn lướt nước lướt nhẹ qua đùi non của cô, ngón tay như có như không lướt vào chỗ tư mật của cô, nhẹ nhàng trêu đùa không nhanh không chậm.

Thân thể có chút dần dần nóng lên, giãy dụa, khó có thể nói nên lời, có gì đó khó nói cứ nhẹ nhàng lan tràn xâm nhập, từ sâu trong thân thể tràn ra lan tới tận ngón chân, giống như một dòng điện chạy khắp cả người.

“Bồi Bồi à..” Ngao Du nhẹ nhàng gọi tên cô, giọng mê muội mang theo vẻ nồng đậm cùng ái muội. Tay anh dò xét đi vào, lúc đầu thì nhẹ nhàng vô cùng, sau đó chậm rãi lướt qua nhụy hoa mẫn cảm của cô, một chút lại một chút. Thân thể hai người nóng bừng lên, động tác của anh càng ngày càng lớn mật, cứ nhẹ nhàng day day, xoa nắn, chơi đùa, chẳng bao lâu thiên hạ dưới thân đã thở gấp liên tục liên tục.

Anh cúi người xuống nhìn cô, vì động tình, thân thể cô càng đỏ bừng kiêu diễm, ánh mắt mê ly, trên trán lấm tấm giọt mồ hôi, hình như trong miệng lại còn có tiếng rên rỉ lúc có lúc không phát ra, giống như thống khổ, lại càng giống như sung sướng.

“Bồi Bồi, Bồi Bồi” Anh run run gọi tên cô, áp sát vào mặt vào môi vào lỗ tai của cô, cố nén cảm xúc kích động trong người, “Bồi Bồi..” Lúc nói chuyện, anh đã từ từ tiến vào, vận sức để đắm vào, “Anh yêu em..”

“A..”

Anh đâm mạnh vào thân thể cô, không hề giữ lại cứ vọt thẳng vào nơi sâu nhất trong cô.

Tư thế thân mật nhất, sâu nhất cắn nuốt, một lần lại một lần ra vào va chạm, đã nhiều năm qua Ngao Du ẩn nhẫn không phát tiết, tất cả giờ phút này bùng nổ trút xuống. Thân thể lửa nóng của anh cứ càng ngày càng nóng bùng lên, tư thế càng dữ dội như dã thú hung mãnh vậy, không có gì có thể ngăn cản nổi, chỉ có kịch liệt ra vào phối hợp xâm nhập. Mỗi lần đều cảm thấy không đủ, lại mỗi lần đều càng muốn nhiều hơn...

Vương Bồi tại lúc va chạm kịch liệt nhất cuối cùng cũng thoái trào, thống khổ và vui sướng tràn qua, chỉ còn cảm giác lại nặng nề mệt mỏi. Ngao Du vẫn còn không đủ, lại nắm chặt eo cô, đem thân thể hai người càng phối hợp chặt chẽ hơn. Anh vẫn không chịu rời bỏ, vẫn để trong thân thể của cô, tay nâng hông cô lên, tay nắm lấy eo cô, cố gắng vừa giảm xuống thì lại bắt đầu xao động, chỉ lát sau lại ở trong thân thể Vương Bồi tiếp tục ra vào nhịp nhàng...

Anh đã ẩn nhẫn lâu lắm rồi, một khi bùng nổ thì như cơn lốc trút xuống bao nhiêu cũng không đủ, cứ nghĩ mọi cách để thỏa mãn cho bằng được. Vương Bồi đã bị anh biến thành một đám mềm như bún, mà tinh thần anh vẫn sáng láng, bận bịu tới mắt tối mũi.

Vương Bồi nghĩ trách không được anh ấy tự quảng cáo rùm beng lên là mình mạnh như rồng như hổ vậy chứ không phải trâu yếu.

Cả ngày Vương Bồi không xuống giường nổi, tới bữa trưa đến cơm cũng phải ăn ngay trên giường. Lúc cô ngủ thì Ngao Du đi siêu thị mua hàng, lát sau về lại tiếp tục trêu chọc cô, một lúc lại hôn lại ân ái, một lúc lại sờ soạng, một lát sau lại chuẩn bị sẵn “dao sắc” tiếp tục “băm chặt” một hồi. Vương Bồi vừa nhắc chân lên đá một nhát anh bay xuống dưới giường.

Vương Bồi thấy hoảng sợ, thực ra thì cô đã mệt lắm rồi, toàn thân cô đều mềm nhũn, kể cả muốn dùng sức cũng không nổi nữa. Ngó nhanh nhìn lại thấy Ngao Du ngồi bệt dưới đất, mặc một bộ quần áo trông vô cùng thảm thương, “Bồi Bồi à, sao em lại đối xử với anh như vậy”

Vương Bồi bỗng chốc không nhận được cười phá lên.

Hai người ôm nhau thân mật một lúc, lúc này Ngao Du cũng không trêu cô nữa, chỉ hôn nhẹ một chút, sau đó giúp cô pha nước ấm tắm. Nhìn thấy đã sắp ba giờ chiều rồi, hai người vội vàng thu dọn này nọ nhanh chóng về nhà.

Thế mà xuống giường chút tự dưng Vương Bồi phát giác ra có chút vấn đề, chân cô nhũn hẫng, đi vài bước cứ lảo đảo, chỉ hận là không thể ngồi phệt ngay xuống đất. Vào lúc này, chắc chắn trong đầu Thái Hậu nghi hoặc không ngừng, nhìn cô như thế, có gì mà không đoán ra được. Cái gì tới tận J thị mua hàng tết à, lý do đó quá buồn cười đi!

“Anh còn cười nữa!” Cô ngẩng đầu nhìn thấy Ngao Du cười, mặt mũi lại đỏ rực, lại càng thêm tức giận: “Đều tại anh hết!”

Ngao Du tủm tỉm cười nhìn lại nói phát ngáy: “Hay là chúng mình tối nay đừng về nữa”

Tranh thủ lúc Vương Bồi còn chưa nổi bão, anh nhanh chóng nghĩ ra lý do: “Mình nói là chúng ta gặp bạn học, lại còn mời chúng mình đi hát nữa”

Vương Bồi không nói gì nhưng trong lòng có chút dao động. J thị chính xác là có bạn thời học trung học với cô, cứ một hai năm lại gặp gỡ nhau một lần, rồi còn đi hát thâu đêm suốt sáng nữa, chuyện này Thái Hậu cũng biết rất rõ – tên gốc này kỹ thuật nói dối càng ngày càng cao siêu rồi.

Ngao Du thấy cô có vẻ như đồng ý lập tức rất vui sướng, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Thái Hậu, một lát sau thì đã quay lại, giơ ngón tay lên với cô ký hiệu thắng lợi, “Đã xong”

“Nhưng mà, anh phải hứa tới tối...không được hư nữa có được không?”

Ngao Du bắt đầu giả điếc.

Buổi tối hai người ra ngoài ăn cơm, ăn xong Ngao Du cứ nóng ruột lồi lồi kéo kéo cô về nhà, ôm ôm ấp ấp một lúc sau lại ôm lên giường luôn. Nhưng lo chuyện hôm sau còn phải về nhà nên Ngao Du vô cùng kiềm chế chỉ làm đúng một lần.

Sáng sớm hôm sau cô đã bị Ngao Du đánh thức, thực ra tối qua ngủ cũng không ngon lắm, hiện giờ Ngao Du cũng không muốn ngủ, anh còn tiếc hận không được cọ cọ cả đêm nên bắt cô thức dậy.

“Bồi Bồi..” Anh nheo mắt, nâng đầu cô lên, bộ dạng còn trông rất thành thực, “Hay là, hôm nay chúng mình đi đăng ký được không?”

“Đăng ký gì cơ?” Vương Bồi còn mơ màng chưa tỉnh, tự dưng không hiểu ý anh là gì.

“Kế hôn đấy thôi” Anh cười rất tươi, bỗng dưng xoay người đi xuống giường, trần truồng tới chỗ ngăn kéo, một lúc sau lôi ra chứng minh thư của cô và hộ khẩu ra, “Tất cả anh đã lấy ra rồi”

Chứng minh thư của cô là giấy tờ tùy thân, nhưng hộ khẩu vốn không phải ở Dao Lý hay sao? Chắc chắn Ngao Du đã có mưu tính trước rồi! Vương Bồi bỗng dưng cảm thấy cô không thể lấy ánh mắt kiểu trước kia để xem thường Ngao Du nữa rồi.

Tuy cảm thấy có chút đột ngột, nhưng thái độ Ngao Du vô cùng ương ngạnh, Vương Bồi chỉ còn cách đi theo anh tới cục dân chính. Lúc tới nơi, hai người nhìn nhau rồi bỗng bật cười to. Bây giờ là hai mươi tám tháng chạp, ai còn tới mở cục dân chính để chờ hai người tới đăng ký kết hôn chứ?

Vì vậy hai người ảo não quay về, ăn chút gì đó rồi trở về Dao Lý.

Trên người Vương Bồi vẫn có chút mệt mỏi chưa xót, nhưng lại không rõ là cái cảm giác gì nữa, từ cô gái biến thành đàn bà, chính bản thân cô cũng chưa thấy thích ứng cho lắm. Nhưng hai người lại càng thân mật với nhau hơn, lúc lái xe trên đường về Ngao Du hầu như nhịn không được cứ quay sang hôn cô vài lần, cái kiểu không kiêng kị gì cứ chỗ nào cũng thân mật với nhau được, thật không giống như lúc trước nữa.

Nếu không muốn nói là tình yêu thăng hoa, Vương Bồi nghĩ thực ra cũng rất có lý. Hai người họ bây giờ không còn có gì ngăn cách nhau nữa, càng không giống lúc trước, bây giờ nhìn nhau đến cả ánh mắt cứ nóng rực lên.

Trước khi về tới nhà Vương Bồi dặn Ngao Du phải cẩn thận đừng để lộ ra, Ngao Du cười bảo: “Anh giờ cũng không biết sẽ lộ ra lúc nào nữa, dù sao thì anh cũng sẽ không chủ động với em trong nhà để mọi người nói hai chúng mình lung tung”

Nhưng mà đôi mắt nhỏ kia kìa, nụ cười kia kìa, dù sao thì cũng không giống rồi.

Lúc về tới nhà Vương Bồi giả vờ như không để ý tới anh, cũng không nói với anh cái gì; Thái Hậu nhịn không được hỏi thăm: “Con cãi nhau với Ngao Du sao?”

Vương Bồi nửa thật nửa giả bảo: ‘Anh ấy cứ lôi con tới cục dân chính để đăng ký kết hôn ạ’

Thái Hậu hai mắt mở to, sau đó thì cười bảo: ‘Sao đứa trẻ này ngốc thế, bây giờ là cuối năm đang tết, có ai còn đi làm nữa hả?’

Vương Bồi cũng cười cười bảo: ‘Cũng đúng thế, thật là ngốc quá đi’

Ngày hôm sau là bước sang năm mới. Chuyện này xem như mấy năm qua lại là năm nóng hổi nhất, tuy trong nhà có thêm một người, nhưng Ngao Du thì cứ động tý là kêu gào ầm ĩ, so với mười người còn náo nhiệt hơn nhiều. Thái Hậu và bà nội Vương thực ra rất vui, ông nội Vương thì cũng bị anh dỗ ngọt cười liên hồi, chỉ còn chừa mỗi giáo sư Vương là còn tặc lưỡi, cứ lải nhải nói xấu Ngao Du trước mặt Thái Hậu.

Dù sao Thái Hậu cũng không thêm để ý tới ông, đối với ai cũng tốt như nhau.

Qua năm mới xong thì Ngao Du cứ lải nhải chuyện đi đăng ký kết hôn, còn gọi vài cuộc điện thoại đi hỏi xem khi nào thì người ta đi làm, Vương Bồi đắn đo mãi, nếu cứ như vậy, đoán chắc anh ấy còn vận dụng pháp thuật nữa ấy chứ.

Cũng vì chuyện này giáo sư Vương gọi riêng một mình Vương Bồi vào nhà, đặc biệt còn nói chuyện một lần, thấy thái độ cô kiên quyết rồi cục ông già cũng thở dài một hơi không nói gì nữa.

Lúc giáo sư Vương khởi hành đi Bắc Kinh chuẩn bị đưa Điền Tri Vĩnh đi nước Mỹ chữa bệnh, Vương Bồi và Ngao Du cùng ra sân bay đưa tiễn ông, sau khi người đi rồi, Ngao Du lập tức túm lấy cô đến cục dân chính.

Ngày ba mươi tháng một năm 2012, đầu năm mới, ngày đầu tiên cục dân chính làm việc, Vương Bồi và Ngao Du rất cục đăng ký kết hôn thành công, theo luật pháp trở thành vợ chồng – nhưng Vương Bồi nghĩ thực ra thấy không công bằng, pháp luật cái gì chứ, cũng chỉ là cái mác thôi, Ngao Du anh ấy trong đầu có coi luật pháp là gì không chứ?

Lúc giáo sư Vương từ nước Mỹ trở về, cháu ngoại đã được một tháng tuổi, chuyện này làm cho ông vô cùng tức giận, tới mức thề rằng không tiếp nhận Vương Bồi nữa. Nhưng khi Thái Hậu bế cháu ngoại tới ông liền đầu hàng lập tức.

Đứa bé này ở trong bụng mẹ đợi quá lâu rồi, quá dự tính mất mười ngày mới sinh ra, lúc mới sinh mặt đặc biệt không nhăn, lúc được một tháng bế ra ngoài là một đứa bé vô cùng xinh đẹp, làm cho toàn bộ mọi người trong khách sạn đều bị kích động.

Hơn thế, đứa bé này cũng không phiền hà nhiều tới Vương Bồi và Ngao Du. Thái Hậu và giáo sư Vương không để ý nhiều tới Vương Bồi mà cực kỳ yêu thương đứa bé này. Có thể là bởi vì anh không mang thai hoặc có thể là nguyên nhân khác, Ngao Du đối với đứa bé này tuy cũng tốt lắm nhưng cũng không đặc biệt yêu thương quá, hơn nữa Vương Bồi nghĩ, có lẽ là bởi vì anh biết một ngày nào đó anh sẽ rời đi...

Ngao Du cũng không giống như suy nghĩ của Vương Bồi là không biết già, anh cũng rất cẩn thận điều chỉnh ngoại hình chính mình, lúc ba mươi tuổi là bộ dạng của ba mươi tuổi, lúc sáu mươi tuổi cũng bắt đầu có tóc bạc, đến phút cuối cùng lúc Vương Bồi nằm bất động thì cả đầu đã bạc.

Vương Bồi chỉ sống tới bảy tám mươi tuổi, vào một đêm yên tĩnh lặng lẽ ra đi. Sau khi an bài hậu sự cho cô xong xuôi, Ngao Du cũng về tới trên thiên giới.

Hai người họ ở thế gian cùng sống bên nhau qua sáu mươi năm là hai vạn một ngàn chín trăm ngày đêm, ngày nào cũng rất vui vẻ. Trước kia anh không biết cho đến khi lên tới thiên giới, cô đơn một mình trên thiên hà mới ngẩn ngơ, mới ý thức được rằng, có người bên cạnh là chuyện vô cùng không dễ dàng.

Thiên giới vẫn như trước kia, nhóm thần tiên đều nhàn rỗi không có việc gì suốt ngày cãi nhau, nhóm tiên nữ xinh đẹp thì cứ theo đuổi nhóm thần tiên anh tuấn, Trọng Hằng và Tuệ Tuệ đi chơi ở núi Côn Luân, Phượng Hành không biết đi nơi nào rồi...Thực tế anh chỉ có rời đi có sáu mươi ngày mà thôi nhưng mà vì sao anh lại có chút cảm giác nản lòng thoái chí.

Anh không đi tìm Vương Bồi chuyển thế, cho dù có tìm được thì đã sao, người kia đã không phải nàng, tìm được rồi còn có ý nghĩa gì đâu.

Không bao lâu trên thiên giới mở hội ngắm hoa, Ngao Du không muốn đi. Hội ngắm hoa cả ngày cứ nhàn rỗi không có việc gì, nhóm thần tiên trừ chuyện cãi nhau ra thì còn có cái thú thứ hai là mở hội để ngắm hoa, bình phẩm vẻ đẹp của nhóm tiên nữ – chẳng có ý nghĩa gì cả.

Ngao Du cả ngày ở trong phủ của mình ngủ, anh càng ngày càng cảm thấy cô độc, thỉnh thoảng lại muốn khóc, lại đôi lúc nhớ tới chuyện xưa, lần đầu tiên anh gặp mặt Vương Bồi, rồi họ cãi nhau, rồi lại cùng bên nhau vui sướng.

Anh cầm lấy hộp nữ trang mở ra, tìm tòi này nọ, rốt cục anh cũng tìm được rồi. Anh lấy vài cái, điều chỉnh thời gian tới năm 2010, nghĩ ngợi rồi lại do dự định nhấn nút đi xuống thì bỗng nhiên nghe có tiếng người gọi ở ngoài cửa tên anh: “Ngao Du!”

Anh sửng sốt một lúc, bỗng nhiên cảm thấy như mình đang nằm mơ, vẫn là nói chắc anh đã quay trở về năm 2010 rồi.

Quay nhìn khắp nơi thấy nơi này vẫn là phủ của anh, vẫn là chiếc giường trầm hương nặng trĩu, rèm cửa màu trắng, gió thổi qua lay động.

Anh bỗng chốc buông tay ném gì đó đi, bước nhanh ra ngoài chạy, không để ý rút cả giày.

Ngoài cửa có người đang đứng, một cô gái, mặc váy màu trắng, tóc dài, nhìn anh nhếch miệng cười.

Nhóm thần tiên đi qua nhìn hai người chào hỏi: “Tử Vân tiên tử, lúc nào thì trở về vậy?”

“Ngao thái tử, hai người các người trước đi đâu không thấy vậy?”

Ngao Du không để ý tới họ, lập tức xông lên ôm chặt lấy nàng.

Anh lau mặt không biết từ lúc nào tự dưng trên mặt đã đầy nước mắt.

Hết

62. Chương 62: Phiên Ngoại Về Ngao Du

Tính tình của Ngao Du trên thiên giới cũng không được tốt cho lắm hầu như ai ai cũng đều biết rất rõ, nhưng không có thần tiên nào dám lên tiếng. Anh là con thứ tư của Long Vương, tuổi còn nhỏ, nhưng bản lĩnh thì rất lợi hại. Cả một thế hệ thần tiên trẻ trung thì chỉ có anh và Trọng Hằng có ngộ tính à thôi.

Anh và Trọng Hằng, Phượng Hành là anh em thân thiết với nhau, trên thiên giới có thể nói là như bóng với hình. Trọng Hằng và anh đều thích tìm người khác để đánh nhau, gây chuyện bất bình, Phượng Hành thì chừng chặc hơn nhiều, đương nhiên anh chàng cũng là người lớn tuổi nhất, đến cả Ngao Du cũng không biết rõ rốt cục là anh chàng này có thân phận thế nào, chỉ biết rằng cả Thiên đế lẫn lão Long Vương đều đối xử với anh rất trân trọng.

Trọng Hằng và Phượng Hành không chịu ngồi yên một chỗ, lúc nào cũng thích hạ phàm để trải nghiệm cuộc sống đích thực, trong ba anh em chỉ có mỗi Ngao Du là cực lười, trong đời anh có hai ham mê, đó là ngủ và đi đánh nhau, nếu không thì thêm một ham mê nữa đó là tán gái.

Hình thức anh rất đẹp trai, theo lý thuyết trên thiên giới thì ai ai cũng đều có hình thức đẹp cả, nhưng đẹp trai như anh là vô cùng hiếm có khó tìm. Nhóm thần tiên suốt ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, trừ chuyện đánh nhau với bên ngoài ra thì chỉ lúc nào cũng muốn tụ tập hội hè, nhóm thần tiên phong lưu thì nhân cơ hội đó quan hệ với nhóm tiểu tiên nữ xinh đẹp, còn nhóm thần tiên nữ khác thì lại chuyên đi săn tìm tiếp cận nhóm thần tiên anh tuấn, Ngao Du đi qua vài lần bị nhóm tiên nữ nhiệt tình vây xúm quanh mình đến mức không thở nổi, sau đó thì chán nản không muốn đi nữa.

Nhưng nhóm tiên nữ cũng không vì thế mà chịu bỏ qua anh, suốt ngày tìm mọi cách để được gặp anh đêm không sao hết, nghiêm trọng hơn là còn gây cản trở giấc ngủ của anh, chuyện này làm Ngao Du vô cùng căm tức.

Trời đất bao la, ngủ là trên hết, lúc Ngao Du không ngủ ngon thì oán khí cực kỳ nghiêm trọng, nguyên tình tình đã không tốt rồi thì tự dưng lại càng tệ thêm.

Chuyện xảy ra không rõ là vào một ngày nào đó, lúc ấy là tụ tập hội hè nhiều, Ngao Du không muốn đi nhưng lại sợ có người tìm tới cửa, vì thế mới lảng lảng tìm một nơi yên tĩnh để ngủ xả láng. Vừa mới nằm xuống chưa được lâu thì chợt nghe thấy gần đó có tiếng cười nói ầm ĩ truyền tới, một chút mà đã làm phiền loạn tới tâm tình của anh.

Nhóm háo sắc này sao ở chỗ nào cũng tìm thấy anh là thế nào nhỉ?

Ngao Du tự dưng không ngủ được ngon, tính tình bỗng chốc nổi cơn thịnh nộ, quay người lại hoá thành nguyên hình (ý là con rồng đó), hét to một tiếng, bỗng chốc gió thổi mạnh khắp bốn phía, quét trúng nhóm tiểu tiên nữ làm cho họ quá sợ. “Cút ngay cho ta, nếu không ta một ngụm nuốt chửng các ngươi” Anh tức quá quát to ầm ĩ, mắng xong thì quay về phía các nàng thổi mấy hơi, mấy tiểu tiên nữ pháp lực yếu đã bị thổi bay đi mất, chỉ còn lại vài người ai cũng ôm đầu chạy trốn chật vật.

Khắp xung quanh lại bắt đầu yên lặng! Ngao Du tức quá thở một hơi dài, lại sợ các nàng không muốn sống tiếp tục tới quấy rầy mình, vì thế cứ để nguyên hình nằm dài trên ghế, ánh mắt nhắm, đầu bắt đầu mơ mơ màng màng ngủ.

Anh đang ngủ say sưa thì bỗng bị một tiếng động ở bên cạnh làm tỉnh giấc, duỗi dài thân ra, mơ mơ màng màng mở bừng mắt ra, vùng mạnh cái đuôi, không nhìn thấy bóng người nào. Trong đầu lại nổi lên cơn giận vô cớ, chỉ là không có chỗ phát tiết. Mặt nhăn lại, lại duỗi tiếp thân định ngủ tiếp.

Dưới chiếc ghế dài lại hơi hơi rung rinh, Ngao Du trợn mắt, tức thì nhìn thấy một mảnh áo dài vàng nhạt lấp ló ở gần ghế, run rẩy nhẹ. Một lát sau góc áo lại rụt vào, rồi một chiếc giày thêu màu vàng nhạt lộ ra.

Đây không phải là nhóm háo sắc không muốn sống sao, các nàng nghĩ anh không dám nuốt các nàng chắc?

Tính anh vốn đã xấu rồi, lúc này lại bị người ta quấy rầy giấc ngủ làm tỉnh giấc, cơn tức lập tức bùng nổ, hét lớn một tiếng, thân mình quăng ra không trung, hung hăng há mồm hút vào, tiểu tiên nữ dưới chiếc ghế dài chưa kịp phản ứng thì dĩ nhiên đã bị anh nuốt chửng...

Lúc vào tới miệng Ngao Du mới biết là không ổn, tuy nói trên thiên giới nhóm thần tiên không có việc gì làm thì chỉ thích đi đánh nhau, nhưng lúc xuống tay thì cũng có nặng có nhẹ, dù thế nào cũng không làm mạnh gây ra chuyện chết người. Cho dù cha anh có là long vương đi chăng nữa, anh em có là Trọng Hằng gì đó, anh cũng không thể đoạt mệnh của thần tiên được, nếu không chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

Trong đầu Ngao Du còn đang do dự chuyện này thì Trọng Hằng đã chạy đến, vội tới mức nhảy tới, mắng to: “Cậu đã hơn hai trăm tuổi rồi, còn đứng thất thần làm gì, không nhanh lên nhả người ta ra đi. Định giết người chắc, cậu...cậu chờ sấm sét trừng phạt xuống đầu đi”

Ngao Du chớp mắt mấy cái rồi há mồm, “phốc” một tiếng tiểu tiên nữ liền rơi xuống vẫn nằm im không động đậy, không biết là còn sống hay đã chết nữa.

Trong lòng Ngao Du có chút hoảng sợ, xoay tròn cái đuôi giữa không trung, chớp mắt đã thấy Trọng Hằng đang cứu người.

“Đã chết chưa?” Anh hỏi.

Trọng Hằng hung hăng trừng mắt lườm anh một cái, không thèm để ý tới anh. Ngao Du bị mất mặt cứ cúi gầm mặt xuống ngồi xuống ghế chờ đợi. Một lát sau, có tiếng rên rĩ từ tiểu tiên nữ kia, Ngao Du cuối cùng cúi đầu thở phào nhẹ nhõm, miệng còn cổ cãi, “Ta...Ta đã sớm nói rồi, bảo các nàng phải trốn xa một chút, thế mà lại còn lại gần đây. Nhưng...như thế cũng không trách được ta...” Giọng cũng không cao lắm rồi cục là vì chột dạ.

“Bị thương nặng chút” Trọng Hằng ôm lấy người, liếc mắt nhìn trừng anh một cái, trầm giọng bảo: “Hình như là Tử Vân tiên tử người của Quan Âm đại sĩ, ta trước tiên mang nàng về đã. Cậu...” Anh nhíu mày nghĩ ngợi, sau đó buồn bực bảo: “Cậu đi tìm long vương bàn bạc xem thế nào trả lời Quan Âm đại sĩ, nếu không tự cậu phải chịu trách nhiệm”

Ngao Du vẫy vẫy đuôi đi mất. Anh không muốn tìm ông già tới giúp, tuyệt đối không muốn.

Kết quả tới tối lão Long Vương đến nơi, nổi trận lôi đình, cứ mắng anh xa xả ước chừng khoảng hơn một giờ, nói rất nhiều, quả thực đã làm cho Ngao Du chịu hết nổi rồi. Quan hệ của anh và lão Long Vương không được tốt cho lắm, tuy rằng có nhiều anh em nhưng lão Long Vương lại yêu quý anh nhất. Quan hệ của họ không ổn cũng là vì mẫu thân Ngao Du, người vợ chính thức của lão Long Vương.

Long vương lúc còn trẻ nổi tiếng là một người đẹp trai trên thiên giới, lúc kết hôn với mẹ của Ngao Du thì ông cũng đã có ba đứa con trước rồi. Ở trên thiên giới chuyện này cũng coi là bình thường, ai mà trước khi kết hôn không có mấy mảnh tình vắt vai chứ, nhưng tính xấu thì vẫn cứ xấu tính, ông già đã kết hôn rồi mà vẫn không chịu tu thân tích đức, cứ dây dưa liếc mắt đưa tình với nhóm tiên nữ, ba câu đáp bốn câu, mẹ Ngao Du giận quá, sau khi sinh con xong thì rời nhà ra đi, từ đó cũng không có trở lại.

Cũng vì chuyện này mà Ngao Du và lão Long Vương bất hoà, kiểu gì cũng thấy ông già không vừa mắt. Vì vậy cho dù biết rõ Long Vương là tới giúp anh nhưng trong đầu Ngao Du vẫn thấy rất mất tự nhiên.

Anh cương quyết không thèm nói chuyện với lão long vương, dứt khoát không thèm nghe lão nói, cũng không chịu đi cúi đầu xin lỗi Quan âm đại sĩ, lão long vương tức quá muốn tới đây để đánh người.

Rồi sau đó thì anh bị trừng phạt.

Trước khi hạ phàm anh báo Trọng Hằng tới Tử Trúc Lâm để thăm dò tình hình, không bao lâu thì Trọng Hằng trở lại, mặt không thay đổi bảo: ‘Không chết được...nhưng cũng gần như thế’

Ngao Du cảm thấy chán nản vô cùng.

Anh bị phạt tới nhân gian tu hành một lần nữa, nếu là thần tiên khác thì đã phải rất xấu hổ mà tức đến phát khóc lên, nhưng Ngao Du thì lại cảm thấy bình thường. Tu hành gì chứ, đối với anh mà nói chẳng qua chỉ như một giấc mộng lớn mà thôi.

Anh ngủ ngon ở đầm Ngoạ Long một trận, lúc tỉnh lại thì đã là ba trăm năm rồi, bên ngoài trời vừa dừng mưa to, gió thổi mát rượi, còn có tia nắng mặt trời lấp ló sau những đám mây, không khí vừa trong lành, nhẹ nhàng lại khoan khoái nữa. Ngao Du vươn cái thân lười lên duỗi dài người ra, đứng dậy ra ngoài phơi nắng.

Ngủ lâu lắm rồi nên đầu óc có chút mơ màng, lúc ra khỏi đầm nước lại không phát hiện ra có người ở bên bờ đầm, đợi cho tới khi thân thể đã vươn ra hẳn thì mới đột nhiên nhìn thấy một cô bé đang đứng ở bên bờ đầm.

Thời tiết đẹp lắm, sau cơn mưa to thì thường có cầu vồng, còn có bầu trời trong xanh. Ngao Du ngây ngốc ngáp một cái, tự dưng cũng không lặn ngay xuống nước, mà lại còn nhìn sang cô bé vài lần. Cô bé chỉ khoảng năm sáu tuổi gì đó, tóc đen, mặt nhỏ nhắn, mắt sáng long lanh, nhìn vô cùng vui vẻ.

Ngao Du thấy rất là thích, anh vô cùng cao hứng, nhịn không được cứ muốn chọc ghẹo cô bé, nhìn cô bé chằm chằm không chớp mắt, đang định phun nước vào cô bé thì cô bé bỗng đứng lấy tay chỉ thẳng vào anh nói chuyện, mắt chớp chớp, vừa nghi hoặc vừa rất vui sướng, “Tiểu Bạch Long”

Nàng tự dưng gọi anh là Tiểu Bạch Long, anh lại rất cao hứng, định cười cười, nuốt nước xuống, định vươn người ra liếm liếm mặt nàng thì bỗng mây trên trời rẽ ra.

Thân thể Ngao Du nhẹ bỗng, trên bầu trời hình như có một luồng vô cùng hấp dẫn hút anh lên giữa không trung, sau đó đầu óc anh còn đang choáng váng mơ màng đợi cho tới lúc tỉnh lại thì đã nhìn thấy Trọng Hằng. Anh chàng ngồi cạnh giường cười liên hồi, lúc cười lại còn đấm cho anh một đấm nữa, “Cậu bé này mệnh thật tốt quá”

Ngao Du chớp chớp mắt không hiểu rốt cục là có chuyện gì đã xảy ra cả.

“Cậu bị người ta làm phép!” Trọng Hằng liếc mắt, hình như rất tức giận, “Cả cậu cũng không biết sao? Hay là cậu cứ nghĩ mình có ngộ tính tốt lắm, ba trăm năm có thể đắc đạo sao?”

Là cô bé kia sao? Ngao Du nhíu mày nghĩ ngợi – anh đang định ngủ thêm một trận nữa.

Sau khi trở về, anh lén tới Tử Trúc Lâm để tìm Vân Tử vài lần nhưng cũng không tìm thấy người. Sau đó hỏi người khác thì mới hiểu được rằng nàng đã mất tích nhiều ngày rồi.

“Ai mà biết là nàng ta đã đi đâu đâu” Tiểu tiên nữ kia vẻ mặt vô tội nói: “Pháp thuật của nàng cũng còn kém lắm, hình thức cũng không được xinh đẹp cho lắm, cũng chẳng có ai để ý gì. Chẳng biết là đi lúc nào nữa”

Lại mất vài ngày sau, long vương tới nói anh phải hạ phạm một lần nữa.

“Con thiếu nợ người ta” Long vương thổi râu bảo: “Có ơn phải báo, đây là đạo lý của trời”

Ngao Du cũng không thèm để ý ông, trừng mắt nhìn lên con sông thiên hà trên bầu trời. Nhưng sau đó suy nghĩ kỹ một chút thì thấy thế gian cũng là nơi vui chơi rất hay, ít nhất cũng chẳng có ông già lắm lời. Anh lại nghĩ tới cô bé kia, mặt tròn trịa nhỏ nhắn, ánh mắt sáng ngời như sao, bộ dạng trông vừa ngốc nghếch lại vừa đáng yêu làm sao.

Long vương nói một thôi một hồi, nói đến lười khô miệng đành mới chợt nhớ tới điều gì đó, lấy gương ra đưa cho anh xem: ‘Con nhìn một cái đi, đó chính là nàng’

Ngao Du ngó vào trong gương liếc nhìn một cái, mày cau lại, “Nàng...sao nàng đã lớn vậy” trong gương đã là một cô gái trưởng thành rồi, tóc dài, đường nét trên mặt rất nhu hoà mượt mà, ánh mắt vẫn sáng long lanh, khuôn mặt vẫn còn vẫn vương nét đã qua.

“Con chịu ơn của nàng ấy, sau khi hạ phạm rồi thì cố mà báo đáp cho tốt nhé, à không, cố đem hết mọi khả năng để thoả mãn hết thấy mọi yêu cầu của nàng”

Ngao Du kinh hãi: “Chẳng may nếu nàng muốn con lấy thân báo đáp thì phải làm sao bây giờ?”

Long vương: “...”

63. Chương 63: Phiên Ngoại Về Tử Vân

Tử Vân là cô gái nhiều tuổi nhất ở Tử Trúc Lâm, ai ai cũng đều nói thế. Nàng mới đến thiên giới không lâu lắm, diện mạo cũng không nói là xinh đẹp gì, miệng cũng chẳng biết ăn nói ngọt ngào, ngộ tính cũng rất bình thường, nhưng không hiểu sao Quan Âm đại sĩ lại rất thích nàng, nói rằng là rất đáng tin cậy. Dĩ nhiên là khó tránh khỏi chuyện có nhóm tiểu tiên nữ ghen tị, lúc nào cũng nói xấu nàng, nói nàng toàn giả vờ giả vịt, chỉ toàn đầu óc ngẩn, ngốc nghếch thôi.

Nàng đến Tử Trúc Lâm chưa lâu, việc làm cũng không nhiều lắm. Quan Âm đại sĩ ngẫu nhiên gọi nàng đi hỗ trợ các vị thần tiên trong phủ này nọ, hoặc là lại tìm nàng trò chuyện, còn hầu hết các thời gian khác nàng đều rất nhàn nhã. Lúc không có việc gì để làm thì lại đi xem cá trên thiên hà, bên bờ sông có rừng đào rất đẹp sắc thắm, năm nào cũng là một mảng đỏ rực rỡ, lại chưa có vết chân nào, Tử Vân rất yêu thích nơi đó.

Ngày đó Thái Bạch Tinh Quân luyện một lò đan mới, tặng cho Quan Âm đại sĩ một lọ. Quan Âm đại sĩ cau mày nghĩ nửa ngày, không dám dùng, mới bảo nhóm tiên nữ mang tới tặng cho Diêu Quang Tinh Quân.

Diêu Quang Tinh Quân tính tình có chút quái gở, lại ở cũng rất xa, đi hẳn một vòng thiên hà, xuyên qua rừng hoa đào, lại đi mất một khắc qua cây cầu Tiêu Dao mới đến được. Nhóm tiên nữ Tử Trúc Lâm ai cũng đều rất ngại đi xa không chịu đi, cuối cùng lại tới tay Tử Vân, không chậm trễ chưa kịp uống miếng nước đã vội lên đường hướng phủ Diêu Quang Tinh Quân tới.

Lúc ở Thiên Hà, đã nhìn thấy xa xa có nhóm tiểu tiên nữ chạy tới, quần áo rối loạn, búi tóc xộc xệch, trên mặt vẫn còn nét hoảng sợ tột cùng. Tử Vân có chút nghi hoặc, định mở miệng hỏi han thì các nàng đã nhanh chóng vọt qua. Chạy trốn vội vàng, sốt ruột, các nàng không nhìn thấy Tử Vân ở phía trước đã đứng phải, bỗng chốc làm văng lọ tiên đơn đầy đất.

Thái Bạch Tinh Quân luyện đan đều có linh khí, rơi ra thì bắt đầu nhảy nhót linh tinh, cứ như có sinh mệnh bình thường vậy. Tử Vân vừa chạy nhanh vừa đi nhặt lại, chạy đuổi theo cả buổi trời mới tìm được có hơn một nửa lọ. Còn lại một nửa đều chạy thẳng vào rừng hoa đào hết cả, viên nào viên nấy tản ra khắp nơi chơi đùa trốn tìm vui vẻ.

Nếu là tiên tử khác thì sợ thấy thế đã nản lòng từ bỏ, dù sao Thái Bạch Tinh Quân cũng còn rất nhiều viên tiên đan trong lọ, nhưng Tử Vân lại là một người trung thực, Quan Âm đại sĩ đã dặn dò nàng phải tặng cả toàn bộ tiên đan cho Diêu Quang Tinh Quân không sót một viên, nên nàng quyết tâm phải tìm cho bằng được hết.

Thế rồi mới có chuyện xảy ra sau đó.

Tử Vân không phải là không nhìn thấy con rồng kia đang ngủ trên ghế dài, nhưng mà đây cũng chỉ là một con rồng thôi mà. Ở trên thiên giới hiện nay quái vật gì mà chẳng có, Tử Vân có lần còn nhìn thấy một con chim có tám chân nữa ấy chứ. Lúc ấy nàng rất kích động, cứ chỉ vào chân chim mà ấp úng nói không nên lời, chuyện này cũng bị nhóm tiểu tiên nữ ở Tử Trúc Lâm cười nhạo cho rất lâu.

Từ đó về sau, Tử Vân đều cố gắng bình tĩnh, vì vậy cho dù có nhìn thấy rồng nàng cũng coi như không có chuyện gì – hơn nữa thoát nhìn nó rất vô hại im lặng, thân thể trắng như tuyết, lưỡi biêng nằm dài một chỗ trên ghế buồn ngủ, cứ ngoan ngoãn như sủng vật của Quan Âm đại sĩ vậy đó.

Tiên đan nàng đã tìm được hơn một nửa rồi, số còn lại cứ nằm rải rác ở dưới các cây đào, còn có hai viên lăn tròn dưới chiếc ghế dài. Tử Vân ngồi yên xem xét, phía sau ghế dài là một cái động nhỏ, bên trong còn có mấy viên nữa.

Nàng nhẹ nhàng động tác, không nghĩ đến khuấy động âm ỉ tới con rồng kia. Trong lòng nàng còn nghĩ vậy, vì thế mới nhẹ nhàng cuốn tay áo lên, nới váy ra, nhẹ nhàng đi tới gần chiếc ghế lựa đi lấy.

Vừa mới lấy được viên tiên đan đầu tiên, thì con rồng kia trên chiếc ghế dài bắt đầu có phản ứng, cái đuôi phẩy phẩy, phát ra từng tiếng “ba ba”

Đã đánh thức nó sao? Trong lòng Tử Vân nghĩ thế, đúng là không xong rồi, chắc là phải nói mấy lời xin lỗi nó vậy.

Nàng mới giật giật, lại nghe thấy tiếng gầm giận dữ vang lên, rồi sau đó, trước mặt nàng tối sầm lại, liền hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại thì đã là chuyện sau này rồi, nhưng vẫn còn mơ mơ màng màng bản thân không hiểu chuyện gì xảy ra cả. Nàng bị thương, nằm cả ngày trên giường, trong lúc đó long vương có tới thăm nàng, rất khách sáo mang theo mấy viên tiên đan và linh dược, tất cả đều đưa cho nàng, lại còn đặc biệt hoà ái hỏi thăm nàng.

Chuyện này làm cho Tử Vân cảm thấy bất ngờ được yêu thương mà sợ hãi, nàng chỉ là một tiểu tiên nữ mà thôi, sao mà nhận được chuyện này chứ.

Chỉ vì chuyện bị thương mà Quan Âm đại sĩ cho nàng ở lại trong phủ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Trừ Long vương ra, Trọng Hằng con của Thiên đế cũng tới thăm nàng, tuy chưa nói cái gì cả, nhưng thái độ thì rất khách sáo. Cũng hứa một chuyện là sẽ trừng phạt tên đầu sỏ gây ra kia xuống hạ giới, Tử Vân cũng không có phản ứng gì lắm, thậm chí nàng còn không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra nữa, trừ trên người có chút thương tích ra không đi lại được thì thật ra nàng cũng không sao cả.

Sau đó mới dần dần nghe được tên Ngao Du, anh ta anh tuấn thế nào tùy tiện ra sao, tính tình xấu thế nào.....

Sau đó có thể đi lại được chút thì có rất nhiều nhóm tiểu tiên nữ thường tới làm phiền nàng, khiêu khích, tìm tòi, nói xấu cái gì cũng có, đơn giản là vì không muốn nhìn thấy nàng. Tử Vân không hiểu rốt cục là có chuyện gì, sau đó mới dần nghe được một ít chuyện đồn đại, nói là lúc trước nàng theo đuổi Ngao Du, mới có thể bị nó nuốt, lại còn nói long vương đã nhìn trúng nàng, muốn nhận nàng làm con dâu....

Sau đó thì Tử Vân sợ hãi ra khỏi cửa, cũng không phải là sợ các nàng mà cảm thấy cãi nhau với các nàng kia rất chán, cứ cả ngày ngồi ở Tử Trúc Lâm nói chuyện với Quan Âm đại sĩ, so cãi nhau với nhóm tiểu tiên nữ còn hay hơn nhiều.

Hoa đào nở rộ rõ một ngày nọ, Quan âm đại sĩ hỏi nàng xem có muốn hạ phàm đi chơi một chút không.

Tử Vân nghĩ ngợi đồng ý.

Trước khi đi ngày hôm trước long vương tới thăm nàng, nghe nói nàng muốn hạ phàm, dặn dò thân thiết một hồi. Lại hỏi nàng xem xuống bằng cách nào, Tử Vân chỉ lắc lắc đầu “Đều do Quan Âm đại sĩ sắp xếp”

Sáng sớm hôm sau, nàng ở Thiên Nam môn từ biệt có long vương tới tiễn đưa, rồi nhảy xuống thế gian,

Nàng ở dưới đó sống một cuộc đời tròn vẹn, trở lại thiên giới, chẳng qua mới có tám mươi ngày mà thôi. Rừng đào đang xanh mơn mẩn, không có hoa đào, đến cả một cánh hoa dưới gốc cũng bị dọn sạch sẽ.

Lúc trước nhóm tiểu tiên nữ hay gây phiền phức đã tới, cũng là vì Ngao đại gia kia đã trở về thiên đình, hơn nữa, Trọng Hằng cũng có bạn gái tên là Tuệ Tuệ, cũng là một tiểu tiên nữ mới tới thiên giới không lâu, hai người rất thân thiết, ai ai cũng đều hận nàng tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, toàn bộ thiên giới đều lộ ra một luồng khí chết chóc.

Nàng mới trở về chưa đầy hai ngày thì Tuệ Tuệ người kia tự đứng lại tìm tới nói chuyện với nàng, ngoảnh mặt nhìn phía nàng cười cười: “Cậu còn nhớ rõ mình không?”

Tử Vân cố gắng suy nghĩ một lúc lâu lắc đầu. Nghe giọng của nàng, chả nhẽ các nàng biết nhau sao?

Tuệ Tuệ thở dài lại hỏi: “VẬY....Ngao Du, cậu có biết người này không?”

Tử Vân gật đầu, nhỏ giọng bảo: “Mình biết anh ta” Nói xong lại nghĩ ngợi, rồi lại thêm một câu nữa, “Mình đã không còn hận anh ta nữa”

Tuệ Tuệ vô cùng buồn bực, mãi một lúc sau, mới nói: “Cậu không muốn biết khi hạ phạm mình đã làm gì sao?”

“Quan Âm đại sĩ nói tốt nhất là đừng để ý” Tử Vân còn nói thành thực, “Nếu mà khi nào mình muốn hạ phạm lần nào cũng phải nhớ rõ thì chắc mình bị tâm thần phân liệt ấy chứ”

Tuệ Tuệ lại cười âm lên: “Mình cảm thấy khả năng cậu phải hạ phạm lần nữa cũng không chắc lắm” Nói xong nàng cũng không muốn nhắc lại chuyện này nữa, cứ nói chuyện đông tây nghe chừng rất quen thân vậy. Tử Vân cũng hiểu được nói chuyện với nàng cũng hay lắm, càng nói càng tâm đầu ý hợp.

Hai nàng nói chuyện hơn một canh giờ, cho tới tận lúc Trọng Hằng tới tìm Tuệ Tuệ, nàng mới tình nguyện đứng lên, miệng còn than thở gì đó, có thể nhìn thấy mặt của Trọng Hằng, nàng lập tức rất vui sướng, ánh mắt bỗng trở nên ôn nhu hẳn. Trọng Hằng cũng giống vậy, trên mặt anh chàng còn mang theo nét cười, sáng mắt đặc biệt làm say lòng người.

“Đừng có quên đem trí nhớ của cậu mang ra nhìn một chút nhé” Trước khi đi Tuệ Tuệ tự dưng tiến gần tai nàng, thì thầm dặn dò, “Trăm ngàn lần đừng quên đó”

Nhóm thần tiên mỗi lần hạ phạm trở về đều đem nhốt trí nhớ lại một chỗ, lúc nào cần nhớ thì lại lấy ra, kể cả chuyện nhỏ nhất cũng sẽ bắt nó mở ra. chỉ là Quan Âm đại sĩ đã nói nếu cứ để ý nhiều sẽ bị tâm thần phân liệt đấy thôi. Nhưng mà vì sao Tuệ Tuệ cứ bảo nàng phải nhớ chút chuyện nàng đã hạ phạm nhỉ? Chẳng nhẽ còn có chuyện gì đó dấu giếm?

Mấy ngày này nàng cứ do dự mãi, ngủ cũng không ngon được, quả cầu trí nhớ thì đã lấy ra rồi, đặt ở đầu giường, nhưng rốt cục lại đắn đo muốn xem lại hay không.

Cứ hàng năm, nhóm thần tiên nhiều tuổi đều thích tụ tập, lúc này cả Trọng Hằng và Ngao Du đều có ở trên thiên đình, làm một đám tiểu tiên nữ như bị chọc tiết kích động liên hồi, đến cả Tử Vân ít khi chạy ra ngoài cũng đều nghe được cả chuyện của hai người họ.

Tình cảm của Trọng Hằng và Tuệ Tuệ rất tốt, nhóm tiểu tiên nữ cũng không thể chia rẽ nổi, tức quá chừng, cũng may là Ngao Du còn độc thân, tốt xấu gì cũng để lại một chút không gian ọi người tưởng tượng.

Vậy mà, gần đây vị đại gia kia không hiểu sao tâm tính không được ổn cho lắm, nghe nhóm tiểu tiên nữ Tử Trúc Lâm bàn tán thì nói đã mấy lần tụ tập rồi nhưng anh ta đều không tham gia, hơn nữa hình như có tâm sự gì đó mạnh mẽ, cũng chẳng thêm quan tâm để ý yêu một nàng nào cả.

“Tối nay tụ hội, cậu có đi không?”

“Không đi” Tử Vân lắc đầu, ánh mắt liếc nhìn quả cầu trí nhớ, trong óc vẫn còn vương vấn chuyện này.

“Cậu cố tình không đi, có phải vẫn còn hận Ngao Du hay không?”

“Làm gì có chứ?” Tử Vân không biết nên khóc hay cười nữa, “Tất cả đều là chuyện đã qua rồi. Mình chỉ là...chỉ là không biết, vậy rồi...dù sao chỉ là không được ổn lắm” Muốn gặp mặt sao, rất xấu hổ. Kệ mọi người nói thế nào, Ngao đại gia kia, nhìn Tử Vân một cái, đây là người lúc trước bị nuốt một ngụm kia sao?

Xấu hổ chết lên được.

“Cậu nhìn chăm chăm cái gì vậy?”

Tử Vân chạy nhanh tới ôm chặt quả cầu trí nhớ vào lòng, “Không có gì”

“Cậu cũng thật là, muốn nhớ lại thì mở quả cầu trí nhớ ra đi, Tử Vân, cậu đừng có choáng nha” Đến lúc đó bị tâm thần phân liệt là cái chắc! Nàng ta chắc chắn là nói vậy rồi.

“Hãy da, không phải cậu muốn đi tham gia tụ hội gì kia sao, còn không mau đi đi” Tử Vân nhảy dựng lên, động tác rất nhanh đẩy nàng rời khỏi cửa.

Nhưng mà vẫn là cả một buổi chiều dài như thế.

Nàng quay người lại, quả cầu trí nhớ nhảy nhót trong lòng, lấy tay ra sờ chút, vật nhỏ từ trong quần áo rớt xuống vỡ “choang” một cái, tan tành..

Có một mùi hương hoa lan bay ra thoang thoảng, Tử Vân hít hít mũi, cảm thấy đầu óc choáng váng, mơ màng, trước mặt hiện ra liên tiếp một số hình ảnh, còn có một khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt trong suốt, long lanh, cả khuôn mặt hớn hở, nhìn nàng cười cười, “Vương Bồi Bồi à”

Tử Vân giật mình một cái, tỉnh mộng.

Nàng nhìn mình trong gương, kia vẫn là Tử Vân, hay là Vương Bồi Bồi đây? Đều là tóc dài, mặt mượt mà, ánh mắt sáng ngời...Nàng là Tử Vân, mà cũng là Vương Bồi Bồi.

Nàng mặc thêm váy khoác thêm áo choàng bên ngoài, trong lòng không hiểu có chút gì đó cao hứng, vui sướng lại sung sướng, không có ngôn ngữ nào có thể biểu đạt hết được. Nàng muốn được gặp anh, Ngao Du, Ngao đại gia, tên ngốc, tí nữa nàng sẽ gọi anh như thế nào mới ổn đây?

Nàng đứng ở ngoài cửa cất cao giọng gọi tên anh, có tiểu tiên nữ đi ngang qua tò mò nhìn chăm chăm vào nàng, nhỏ giọng hỏi khe khẽ. Tử Vân không hề để ý tới các nàng nói gì, nàng mở to hai mắt nhìn vào cửa lớn kia. Khi tiếng cửa mở phát ra tiếng, Ngao Du nghi hoặc ngó mặt ra xem xét, mắt chớp chớp, trông có vẻ khó hiểu.

Tử Vân nhếch miệng cười với anh, trừ cười ra, nàng cũng sẽ không nói một từ nào cả.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/long-thai-tu-bao-an>